

MIERCURI, 25 NOIEMBRIE 2009

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

1. Deschiderea ședinței

(Ședința a fost deschisă la ora 9.05)

2. Depunerea documentelor: a se vedea procesul-verbal

3. Măsurile de executare (articolul 88 din Regulamentul de procedură): consultați procesul-verbal

4. Despăgubirea pasagerilor în cazul falimentării unei companii aeriene (propuneri de rezoluție depuse): consultați procesul-verbal

5. „made in” (marcă de origine) (propuneri de rezoluție depuse): consultați procesul-verbal

6. Pregătirea Consiliului European din 10 și 11 decembrie 2009 (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct este declarația Consiliului și a Comisiei privind pregătirea Consiliului European din 10 și 11 decembrie 2009.

Cecilia Malmström, Președintă în exercițiu a Consiliului. – (SV) Domnule președinte, Domnule Barroso, onorabili deputați, este minunat că avem această șansă de a organiza această dezbatere cu domniile voastre înainte de următoarea reuniune a Consiliului European. Cu siguranță, va fi cea de-a doua reuniune ordinară care a avut loc pe perioada Președinției suedeze și va fi, de asemenea, ultima dată când aceasta va fi condusă de o președinție rotativă.

După cum știți, Tratatul de la Lisabona intră în vigoare la 1 decembrie, dar, conform declarației adoptate în cadrul Consiliului European în decembrie 2008, președinția rotativă va continua să prezideze Consiliul European până la sfârșitul mandatului de la sfârșitul anului. Toate statele membre au ratificat acum tratatul și și-au depus instrumentele de ratificare în Roma. Prin urmare, sunt încântată că vă pot confirma faptul că Tratatul de Lisabona va intra, într-adevăr, în vigoare la 1 decembrie.

Munca depusă în vederea ajungerii în acest punct a fost de durată și obositoare, după cum bine știe Parlamentul. Noul tratat va schimba modul în care funcționează UE din mai multe puncte de vedere. Drept consecință a tratatului, vom avea șanse mai bune să rezolvăm problemele importante cu care se confruntă UE și putem face acest lucru într-o manieră mai democratică, mai transparentă și mai eficientă. De asemenea, acesta atrage după sine reforme importante care vă afectează pe dumneavoastră, cei de aici din Parlament.

În cadrul reuniunii extraordinare de săptămâna trecută a Consiliului European, șefii de stat sau de guvern au convenit asupra numirii lui Herman van Rompuy drept președinte al Consiliului European. Acesta va conduce lucrările Consiliului European și o va face începând cu 1 ianuarie.

De asemenea, în urma aprobării de către președintele Comisiei, s-a ajuns la un consens cu privire la numirea lui Catherine Ashton drept noul Înalt Reprezentant pentru afacerile externe și politica de securitate. În conformitate cu tratatul, dna Ashton va prelua toate rolurile sale la 1 decembrie, inclusiv pe cel de vicepreședinte al Comisiei. La fel cum Parlamentul adoptă o poziție cu privire la toți membrii, veți organiza, desigur, o audiere și a dnei Ashton. Înțeleg că se va prezenta în scurt timp în fața Comisiei pentru afaceri externe și va răspunde la întrebări.

De asemenea, Consiliul European a ajuns la un acord cu privire la numirea lui Pierre de Boissieu în funcția de Secretar-General al Secretariatului Consiliului.

Activitatea pregătitoare pentru intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona a continuat, în conformitate cu raportul de situație al Președinției prezentat Consiliului European în octombrie. La 1 decembrie, se vor lua o serie de decizii pentru aplicarea deplină a Tratatului de la Lisabona, de exemplu revizuirea regulamentelor de procedură ale Consiliului și al Consiliului European. În cadrul reuniunii Consiliului European din decembrie, vom prezenta un nou raport care sintetizează statutul problemelor cu care ne-am confruntat în ceea ce privește punerea în aplicare și aplicarea practică a Tratatului de la Lisabona. Serviciul european pentru acțiune externă va fi inclus printre aceste probleme. Raportul va conține și o foaie de parcurs care ne va indica direcția în care se va îndrepta activitatea în acest domeniu.

La reuniunea Consiliului European din decembrie, atenția se va concentra în principal asupra chestiunilor economice și financiare. Efectele crizei se vor simți mult timp de acum încolo – în special pe piața muncii. Cu toate acestea, este, de asemenea, important să avem o abordare pe termen lung și să răspundem provocărilor importante atât pe termen mediu, cât și pe termen lung.

UE, statele membre și băncile centrale din Europa au luat numeroase măsuri, de exemplu programe de garantare pentru bănci și planul european de redresare economică. Aceste măsuri au adus o contribuție majoră la creșterea stabilității financiare și la reducerea efectelor crizei asupra creșterii economice și ocupării forței de muncă.

Perspectivile economice arată mai îmbucurător, dar încă există riscuri majore. Prin urmare, nu este încă timpul să retragem măsurile de sprijin care s-au luat. Cu toate acestea, am inițiat o discuție în cadrul Consiliului referitoare la modul în care ar trebui să retragem aceste măsuri speciale de criză și când poate începe acest lucru. Consiliul European va revizui activitatea Consiliului în ceea ce privește strategiile de ieșire din criză. De asemenea, vom monitoriza planul UE de redresare economică.

În ceea ce privește piețele financiare, este îmbucurător faptul că situația piețelor financiare s-a îmbunătățit considerabil. Nevoia sectorului financiar de măsuri de sprijin s-a diminuat. Prin urmare, trebuie să formulăm strategii pentru modul în care putem retrage aceste măsuri într-o manieră coordonată. Cu toate acestea, este important să subliniem faptul că este încă prea devreme să începem o retragere generală a măsurilor de sprijin din domeniul financiar.

Președinția suedeză încearcă să ajungă la un acord cu privire la o serie de principii directe referitoare la calendarul, coordonarea și secvențierea retragerii măsurilor de sprijin.

Mă voi referi acum la monitorizarea financiară. Există un acord referitor la faptul că este necesară o cooperare crescută și îmbunătățită în materie de monitorizare financiară în cadrul UE, în special având în vedere experiența pe care am trăit-o în timpul crizei.

Propunerea pentru structurarea și concentrarea activității în cadrul Comitetului pentru riscuri sistemice a fost adoptată de către miniștrii finanțelor ai UE în cadrul reuniunii Ecofin la 20 octombrie. Președinția a primit apoi misiunea de a iniția negocieri cu Parlamentul European, lucru care s-a și întâmplat.

În ceea ce privește cele trei „micro-autorități”, scopul președinției este de a ajunge la o abordare generală pentru aceste autorități și, în consecință, pentru întregul pachet de monitorizare la următoarea reuniune Ecofin din 2 decembrie, astfel încât să putem raporta înapoi Consiliului în decembrie.

Valoarea existenței unei structuri este semnificativă pentru industria serviciilor financiare, pentru lumea din afara Europei și pentru cetățenii noștri. Pachetul va include o cerință privind revizuirea planului după trei ani. Apoi vom putea rectifica eventualele neajunsuri, cum ar fi funcționarea mai puțin adecvată sau mai puțin eficientă.

Strategia actuală a UE pentru locuri de muncă și creștere economică, strategia de la Lisabona, expiră anul viitor. Prin urmare, este imperativ ca UE să convină asupra unei noi strategii care să fie capabilă să promoveze o viziune pentru creștere economică și prosperitate pe termen lung. Acesta va fi unul dintre cele mai importante aspecte în decursul următoarelor luni și una dintre problemele prioritare pentru viitoarea Președinție spaniolă.

Criza economică și financiară a creat presiune pentru a se lua măsuri imediate în vederea minimizării impactului asupra creșterii economice și pieței muncii. În același timp, slăbiciunile pe plan structural și provocările pe termen lung ale economiilor noastre au devenit mai evidente.

Menținerea și consolidarea competitivității Europei pe piața globală, combaterea schimbărilor climatice și gestionarea provocărilor pe care le implică o populație tot mai îmbătrânită sunt sarcini solicitante pentru

Uniunea Europeană și pentru statele sale membre pe termen mediu și lung. Acestea necesită soluții comune și coordonate, o viziune comună și o agendă europeană de reformă consolidată pentru următorii zece ani.

Viziunea presupune transformarea provocărilor în oportunități. Presupune realizarea deplină a potențialului pieței interne și exploatarea avantajelor comerțului exterior și ale deschiderii. Ea presupune recunoașterea oportunităților pe care le implică transformarea Europei într-o economie eco-eficientă sau bazată pe tehnologii verzi și crearea unei piețe a muncii cu niveluri ridicate de ocupare a forței de muncă, finanțe publice durabile și coeziune socială.

În timpul Președinției suedeze, s-a efectuat o a doua evaluare de monitorizare a strategiei de dezvoltare durabilă a UE. S-au înregistrat progrese în multe domenii. În același timp, există câteva domenii în care s-au identificat tendințe nedurabile. Aceste domenii includ creșterea rapidă a cererii pentru resurse naturale, diminuarea diversității biologice, creșterea consumului de energie în sectorul transporturilor și persistența sărăciei globale.

Am pus întrebarea referitoare la modul în care putem monitoriza și urmări strategia mai bine și mai eficient, inclusiv la modul în care putem utiliza avantajele coordonării rezultate din interacțiunea cu alte strategii UE, cu strategia de la Lisabona, de exemplu.

În cadrul reuniunii Consiliului European se va discuta și politica maritimă integrată. Recent, Comisia și-a prezentat raportul privind progresul. Consiliul European va examina raportul și își va exprima avizul cu privire la direcția pe care va trebui să o urmeze această importantă activitate transsectorială în viitor. În această privință, aș dori să subliniez perspectiva noastră referitoare la creșterea economică, la activitatea eco-eficientă și la inovație.

Acum mă voi opri la un alt aspect foarte important al reuniunii Consiliului European, și anume adoptarea unui nou program de lucru pe cinci ani în domeniul libertății, securității și justiției. Programul de la Stockholm este destinat să înlocuiască Programul de la Haga care este în prezent în vigoare și care a fost adoptat în 2004.

Viziunea Programului de la Stockholm este a unei Europe mai sigure și mai deschise, în care drepturile persoanelor sunt protejate. Programul este rezultatul unui contact și al unor discuțiilor intensive în cadrul Consiliului și al Parlamentului European. De asemenea, au existat contribuții valoroase din partea parlamentelor naționale, a societății civile, a organismelor UE și a diverselor agenții și autorități.

Dragi colegi suedezi, ministrul justiției, Beatrice Ask, și ministrul imigrării, Tobias Billström, au fost aici ieri și au prezentat Programul de la Stockholm în cadrul unei dezbateri foarte lungi. Prin urmare, nu voi repeta ceea ce au explicat aceștia, dar aș dori să profit de această ocazie pentru a sublinia faptul că Programul de la Stockholm se concentrează pe măsuri specifice care aduc valoare adăugată pentru viața de zi cu zi a cetățenilor. Aceasta include cooperarea în afara UE. O Europă mai sigură și mai deschisă necesită un parteneriat veritabil cu țările noastre partenere.

Activitatea viitoare din acest domeniu ar trebuie să se bazeze și pe un echilibru între măsurile destinate să creeze o Europă a siguranței și securității și măsurile destinate să protejeze drepturilor indivizilor.

Activitatea ambițioasă care a fost depusă și viitoare noastră metodă de lucru cu mai multe domenii de codecizie pentru Parlament ar trebui să contribuie la crearea unui plan de acțiune pentru noi, care să fie mai capabil să facă față acestor provocări majore.

În ceea ce privește schimbările climatice, în timp ce reuniunea Consiliului European va fi în curs de desfășurare, la Copenhaga vor avea loc, desigur, și negocierile privind clima. Aceste probleme sunt importante pentru Europa și pentru viitorul întregii noastre planete. În urmă cu două săptămâni, prim-ministrul Fredrik Reinfeldt a luat cuvântul în Parlament la Bruxelles și a prezentat rezultatul reuniunii Consiliului European din octombrie, inclusiv elementele cele mai importante ale poziției UE înainte de conferința de la Copenhaga. Acum este imperativ să continuăm să-i facem pe partenerii noștri din toată lumea să înțeleagă cât de mult respectăm acest lucru și că furnizăm impulsul pentru a progresa cu negocierile. Președinția suedeză își va concentra toată energia în această activitate.

Luna viitoare, Consiliul European va evalua situația negocierilor care vor avea loc simultan în vederea luării deciziilor necesare, astfel încât să ajungem la un rezultat de succes în Copenhaga.

Ca de obicei, la reuniunea Consiliului European ar putea apărea și o serie de chestiuni legate de politica externă, dar este puțin prea devreme pentru a spune care ar fi acestea.

Prioritățile urgente ale Președinției suedeze au fost răspunsul la cerințele schimbărilor climatice și asigurarea faptului că UE își menține poziția de conducător înaintea negocierilor de la Copenhaga, fiind, în același timp, responsabili să continuăm să abordăm criza economică și financiară. Acestor probleme li se va acorda prioritate maximă la summit-ul final.

José Manuel Barroso, *președintele Comisiei*. – Domnule președinte, am discutat, de multe ori, ocaziile extraordinare pe care Tratatul de la Lisabona le-a oferit Uniunii Europene, așa că permiteți-mi să îmi exprim încă o dată mulțumirea pentru faptul că data viitoare când ne vom întâlni va fi când Tratatul de la Lisabona va fi intrat deja în vigoare. Și, cu tratatul intrat în vigoare, este timpul să acționăm chiar mai decisiv, dincolo de discuțiile la nivel instituțional, către politici și rezultate pentru cetățeni.

Numirile făcute săptămâna trecută, a dlui Herman von Rompuy în funcția de președinte al Consiliului și a dnei Catherine Ashton în cea de Înalt Reprezentant și vicepreședinte al Comisiei, reprezintă primii pași către deplina punere în aplicare a Tratatului de la Lisabona. Știu că atât președintele Rompuy, cât și Înaltul Reprezentat și vicepreședinta baroana Ashton sunt nerăbdători să înceapă să pună Tratatul de la Lisabona în funcțiune.

Numirea lui Herman Von Rompuy a fost, prin consens, o decizie a șefilor de state sau de guvern. Este o decizie pe care o salut și pe care, personal, o susțin foarte mult. Herman Van Rompuy a câștigat un respect uriaș în calitate de prim-ministru al Belgiei. El aduce o combinație între europenismul instinctiv al Belgiei – membru fondator al Uniunii noastre și fără care a fost întotdeauna în prima linie a acestui proiect european – și propriile sale abilități de făuritor de consensuri: exact cele mai prețioase două calități pe care trebuie să le aibă în calitate de Președinte al Consiliului European.

Sunt nerăbdător să lucrez în tandem cu domnia sa și să mă alătur domniei sale aici în dezbaterile în plen privind Consiliul European. Este esențial ca, în timp ce fiecare instituție trebuie să muncească cu respectarea propriilor sale competențe și a celorlalte instituții, noi toți să lucrăm împreună pentru binele european comun.

Sunt extrem de mândru și fericit că Catherine Ashton a fost desemnată vicepreședintă/Înalt Reprezentant. Este o numire pe care am susținut-o și aprobat-o în Consiliul European, întrucât este necesară conform tratatelor. O cunoaștem bine cu toții drept o persoană care deține atât abilitățile politice, cât și simțul orientării, pentru a prelua sarcina solicitantă de Înalt Reprezentant și vicepreședinte al Comisiei. Vă pot asigura, din propria mea experiență cu domnia sa ca membră a Comisiei, de angajarea sa profundă față de proiectul european.

După cum am afirmat și ieri, s-au făcut toate nominalizările pentru Comisie. Sunt fericit în special pentru că, în decurs de o săptămână, am reușit să triplăm nominalizările de femei de la trei la nouă. Astfel că următoarea Comisie va avea nouă membri de sex feminin, cu unul mai mult decât actuala Comisie, și doresc să mulțumesc încă o dată tuturor celor care m-ați susținut în această sarcină dificilă de a numi un număr cel puțin rezonabil – nu ideal, ci rezonabil – de persoane de sex feminin pentru următoarea Comisie.

Acum voi trece la alocările de portofolii. Este privilegiul meu să asigur această Cameră că voi proceda în acest sens cu deplina respectare a priorităților definite în orientările politice pe care vi le-am prezentat și care, prin votul dvs., au fost aprobate de Parlament și că voi respecta toate angajamentele făcute în fața Parlamentului cu acea ocazie. Apoi Parlamentul va putea organiza audieri de fond și va putea vota asupra următorului colegiu în ianuarie.

Luna următoare, Consiliul European ne va acorda prima șansă semnificativă de a demonstra că acum suntem concentrați asupra substanței politicilor, de a demonstra că aceasta va fi diferită. Aș dori să vorbesc foarte pe scurt despre trei dosare-cheie care vor fi în lumina reflectoarelor.

Primul, schimbările climatice. Un Consiliu European cu o săptămână înainte de încheierea summit-ului de la Copenhaga este, cu siguranță, bine sincronizat. Uniunea Europeană a demonstrat că este pionierul măsurilor cu privire la schimbările climatice. Am fost primii care am arătat că sistemul de comercializare a cotelor de emisii poate funcționa. Am fost primii care am impus o limită obligatorie, exigentă, în vederea reducerii emisiilor. Am fost deschizători de drumuri prin aceea că am arătat lumii în dezvoltare cum poate să aducă o reală contribuție la finanțarea costurilor schimbărilor climatice în țările în curs de dezvoltare.

Dar, pe măsură ce pregătirile pentru conferința de la Copenhaga se apropie de sfârșit, crește presiunea. Trebuie să rămânem uniți și să ne concentrăm asupra obiectivului nostru de reducere a emisiilor globale și de alocare a finanțării necesare; aceasta este misiunea noastră. Trebuie să afirmăm clar că nu poate fi doar misiunea

Europei: avem nevoie ca și ceilalți, și anume economiile majore, să contribuie la atingerea țelurilor noastre ambițioase.

Care ar trebui să fie mesajele-cheie din partea Consiliului European? În primul rând, că dorim să fim martorii unui acord ambițios și semnificativ în Copenhaga care, în primul și în primul rând, să adopte obiectivul de 2° C. Acest lucru este esențial. Uneori vedem politicieni și diplomați negociind. Ei pot negocia între ei – noi putem negocia între noi –, dar nu putem negocia cu știința. Nu putem negocia împotriva științei naturii. Nu putem negocia împotriva avizului științific, și iată care este obiectivul minim: de a ajunge la un acord compatibil cu obiectivul de 2° C. Așa că trebuie să stabilim obiective reale și efective de reducere a emisiilor pentru țările dezvoltate, dar și acțiuni substanțiale din partea țărilor în curs de dezvoltare, în special a economiilor emergente, cu o creștere rapidă. De asemenea, acordul trebuie să fie cuprinzător, acoperind întreaga gamă de probleme menționate în foaia de parcurs de la Bali.

În al doilea rând, chiar dacă la Copenhaga, din păcate, nu va fi posibil să finalizăm un nou tratat, trebuie să ajungem la un acord operațional, bazat pe angajamente reale ale tuturor părților, la care să contribuie toți actorii majori și care să fie aprobat la cel mai înalt nivel politic. Avem nevoie de un text politic clar, simplu, care să arate că trecem de la discuțiile referitoare la abordarea schimbărilor climatice la acțiuni concrete în acest sens. Și ar trebui să declare explicit faptul că va fi transformat într-un tratat adevărat cât mai curând posibil.

Acordul ar trebui să fie precis. Acest lucru înseamnă cifre individuale specifice cu privire la reducerea emisiilor și un pachet financiar detaliat pentru sprijinirea țărilor în curs de dezvoltare în vederea atât a dezvoltării programelor de reducere a efectelor, cât și a adaptării la schimbările climatice. În special, finanțarea inițială rapidă va fi foarte importantă.

În cele din urmă, simt că implicarea liderilor urmează a juca un rol central, întrucât acestea sunt decizii dificile care trebuie luate la cele mai înalte niveluri de guvernare. Sunt încântat să aud că, în urma invitației prim-ministrului Rasmussen, cel puțin 65 de șefi de stat sau de guvern plănuiesc deja să participe la Copenhaga. Eu însumi voi participa.

Un alt domeniu-cheie este Programul de la Stockholm în domeniul justiției, libertății și securității. Oamenii doresc să trăiască într-o Uniune Europeană prosperă și pașnică, în care drepturile să le fie respectate și securitatea protejată. Aceștia doresc să poată călători liber și să se miște temporar sau permanent într-o altă țară europeană pentru a studia, munci, fonda o familie, înființa o afacere sau pentru a trăi la pensie.

Am realizat multe în ultimii zece ani. Înlăturarea controalelor la granițele interne în spațiul Schengen permite unui număr de peste 400 de milioane de cetățeni din 25 de țări să călătorească fără control la graniță din Peninsula Iberică până în statele baltice, din Grecia până în Finlanda.

Acum Tratatul de la Lisabona ne oferă o nouă șansă de a progresa. Știm cu toții că libertatea, securitatea și justiția vor cunoaște unele dintre cele mai semnificative schimbări în urma tratatului. Acesta aduce acest domeniu politic pe deplin în domeniul de aplicare a procedurilor noastre obișnuite. Acesta clarifică ce măsuri se pot lua și, în special, extinde cadrul democratic pentru aceste politici prin implicarea absolută a Parlamentului dumneavoastră.

Programul de la Stockholm, care se bazează în mare măsură pe informațiile și propunerile Comisiei, va fi o pârghie cheie pentru realizarea acestui lucru. El ar trebui să stabilească bazele unui program de acțiune cuprinzător, eficient, care să aducă schimbări reale, beneficii reale pentru cetățenii noștri.

Programul, astfel cum rezultă din Consiliul European, trebuie să prezinte prioritățile directe pentru justiție și afaceri interne pentru anii care vor urma și să arate modul în care vor fi puse în practică. Respectarea mai eficientă a drepturilor fundamentale, un acces mai bun la justiție, acțiuni mai hotărâte împotriva crimei organizate, a traficului de persoane și a terorismului, gestionarea efectivă a migrării – toate acestea sunt domenii în care Programul de la Stockholm ar trebui să stabilească o serie de pași înainte concreți. Ele necesită și o abordare puternică împreună cu țările terțe partenere, pe care sunt determinat să o urmez întrucât lucrăm împreună la maximizarea intereselor noastre globale.

În cele din urmă, trebuie să continuăm să ne menținem atenția asupra abordării crizei economice. Acțiunea Uniunii Europene a adus o contribuție majoră în decursul ultimului an. Acum trebuie să păstrăm puterea scopului și sensul atenției. Trebuie să supraveghem îndeaproape măsurile noastre de redresare, în special pe fondul creșterii în continuare a șomajului. Prioritatea noastră de vârf trebuie să rămână menținerea oamenilor pe posturi și ajutarea celor care și-au pierdut locul de muncă să se reîncadreze în muncă.

De asemenea, trebuie să începem să modelăm o agendă post-criză în vederea exploatării noilor surse de creștere economică și a identificării de noi oportunități de ocupare a forței de muncă. Agenda pe care am schițat-o în cadrul strategiei 2020, documentul consultativ pe care Comisia l-a circulat ieri. Sunt foarte nerăbdător să aud părerile Parlamentului și să includ opiniile voastre în documentul final.

Consiliul European se va confrunta și cu un test al ambiției de a înregistra un progres în ceea ce privește pachetul de monitorizare financiară. Știu că acest obiectiv este împărțit de acest Parlament și vă îndemn să colaborați cu Consiliul pentru a permite adoptarea finală până la mijlocul anului 2010, astfel încât, până la sfârșitul lui 2010, să fie create noi autorități eficiente.

Pentru a încheia, schimbările climatice, libertatea, securitatea și justiția și răspunsul la criza economică și financiară – acestea sunt trei domenii care au un impact asupra vieții de zi cu zi a cetățenilor și trei domenii în care Consiliul European poate demonstra că Tratatul de la Lisabona a deschis într-adevăr un nou capitol în istoria proiectului european.

Pentru a obține rezultate semnificative, trebuie să lucrăm în parteneriat – în parteneriat între Comisie și Parlament, căruia îi sunt recunoscător pentru sprijinul consistent acordat ambițiilor politicilor prezentate de Comisie în aceste domenii, în parteneriat cu Președinția suedeză a Consiliului, pe care o felicit cu adevărat pentru munca dificilă depusă, și în parteneriat cu prietenii noștri danezi care pregătesc conferința de la Copenhaga.

Haideți să profităm la maximum de ceea ce ne așteaptă. Haideți să lucrăm împreună pentru binele comun european. Eu și Comisia suntem gata să acceptăm provocarea. Sunt sigur că acest Parlament, ale cărui competențe vor fi consolidate în temeiul noului tratat, va face dovadă și de simțul responsabilității și al angajării față de Europa cetățenilor.

Joseph Daul, în numele Grupului PPE. – (FR) Doamnelor și domnilor, iată-ne în sfârșit.

Șefii de stat sau de guvern l-au ales pe Herman Van Rompuy drept primul președinte al Consiliului European și pe Catherine Ashton drept Înaltul Reprezentant. Îi mulțumesc lui Fredrik Reinfeldt, ultimul prim-ministru care a deținut Președinția rotativă a Consiliului European. Vă mulțumesc dvs. pentru că ați ajuns la un consens privind cele două persoane care vor purta povara grea a îndeplinirii noilor funcții create de Tratatul de la Lisabona.

Astăzi, în această Cameră, aș dori să laud declarațiile inițiale ale președintelui Van Rompuy pentru care, citez, „imaginea Consiliului va fi modelată de propriile sale rezultate” și care militează pentru o abordare pas cu pas. Aceasta este metoda – ceea ce eu aș numi metoda „Jean Monet”, un mod de acțiune eficient, dar fără nicio statură politică – prin care se conduce Partidul Popular European (Creștin-Democrat). Metoda aceasta este cea care ne-a dus de la conflictele de ieri la schimburile de astăzi. Metoda aceasta este cea care ne-a salvat de perioadele lungi de așteptare de la granițele spațiului Schengen, care ne-a dus de la rate de schimb variabile la un euro stabil. Într-adevăr, mulțumită acestei integrări pas cu pas a Europei, s-au realizat progrese considerabile și nimeni nu poate nega acest lucru.

Aș dori să vă avertizez, doamnelor și domnilor, împotriva criticii facile pe care am auzit-o în ultimele zile. Mă gândesc în special la aceia care, doar de dragul de a face o remarcă spirituală, s-au discreditat pe ei înșiși prin declarații iresponsabile.

Ca toți ceilalți, și membrii Grupului PPE au vise, dar diferența dintre noi și ceilalți este că noi ne străduim să transformăm aceste vise în realitate. Am făcut-o prin integrarea Europei, am făcut-o prin reunificarea și am făcut-o și prin Tratatul de la Lisabona care, în ciuda imperfecțiunilor sale, ne va duce puțin mai departe în direcția corectă. La asta se așteaptă europenii, doamnelor și domnilor, și nu la simple declarații senzaționale și efemere.

Suntem convinși că președintele Van Rompuy se va achita de sarcina sa cu aceeași determinare și voință pe care le-a arătat în țara sa, calități încununate de succes și recunoscute de către toți. Președintele Van Rompuy are sprijinul absolut al Grupului PPE și îi ofer sprijinul nostru într-o sarcină care va fi, fără nicio îndoială, foarte dificilă.

Mai mult decât atât, mă aștept ca Consiliul să se transforme. Mă aștept să se transforme într-o instituție mai transparentă și să coopereze și mai strâns cu Parlamentul și Comisia. Mă aștept ca miniștrii să înceteze să proclame victoria națională împotriva partenerilor lor imediat după întoarcerea lor de la Bruxelles și să înceteze să învinuiască Europa pentru tot ceea ce nu funcționează bine. În fine, mă aștept din partea Consiliului să înceteze să își schimbe poziția în funcție de cine este președintele său. Eu și Grupul PPE ne așteptăm la

toate acestea din partea primei Președinții permanente a Consiliului. Doamnă Malmström, acest lucru nu se aplică în cazul dvs. întrucât ați fost deja numită comisar de către țara dumneavoastră. Prin urmare, nu mai aveți de ales; trebuie să vorbiți despre Europa.

În numele Grupului PPE, o felicit, de asemenea, pe Catherine Ashton, noul Înalt Reprezentant și vicepreședintă a Comisiei Europene „Barroso I”. Salutăm numirea domniei sale și vom asculta cu atenție răspunsurile ei la întrebările noastre în cadrul audierii comisarilor din ianuarie viitor. Abia la sfârșitul acestui proces va fi pe deplin investită cu sarcinile sale în calitate de vicepreședintă a Comisiei „Barroso II”.

Domnule președinte, doamnelor și domnilor, mă bucur că am lăsat în urma noastră perioada întrebărilor despre cine vor fi persoanele și că în sfârșit putem, cu adevărat liniștiți, să trecem la problemele fundamentale. Cunoaștem cu toții faptul că două teme majore vor domina Consiliul European în decembrie. Prima este relansarea creșterii economice, care nu trebuie să aibă loc fără o relansare a ocupării forțelor de muncă. În această privință, așteptăm măsuri concrete din partea Consiliului European.

Cea de-a doua temă o reprezintă schimbările climatice. Toată lumea cunoaște faptul că Consiliul va fi în ședință în timpul summit-ului de la Copenhaga, care nu trebuie să rezulte doar în obiective politice, ci și în angajamente cuantificabile. Acest lucru este esențial. Acest prim Consiliu European ținut în temeiul Tratatului de la Lisabona trebuie să permită Europei să-și joace pe deplin rolul. Prin urmare, sper că va fi capabil să își utilizeze influența și să își afirme pozițiile cu o mai mare determinare decât în trecut.

Martin Schulz, în numele Grupului S&D. – (DE) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, atât prezenți, cât și absenți, în ultimele câteva zile, în urma reuniunii Consiliului European, am discutat mult despre oameni și posturi. Încă o dată, aș dori să îmi îndrept observațiile astăzi către dvs., domnule Barroso. Pentru noi este important să discutăm oamenii și pozițiile. În ceea ce privește posturile, grupul nostru a avut o prioritate clară. Am afirmat că, în calitate de cel de-al doilea mare grup al acestei Camere, am dorit ca cea de-a doua poziție în Comisie, cu alte cuvinte, cea de Înalt Reprezentant, care are și funcția de vicepreședinte al Comisiei, să-i revină partidului nostru. Aceasta deoarece credem că Comisia, care nu este o organizație neutră, ci un organism politic, ar trebuie să reflecteze realitatea acestui Parlament. Am obținut lucrurile pentru care am luptat. Știu că și dvs. v-ați luptat pentru acest lucru și de aceea aș dori să vă ofer sincerele mele mulțumiri, în ciuda criticilor pe care le primiți de obicei în această Cameră de la mine.

Acest fapt trimite un semnal pozitiv, deoarece arată că solicitarea pe care o facem noi, social-democrații, în această Cameră este luată în serios de către dvs., deoarece încă mai avem de parcurs o distanță lungă înainte de votul final cu privire la Comisie. De asemenea, ne așteptăm ca structura portofoliilor pe care le veți stabili pentru comisari să reflecte conținutul și provocările cu care se confruntă acești oameni. Din punctul meu de vedere, acest lucru este mult mai important decât dezbateră referitoare la oameni și la posturi.

Desigur, suntem încântați că Cathy Ashton deține acum poziția de Înalt Reprezentant. S-au afirmat destule în ceea ce-l privește pe dl Van Rompuy și sunt de acord cu vorbitorii anteriori. Cu toate acestea, mult mai importantă decât acest aspect este întrebarea referitoare la sarcinile de a căror îndeplinire vor fi responsabile aceste persoane. Nu cred că cetățenii Europei sunt cu adevărat interesați de modul în care dl Van Rompuy și baroana Ashton au fost aleși. Cu toate acestea, chestiunea modului în care putem reduce șomajul, care în prezent în Europa este în creștere și nu în descreștere, este una importantă. Oamenii sunt interesați de întrebarea dacă mai putem preveni cu adevărat schimbările climatice și dacă Copenhaga va fi un succes sau un eșec. Cu toate acestea, nu este destul. Din punctul meu de vedere, nu discutăm suficient despre schimbările climatice. Nu purtăm suficiente discuții referitoare la faptul că, de exemplu, în depășirea schimbărilor climatice și în investițiile în tehnologia ecologică în industrie există un potențial uriaș de creare de locuri de muncă, la faptul că tehnologia verde este un proiect pentru viitor și că politica industrială și protejarea mediului nu se exclud reciproc, ci pot fi combinate una cu cealaltă.

Ideile pe care le-ați prezentat aici referitoare la structura Comisiei indică în direcția corectă. Aceasta este o problemă care trebuie rezolvată în Copenhaga în exact același mod ca și politica de sănătate globală, întrebarea dacă Europa ar trebui să arate solidaritate față un continent care moare precum Africa, combaterea ajutoarelor și deschiderea resurselor pentru viitor. Pot fi rezolvate pașnic problemele securității energetice a Europei? Sau suntem amenințați de intensificarea conflictelor la granițele Europei din cauza achiziționării de gaz, petrol și alte materii prime? Aceasta este o sarcină pentru Înaltul Reprezentant al Uniunii Europene. Problema controlării piețelor financiare reprezintă un obiectiv primar al politicii europene, deoarece este cu adevărat scandalos faptul că, în mijlocul fazei în care contribuabilii Europei continuă să fie responsabili pentru costurile de monitorizare a crizei, ruleta s-a redeschis și jucătorii au început din nou să călătorească în jurul lumii. În acest caz, nu avem nevoie de o dezbateră referitoare la alocarea posturilor, ci de reguli clare pentru piețele financiare din Uniunea Europeană. Acest lucru este mult mai important.

(Aplauze)

De aceea afirm că, da, Herman Van Rompuy și Cathy Ashton au fost aleși, dar acum ei trebuie să treacă la treabă și trebuie numită Comisia. Prin urmare, aș dori la final să-mi repet observațiile adresate domnului Barroso. Noi, social-democrații, am discutat ideile noastre cu dumneavoastră. Una dintre cerințele noastre a fost îndeplinită, spre satisfacția noastră, și anume poziția de Înalt Reprezentant. Presupunem că structura politicii de mediu, socială și financiară a Comisiei dvs. va corespunde cu solicitările social-democraților adresate dvs., preferabil sub conducerea unor comisari social-democrați, și atunci totul va fi bine.

Guy Verhofstadt, în numele Grupului ALDE. – Domnule președinte, nu voi reaminti nominalizările de săptămâna trecută. Vreau doar să spun că am primit o veste bună și una rea. Vestea rea a fost că locul președintelui nu a fost ocupat de un liberal, dar vestea bună a fost faptul că acesta este belgian. Așa cum a spus președintele Comisiei, Belgia este, de fapt, o țară cu un consens global, desigur în ceea ce privește chestiunile europene și viitorul Europei.

Așadar, domnule Barroso, ceea ce sperăm acum este să avem o nouă Comisie cât mai curând posibil. Sper că va exista un număr mare de comisari liberali în cadrul acesteia – câteva persoane afirmă că sunt prea mulți, dar pentru mine un procent de 50% ar fi bun! Cred că aproape o treime de comisari liberali reprezintă o cifră bună. Oricum, sunt foarte încântat că, din cei opt comisari liberali care au fost prezentați drept candidați pentru Comisie, patru sunt femei, deci există un echilibru de gen în prezența liberalilor în Comisie.

În ceea ce privește prioritățile, consider că există trei priorități principale pentru următoarele zile și săptămâni. În primul rând, Copenhaga. Trebuie să facem să aibă succes. Cred că ne mai rămân două probleme: cum să abordăm preocupările privind lumea în curs de dezvoltare și cum să obținem un tratat obligatoriu din punct de vedere juridic, deoarece aceasta este principala problemă. Este important care va fi substanța tratatului, dar mai important din punctul meu de vedere este caracterul obligatoriu din punct de vedere juridic al acestuia.

Cel de-al doilea punct este Programul de la Stockholm. Pentru grupul nostru, punctul principal este echilibrul dintre securitate și libertate. Evident că trebuie să ne protejăm cetățenii împotriva terorismului și crimei organizate, dar poate că după evenimentele din 9 septembrie 2001, am pus prea mult accent pe securitate și protecție. Cred că Programul de la Stockholm – și, de asemenea, filozofia președinției dvs. – trebuie să reechilibreze balanța în favoarea respectării drepturilor fundamentale și, de asemenea, a unei mai mari deschideri a societății. Cred că aceasta este marea ambiție și ceea ce trebuie să facă Programul de la Stockholm. Opinia grupului nostru, Grupul ALDE, este că este mult mai ambițios decât Programul de la Tampere și Programul de la Haga, dar cu o atenție mai mare concentrată pe drepturile fundamentale ale oamenilor. Este bine să protejăm și să organizăm securitatea, dar trebuie să facem acest lucru într-un mod echilibrat și cu respectarea drepturilor fundamentale.

Ce-a de-a treia sarcină pentru următoarele zile, după cum a zis și președintele Comisiei, este supravegherea financiară. Domnule Barroso, cred că devine, probabil, din în ce mai clar faptul că, la sfârșit, avem nevoie de un singur supraveghetor financiar european. Avem nevoie de un bun organism de monitorizare pentru instituțiile financiare transfrontaliere care să conecteze micro și macromonitorizarea și care să o conecteze, poate, cât mai mult posibil la Banca European Centrală – de ce nu? – și, bineînțeles, la ceea ce se întâmplă în Comisie.

Ceea ce este important este că Consiliul nu minimalizează propunerile prezentate. Aceasta este temerea mea în acest moment. În Parlament, vrem propuneri mai ambițioase, dar cred că tentația momentului pentru Consiliu se află în direcția opusă. Prin urmare, este absolut necesar să existe o bună înțelegere referitoare la acest aspect între Comisie și Parlament, care va implica transmiterea comunicării acestui mesaj Consiliului: aceasta este procedura de codecizie, deci dacă veniți cu propuneri și Consiliul vine cu propuneri care nu merg pe aceeași linie cu propunerile Comisiei, acest lucru nu va funcționa în Parlament. Ne îndreptăm în direcția opusă.

Cred că există aici, în Parlament, o majoritate în favoarea adoptării direcției unui singur supraveghetor. Acesta este lucrul de care avem nevoie pe viitor și cred că este un mesaj important pe care vi-l transmitem dvs., pe care-l transmitem Președinției, deoarece cu siguranță va avea loc o discuție uriașă pe 10 și 11 decembrie, când va avea loc următorul Consiliu European.

Rebecca Harms, în numele Grupului Verts/ALE.– (DE) Domnule președinte, domnule Barroso, veți înțelege că, în calitate de lider al grupului acestui Parlament, sunt, desigur, încântată că am reușit să le facem mai vizibile pe femeile de la vârful Uniunii Europene. Cu toate acestea, este important pentru noi ca femeile să

nu fie luate în considerare doar numeric. Vă puteţi baza pe noi pentru a vă asigura că aceste femei au poziţii influente în cadrul Comisiei. Nu dorim doar gesturi simbolice.

S-a făcut multă publicitate referitoare la persoanele din poziţiile de vârf, Herman Van Rompuy şi baroana Ashton. Deputaţii din acest Parlament sunt mai familiarizaţi cu baroana Ashton decât cu Herman Van Rompuy. Vom avea ocazia de a-i cunoaşte şi mai bine în cadrul audierilor. Vă recomand să-i sugeraţi lui Herman Van Rompuy să vină să cunoască grupurile din acest Parlament, astfel încât să putem afla mai multe despre el. Toată lumea spune că belgienii sunt foarte mândri de el. De ce nu se înscrie într-o dezbatere voluntară cu grupurile din această Cameră, ca să ne putem cunoaşte mai bine la începutul mandatului său?

Aceasta a fost retrospectiva mea de săptămâna trecută. Următorul summit va avea loc în curând. Domnule Schulz, nu cred că vorbim prea puţin despre Copenhaga. Tragem prea puţine concluzii logice din discuţiile noastre. Parlamentul va vota în această săptămână o rezoluţie care include tot ceea ce ar fi bine pentru Copenhaga, dacă daţi crezare oamenilor de ştiinţă şi Naţiunilor Unite. Oamenii din Europa au început să se îndepărteze tot mai mult de aceste recomandări în timp. Analiza mea a problemei centrale din spatele acestui lucru este faptul că protejarea climei este privită drept o povară şi că oportunităţile prezentate de o politică consecventă în domeniul mediului nu sunt recunoscute.

Un alt punct pe ordinea de zi a următorului summit este Strategia de la Lisabona. Unu dintre sarcinile pe termen lung ale acestei strategii a fost promovarea dezvoltării durabile, dar nu am putut atinge acest obiectiv. Pilonilor diferiţi ai Strategiei de la Lisabona li s-a acordat întotdeauna niveluri diferite de importanţă. Mediul, justiţia socială şi dezvoltarea durabilă au fost întotdeauna marginalizate în favoarea unei priorităţi mai vechi şi, din punctul meu de vedere, mai învechite referitoare la politica industrială, economică şi chiar de cercetare. Dacă intenţionaţi să decideţi la următorul summit că ar trebui să adoptăm Strategia de la Lisabona revizuită în primăvară, nu avem timp să analizăm slăbiciunile acesteia, care, după cum văd eu, a eşuat. De ce am ajuns într-o astfel de criză economică dezastruoasă? De ce avem atât de multe probleme sociale şi pe piaţa muncii în Uniunea Europeană? Nu credem că este o idee bună să pregătim Strategia de la Lisabona şi să o revizuim fără o analiză atentă, fără auto-critică şi fără un proces de consultare veridic, precum cel iniţiat de sindicatele şi Platforma Socială, deoarece Strategia de la Lisabona este foarte importantă pentru noi toţi şi pentru perspectiva Uniunii Europene.

În final, aş dori să vorbesc despre Programul de la Stockholm. Ca multe dintre aceste programe mari, pare a fi un lucru bun şi tocmai aceasta se spune mereu despre el şi aceasta este ceea ce par să gândească oamenii în general. Cu toate acestea, grupul meu are impresia că există un dezechilibru între libertate şi securitate. Nu suntem de acord cu această evoluţie şi vom sublinia acest lucru utilizând exemplul SWIFT. A fost o greşeală gravă să nu includeţi SWIFT pe ordinea de zi. Domnule Barroso, încercaţi să evitaţi Parlamentul cu acest acord provizoriu privind SWIFT, neţinând cont de preocupările pentru protecţia datelor. Aceasta este o indicaţie a faptului că libertatea şi securitatea sunt în prezent în afara calculului.

Timothy Kirkhope, în numele Grupului ECR. – Domnule preşedinte, mai întâi de toate, doresc să le urez numai bine dlui Van Rompuy şi baroanei Ashton în noile lor roluri şi sper că vor putea să stabilească tipare pentru posturile lor care vor rezista.

Dacă Consiliul European va avea un preşedinte semi-permanent, ar trebui să fie o persoană cu o abordare discretă, dar practică, a creării unui consens între statele membre, acolo unde este posibil şi dezirabil. Dacă vom avea o poziţie consolidată a unui Înalt Reprezentant pentru afaceri externe, principala sarcină ar trebui să fie colaborarea strânsă cu statele membre în coordonarea politicilor comune acolo unde au obiective comune.

Aceste întâlniri ar trebui să fie o ocazie de a stopa, odată pentru totdeauna, viziunea de coşmar a unei politici europene externe şi de securitate tot mai centralizate şi mai birocratice, în favoarea uneia care se bazează pe o colaborare benevolă între statele membre.

Numirea baronesei Ashton, în special, drept comisar în exerciţiu trebuie să fi fost o sursă de fericire deosebită pentru preşedintele Barroso, deşi aceasta nu trebuie să dea Comisiei ocazia de a-şi asuma competenţe mai mari decât să deţin instituţiile democratice ale Europei.

Dar, după ce a petrecut o decadă obsedată de propriile sale instituţii, Uniunea Europeană trebuie acum să reintre în mijlocul acţiunii. Se spune adesea că cetăţenii statelor noastre membre nu înţeleg Europa şi că, dacă ar înţelege-o, aceasta ar fi mai populară. Dar se pierde astfel din vedere un punct esenţial. Cetăţenii noştri înţeleg preocuparea Europei de sine însăşi foarte bine. Ce nu înţeleg ei este de ce se dedică atât de mult timp,

efort și resurse proceselor instituționale și atât de puțin rezultatelor politicii, care de fapt ar putea să constituie o mare schimbare în viața lor.

Cetățenii noștri văd că economiile noastre sunt în criză, că șomajul crește, că afacerile generează profit din ce în ce mai greu, că schimbările climatice se înrăutățesc și că alte părți ale lumii devin din ce în ce mai competitive, într-un mod tot mai dramatic.

Cu toate acestea, când își întorc privirea către Europa, găsesc o Uniune care a dedicat ani de zile acestei confruntări instituționale. De ce ar trebui să le pese despre detaliile votului cu majoritate calificată dacă și-au pierdut locurile de muncă? De ce ar trebui să fie interesați de complexitatea codeciziei dacă copiii lor se confruntă cu un viitor atât de nesigur?

Sper că aceste întâlniri de săptămâna trecută pot trage linie sub acești ani de introspecție. Uniunea Europeană trebuie acum să meargă mai departe și să se concentreze asupra sarcinilor reale actuale, de consolidare a economiilor dinamice și competitive și de creare a unui sistem comercial global puternic și, în mod specific în săptămânile ce urmează, de obținere a unui acord cu adevărat eficace privind schimbările climatice.

Recunosc că afirmațiile Președinției suedeze și ale președintelui Barroso sunt încurajatoare din acest punct de vedere. Să sperăm că vor urma măsuri practice, vitale tuturor cetățenilor, și în alte domenii.

(Vorbitorul a fost de acord să răspundă la o întrebare în conformitate cu procedura cartonașului albastru menționată la articolul 149 alineatul (8))

John Bufton (EFD). – Domnule președinte, după cuvintele deosebite rostite de dl Kirkhope în ceea ce privește situația în care ne găsim, întrebarea mea pentru domnia sa este: nu vi se pare că le-ați refuzat cetățenilor britanici un referendum, care David Cameron a promis că va fi organizat în Regatul Unit? Sunteți aici acum fără un mandat și ideea este că cetățenii britanici și cei din marea majoritate a regiunilor Europei nu au avut nimic de spus în ceea ce privește Lisabona.

Lui David Cameron ar trebui să-i fie rușine. Cât despre conservatorii din această Cameră, modul lor de a vota este să apese pe verde, verde, verde. Este verde întotdeauna. Ei sunt pro Uniunea Europeană. Cred că este timpul ca acum să mărturișiți și să le spuneți oamenilor de acasă care este de fapt poziția voastră.

Timothy Kirkhope (ECR). – Domnule președinte, îmi pare foarte rău că chestiunile politice interne ale Regatului Unit par să fi captat întreaga atenție în această dimineață. Ceea ce aș dori să clarific foarte bine este faptul că nu mi-e rușine de nimic din ceea ce afirmă sau face liderul Partidului Conservator și, în special, că tuturor le este clar că am susținut întotdeauna că, dacă Tratatul de la Lisabona nu ar fi fost ratificat, am fi dorit să fie aplicat pentru cetățenii britanici. Cred că pentru noi este o poziție onorabilă.

Cred că cei care vorbesc despre obiective ireale referitoare la Europa, cei care vorbesc într-o manieră obsesivă și extremă nu le vor face bine tocmai oamenilor despre care am vorbit în discursul meu – cetățenii, nu doar ai Europei, ci și ai țării mele, care doresc prosperitate, care doresc siguranță în viitorul și în viața lor. Această contemplare de sine instituțională are loc cu acești oameni la fel cum se întâmplă cu oricare dintre instituțiile Europei.

Lothar Bisky, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Domnule președinte, aș dori să le urez bun venit celor doi candidați în numele Grupului GUE-NGL. Mai presus de toate, salutăm faptul că a fost aleasă o femeie. Presupunem că cei doi candidați pentru pozițiile înalte nu se vor concentra doar asupra conținutului responsabilităților lor, ci vor dezvolta, de asemenea, o abordare cooperativă a Parlamentului.

Ne așteptăm ca Consiliul să gestioneze mai îndeaproape problemele sociale apărute în urma crizei și că va trage concluziile corecte. Până acum s-au plătit miliarde bancherilor, dar acest lucru nu le-a fost de ajutor deloc oamenilor de rând. Dl Schulz are dreptate când afirmă că s-a redeschis ruleta, dar în același timp, sărăcia și, în special, sărăcia copiilor este în creștere.

S-au pierdut patru milioane de posturi în întreaga Europă în urma crizei. Conform raporturilor Comisiei, această cifră ar putea crește la 7 milioane în cursul anului viitor. Știm că estimările de acest gen sunt deseori mai mici decât cifrele reale. De exemplu, 1,5 milioane de persoane din Germania au contracte de scurtă durată și este important să subliniem acest lucru.

Cu toate acestea, creșterea șomajului și a sărăciei sunt primele semne ale unui inegalități de șanse tot mai mari, care va avea un impact major asupra șanselor educaționale. Trebuie să discutăm și acest subiect. Problema care se pune este dacă șefii de stat sau de guvern vor găsi modalități de ieșire în criză care să combine

conceptul european de integrare cu progresul social și care să aibă un impact real asupra cetățenilor europeni. În loc de strategii de ieșire pentru programele de relansare economică și consolidarea obligatorie a bugetului, avem nevoie de o schimbare a politicii. Am de făcut doar 3 observații referitor la acest lucru. Mai întâi, ne așteptăm ca Consiliul să dea o declarație referitoare la poziția sa privind planurile pentru strategia 2020, care este destinată să înlocuiască Strategia de la Lisabona care a eșuat. Inovație și informație, combaterea excluderii, strategii economice majore, o Europă digitală – ca listă de sloganuri, nu sună prea rău. Cu toate acestea, avem nevoie urgent de propuneri concrete care să descrie modul în care se vor pune acestea în aplicare.

În al doilea rând, Consiliul trebuie să se angajeze într-un final la un sistem de control strict al piețelor financiare. Am mai multe întrebări legitime referitoare la modul în care Consiliul poate alinia aceste lucruri la tratatele existente, deoarece, în unele cazuri, restricțiile privind mișcările de capital și plățile nu sunt permise sau dorite. Suntem interesați să vedem cum veți obține acest lucru.

În al treilea rând, aș dori să subliniez încă o dată faptul că Consiliul trebuie să trimită un semnal clar după Copenhaga referitor la faptul că este necesar un acord privind schimbările climatice. Angajamentele voluntare nu și-au atins niciodată scopul.

Nigel Farage, în numele Grupului EFD. – Domnule președinte, sunteți toți foarte posomorâți în această dimineață. Am crezut că acesta va fi un moment mare, mândru! Au fost necesari opt ani și jumătate de agresiuni, de minciuni și de ignorări ale referendumurilor democratice. Au fost necesari opt ani și jumătate pentru a ajunge la acest tratat și la 1 decembrie îl veți avea.

Bineînțeles, arhitectul tuturor acestor lucruri, Giscard, a dorit, de la acest tratat constituțional, ca Uniunea Europeană să aibă o voce puternică, globală, dar mă tem că liderii și-au pierdut toți curajul. Ei au decis că vor să fie văzuți pe scena mondială, nu doar cineva din Uniunea Europeană, și astfel am numit o serie de pigmei politici.

La întrebarea lui Kissinger referitoare la persoana pe care să o sune în Europa nu s-a răspuns cu adevărat, nu-i așa? Cred că răspunsul poate fi doar dl Barroso, deoarece domnia sa este singurul de care s-a auzit probabil în lume și care este probabil marele câștigător al acestor posturi. Nu e de mirare, domnule, că arătați atât de fericit în această dimineață.

Și avem și un nou președinte al Europei, Herman Van Rompuy. Nu se pronunță chiar așa de ușor, nu-i așa? Nu-l văd oprind traficul în Beijing sau Washington; mă îndoiesc că cineva din Bruxelles l-ar recunoaște. Și totuși va avea un salariu care este mai mare decât al lui Obama, ceea ce vă spune tot ce trebuie să știți despre această clasă politică europeană și despre felul în care are grijă de ea însăși.

Dar cel puțin este un politician ales, spre deosebire de baroana Cathy Ashton, care reprezintă cu adevărat clasa politică modernă. Într-un fel, este ideală, nu-i așa? Nu a avut niciodată o slujbă adevărată și nu a fost aleasă niciodată pentru nimic în viața ei. Așa că bănuiesc că este perfectă pentru Uniunea Europeană.

(Președintele l-a rugat pe vorbitor să încheie)

Nu a fost aleasă pentru nimic și nimeni nu știe cine este! Chiar și prim-ministrul vorbea despre baroana „Ashdown”, în opoziție cu Ashton. Adică nimeni nu a auzit niciodată de ea. Este mai puțin cunoscută până și decât Herman Van Rompuy! Adică asta înseamnă ceva, nu?

S-a ridicat fără nicio urmă. Face parte din această eră post-democrată. A făcut o partidă bună în căsătorie: s-a căsătorit cu un consilier, prieten și suporter al lui Tony Blair, și a ajuns în Camera Lorzilor. Când era în Camera Lorzilor, i s-a oferit o misiune importantă, aceea de a trece Tratatul de la Lisabona de Camera Lorzilor și să facă aceasta pretinzând că este complet diferit de Constituția UE. Deci se pricepe la a afișa o figură serioasă și a înăbușit cu hotărâre orice încercare în Camera Lorzilor de organizare a unui referendum pentru cetățenii britanici.

Și iat-o: nu a avut niciodată o funcție publică, nu a avut o slujbă niciodată, dar aici primește una dintre pozițiile de vârf ale Uniunii. Numirea sa este jenantă pentru Marea Britanie.

(Interjecție din sală)

Ei bine, cel puțin eu am fost ales, domnule, spre deosebire de dânsa. Nu a fost aleasă, iar oamenii nu au puterea să o înlăture.

Dar stați să auziți următoarea parte. Există ceva mai important decât aceasta. Cathy Ashton a fost membru activ al Campaniei pentru dezarmarea nucleară. De fapt, ea a fost trezorierul Campaniei pentru dezarmare

nucleară într-o perioadă când CDN primea donații foarte mari și refuza să dezvăluie sursa. Ceea ce se știe este faptul că aceste donații au fost obținute de un bărbat pe nume Will Howard, care a fost membru al Partidului Comunist din Marea Britanie. Va nega baroana Ashton că, în timp ce era trezorier, a luat fonduri de la organizații care se opun capitalismului și democrației în stil occidental? Aceasta este întrebarea care se pune.

Și suntem cu adevărat fericiți că cineva care va fi responsabil pentru politica noastră de securitate peste hotare a fost activist acum câțiva ani într-o organizație precum CDN? Dacă credem asta cu adevărat, sincer, trebuie să simțim hurdacăturile! Nu cred că domnia sa este persoana aptă și adecvată pentru această poziție. Nu are deloc experiență și trebuie să răspundă acelor întrebări. A primit bani de la dușmanii Vestului? Trebuie să se răspundă la această întrebare.

Ei bine, îi avem pe cei doi pigmei ai noștri. Bunii îi vor conduce pe buni, dar nu sărbătoresc pentru că vor continua să insiste pe uniunea politică și, în timp ce liderii noștri poate că au ieșit basma curată deocamdată pe scena internațională, și-au trădat cu toții democrațiile lor naționale. Statul european este aici. Urmează să primim o avalanșă de legi noi din cauza acestui Tratat de la Lisabona și nu încapă îndoială că trebuie să se organizeze un referendum adevărat, liber și corect în Regatul Unit pentru a decide dacă vom rămâne în continuare în Uniune sau nu. Sper și mă rog să votăm pentru ieșirea din ea, dar, în orice caz, oamenii trebuie pur și simplu să fie întrebați.

(Vorbitorul a fost de acord să răspundă la o întrebare în conformitate cu procedura cartonașului albastru menționată la articolul 149 alineatul (8))

Președintele. – Aș dori să-i spun ceva domnului Farage. Am aprecia foarte mult dacă am putea calma atmosfera puțin, deoarece unele cuvinte sau expresii nu sunt întotdeauna ușor de acceptat.

Edit Herczog (S&D). – Domnule Președinte, dl Farage a afirmat că persoanele alese săptămâna trecută nu sunt persoane pentru care s-ar opri traficul. De aceea le-am ales – pentru că am dorit să alegem persoane care să pună în mișcare traficul pentru ca toți cetățenii europeni să beneficieze de o viață mai bună, și tocmai aceasta vor face aceste persoane.

Dl Van Rompuy și dna Cathy Ashton sunt pentru popor, iar cele 480 de milioane de europeni vor afla acest lucru în curând. Cred că aceasta este miza. Trebuie să-i susținem. Trebuie să le salvăm integritatea personală. Și, domnule Farage, doresc să vă citez un proverb maghiar. Este bine că vă aflați aici, deoarece, dacă maimuța urcă în copac, este mai ușor să-i vedeți partea dorsală!

Nigel Farage (EFD). – Domnule președinte, cu respect, consider că dna deputată a pierdut din vedere esențialul, deoarece a spus de două ori „persoanele care au fost alese săptămâna trecută”. Ele nu au fost alese. Aceasta este ideea pe care vreau să o subliniez, iar în cazul baroanei Ashton, dumneaei nu a fost aleasă niciodată în viața sa într-o funcție publică. Dumneaei preia o funcție extrem de puternică, iar populația din Europa, din Regatul Unit sau din orice altă parte nu are puterea de a o trage la răspundere și de a o îndepărta din funcție, iar acest lucru reprezintă ceea ce este fundamental greșit la Uniunea Europeană. Totul se reduce la birocratie versus democrație. Lucrurile au ajuns pe un drum total greșit.

Însă, vă rog, pot reveni cu o întrebare, domnule Președinte? Ați părut să sugerați că am spus ceva nepotrivit sau că, de fapt, am spus ceva greșit. Îmi puteți explica, vă rog, ce anume? Doresc să știu.

Președintele. – Modul dumneavoastră de a descrie selectarea persoanelor care sunt atât de importante pentru Uniunea Europeană și ceea ce ați afirmat legat de tot acest lucru, sunt, în opinia mea, complet nepotrivite în ceea ce privește întreaga situație.

(Proteste)

Aceasta este opinia mea, stimați colegi.

Nigel Farage (EFD). – Domnule Președinte, când ați fost ales președinte, ați declarat că veți acționa ca un președinte neutru, pentru a vă asigura că toate părțile într-o dezbatere vor avea ocazia să spună opinia lor. În cazul în care mă criticați cu privire la conținutul politic a ceea ce vreau să afirm, atunci nu vă îndepliniți sarcina de președinte neutru.

Andreas Mölzer (NI). – *(DE)* Domnule Președinte, după toată această agitație, poate că este nevoie de o abordare mai pragmatică. Economii emergente averse de energie și țările industrializate risipitoare nu au fost nici măcar pregătite să pună în aplicare Protocolul de la Kyoto. Prin urmare, mă îndoiesc că se va schimba

ceva după Conferința de la Copenhaga. Scopul schemei de comercializare a certificatelor de emisii este, de asemenea, îndeolnic, cheltuindu-se milioane pentru acest lucru, în timp ce alternative reale, cum ar fi energiile regenerabile, sunt date la o parte. Bineînțeles că acest lucru nu trebuie să ducă la promovarea centralelor nucleare drept alternativă ecologică din punctul de vedere al Protocolului de la Kyoto.

Cu alte cuvinte, cea de-a doua criză urgentă, cursa pentru subvenții pentru producătorul de autovehicule Opel aflat în declin reprezintă o problemă la fel de explozivă. Semne ca scăderea comenzilor nu au fost luate suficient în serios, iar UE a contribuit, probabil, la declinul unei industrii odată înfloritoare, prin avalanșa sa de reglementări. Lecția pe care trebuie să o învățăm de aici este că, în viitor, trebuie să stabilim condiții de bază care pot fi planificate și estimate pentru toate sectoarele industriale și că, până când nu vom avea concepte adevărate, este iresponsabil să alocăm pentru această problemă miliarde de euro din banii contribuabililor europeni. Este important să ne asigurăm măcar că acești bani nu ajung în SUA. În plus, trebuie introduse norme de rambursare.

În cadrul reuniunii care urmează ar trebui să fie posibilă măcar stabilirea bazelor pentru finalizarea conceptului de cetățean european „transparent”. Programul de la Stockholm acordă oamenilor mai puține drepturi, nu mai multe, deoarece aceștia nu dețin niciun control asupra modului în care sunt utilizate datele. Nu există niciun semn al încetării monitorizării pasagerilor, subiectul controversat al protecției datelor nu a fost încă rezolvat, iar dacă vom introduce un sistem de azil european, atunci, în opinia mea, ar trebui să aplicăm cele mai stricte criterii, cum sunt cele utilizate în Danemarca.

Cecilia Malmström, Președinta în exercițiu a Consiliului. – (SV) Domnule președinte, le mulțumesc liderilor de grup pentru contribuțiilor lor foarte inspiratoare. Marea lor majoritate, deși nu toți, par, la fel ca Președinția suedeză, să fie mulțumiți că am reușit să facem cele două numiri ale dlui Herman Van Rompuy și a dnei Catherine Ashton. Ambii contribuie la coerență, stabilitate și coordonare crescută în Uniunea Europeană, aspecte necesare dacă trebuie să fim capabili să ne concentrăm asupra provocărilor majore care depășesc mandatele de șase luni ale președințiilor. Cred că este un lucru foarte bun.

După cum a afirmat dl Schultz, acum că au fost numiți, se vor putea concentra asupra sarcinilor lor, iar noi putem să depășim această dezbatere. Poate că după ce Tratatul de la Lisabona va intra în cele din urmă în vigoare la 1 decembrie, va putea fi lăsată în afara discuțiilor din această Cameră și dezbaterea de politică internă britanică. UE are nevoie de reguli fundamentale moderne, iar acestea vor fi oferite de Tratatul de la Lisabona. În acest fel vom putea aborda mai eficient problemele majore cu care ne confruntăm.

În perioada următoare de până la summit-ul european, există trei probleme principale în legătură cu care Președinția suedeză speră să înregistreze progrese împreună cu dumneavoastră și cu sprijinul Comisiei. Problema schimbărilor climatice, în privința căreia facem tot ce ne stă în putință pentru a obține un acord politic ambițios și un calendar, astfel încât să poată deveni obligatoriu din punct de vedere juridic în cele din urmă. Va trebui să trăim mult timp cu rezultatul de la Copenhaga și cu ceea ce se va întâmpla ulterior și va trebui să ne schimbăm treptat societățile pentru a folosi tehnologii mai inteligente pentru climă.

În ceea ce privește problemele economice, chiar dacă lucrurile se prezintă mai bine pe piețele financiare, ne confruntăm cu niveluri ridicate ale șomajului în multe țări, iar aceasta va fi o trăsătură distinctivă a economiilor noastre mulți ani de acum încolo.

În ceea ce privește întrebările dlui Verhofstadt legate de supraveghere, sunt mulțumită că înregistrăm totuși progrese cu privire la acest aspect. Problema pe care am avut-o până acum cu supravegherea financiară este că s-a concentrat prea mult asupra societăților individuale și prea puțin asupra sistemul financiar ca întreg. Nu a funcționat nici cooperarea între diferitele organisme de supraveghere. Vom putea remedia acest lucru odată cu înființarea noilor organisme europene de supraveghere. Acestea vor fi caracterizate de o viziune cuprinzătoare și de cooperare sporită. Bineînțeles, vor fi, de asemenea, răspunzătoare în fața Consiliului și a Parlamentului European. Alte detalii legate de această problemă vor fi discutate la reuniunea Ecofin din 2 decembrie, în cadrul căreia sper că se vor înregistra progrese suplimentare.

În cele din urmă, în ceea ce privește Programul de la Stockholm: aceasta este o decizie foarte importantă, cu care, de asemenea, va trebui să trăim mult timp de-acum încolo și asupra căreia Parlamentul European va avea o mare influență în viitor. După cum ați afirmat mulți dintre dumneavoastră, este vorba despre identificarea unor soluții la problemele grave cu care ne confruntăm în ceea ce privește criminalitatea transfrontalieră, traficul și amenințarea terorismului, precum și despre echilibrarea acestora cu o politică ce trebuie să plaseze cetățenii în centrul atenției și să asigure că intimitatea persoanelor este respectată.

Sper că putem elabora un program pe termen lung care să abordeze aceste aspecte din cadrul Programului de la Stockholm. Aceste trei aspecte, împreună cu alte câteva, au constituit prioritățile Președinției suedeze și sunt foarte bucuroasă să constat că sunt speranțe să fie finalizate cu succes în decembrie. Vă mulțumesc foarte mult. Bineînțeles, voi lua din nou cuvântul la sfârșitul acestei dezbateri.

José Manuel Barroso, Președintele Comisiei. – Domnule Președinte, a fost semnalată o problemă concretă cu privire la SWIFT și doresc să clarific poziția legată de această chestiune, deoarece cred că este extrem de important. Are legătură, de asemenea, cu Programul de la Stockholm.

Programul SWIFT reprezintă, într-adevăr, un instrument foarte valoros pentru statele membre în lupta acestora împotriva terorismului. El a permis autorităților din statele membre să prevină atacuri teroriste în Europa. Nu discutăm despre cazuri teoretice. Vorbim despre cazuri reale.

Proiectul de acord Uniunea Europeană - Statele Unite, în curs de dezbateri, reprezintă un acord interimar cu o durată maximă de 12 luni. Este necesar pentru a-l înlocui din punct de vedere juridic pe cel existent, după mutarea stocării datelor în afara Statelor Unite.

În cazul în care acordul interimar va fi adoptat înainte de 1 decembrie, iar temeiul juridic va fi modificat, se va evita o lipsă în materie de securitate și o lovitură gravă adusă relațiilor dintre Uniunea Europeană și Statele Unite în acest domeniu.

La reuniunea recentă pe care am avut-o, la care au participat Uniunea Europeană și președintele Obama, prima problemă ridicată de acesta a fost cea a cooperării dintre Statele Unite și Europa în privința luptei împotriva terorismului. Ne-a furnizat numele țărilor din Europa care au evitat recent atacuri teroriste datorită cooperării în materie dintre noi și ei.

Vă pot oferi câteva date în acest sens, dacă doriți. Până în prezent au fost transmise peste 5 450 de cazuri guvernelor europene în cadrul Programului de urmărire a finanțărilor în scopuri teroriste, anul acesta, din ianuarie până în septembrie, fiindu-le furnizate țărilor europene peste 100 de piste nou apărute.

Vă pot oferi exemple concrete. Aceste informații au oferit un sprijin substanțial guvernelor europene în timpul anchetării planului condus de Al-Qaida care viza atacuri asupra unor zboruri ale liniilor aeriene transatlantice între Regatul Unit și Statele Unite.

La jumătatea lunii septembrie 2009 au fost condamnate trei persoane, fiecare la cel puțin 30 de ani de închisoare. La începutul lui 2009, acest sistem a fost utilizat pentru a identifica activitatea financiară a unui membru al Al-Qaida din Europa care a jucat un rol în planificarea unui presupus atac asupra unei aeronave. Informațiile au fost transmise guvernelor națiunilor europene și din Orientul Mijlociu.

În vara 2007, același sistem a fost utilizat pentru a identifica activitățile financiare ale membrilor din Germania ai Uniunii Islamice Jihad. Aceste informații au contribuit la anchetarea și, în cele din urmă, la arestarea unor membri ai Uniunii Islamice Jihad, care plănuiau să atace locuri din Germania. Ulterior, aceștia și-au recunoscut faptele.

Prin urmare, acest sistem a salvat deja multe vieți în Europa și în alte zone. Vorbim despre o chestiune extrem de importantă. Sunt total de acord că lupta împotriva terorismului trebuie purtată cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale și a garanțiilor societăților noastre deschise și libere. Am fost primii din lume care i-am spus președintelui Bush că trebuie să închidă Guantánamo – noi, europenii. Și susținem în continuare acest lucru. În același timp, trebuie să avem grijă să rămânem uniți și angajați în lupta împotriva terorismului.

De aceea doresc să vă ofer tuturor asigurarea că vă vom prezenta un nou mandat în temeiul noului Tratat de la Lisabona, tocmai pentru abordarea acestei probleme, în cadrul căruia Parlamentul European va avea putere deplină.

Astfel, la începutul lui 2010, vom elabora o nouă bază, în conformitate cu Tratatul de la Lisabona, și va acorda, bineînțeles, Parlamentului întreaga capacitate de decizie în această privință, deoarece dorim ca Parlamentul să se afle, de asemenea, în linia întâi a acestei lupte împotriva terorismului și pentru securitate, respectând, bineînțeles, pe deplin drepturile noastre fundamentale și garanțiile noastre juridice.

În cele din urmă, având în vedere că ați luat cuvântul atâtea dintre dumneavoastră – și vă mulțumesc pentru observații – în legătură cu egalitatea de gen, care este atât de importantă pentru mine, pentru Comisie și pentru instituțiile europene, permiteți-mi să semnalez faptul că astăzi este cea de-a 10-a aniversare a zilei internaționale pentru eliminarea violenței împotriva femeilor. Cred că ea reprezintă o agendă în cadrul căreia trebuie să luăm măsuri și în Europa. Din nefericire, mai există încă multe cazuri în Europa în care femeile

sunt atacate de partenerii lor bărbați sau de foștii parteneri. Doresc să folosesc această ocazie pentru a demonstra angajamentul nostru față de această agendă foarte importantă, care există, de asemenea, în societatea noastră europeană.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Domnule Președinte, doamnelor și domnilor, în comentariile privind numirile efectuate la începutul noului mandat al Uniunii Europene, presa internațională a folosit adesea termeni cum ar fi „candidați care nu se ridică la nivelul poziției respective” sau „candidați nesatisfăcători”.

Doresc să exprim o opinie contra curentului. Dl Verhofstadt nu a afirmat niciodată ceva mai adevărat ca atunci când a spus că paharul poate fi considerat pe jumătate plin sau pe jumătate gol. Prin urmare, mă întreb care a fost raționamentul Consiliului atunci când a ales aceste persoane. Consider că a avut în centru Comunitatea și voi încerca să explic ce vreau să spun prin aceasta. Alegerea unui membru al Comisiei Europene aflat la sfârșit de mandat pentru funcția de ministru de externe european transmite un mesaj clar: afirmă că intenția este de a derula o politică externă comunitară, nu o politică externă care ar adera la filozofiile unei națiuni anume. În ceea ce mă privește, prin urmare, ideea nu este că dna Ashton este britanică, ci că provine din Comisie. Cu alte cuvinte, dumneaei adoptă o abordare comunitară a chestiunilor de politică externă care nu este legată de punctul de vedere particular al unei națiuni.

În ceea ce privește nominalizarea prim-ministrului belgian în calitate de candidat, aceasta a fost pusă la îndoială, comparându-l cu persoane cu un profil mai vizibil. Consider că ceea ce cerem din partea Președintelui Consiliului European, care va rămâne în exercițiu timp de doi ani și jumătate, nu este de a ridica vocea mai mult decât alte persoane sau de a-și exercita autoritatea în mai mare măsură, ci de a-i convinge pe alții să vorbească la unison. Din acest motiv, cred că propunerea dlui Van Rompuy a fost o alegere bună.

Trebuie să ne conducem după o abordare comunitară, deoarece, dacă dorim într-adevăr să consolidăm Europa, este corect să alegem aceste persoane pe baza acestui criteriu. Vom fi în măsură să constatăm eficiența și eficacitatea acestei opțiuni atunci când îi vom vedea în acțiune, însă îndemn pe toată lumea să le sprijine puternic activitatea, deoarece altfel ne vom fi risipit cea mai bună ocazie a vieților noastre.

PREZIDEAZĂ: DL PITTELLA

Vicepreședinte

Juan Fernando López Aguilar (S&D). - (ES) Domnule președinte, am luat cuvântul ieri în plen pentru a sublinia importanța Programului de la Stockholm, care este pe agenda Consiliului European din 10 decembrie. Am procedat astfel pentru a atrage atenția asupra conținutului său și, în special, pentru a solicita cel mai mare sprijin parlamentar posibil în vederea continuării proiectului elaborat de către cele trei comisii care au lucrat împreună. Mă refer la Comisia pentru afaceri juridice, Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne și Comisia pentru afaceri constituționale. Prin urmare, ieri am pus accent pe importanța creării unei Europe pentru cetățeni și a unei piețe.

Cred că acum este momentul potrivit pentru a sublinia importanța acestei chestiuni, din punct de vedere constituțional, pe agenda Consiliului European care va avea loc la 10 și 11 decembrie. La urma urmelor, Parlamentul va fi consolidat în urma Tratatului de la Lisabona.

Parlamentul va fi consolidat considerabil în domeniul libertății, securității și justiției și prin dezvoltarea planului de acțiune care trebuie adoptat în timpul Președinției suedeze. Aceasta se datorează faptului că, în conformitate cu articolul 17 din Tratatul privind Uniunea Europeană și articolul 295 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, această cooperare este necesară. Aceste articole ne solicită angajarea într-o cooperare interinstituțională și obținerea unui acord privind cooperarea interinstituțională în vederea dezvoltării în comun a unei strategii pentru punerea în aplicare a Tratatului de la Lisabona. În plus, ni se solicită să facem acest lucru în timp ce respectăm principiile celei mai mari transparențe posibile, al subsidiarității și al cooperării cu parlamentele naționale. Prin urmare, ultimul aspect va fi inclus în elaborarea Agendei de la Lisabona.

Aceasta înseamnă că va trebui să muncim mai mult. Viața nu ne va fi mai ușoară. Dimpotrivă, va deveni mai complicată. De asemenea, vom fi obligați să ne angajăm într-un proces de evaluare pentru a învăța din experiență. Principalul scop al exercițiului va fi să asigurăm respectarea modelului european și a drepturilor fundamentale. Parlamentul European va trebui, de asemenea, să fie implicat mai mult în ceea ce privește protecția datelor. Am în vedere urmările Acordului SWIFT la care s-a făcut referire mai devreme astăzi și care este atât de important în contextul relațiilor noastre bilaterale cu Statele Unite.

Totuși, o semnificație foarte mare o are faptul că Parlamentul European va fi implicat în evaluarea și urmărirea activității agențiilor din cadrul structurii instituționale europene. Mă refer la Europol, Biroul European de Sprijin pentru Azil, Eurojust și Frontex.

Din toate aceste motive, aș dori ca agenda Consiliului European să reflecte importanța consolidării angajamentului de a acționa și lucra în cooperare cu Parlamentul European, în principal în privința pregătirii și supravegherii planului de acțiune care trebuie adoptat în următoarele șase luni ale Președinției spaniole.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Domnule președinte, am reușit - Tratatul de la Lisabona a intrat în vigoare. Aș dori să mulțumesc dnei Cecilia Malmström, Președinției suedeze și întregii echipe care au lucrat toți foarte intens. Aceasta este o realizare majoră.

În acest context, aș dori să vorbesc pe scurt despre două aspecte care au format subiectul acestei dezbateri. Primul aspect este Președintele Consiliului. Domnule Barroso, tocmai ați declarat că doriți să lucrați în tandem cu Herman Van Rompuy. Cred că este o idee foarte bună. Este adevărat că trebuie să lucrați împreună cu Consiliul. Cu toate acestea, este un lucru pe care aș dori să îl precizez foarte clar: Președintele Consiliului nu este responsabil față de Parlamentului European, nici față de alt parlament. Aceasta înseamnă că dvs., în calitate de președinte al Comisiei, sunteți instituția democratică legitimă și președintele democratic legitim al Europei. Din acest motiv, lucrați în tandem prin toate mijloacele posibile, dar vă rog să vă asigurați că sunteți în față și conduceți vehiculul.

Al doilea aspect este faptul că reprezentantul Consiliului a declarat că dna Cathy Ashton va prelua atât funcția de Înalt Reprezentant, cât și funcția de vicepreședintă a Comisiei la 1 decembrie 2009. În primul rând, este doar o singură funcție - Înalt Reprezentant, vicepreședinte al Comisiei - și în al doilea rând, nu poate ocupa funcția fără acordul Parlamentului. De la 1 decembrie, Comisia Barroso I este pe un teren al nimănui din punct de vedere juridic, între sfârșitul Tratatului de la Nisa și începutul Tratatului de la Lisabona. Dna Cathy Ashton va prelua funcția în întregime numai după primirea acordului Parlamentului la sfârșitul lunii ianuarie 2010.

Un ultim cuvânt referitor la cultura dezbaterilor în acest Parlament. Trebuie doar să-l ascultăm pe dl Farage. Dacă domnia sa și partidul său ar ajunge vreodată la guvernare în Regatul Unit, britanicii ar ajunge într-adevăr să aprecieze libertatea de stabilire în Uniunea Europeană, deoarece mulți dintre ei s-ar muta în Franța, Germania, Spania și Italia și în Portugalia, domnule Barroso.

Jill Evans (Verts/ALE). - Domnule președinte, reuniunea Consiliului va avea loc în mai puțin de două săptămâni după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și, așa cum a declarat ministrul, am traversat un proces lung și dificil pentru a ajunge în acest punct. Dar mulți dintre noi simțim că am pierdut o ocazie decisivă. Există încă un element lipsă, un element democratic vital în relația dintre UE și poporul european, și acesta este subdiviziunea statului sau nivelul regional al guvernării.

Mulți alegători simt că Europa este mai distantă ca niciodată și noi trebuie să abordăm acest aspect urgent. Nu toți am organizat un referendum și am avut ocazia să ne exprimăm părerea privind dezvoltarea viitoare a Europei, dar sunt lucruri care se întâmplă în UE care au un impact direct asupra activității noastre legate de abordarea provocărilor și a tuturor acelor chestiuni politice care au fost deja menționate - ocuparea forței de muncă, drepturile sociale, reglementarea economică, lupta împotriva terorismului, pacea și justiția - și sunt mândră să vorbesc, întâmplător, ca președintă a Campaniei pentru dezarmarea nucleară din Țara Galilor.

Nu au mai rămas decât câteva săptămâni până la Summit-ul de la Copenhaga, cea mai mare provocare dintre toate. Până la 80% dintre politicile de atenuare și adaptare vor fi puse în aplicare la nivelurile locale și regionale. Și multe guverne regionale, cum ar fi guvernul din Țara Galilor, au fost deschizătoare de drumuri în adoptarea politicilor radicale de combatere a schimbărilor climatice. Acesta este locul unde vor fi lansate eventualele acorduri internaționale încheiate. Așadar, trebuie să privim dincolo de nivelul statelor membre la popoarele Europei.

Duminică, 13 decembrie, peste 150 de municipii din Catalonia organizează referendumuri privind independența față de Spania. Care este răspunsul UE referitor la acest aspect? Va fi pe agenda Consiliului? Mă îndoiesc foarte mult, dar ar trebui. Europa se schimbă și sper că noul Președinte va recunoaște și va reacționa la această situație.

Peter van Dalen (ECR). - (NL) În primul rând, aș dori să exprim complimentele mele Președinției suedeze pentru eforturile depuse de-a lungul ultimelor luni. Merită recunoștința specială pentru modul în care a rezolvat cubul Rubik odată cu numirile dlui Van Rompuy și a dnei Ashton.

Sunt foarte mulțumit de aceste numiri, deoarece dl Van Rompuy a declarat deja că părerile sale personale sunt complet nerelevante. Cuvintele sale sunt o dovadă a înțelepciunii și calității cunoașterii sale. Îl felicit pe dl Van Rompuy pentru această abordare europeană realistă și îi voi reaminti de ea în viitor, indiferent dacă aceste mementouri vor fi așteptate sau necesare.

Din păcate, am auzit și expresii de dezaprobare din partea celor care se tem că primul președinte permanent al Consiliului nu are competențe suficiente pentru această funcție. Evident, unii se așteptau la un fel de superman european. Desigur, nu împărtășesc astfel de păreri și primele declarații ale dlui Van Rompuy m-au liniștit. Nu și-a exprimat niciodată dorința de a deveni un astfel de superman european.

Domnule președinte, la reuniunea Consiliului care se apropie, șefii guvernelor europene vor trebui să se ocupe de cele mai mici detalii ale strategiei lor de la Copenhaga pentru a putea obține cel mai bun rezultat posibil. Urez Președintelui Van Rompuy și dlui Bildt, Președintele în exercițiu al Consiliului, tot succesul tehnic în această sarcină foarte importantă. În plus, îmi doresc pentru noi toți să avem un rezultat pozitiv și, mai ales, deschis către viitor.

Takis Hatzigeorgiou (GUE/NGL). - (EL) Domnule președinte, următorul Consiliu se va confrunta cu o problemă majoră, problema extinderii. Când discutăm despre extindere, înțelegem că Turcia reprezintă un capitol mare în această dezbatere. Noi, atât Cipru, cât și partidul meu - și doresc să spun acest lucru foarte clar în fața Parlamentului European - suntem categoric în favoarea aderării Turciei la Uniunea Europeană. Totuși, nu vom înceta să repetăm că această aderare nu se poate realiza dacă Turcia nu va reuși să respecte, ca toate celelalte țări care au aderat, toate angajamentele pe care și le-a asumat față de Cipru și Uniunea Europeană.

În Cipru au loc negocieri între cei doi lideri și, dacă se va ajunge la o soluție, va fi un simbol al victoriei pentru întreaga Uniune Europeană. Această victorie va încuraja Uniunea Europeană să își preia locul în lumea modernă. Totuși, trebuie să punem adevărul înapoi pe masă și adevărul este că Turcia ocupă jumătate din Cipru cu 40 000 de militari, pretinzând că protejează 80 000 de ciprioți turci. Acest lucru este echivalent cu doi soldați turci în fața fiecărei case de cipriot turc. Nu cunosc niciun deputat european cu așa de multă securitate. Așadar, discutăm despre izolarea ciprioților turci și suntem public în favoarea eliminării izolării ciprioților turci de armata ocupatoare.

În încheiere, aș dori să subliniez că, deși sprijină aderarea Turciei, Ciprul nu poate să fie de acord cu deschiderea capitolului referitor la energie până când Turcia nu își onorează angajamentele sale față de Uniunea Europeană și Cipru și până când nu elimină obstacolele pe care le pune în calea Republicii Cipru în eforturile sale de extindere a zonei sale economice.

Zoltán Balczó (NI). - (HU) Au fost luate două decizii de personal importante foarte recent în conformitate cu Tratatul de la Lisabona. Uniunea Europeană are acum un președinte permanent și un înalt reprezentant pentru afaceri externe. Ne comunică aceste decizii de personal un mesaj important? Da, sigur. Discutăm mult în acest Parlament despre echilibrul care există între Comisia Europeană, Consiliu și Parlament. În opinia mea, există un dezechilibru, legat de faptul că guvernul UE, Comisia, deține monopolul asupra inițierii legislației. În unele cazuri, acționează aproape ca un judecător. Controlează puterea principală, în timp ce noi, în acest Parlament, punem ștampila democrației. Tratatul de la Lisabona nu specifică atribuțiile președintelui permanent. Acestea vor depinde evident de cât de carismatică și hotărâtă este persoana care va ajunge în această funcție. Se poate interpreta din decizie că puterea și controlul trebuie să rămână - în cuvintele dvs. - la Comisie, care reprezintă interesul comun supranațional. Totuși, ceea ce spunem este că a rămas în mâinile conducătorului unui imperiu care controlează de la centru viețile a 500 de milioane de oameni.

Pe de altă parte, ar fi, de asemenea, foarte important să ne asigurăm că acționăm decisiv acolo unde este implicată atribuția noastră imediată, când vorbim despre Conferința privind schimbările climatice. Oricum, acest lucru implică o etapă decisivă împotriva Statelor Unite. Sunt aproape sigur că motivul pentru care președintele Barroso tocmai a ieșit afară a fost ca să dea un telefon legat de această chestiune.

Marietta Giannakou (PPE). - (EL) Domnule președinte, este important că Tratatul de la Lisabona a intrat în cele din urmă în vigoare. Desigur, cetățenii europeni urmăresc de zece ani cum Uniunea Europeană nu a reușit să găsească modalități de a asigura funcționarea eficientă a instituțiilor în urma extinderii prin aderarea celor douăsprezece noi state membre. Astăzi, însă, lucrurile s-au schimbat. Avem un Președinte al Consiliului - și toată lumea ne asigură că aceasta este o persoană care va avea drept obiectiv să obțină acordul - și avem și un Înalt Reprezentant pentru politica externă.

Nu contează comentariile *ex ante* despre cât de potriviți sunt ei în comparație cu cei ale căror nume au circulat înainte sau cu cei despre care se zice că s-au specializat în astfel de probleme. Ceea ce contează este felul în care se va aplica tratatul. Cooperarea dintre Comisia Europeană și Parlamentul European este extrem de importantă aici. Rolul Parlamentului a fost consolidat dar, pentru a fi consolidat în esență și pentru ca cetățenii europeni să perceapă acest lucru, Comisia Europeană trebuie urgent să semnaleze chestiunile, dat fiind faptul că are inițiativa în Consiliul European.

Consiliul se presupune că va funcționa mai rapid, dat fiind faptul că nu va mai funcționa ca înainte, sub președințiile statelor membre, și guvernele nu vor mai avea ocazia să manipuleze Consiliile pentru a susține că tot ce e bun vine de la guverne și tot ce e rău și enervant vine de la Bruxelles.

Cu siguranță vor fi întrebări la Consiliul din decembrie despre extindere, dar nici ministrul, nici Președintele Comisiei nu ne-au dat detalii; ei ne-au vorbit numai în general despre alte chestiuni. Extinderea către Balcanii de Vest și Turcia, pe baza propunerilor Comisiei Europene, are loc, fără îndoială, cu numeroase rezerve și semne de întrebare, în ciuda obiectivului de integrare a acestor țări în Uniunea Europeană.

Catherine Trautmann (S&D). - (FR) Domnule președinte, domnule comisar, joi Uniunea Europeană l-a numit pe dl Van Rompuy primul Președinte permanent al Consiliului și pe dna Ashton responsabilă cu diplomația europeană. Doamnelor și domnilor, am dorit să mă întorc la dezbaterile care are loc în instituțiile noastre de când au fost anunțate aceste numiri.

Desigur, în opinia mea, dincolo de aspectul numelor și funcțiilor, există aspectul central al statelor. Permiteți-mi să explic ce vreau să spun. Suntem martori la ceea ce poate fi cel mai mare coșmar pentru cei care au creat idealul Comunității Europene și dorința lor pentru uniune. În acel moment, se credea că rădăcinile Uniunii se găsesc în legitimitatea statului și că viitorul său constă în transcenderea egoismului național. O tensiune între două medii contradictorii, care este uneori dureroasă, de multe ori produce mecanisme originale, dar, mai ales, servește o abordare politică unică în lume.

Acest coșmar, doamnelor și domnilor, este cel al unei Europe care ar fi limitată la o comunitate de achiziții interguvernamentale. Rezultatul, după cum putem vedea astăzi, este suspiciunea de incompetență, prezumția de nelegitimare și tensiunile între familiile politice.

Prin acest discurs, nu intenționez, după cum probabil ați înțeles, să mă întorc la critici pentru simple intenții. Prefer să vă reamintesc drepturile și obligațiile deputaților în Parlamentul European. Obligația noastră este să ne punem întrebări despre negocierile opace în jurul numirilor pe posturile care au rezultat în urma Tratatului de la Lisabona. Obligația noastră, în viitor, este să forțăm Consiliul să pună capăt acestei metode nedemocratice, arhaice, a numirii, care alimentează ideea că Europa, în construcția sa, este apărută de popoare.

Obligația noastră este să folosim noile noastre prerogative parlamentare pentru a influența politicile care vor rezulta din noile puteri care ne sunt garantate de Tratatul de la Lisabona.

Parlamentul, între o Comisie slăbită și un centru interguvernamental solid, trebuie să devină punctul de echilibru instituțional. În această privință, sper că vicepreședintele Comisiei va fi supus aceluiași proces de audiere de către Parlamentul European ca și ceilalți comisari. Avem, de fapt, acest drept; conferit de tratate. De asemenea, sprijin propunerea dnei Harms, care a sugerat o întâlnire între noul președinte și grupurile în ansamblul lor.

Obligația noastră este să relansăm integrarea europeană, care a fost grav afectată. Nimeni nu dorește în mod rezonabil ca mandatele încredințate dlui Van Rompuy sau dnei Ashton să fie un eșec și urez mult succes mai ales dnei Ashton, pentru că sunt mândră că o femeie a fost numită în această funcție de Înalt Reprezentant.

Marielle De Sarnez (ALDE). - (FR) Domnule președinte, în primul rând, mulțumesc Președinției suedeze care, la sfârșitul anului, ne lasă tot ce are mai bun. Aceasta este o veste bună pentru Comisie și pentru Parlamentul nostru.

Acestea fiind spuse, voi aborda câteva subiecte. În primul rând, chestiunea numirilor. Nu pun la îndoială chestiunea legată de oameni, ci pe cea legată de proceduri. Și sper cu adevărat că aceasta este ultima dată când se întâmplă în acest fel. Europeanii se așteptau la transparență, democrație și claritate în dezbateri și, în esență, ce au obținut a fost obscuritate și negocieri de ultim moment în spatele ușilor închise ale unui Consiliu European. Acest lucru nu trebuie să se repete, și cred că Parlamentului nostru îi revine sarcina să propună proceduri și reguli noi pentru viitor.

În ceea ce privește schimbările climatice, dorința mea este ca Uniunea să vorbească cu o singură voce și să acționeze unită după Copenhaga, indiferent de amploarea rezultatului conferinței. Să mergem mai departe! Să ne fixăm obiectivul reducerii efective cu 30% a gazelor cu efect de seră! Când spun „efectivă”, înseamnă că până la urmă va fi necesar, într-o zi, să ridicăm problema derogărilor și a sistemului de comercializare a emisiilor. Să mergem mai departe și, din nou, să ne luăm un angajament financiar ferm pentru țările în curs de dezvoltare. Le datorăm acest lucru.

În cele din urmă, în privința situației economice și sociale, trebuie să lucrăm la crearea unui nou model economic care să dea prioritate ocupării forței de muncă, progresului social și termenului lung, cu alte cuvinte, durabilității în toate formele sale. Prin urmare, avem nevoie de supraveghere și reglementare, o politică mai avantajoasă pentru întreprinderile mici și mijlocii și o analiză comună a unui sistem fiscal care să favorizeze termenul lung față de cel scurt.

Gerald Häfner (Verts/ALE). - (DE) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, unde ne aflăm acum în etapa pregătitoare a acestui summit în Europa? Unele discursuri au părut să spună că totul va fi bine, cu condiția să avem suficienți comisari social-democrați sau liberali, da, domnule Schultz. Cred că este o greșeală. Totul va fi bine când vom fi de acord asupra sarcinilor majore cu care se confruntă Europa.

În Europa de acum 20 de ani, am dăruit Cortina de Fier și mi se pare semnificativ faptul că oamenii, cetățenii, sunt cei care au realizat aceasta, și nu forțele armate, guvernele sau serviciile secrete. Cred că și în viitor vom putea construi Europa doar împreună cu cetățenii.

În al doilea rând, mai sunt și alte ziduri de dăruit, inclusiv cele din mintea noastră. De exemplu, mulți oameni încă mai cred că putem să punem libertatea împotriva securității, cu toate că știm că libertatea este eficientă numai când o protejăm. Cu toate acestea, această protecție nu trebuie să fie în detrimentul drepturilor noastre fundamentale și nu trebuie să ducă la crearea unui stat supraveghetor, dat fiind exemplul SWIFT și al altor chestiuni.

Mulți oameni cred, de asemenea, că este posibil să punem Europa împotriva democrației. Cu toate acestea, numai o Europă democratică poate avea succes pe termen lung. Mulți oameni cred că mediul și economia sunt concepte diferite, deși singurul mod de a asigura prosperitatea pe termen lung este stabilirea unei economii ecologice.

În final, aș dori să spun un lucru. Ne aflăm acum în etapa pregătitoare pentru Stockholm și dacă nu vom face tot posibilul acolo, indiferent de costuri - și multe națiuni sunt pregătite să cheltuiască mii de milioane pe refinanțarea băncilor, dar sunt strânse la punga când vine vorba de climă - dacă nu acționăm rapid și consecvent, atunci ce mi se aplică mie ca vorbitor acum va fi adevărat și pentru omenire. Timpul va expira.

Roberts Zīle (ECR). - (LV) Vă mulțumesc, domnule președinte. Săptămâna trecută, societatea europeană a trăit două evenimente. Societatea de fotbal a văzut cum un arbitru a ales o echipă care va participa la Campionatul Mondial, dar societatea ca întreg nu a reușit să vadă sau să înțeleagă cum și de ce anumiți arbitri au ales campionii pentru mandatul european. Totuși, dacă cineva este interesat pe cine va suna Casa Albă sau Kremlinul în viitor, răspunsul este că îi vor suna pe aceiași oameni ca înainte. În privința măsurilor Consiliului din decembrie, dată fiind situația economică, financiară și a ocupării forței de muncă, solicit Președinției suedeze să nu uite situația bine-cunoscută a statelor baltice în aceste privințe. Având în vedere investiția agresivă în aceste țări, ele au fost forțate cu disperare să adere la sistemul rigid și favorabil investitorilor al raportării monedelor lor naționale la euro. În realitate, aceasta înseamnă devalorizarea economiilor lor, astfel încât popoarele baltice devin campionii șomajului, în timp ce societatea demografică sângerează până la moarte. Despre ce fel de solidaritate europeană putem vorbi cetățenilor noștri dacă situația lor socială și economică ajunge să scadă și mai mult sub nivelul european decât înainte de aderarea la Uniunea Europeană?

Andrey Kovatchev (PPE). - (BG) Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona ar trebui să aducă mai multă transparență, democrație și eficiență pentru procesul de luare a deciziilor. Cu toate acestea, după cum bine știm, eficiența și democrația nu merg mereu în aceeași direcție, în special când există o lipsă de coordonare între instituții și relațiile cu cetățenii. Fără îndoială că este mai democratic să se găsească un mod potrivit prin care cetățenii europeni să fie implicați în alegerea unui președinte al Consiliului, astfel încât Uniunea Europeană să se apropie cu adevărat de cetățenii săi. Cred că aceasta va fi o sarcină pentru viitor. În ciuda tuturor acestor lucruri, doresc mult succes celor numiți în funcția de Președinte al Consiliului și de Înalt Reprezentant.

În ceea ce privește reuniunea viitoare a Consiliului din 10 și 11 decembrie, sper foarte mult că în cadrul ei va fi adoptat un program ambițios privind problemele instituționale legate de Tratatul de la Lisabona. Mă

gândesc la Serviciul european pentru acțiune externă. Trebuie să ni se asigure o înțelegere clară a componenței, a statutului juridic și a competențelor sale. În acest sens, Parlamentul nostru votează asupra poziției sale referitoare la raportul dlui Brok. De asemenea, aștept o explicație clară din partea Consiliului referitoare la rezultatele strategiilor coordonate aplicate și propuse pentru ieșirea din criză, incluzând eventualele pachete de măsuri economice și financiare. Aș dori să știu în special care este opinia Consiliului legată de viitoarele Autorități europene de supraveghere financiară, care ar trebui să reducă în viitor riscul infracțiunilor economice, care practic au contribuit la criza actuală.

Un alt punct important în privința căruia aștept să aud decizia Consiliului este, de exemplu, o strategie integrată post-Lisabona, despre care am auzit că se va adopta în martie 2010. Sper că Parlamentul va juca un rol activ în această strategie. Cetățenii Europei trebuie să fie în centrul acestei strategii. Crearea de locuri de muncă prin investiții, cercetare, inovare, tehnologii ecologice și eco-eficiență trebuie să fie un factor care să contribuie la dezvoltarea economică durabilă, și nu invers. În ceea ce privește Strategia de la Stockholm, aș dori, de asemenea, ca Spațiul Schengen să fie extins, desigur, în vederea includerii Bulgariei și României cât mai curând posibil. Vă mulțumesc și vă doresc mult succes la reuniune.

Glenis Willmott (S&D). - Domnule președinte, în primul rând aș dori să spun că apreciez noua numire a dlui Van Rompuy și sunt mândră că avem o femeie extrem de capabilă și talentată precum Cathy Ashton în funcția de prim Înalt Reprezentant.

În privința reuniunii Consiliului din decembrie, am văzut impactul condițiilor meteorologice nefavorabile în această săptămână în Cumbria în nord-vestul Angliei, unde au avut loc inundații grave, iar vremea creează dificultăți neprevăzute nu numai în Europa. Condițiile meteorologice nefavorabile cauzează alte tragedii neașteptate pe întreaga noastră planetă.

Negarea este opțiunea simplă, dar nu am intrat în politică ca să lupt pentru opțiuni simple. Nu vreau să mă întreb copiii sau nepoții mei de ce nu am acționat. În regiunea mea, Conservatorii sunt reprezentați de către Roger Helmer, care descrie schimbările climatice provocate de om ca fiind un mit. În ciuda afirmațiilor liderului conservator, David Cameron, conform cărora ei sunt un partid ecologist, Helmer reprezintă pericolul și lipsa de fiabilitate a politicii de mediu conservatoare.

Trebuie să acționăm, dar singuri nu vom reuși. Avem nevoie de acțiune la toate nivelurile, care să implice reducerea cantității de carbon pe care o producem cu cel puțin 2%. Îi susțin pe cei ca prim-ministrul nostru, care a promis reducerea emisiilor de carbon cu 80% până în 2050. Guvernul laburist din Regatul Unit dorește o înțelegere care să fie ambițioasă, eficientă și corectă și care să susțină țările cele mai sărace în reducerea emisiilor lor și adaptarea la schimbările climatice.

Orice finanțare legată de climă convenită trebuie să fie suplimentară obiectivelor de ajutor pentru dezvoltare existente și nu trebuie să provină din bugetele existente. Orice finanțare convenită la Copenhaga trebuie să se vizeze în mod specific efectele schimbărilor climatice asupra țărilor în curs de dezvoltare nu trebuie să înlocuiască alte surse de ajutor valoroase. În prezent se pare că se pune accent pe finanțele inițiale disponibile imediat, dar avem nevoie și de angajamente pe termen lung. Poate dl Barroso să garanteze că va face din angajamentele financiare de după 2012 o prioritate pentru orice acord de la Copenhaga?

Diana Wallis (ALDE). - Domnule președinte, ne aflăm la începutul unei ere noi și probabil că trebuie să ne punem trei întrebări: cine, cum și ce? Săptămâna trecută s-a răspuns mai mult sau mai puțin la întrebarea „cine” și nimeni nu ar putea fi mai încântat decât mine. Într-o săptămână în care am început cu numai trei femei în Comisie, am terminat cu nouă.

Pot să le sfătuiesc pe unele dintre acestea că deputatele femei în costume și cravate s-au retras pe moment, dar se vor întoarce peste cinci ani dacă procesul nu se va îmbunătăți. Data viitoare, vă rog să avem un proces în care toate statele membre să numească o femeie și un bărbat drept candidați, astfel încât să nu ne grăbim în ultimul minut.

Iată despre ce doresc să mai vorbesc: despre „cum”. Acest proces nu a fost transparent. S-a menționat că acum trebuie să ne gândim la implicațiile practice ale Tratatului de la Lisabona. Să facem din transparență cuvântul de ordine pentru cele trei instituții ale noastre și din felul în care ne comportăm unul cu altul, în care ne deschidem față de public. Transparența trebuie să conducă în viitor.

Cetățenii noștri trebuie să se concentreze pe întrebarea „ce”. Noul Program de la Stockholm este un bun început, mult mai mult centrat pe cetățean decât oricare dintre cele anterioare, dar trebuie să continuăm să

protejăm drepturile cetățenilor noștri, acordându-le protecție, dar și asigurându-ne că traiul lor de zi cu zi este mai ușor în Europa.

Mirosław Piotrowski (ECR). - (PL) Domnule președinte, următorul summit al Consiliului European încă va fi dominată de alegerile recente ale Președintelui Consiliului și a șefului diplomației UE. Pentru mulți, a fost o surpriză nu numai alegerea acestor oameni speciali, ci și lipsa unei indicații clare referitoare la responsabilitățile lor. Ni se spune de mult timp că noul Tratat de la Lisabona va îmbunătăți activitatea UE, dar acum, la început, se dovedește că stârnește conflicte pe tema personalului. Niciunul dintre candidați nu a prezentat un program, spre deosebire de dl Barroso, de exemplu, care a prezentat un program înainte de a fi ales.

Ne îndreptăm către o etapă experimentală în care lucrurile vor depinde mult de personalitatea și imaginația noilor lideri. Putem doar să sperăm că, atunci când se ocupă de chestiuni cum ar fi remanierea Comisiei și schimbările ciclice ale naturii care sunt în mare măsură independente de activitatea umană, se vor ocupa și de rezolvarea problemelor specifice ale cetățenilor UE, cum ar fi criza economică, ajutorarea celor mai sărace regiuni din UE și lupta împotriva terorismului.

Gunnar Hökmark (PPE). - Domnule președinte, cred că după ce Tratatul de la Lisabona va deveni realitate, după reuniunea Consiliului European de săptămâna trecută și numirea comisarilor, este momentul să stabilim noi perspective și să luăm în considerare noile provocări care ne așteaptă pe viitor.

Una dintre acestea este evidentă și anume că activitatea după Copenhaga va fi la fel de provocatoare ca activitatea anterioară. Va continua să fie unul dintre obiectivele principale pentru Uniunea Europeană și noua Comisie. Dar vom lua, de asemenea, în considerare faptul că acum este și momentul să lăsăm în urmă vechile concepte ale estului și vestului în Europa, ale noului și vechiului, și să gândim că este o singură Europă.

Și este, de asemenea, momentul să vedem că acum, după toate discuțiile cu privire la Tratatul de la Lisabona, este timpul să vedem un nou impuls pentru procesul de extindere.

Croația și Islanda - aș dori să concureze pentru a fi numărul 28. Dar trebuie luați în calcul și Balcanii de vest și, desigur, negocierile cu Turcia. Acestea sunt chestiunile care ne așteaptă în viitor și sunt o metodă de a îmbunătăți forța Uniunii Europene într-o lume nouă, unde trebuie să fim puternici și să conducem în privința ideilor și valorilor.

Dar este și o chestiune de asigurare acum a faptului că vom avea o nouă agendă pentru o Europă socială - însemnând locuri de muncă, inovare și prosperitate - și singurul mijloc de realizare a acestui lucru este să ne asigurăm că, după criză, putem deveni o economie competitivă și dominantă.

Și aș sublinia că există o responsabilitate pentru noua Comisie de a garanta că nu va exista niciun fel de protecționism, că va fi simplu pentru întreprinderile mici și mijlocii să se dezvolte și să se ridice și să acționeze în toată Europa, și că ne putem asigura că Europa va fi o economie dinamică. Acest lucru este important și iată ce le spun Președintelui Comisiei și tuturor comisarilor: trebuie să garantăm că avem o economie europeană competitivă pentru a avea o Europă socială.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) Domnule președinte, doamnă Wallström, procesul de ratificare a Tratatului de la Lisabona s-a terminat acum, și șefii de stat sau de guvern l-au ales pe comisarul Catherine Ashton ca primul ministru de externe al UE, deși nu acesta este titlul său oficial.

Următorul obiectiv va fi acum crearea serviciului extern al Uniunii Europene. Există un lucru care cred că este important de avut în vedere la crearea acestui serviciu - și solicit Președinției suedeze, și în special Ceciliei Malmström, să se asigure că se acordă atenție acestui fapt în cadrul serviciului extern - și anume faptul că există un nivel extrem de scăzut de reprezentare a noilor state membre în Direcțiile Generale Relații Externe și Extindere. Când statelor membre le sunt alocate cote naționale, trebuie luat în considerare faptul că noile state membre sunt reprezentate, în esență, foarte slab în aceste două Direcții Generale. Prin urmare, nu trebuie să se facă nicio discriminare deoarece, pentru ca serviciul extern să câștige credibilitate în ochii oamenilor, trebuie să se acorde atenție acestei proporționalități. Este foarte important ca această proporționalitate și egalitate de tratament să fie puse în aplicare în serviciul extern. Este în interesul nostru comun.

Invit Comisia Europeană și Consiliul să examineze cu atenție acest aspect. Dintre cei 143 de reprezentanți externi ai UE, este un singur ambasador din partea unui noi stat membru. Acest fapt vorbește de la sine.

Charles Goerens (ALDE). - (FR) Domnule președinte, ce intenționez să spun nu se referă la Președinția în exercițiu suedeză a Consiliului, care a fost o președinție excelentă, și aș dori să o felicit, dar comentariile mele se referă, mai exact, la întregul colegi al Consiliului European.

Ce nu s-a făcut pentru salvarea Tratatului de la Lisabona? Luptăm de ani de zile să facem o Europă mai transparentă, mai eficientă, mai vizibilă, mai apropiată de cetățeni.

După raționamentul nostru, Consiliul European extraordinar din 19 noiembrie 2009 nu ar fi trădat spiritul Tratatului de la Lisabona prin numirea Președintelui Consiliului și a Înaltului Reprezentant abia după intrarea în vigoare a noului tratat. De 10 ani ne luptăm să avem acest tratat, iar Consiliul nu a vrut să aștepte 10 zile pentru a pune în aplicare noile prevederi referitoare la numirea celor două posturi.

Spiritul Tratatului de la Lisabona, pentru care am luptat din greu, nu ar fi fost trădat prin încredințarea postului de Președinte lui Jean-Claude Juncker, un european veritabil, profesor bun și euro-entuziast cu o experiență și o expertiză remarcabile. Rareori întâlnim oameni cu atât de multe calități. Nu ni s-a explicat încă în ce mod calitățile sale incontestabile au constituit un obstacol în numirea sa, după cum pare să fie cazul. Nu sunt singurul care ar dori să fie lămurit în această chestiune.

De la Consiliul European ordinar la Consiliul European extraordinar, reuniunea de joia trecută nu a fost capabilă nici să mascheze separarea aferentă dintre spiritul interguvernamental și metoda comunitară. Nu sunt singurul care deplânge această stare a lucrurilor. Chiar dacă, după referendumul din Irlanda, mulți oameni au crezut că Europei i s-a oferit o nouă șansă de reușită, la fel de mulți oameni au regretat începutul destul de neconvingător al acestei legislaturi.

În final doar un cuvânt: nu mi-a mai rămas decât să sper că Președintele numit, ale cărui calități umane și abilități politice sunt binecunoscute, va reuși cât mai curând posibil să dea un nou impuls unei Europe care are mare nevoie de acesta.

Simon Busuttill (PPE) - (MT) Uneori suntem așa de prinși în rutina noastră zilnică încât nu reușim să apreciem pe deplin momentele istorice care trec pe lângă noi. Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona este o astfel de ocazie care va intra în istorie și pe care copiii noștri și generațiile viitoare o vor studia și despre care vor afla în cele din urmă. Totuși, în asemenea momente, trebuie să reflectăm și asupra semnificației unui astfel de moment istoric. Aș dori să fac două reflecții scurte.

În primul rând, datorită tratatului, vom vedea în sfârșit un final la ceea ce cred că sunt dezbaterile inutile privind instituțiile europene și constituția Uniunii Europene. În schimb, vom fi într-o poziție mai bună să facem față realităților cu care se confruntă Europa, cum ar fi situația economică, ocuparea forței de muncă, schimbările climatice și imigrația. Acestea sunt provocările pe care electoratul nostru dorește să le abordăm.

A doua reflecție se referă la rolul Parlamentului. Este ultima dată când Parlamentul se va reuni în sesiune plenară cu competențele pe care le-a avut până acum. Acest parlament a luat ființă acum cincizeci de ani și membrii săi erau numiți de către parlamentele naționale. Astăzi, este un Parlament care împarte puterea de a lua decizii, de a legifera și de a elabora legi cu Consiliul de Miniștri. Cred că aceasta va duce la crearea unor legi ale Uniunii Europene care vor reflecta mai bine interesele cetățenilor noștri. Acest Parlament se va angaja să apere intereselor cetățenilor în legile pe care le adoptăm.

Doresc ca reuniunea Consiliului de săptămâna viitoare să insiste asupra semnificației istorice a acestui moment și ca împreună să facem eforturi în vederea depășirii provocărilor cu care ne confruntăm.

Jörg Leichtfried (S&D). - (DE) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, există o prioritate clară pentru mine, pentru noi toți și pentru întreaga Uniune Europeană în viitor, și anume piața muncii. Trebuie să acordăm mult mai multă atenție creării de noi locuri de muncă și asigurării celor existente. Acest domeniu foarte important poate fi cheia pentru o Europă de succes și durabilă și, după părerea mea, a fost serios neglijată în ultimele luni. Trebuie să fim conștienți că o rată scăzută a șomajului are o influență pozitivă asupra multor altor domenii. Să ne asigurăm că tragem de pârghie în momentul potrivit.

În plus, nu reușesc să îi înțeleg pe mulți dintre vorbitorii din acest Parlament care se plâng că unii politicieni europeni nu se bucurau de faimă mondială înainte de a fi aleși. De ce trebuie să fie faimoși? Ca europeni, trebuie să avem suficientă încredere în noi înșine pentru a spune cine ne place și cine credem că este potrivit și apoi să alegem aceste persoane și să nu decidem întrebându-ne dacă alți oameni au auzit sau nu de ele sau dacă se potrivesc sau nu cu partenerii noștri din întreaga lume. Orice altă abordare ar fi ridicolă, la fel de ridicolă ca multe dintre discursurile multor persoane care, dacă totuși sunt aici, se ascund în spatele steagurilor lor viu colorate.

Tunne Kelam (PPE). - Domnule președinte, este un bun început pentru perioada postului Crăciunului - așteptarea intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

Cu toate acestea, nu este numai un dar de la Dumnezeu. Trebuie să facem un efort hotărât pentru a câștiga valoare adăugată pentru proiectul nostru european. În primul rând, se deschide acum calea pentru politicile europene comune. Nu mai sunt scuze formale pentru a ne abține de la acestea. Depinde acum de Consiliu să inițieze niște politici comune puternice în domeniul securității externe și al energiei care ar putea deveni cu adevărat credibile pentru partenerii noștri. Una dintre sarcinile cele mai presante va fi finalizarea pieței unice în domeniul energiei, dezvoltarea rețelilor pan-europene de furnizare a energiei și a facilităților de depozitare, precum și punerea în aplicare a clauzei de solidaritate în domeniul energetic.

A doua problemă apare din criza economică. De fapt, țările din afara zonei euro au suferit cel mai mult de pe urma scăderii dramatice a investițiilor și a creșterii șomajului. De asemenea, au devenit mai vulnerabile din cauza dezavantajului competițional, în comparație cu membrii zonei euro. Prin urmare, este necesară luarea unor măsuri temporare de către UE, cum ar fi facilități de creditare suplimentare pentru sprijinirea IMM-urilor și a proiectelor de infrastructură și energetice. În plus, un acces mai bun la fondurile europene ar putea fi facilitat prin reducerea temporară a cerințelor de cofinanțare națională.

După cum știți, domnule președinte, țara mea, Estonia, face eforturi hotărâte pentru a adera la zona euro în 2011. Estonia are una dintre cele mai mici rate ale datoriei externe și a reușit să țină deficitul bugetar sub control. Recunoașterea recentă a eforturilor Estoniei de către OCDE și comisarul Almunia sunt semne încurajatoare că suntem pe calea cea bună.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) În luna decembrie, Consiliul European va aborda chestiuni foarte importante. Aceasta va fi prima reuniune a Consiliului după ratificarea Tratatului de la Lisabona și colegii mei din acest Parlament au discutat deja despre care vor fi aceste chestiuni.

Personal, aș dori să vă atrag atenția asupra unei chestiuni foarte importante, care uneori tinde să fie trecută cu vederea, dar care implică stabilitatea Europei și a Uniunii Europene în întregul ei, și anume chestiunea Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei (FYROM).

Aceasta este o țară candidată de patru ani și, în ultimii 18 ani, s-a aflat practic într-un conflict înghețat cu Grecia, vecinul său de la sud și un membru vechi al Uniunii Europene. Aceasta înseamnă că am putea spune că avem un conflict înghețat în Europa.

Anul acesta a fost unul foarte reușit pentru FYROM. În 2009, FYROM a făcut un progres semnificativ. A primit un raport pozitiv din partea Comisiei, care a recomandat Consiliului să dea acestei țări acceptul pentru începerea negocierilor în vederea aderării depline. La 20 decembrie, obligativitatea vizelor va fi anulată și, cu puțin timp în urmă, am avut alegeri în Grecia.

Invit reprezentanții Consiliului și ai Comisiei, pe de o parte, și statele membre, pe de altă parte, să ofere sprijin prim-miniștrilor Papandreou și Gruevski, acestor doi oameni curajoși, astfel încât să poată găsi în final o soluție, iar FYROM să poată adera la marea familie a Europei.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Domnule președinte, Consiliul European care va avea loc pe 11 și 12 decembrie va face rezumatul unei Președinții suedeze productive. Aș dori să-l felicit pe ministru și întregul guvern pentru că au finalizat procesul foarte dificil al ratificării. În al doilea rând, începe punerea în aplicare a Tratatului de la Lisabona. De asemenea, introduce instituții noi, cum ar fi Președintele Consiliului European și Înalțul Reprezentant pentru politica externă. Știm că aceste numiri au cauzat discuții și controverse, inclusiv aici, în acest Parlament.

Le dorim nominalizaților numai bine, dar aș dori să spun că adevăratul test real va fi, printre altele, calitatea politicii din est și procesului de creare a Serviciului european pentru acțiune externă. Regretăm, totuși, că nu există nimeni în echipă care va reprezenta Europa Centrală și de Est. Cred că o nouă remaniere ar îndeplini cu siguranță această cerință în viitor.

Summitul privind schimbările climatice de la Copenhaga va aproba, printre altele, obiectivele ambițioase care au fost prezentate de Uniunea Europeană. Aceasta este, de asemenea, o problemă pentru viitorul Consiliu. La fel și Programul de la Stockholm, care este important din punctul de vedere al securității, al cetățenilor și al noilor prevederi ale Tratatului de la Lisabona. În plus, mai e tot ceea ce este legat de criza economică.

Așteptările noastre referitoare la introducerea Tratatului de la Lisabona sunt, mai presus de orice, o Uniune Europeană mai eficientă, capabilă să realizeze extinderea viitoare și să aducă beneficii atât cetățenilor, cât și

statelor membre. Ne așteptăm ca Tratatul de la Lisabona să aducă un nou început pieței comune prin eliminarea prăpastiei dintre integrarea politică și cea economică. De asemenea, am dori ca numirea noii Comisii Europene să fie făcută cu respectarea Parlamentului European și a drepturilor acestuia, precum și a noului rol al parlamentelor naționale, cu respectarea principiului subsidiarității și dezbateră modul de construire a Europei după Lisabona. Cu toate acestea, punerea practică în aplicare a Tratatului de la Lisabona înseamnă o recunoaștere a faptului că solidaritatea și politica energetică sunt, de asemenea, chestiuni reglementate de legislația curentă, cum ar fi regulamentul privind securitatea aprovizionării cu gaze.

Ivari Pădar (S&D). – (ET) Domnule președinte, în primul rând aș dori să vorbesc despre Înalțul Reprezentant numit săptămăna trecută. Unii vorbitori anteriori l-au criticat atât pe Președinte, cât și pe Înalțul Reprezentant, lucru pe care îl consider destul de nepotrivit. Nimeni nu este niciodată total mulțumit, dar eu personal văd numirea ambilor reprezentanți într-o lumină pozitivă, din moment ce s-a găsit un echilibru între interesele tuturor: între țările mici și mari, între bărbați și femei și între diferiții poli politici.

Probabil că singurul lucru care mă deranjează pe mine personal este faptul că niciun reprezentant al noilor state membre nu a primit vreunul dintre aceste posturi, deși poate că acest lucru va fi posibil data viitoare. În orice caz, doresc să mulțumesc fiecărui candidat din regiunea mea, în special președintelui estonian, Toomas Hendrik Ilves, și președintelui leton, Vaira Vīķe-Freiberga. Cred totuși că acum trebuie să continuăm activitatea de bază și să nu ne mai pierdem timpul din cauza personalităților.

Al doilea punct important despre care doresc să discut este abordarea crizei economice, care cred că este o prioritate a Consiliului. Cetățenii Europei se așteaptă să ne ocupăm de problemele șomajului și de pachetul privind supravegherea financiară. În această privință, este foarte important ce fel de Comisie va fi noua Comisie și cât de eficientă va fi. Acest lucru este valabil și pentru țara mea, Estonia, deoarece, pentru noi, scopul cel mai clar este asigurarea creșterii economice pentru a deveni un membru emancipat al zonei euro, lucru de a cărui realizare suntem foarte aproape, pentru că este foarte posibil să îndeplinim criteriile de la Maastricht. Vă mulțumesc.

Alojz Peterle. (PPE). – (SL) Sunt încântat că prima reuniune a Consiliului care va fi organizată conform normelor prevăzute de Tratatul de la Lisabona este foarte aproape. Doresc mult succes dlui Herman Van Rompuy, primul Președinte al Consiliului. Avem păreri foarte similare despre modul în unitate în care ar trebui să acționăm, acordând atenție diversității noastre.

Noile dispoziții instituționale au fost adoptate pentru a apropia decizia noastră de cetățeni și pentru a o face mai simplă, mai democratică, mai transparentă și mai eficientă. În această privință, am auzit spunându-se multe despre o Europă puternică. Cu toate acestea, întrebarea esențială pe care trebuie să o adresăm aici este ce concept de putere ar trebui să dezvoltăm sau pe ce fundații trebuie să construim o Europă puternică. Puterea și succesul Uniunii Europene de până acum provine de la două idei-cheie ale părinților fondatori ai Europei: prima este respectarea demnității umane și a doua cooperarea. Aceasta înseamnă că, în timp ce lucrăm la protejarea intereselor noastre, trebuie să ținem cont și de alții, fie că sunt persoane, popoare, minorități sau țări.

Astăzi, trebuie să ne întrebăm încă o dată cu toată seriozitatea ce înseamnă să respectăm demnitatea umană și ce înseamnă să punem omul în centrul preocupărilor noastre. Această întrebare este foarte strâns legată de Programul de la Stockholm. Mulți dintre cei prezenți aici ați atras atenția asupra libertăților fundamentale și nevoii de a le proteja, dar se pare că avem păreri diferite privind locul în care încep efectiv drepturile omului. Sper că putem, cel puțin, să fim de acord că drepturile omului încep înainte ca o persoană să primească cetățenia unei țări anume.

Sunt de acord cu cei care cred cu tărie că articolul 1 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie să se aplice vieții omenești în întregime, adică de la începutul până la sfârșitul vieții unui om. În particular, trebuie să îi protejăm pe cei care nu se pot proteja singuri. Înainte să putem proteja libertățile umane, trebuie să protejăm viața.

Sunt încântat să vă aud pe mulți dintre voi folosind cuvintele „acționând împreună” și „acționând în parteneriat”. Puterea Europei stă în eforturile sale comune, fie că vorbim de metoda umanitară sau de cea interguvernamentală. Poate că ne vom confrunta cu provocări tot mai mari, care solicită să facem dovadă de voință politică comună, dar mai multă cooperare nu înseamnă pierderea identității noastre.

Göran Färm (S&D). – (SV) Domnule președinte, am auzit critici în legătură cu numirea a doi politicieni destul de necunoscuți în posturi de vârf în cadrul UE. Cred că aceste critici sunt nedrepte. Noi, în Parlament, cel puțin, am ajuns să o cunoaștem pe dna Ashton ca pe un lider excelent. Cu toate acestea, trebuie să

răspundem la critici, deoarece mulți concluzionează acum că statele membre doresc să vadă o UE care funcționează ca un simplu organism coordonator interguvernamental, nu ca un nivel politic separat care are sarcina de a găsi soluții comune provocărilor majore cum ar fi creșterea, locurile de muncă, pacea și mediul. Dacă ar fi adevărat, ar fi cât se poate de absurd.

În acest context, este îngrijorător faptul că atât Comisiei, cât și Consiliului le-a fost foarte dificil să facă dovada capacității de a acționa în privința uneia dintre cele mai mari provocări interne cu care se confruntă UE, și anume reforma bugetului UE pe termen lung. Acum trebuie să furnizăm resursele necesare pentru a investi în piața internă. În discuție sunt transporturile și infrastructura pentru energie. Trebuie să furnizăm resursele necesare pentru a putea susține ceea ce spunem în noua strategie de la Lisabona cu privire la 2020. Trebuie să rezolvăm chestiunea finanțării în domeniul climei cel puțin într-o anumită măsură prin bugetul UE și trebuie să ne pregătim pentru extinderea viitoare.

Întrebarea pe care o adresez Președinției și Comisiei este, prin urmare: când vom vedea propuneri concrete privind o revizuire intermediară care vor avea un impact asupra marjelor bugetare existente pentru cei trei ani rămași din această perspectivă financiară, în care plafoanele actuale împiedică luarea oricăror măsuri rezonabile pentru a face față provocărilor care nu pot aștepta până după 2013 și, de asemenea, o propunere care să schițeze liniile directoare pentru o reformă bugetară pe termen lung?

Seán Kelly (PPE). – (GA) Domnule președinte, aș dori să spun câteva cuvinte în numele Irlandei despre această ocazie istorică pentru Uniunea Europeană.

Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, în special prin cele 67% din voturi în favoare ale poporului irlandez, este un mare impuls pentru toți în Uniunea Europeană. Cred că aceasta reflectă sprijinul de care se bucură printre cetățeni pentru activitatea bună realizată de proiectul european de-a lungul mai multor ani.

Din păcate, numirea Președintelui și a Înalțului Reprezentant a adus multe critici negative care cred că sunt oarecum nedrepte.

În primul rând, când persoanele sunt numite în funcție, ar trebui să li se acorde ceva timp pentru a se acomoda și ar trebui judecați după rezultate și nu după noțiuni preconcepute ale abilității lor în exercitarea funcției.

În cazul dlui Van Rompuy, s-a spus despre el că este un creator al consensului și un negociator eficient, ca și cum acestea ar fi atribute negative. Acestea sunt atribute foarte importante ale timpurilor în care trăim. Ce dorim? Un guru cu stil prezidențial care pășește țănoș pe scena lumii, provocând neplăceri? Un distrugător, un perturbator? Nu, avem nevoie acum de un președinte bun, eficient, rațional și cred că l-am obținut. Îi doresc numai bine.

În privința baroanei Ashton, s-a spus că nu a fost aleasă într-o funcție niciodată și este adevărat, dar că acest fapt nu reflectă în sine într-un mod sau altul calitățile sale ca persoană sau ca politician eficient. Nu am văzut-o în acțiune decât aici de când am venit și, în special, am întreb-o despre acordul comercial cu Coreea de Sud și mi s-a părut că s-a achitat de sarcini foarte bine.

Cred că unele comentarii făcute astăzi, din păcate, de către dl Farage au depășit limita, dar, în acest stadiu, încep să conștientizez faptul că dl Farage este ca o înregistrare LP. El continuă să repete aceeași agendă politică, revenind mereu asupra zilelor din *Rule, Britannia!* și ale națiunii în luptă cu națiunea. Aceste zile s-au sfârșit. Uniunea Europeană este cel mai mare proces de pace cunoscut vreodată. Va continua să fie așa, iar noi, parlamentarii, trebuie să muncim din greu să garantăm că așa va fi de acum înainte.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Domnule președinte, este o dezbatere importantă, din moment ce cred că este ultima în care vom discuta nume. Este, de fapt, momentul să întoarcem foaia, să dezbatem politicile și să dezbatem provocările cu care se confruntă Uniunea Europeană. Aș dori să subliniez o astfel de provocare: chestiunea abordării crizei. Este una dintre acele chestiuni față de care instituțiile politice europene au fost cel mai mult unite.

Este momentul să felicit Consiliul pentru preocuparea sa și, în special, Președinția suedeză. Este momentul să felicit Comisia și președintele acesteia, care a fost mereu foarte preocupat de abordarea crizei, și să subliniez faptul că Parlamentul însuși a dovedit promptitudine în dezbateră acestei chestiuni prin crearea unei comisii speciale.

Cu toate acestea, este și un moment în care au existat discrepanțe între ce spun liderii politici și ce au spus guvernatorii băncilor centrale, atât la nivel național, cât și la nivel european.

În primul rând, trebuie să fim prudenți cu privire la sfârșitul crizei. Nu este momentul să retragem măsurile de sprijinire a economiilor de stat și a societăților comerciale. Este și momentul să schițăm drumul în viitor. Liderii băncilor centrale au avertizat guvernele cu privire la un plan ambițios pentru a corecta deficitele.

Vremurile se schimbă. În plus, și-au demonstrat opoziția față de unele politici, precum cele care au ca scop micșorarea taxelor, într-un mesaj adresat câtorva guverne. Îmi pare rău că guvernul portughez nu urmează calea micșorării taxelor. Calea trebuie să fie cea a competitivității, iar mesajul acestui concept trebuie să fie clar: mai multă competitivitate, mai multe stimulente, mai mult progres, mai mult sprijin pentru companii, mai multe măsuri din partea Europei pentru sprijinirea creșterii și creării de locuri de muncă.

János Áder (PPE). - (HU) Domnule președinte, Conferința de la Copenhaga figurează ca al patrulea punct pe ordinea de zi a Consiliului European. Sunt două puncte controversate importante care împiedică Uniunea Europeană să ajungă la o atitudine unitară în această chestiune. Un punct se referă la vânzarea cotelor de dioxid de carbon după 2012. Comisia și unele dintre vechile state membre UE doresc să interzică vânzarea cotelor după 2012. Totuși, nouă țări - Cehia, Polonia, Ungaria, România, cele trei state baltice, Slovacia și Bulgaria - insistă să aibă posibilitatea de a-și vinde cotele și după 2012.

Țările menționate, inclusiv Ungaria, și-au îndeplinit, nu și-au îndeplinit și și-au depășit angajamentele de la Kyoto. Ungaria, de exemplu, care s-a angajat pentru o scădere cu 8%, a realizat o scădere de 23%. Iată de ce Ungaria consideră atitudinea Comisiei total inacceptabilă și insistă foarte ferm să aibă posibilitatea de a-și vinde cotele de dioxid de carbon și după 2012. De asemenea, aș dori să-i invit pe colegii mei deputați din Bulgaria, Polonia, Cehia, Slovacia și statele baltice, indiferent de afilierea politică, să-și mențină cu fermitate acest punct de vedere.

Othmar Karas (PPE). - (DE) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, în primul rând, aș dori să vă ofer dvs., doamnă Malmström, sincerele mele felicitări pentru mutarea, să spun așa, de la Parlament la guvern și de la guvern în Comisia Europeană. Vă doresc toate cele bune.

Participăm la ultima reuniune în temeiul Tratatului de la Nisa și discutăm despre prima reuniune în temeiul Tratatului de la Lisabona. Acest salt calitativ, această schimbare, acest nou capitol trebuie să rețină atenția la primul summit. Europa s-a schimbat. Dezbateră despre instituții s-a încheiat și cred că și dezbateră despre personal. Ne îndreptăm atenția spre elaborarea politicilor într-un nou context. Drepturile cetățenilor și parlamentele vor fi consolidate, capacitatea Uniunii Europene și a instituțiilor de a acționa va fi consolidată, iar noi, toate cele trei instituții, vom primi drepturi care vor facilita reprezentarea continentului nostru în lume.

Puteți scrie orice doriți pe hârtie. Cu toate acestea, dacă vom putea convinge poporul că avem voința politică de a acționa, de a formula noi obiective și de a implica cetățenii în proiecte va depinde de toate aceste reuniuni din următoarele câteva săptămâni. Mă aștept ca acest summit să genereze o dinamică nouă, un nou simț al responsabilității și o abordare mai serioasă a tratării diferitelor subiecte. Ce am observat în ultimele câteva zile a fost căutarea celui mai mic numitor comun: naționalizarea și politizarea. Tratatul de la Lisabona, pe de altă parte, este un apel la europenizare și la elaborarea politicilor.

De aceea mă aștept să știm ce vom face cu modelul economiei de piață socială. Cum vom aborda criza financiară și economică? Nu putem face aceasta prin apărarea drepturilor existente, ci prin căutarea soluțiilor globale. De asemenea, mă aștept să ne revizuim finanțele. Este esențial să știm câți bani trebuie să cheltuim pe politicile noastre. Summit-ul trebuie să transfere responsabilitatea acestei revizuirii financiare în sarcina Comisiei. Trebuie să dezbaterăm diferitele teme în mod serios, cinstit și deschis și să ne stabilim noi obiective. Vă doresc toate cele bune.

Jean-Pierre Audy (PPE). - (FR) Domnule președinte, domnule comisar, ar trebui să fim bucuroși astăzi, pentru că ieșim dintr-o dificultate instituțională. Avem Tratatul de la Lisabona, avem paritate, avem persoane care să ne reprezinte, dar totuși cum v-aș putea explica această neliniște pe care o simt?

Astăzi, în acest Parlament aproape gol, nu simt viață; participăm la o dezbateră dezamăgitoare cu privire la pregătirea acestui Consiliu European. Nu pot explica acest sentiment de neliniște legat de pregătirea acestui ultim Consiliu European din cadrul sistemului președinției prin rotație.

Ce diferență față de bucuria oamenilor în 2004, când țările fost comuniste au aderat la Uniune! Ce diferență față de festivitățile pentru marcarea a douăzeci de ani de la căderea Zidului Berlinului! Da, știm acum că soluția nu va veni din partea statelor membre. Soluția va veni de la oameni, va veni de la Parlamentul European.

Prin urmare mă gândesc la Comisie, care nu trebuie să fie părtinitoare, ci să creeze o alianță politică cu Parlamentul European, astfel încât alianța popoarelor să ne asigure că putem visa la ceea ce dorim pentru Uniunea Europeană, Uniunea popoarelor.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Domnule președinte, sunt de acord cu majoritatea vorbitorilor anteriori că intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona reprezintă o nouă etapă istorică în integrarea europeană. Cu toate acestea, oamenii, cetățenii din Europa nu sunt mereu dispuși să sărbătorească când se gândesc la aceasta. Multora le e teamă că Tratatul de la Lisabona ar putea duce la centralism excesiv în Europa.

Mulți se tem să statele membre mici ale UE, de exemplu țara mea natală Austria, vor avea mai puțină influență, deoarece statele membre mari vor putea să decidă totul ca rezultat al noilor metode de votare. De asemenea, oamenii au sentimentul că alegerea persoanelor pentru ocuparea funcțiilor de conducere în Uniunea Europeană s-a bazat pe cel mai mic numitor comun. Aceasta nu înseamnă o negare a calităților personale ale dlui Van Rompuy și ale baronei Ashton. Totuși, oamenii au înțeles că procesul nu a implicat o alegere democratică.

Dacă dorim să conducem Uniunea Europeană într-un viitor productiv, noi în acest Parlament trebuie să facem presiuni pentru mai multă democrație, inclusiv în procesul alegerii persoanelor care să ocupe funcțiile de conducere.

Rachida Dati (PPE). - (FR) Domnule președinte, doamnă Malmström, domnule comisar, doamnelor și domnilor, Uniunea Europeană s-a reîntors la creștere economică în al treilea trimestru din 2009, ceea ce ne face să credem că ce a fost mai rău s-a terminat.

Cu toate acestea, rămâne o situație îngrijorătoare, a izbucnirii șomajului, și trebuie să continuăm să fim foarte precauți. Mai mult, Comisia, într-un raport din 23 noiembrie, declară că din cauza crizei economice au fost desființate 4 milioane de locuri de muncă între al doilea trimestru al anului 2008 și jumătatea anului 2009.

Este deosebit de important astăzi ca la următorul Consiliu European să fie dezbătută chestiunea locurilor de muncă în cadrul contextului Strategiei de la Lisabona de după 2010. Aceasta din urmă trebuie să cuprindă categoric obiective îndrăznețe și măsuri inovatoare.

Cred că, de acum înainte, dezbaterile trebuie să se concentreze pe adaptarea acestei Strategii de la Lisabona la perioada prezentă confuză. Concetățenii noștri așteaptă ca Europa - și noi observăm zilnic pe teren - să ofere soluții la problema crizei locurilor de muncă. Să nu îi dezamăgim.

Cu toate acestea, observația și dezamăgirea mea sunt asemănătoare cu ale colegului meu, dl Audy, în fața unui Parlament aproape gol, în fața unei situații extrem de îngrijorătoare pentru concetățenii noștri europeni.

Aldo Patriciello (PPE). - (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, în primul rând doresc să mulțumesc Președinției suedeze pentru eforturile mari pe care le-a făcut în aceste luni, care au dus, printre altele, la adoptarea Tratatului de la Lisabona.

În cele din urmă, după 10 ani de impas instituțional, Uniunea Europeană poate să-și reia traiectoria de dezvoltare, întreruptă pe neașteptate cu puțin timp în urmă, prin consolidarea procedurii de codecizie.

Fără a lua în considerare dezbaterile despre calitățile indivizilor aleși, numirile făcute zilele recente au demonstrat cu siguranță că procedurile de numire sunt foarte îndepărtate de principiile transparenței și responsabilității în privința cetățenilor lor pe care le susține Uniunea Europeană. Acest Parlament trebuie să se angajeze să-și asigure în viitor implicarea mai mare în negocieri, care nu pot și nu trebuie să fie desfășurate în secret de către state în cadrul Consiliului.

În final, sper că vom putea încheia anul 2009 odată cu obținerea unui acord ambițios la conferința de la Copenhaga, unde Uniunea Europeană trebuie să vorbească cu o singură voce pentru a-și exprima opinia referitoare la schimbările climatice.

Czesław Adam Siekierski (PPE). - (PL) Domnule președinte, cea mai importantă activitate a Președinției suedeze a fost, mai mult decât oricare alta, Tratatul de la Lisabona, care deschide posibilități noi pentru Europa. Trebuie să stabilim o foaie de parcurs pentru introducerea sa. Completarea posturilor vacante este doar începutul. În al doilea rând, trebuie să adoptăm un plan de redresare economică. Trebuie să ne amintim nu numai de ajutorul pentru bănci, dar și de ajutorul pentru oamenii obișnuiți, în special în domeniul limitării șomajului. În al treilea rând, lucrăm la o strategie pentru combaterea schimbărilor climatice - iar acesta este un lucru bun. Decidem ce trebuie făcut în acest domeniu, dar să ne amintim că, din punctul de vedere al ajutorului financiar, lupta cu criza este pe primul loc. În al patrulea rând, Programul de la Stockholm înseamnă

o Europă sigură și deschisă, o Europă a libertăților - numai atunci este o Europă comună. Un anumit tip de echilibru între aceste valori importante este esențial aici. În cele din urmă, dezvoltarea regiunii Mării Baltice necesită o mai bună cooperare a statelor membre în regiune, iar Suedia a realizat foarte mult în acest domeniu.

Petru Constantin Luhan (PPE). - În primul rând, felicit președinția suedeză pentru felul în care a condus pregătirile pentru tranziția spre Tratatul de la Lisabona. Această prioritate de pe agenda președinției suedeze a fost îndeplinită cu succes. Consider că este necesar ca lucrările Consiliului din decembrie să găsească soluții pentru a face față actualei duble provocări cu care se confruntă Europa, și anume criza economică și schimbările climatice.

În prezent, este nevoie de restabilirea încrederii în piețele financiare prin crearea unui sistem de supraveghere menit să parvină și prevină apariția unei crize similare în viitor. În ceea ce privește schimbările climatice, consider că elaborarea politicii pentru protecția mediului nu are voie să afecteze politicile de altă natură, respectiv alocarea fondurilor europene pentru politici precum dezvoltarea regională.

Cecilia Malmström, Președintă în exercițiu a Consiliului. - (SV) Domnule președinte, voi răspunde la câteva întrebări scurte. A fost o întrebare despre Turcia. Cu siguranță, suntem mulțumiți că Turcia continuă să facă din integrarea europeană un obiectiv cuprinzător. Negocierile cu Turcia progresează - probabil nu atât de rapid pe cât am dori, dar s-au făcut progrese și sperăm să putem deschide capitolul mediu la sfârșitul anului.

Firește, sprijinim și negocierile dintre Turcia și Cipru și negocierile care au loc pe insulă pentru a găsi o soluție la divizarea sa. Partidele interesate sunt cele care sunt responsabile cu acest proces, și ONU oferă asistență, dar UE, desigur, sprijină acest lucru și am fost în Cipru recent pentru a discuta cu diferitele partide implicate în această chestiune, pentru că ar fi fantastic dacă s-ar găsi o soluție în curând. Va avea loc și o dezbatere despre extindere în privința Turciei și a altor țări candidate în această după-amiază cu ministrul afacerilor externe, Carl Bildt, când deputații vor avea ocazia să pună întrebări despre acest lucru și despre alte chestiuni.

Voi vorbi puțin despre Strategia pentru Marea Baltică. Din nou, aș dori să mulțumesc Parlamentului European pentru sprijinul acordat Președinției suedeze în privința acestei probleme. Desigur, aici în Parlament a apărut ideea Strategiei pentru Marea Baltică, prin urmare suntem foarte mulțumiți că acum există și că a intrat în vigoare. Va fi un factor foarte important pentru a putea aborda problemele de mediu din regiune, dar și pentru intensificarea cooperării pentru prosperitate, inovare și securitate, printre alte lucruri.

Serviciul european pentru acțiune externă este una dintre cele mai mari și mai importante schimbări care rezultă din Tratatul de la Lisabona. La summit-ul din octombrie, Consiliul European a aprobat un cadru general pentru acest serviciu. Dna Ashton va continua acum să lucreze la acest cadru alături de Parlamentul European și va prezenta o propunere finală până cel târziu în luna aprilie anul viitor. Serviciul pentru acțiune externă, desigur, va fi introdus treptat și este important ca acest lucru să se realizeze într-un mod competent și constructiv. Parlamentul European va avea ocazia să dezbată forma pe care aceasta o va lua.

În privința revizuirii bugetare, domnule Färm, împărtășesc pe deplin părerea dvs. că, acum că Tratatul de la Lisabona se va aplica peste o săptămână, cu noi reguli de bază moderne pentru Uniunea Europeană, avem nevoie categoric de un buget modern capabil să facă față provocările implicate. Sper că noua Comisie va putea prezenta o astfel de propunere cât mai curând posibil. Cred că Președintele Barroso a menționat și acest aspect ieri în timpul afectat întrebărilor.

Opt ani după Laeken, suntem acum în pragul unui nou tratat. Este un moment istoric, începutul unei noi ere pentru Uniunea Europeană. Sunt foarte mulțumită că Președinția suedeză a reușit să joace un rol în punerea în aplicare a tratatului. Putem acum să nu mai dăm atenție chestiunilor instituționale și să ne concentrăm asupra provocărilor politice majore care îi preocupă pe cetățenii Europei - deoarece, desigur, Europa cetățenilor este cea pentru care luptăm toți.

Multe dintre aceste chestiuni vor fi discutate la reuniunea Consiliului European din decembrie. În privința climei - chestiunea prioritară pentru generația noastră - reuniunea Consiliului European va avea loc în același timp cu conferința privind schimbările climatice de la Copenhaga, iar summit-ul ne va da ocazia, dacă va fi necesar, să ne reglăm poziția în negocieri la Copenhaga.

În privința chestiunilor financiare și a crizei economice, putem să creăm o serie de instrumente și să elaborăm și orientări pe termen lung pentru modul în care putem face Europa competitivă, din nou pentru a oferi prosperitatea și coeziunea socială și, în special, să privim înainte la noua Strategie de la Lisabona, care, pe termen lung și mediu, ar putea fi foarte utilă Europei în această privință.

În cele din urmă, Programul de la Stockholm va aduce siguranță și securitate cetățenilor Europei și este extrem de important să punem în aplicare acest program. Toate aceste chestiuni vor rămâne după summit și vom avea nevoie de o colaborare foarte strânsă cu Parlamentul European în toate aceste chestiuni. Prim-ministrul Reinfeldt va fi aici la ședința din decembrie și apoi va raporta rezultatul summit-ului și va oferi un rezumat general al Președinției suedeze. Vă mulțumesc foarte mult pentru această dezbatere foarte bună și constructivă.

Margot Wallström, vicepreședintă a Comisiei. – Domnule președinte, chiar astăzi, când sărbătorim faptul că următoarea Comisie aparent va avea cel puțin nouă femei - și consider că aceasta este o victorie pentru noi toți, cei care am luptat activ pentru aceasta - am auzit la știrile de azi dimineață că, numai în Franța, 156 de femei au fost ucise anul trecut de violența domestică. Întrucât aceasta este Ziua internațională pentru eliminarea violenței împotriva femeilor, ar trebui să ne facă să ne oprim și să ne gândim și, de asemenea, sperăm, să acționăm în viitor la nivel european, precum și la nivel internațional. Probabil că ar trebui, de asemenea, să ridicăm această problemă la diferitele reuniuni din restul zilei.

Este un pas important înainte. De asemenea, spune mult despre procedura de acum înainte, care ar trebui să fie mai deschisă atunci când numim comisari. Sper că, în viitor, statele membre și guvernele vor nominaliza atât un bărbat, cât și o femeie. Cred că este o idee excelentă.

Permiteți-mi să comentez și asupra numirilor ale unui nou Înalt Reprezentant și a unui nou Președinte al Consiliului. Dna Cathy Ashton a fost numită la Comisie cu toată încrederea din partea guvernului Regatului Unit. Ea a fost, de fapt, votată aici în Parlament, în urmă cu un an, cu o majoritate foarte largă - cu 538 de voturi, dacă nu greșesc. Din câte am auzit de la câțiva dintre dvs., dna Ashton a colaborat foarte strâns cu Parlamentul și a urmărit mereu implicarea Parlamentului în diferite chestiuni. A fost numită în unanimitate de către cei 27 de șefi de stat sau de guvern, prin urmare cred că are toată legitimitatea pentru îndeplinirea funcției sale și pentru câștigarea respectului partenerilor străini ai Uniunii Europene. Mi-a plăcut metafora auzită aici, și anume că în loc să avem pe cineva care ar opri traficul, precum culoarea roșie a semaforului, am avea un operator calm, cineva care de fapt ar ajuta la fluidizarea transportului sau la luarea deciziilor într-un mod democratic și corect în Uniunea Europeană. Am ajuns să o cunosc ca pe o colegă foarte bună și așa spune că este și un european convins. Într-adevăr, acesta este un punct de plecare important.

Am avut deja comentarii bune în dezbaterile de aici. Cred că a fost o dezbatere fructuoasă și constructivă și vă mulțumesc pentru toate contribuțiile dumneavoastră. Aș dori să comentez și despre întrebarea directă a lui Göran Färm despre revizuirea bugetară. Pot doar să repet ceea ce deja v-a spus Președintele Comisiei, și anume că ea va fi prezentată noii Comisii. În primul rând, pentru că noul Tratat de la Lisabona va conține prevederi care necesită un nou cadru instituțional, prin urmare va avea și o bază bună pentru deciziile referitoare la buget. În al doilea rând, noua Comisie va trebui să decidă asupra priorităților politice și apoi să acționeze concret pentru a obține cu adevărat bugetul necesar priorităților politice. Aș spune că este o inovație importantă și o ocazie pentru următoarea Comisie. Va fi prezentată și Ceciliei Malmström cu căldură de către noi toți. Ceea ce poate spune Comisia este că o propunere în vederea revizuirii bugetare va fi făcută la începutul anului viitor și va fi sarcina imediată a următoarei Comisii.

Aș dori doar să comentez un singur lucru cu privire la Programul de la Stockholm. Adoptarea Programului de la Stockholm coincide cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, unde Parlamentul European va juca un rol crucial în dezvoltarea acestor politici. Acest lucru va crește din nou legitimitatea democratică a deciziilor importante de luat în materie de justiție și afaceri interne. Este o veste bună pentru cetățenii europeni și pentru toate instituțiile UE.

În privința schimbărilor climatice, am auzit că există o părere comună aici despre rolul activ pe care ar trebuie să îl joace Uniunea Europeană la Copenhaga și de acum înainte.

Așadar, încă o dată, vă mulțumesc foarte mult pentru dezbaterile. Odată cu noul Tratat de la Lisabona, acum avem un text care ne va ajuta să ne ocupăm de toate chestiunile importante care au fost ridicate aici - schimbările climatice, combaterea crizei financiare și a efectelor sale sociale și de alt tip - și, desigur, ne va permite să avem o Uniune Europeană democratică în viitor.

Președintele. – Aici se încheie dezbaterile.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

João Ferreira (GUE/NGL), în scris. - (PT) Apropiatul Consiliu European are ca scop să pună bazele viitoarei Strategiei de la Lisabona pentru creștere economică și locuri de muncă. Acest lucru se întâmplă într-un moment când șomajul în Europa atinge niveluri istorice și economia este în recesiune, scufundându-se într-o

criză profundă. Opt ani mai târziu, trebuie să acceptăm realitatea: obiectivele fixate au eşuat complet. Cauzele acestui eşec se regăsesc în ceea ce s-a dovedit a fi o adevărată agendă a acestei strategii: dereglementarea relațiilor de muncă și devalorizarea aferentă a muncii, un atac asupra drepturilor sociale, desființarea serviciilor publice importante, privatizarea și liberalizarea sectoarelor cheie ale economiei și impunerea suveranității pieței în domeniile în creștere ale vieții publice. Muncitorii și oamenii au toate motivele să spere la o schimbare radicală a acestei agende: o schimbare de direcție care este esențial să fie pusă în aplicare. Printre altele, o astfel de schimbare presupune: recunoașterea educației ca un drept, nu ca un serviciu sau ca un alt sector al pieței; democratizarea accesului la cunoaștere și cultură, valorizarea muncii și drepturilor muncitorilor, protejarea sectoarelor productive și a microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii, servicii publice de calitate pentru toți și o distribuție mai echitabilă a bogăției.

András Gyürk (PPE), *în scris*. - (HU) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, la apropiata reuniune a Consiliului European, ne așteptăm ca statele membre să ajungă la un acord referitor la principalele principii de bază reprezentate la Conferința privind schimbările climatice de la Copenhaga. Cred că este important ca problema eficienței energetice să nu fie umbră de cea a cotelor de emisii și de sprijinul financiar acordat țărilor în curs de dezvoltare. Cu alte cuvinte, Uniunea Europeană tinde să uite de acest premiu ușor. Motivul pentru care acest lucru ar fi deosebit de nociv este pentru că în unele regiuni ale Europei, putem reduce nivelurile de emisii mai ieftin prin îmbunătățirea eficienței energetice decât prin orice altă soluție. Două concluzii se desprind din cele de mai sus. Prima concluzie este că Uniunea Europeană trebuie să se străduiască să asigure o convergență globală a standardelor de eficiență energetică prin adoptarea unei noi scheme de protecție a climei. A doua concluzie, subvențiile pentru eficiența energetică trebuie să acorde un rol mai important viitorului buget pe termen lung al UE, ținând cont în mod special de programele de reconstrucție ale fostelor țări socialiste. Acest lucru se datorează faptului că, în acest domeniu, pot fi obținute economii spectaculoase cu cheltuieli financiare relativ modeste.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *în scris*. – Tema centrală a programului Stockholm este „construirea unei Europe a cetățenilor”. Pentru mine aceasta înseamnă că, începând de acum, instituțiile europene alături de statele membre trebuie să facă un pas înainte înspre abolirea frontierelor din interiorul UE, deoarece cetățenii se confruntă în continuare cu numeroase obstacole administrative și juridice care apar în calea exercitării dreptului de a trăi și lucra în statul membru ales de ei. De aceea Programul de la Stockholm trebuie să concretizeze această temă centrală și să vină cu instrumente clare pentru a facilita accesul deplin al tuturor lucrătorilor din UE pe piața comunitară a muncii, acest lucru reprezentând expresia majoră a cetățeniei europene.

În plus, criza economică actuală evidențiază și mai mult necesitatea de a promova exercitarea deplină a dreptului la libera circulație. Ameliorarea mobilității în interiorul Uniunii, într-un spațiu comun de libertăți, drepturi și obligații, implică o consolidare a Spațiului Schengen și, prin urmare, o necesitate de a integra cât mai curând statele membre restante. De asemenea, aceasta implică și buna gestionare a frontierelor externe ale Uniunii, care trebuie să se facă într-o manieră cât mai coerentă.

Sirpa Pietikäinen (PPE), *în scris*. - (FI) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, doresc să mulțumesc Președinției suedeze pentru activitatea sa în elaborarea noului program de lucru în domeniul justiției și afacerilor interne.

Grație Programului de la Stockholm, Uniunea Europeană va putea îmbunătăți existența de zi cu zi a tuturor cetățenilor UE. Securitatea, bunăstarea și egalitatea sunt rezultatul respectării consecvente a statului de drept, al solidarității și al nediscriminării în diferite domenii politice și atunci când se elaborează legislația.

Aș dori să se acorde mai multă atenție îmbunătățirii existenței de zi cu zi a imigranților, a minorităților și a celor care, dintr-un motiv sau altul, sunt discriminați. Nu este vorba doar despre fenomene marginale: în conformitate cu un nou studiu realizat de Eurobarometru, unul din șase europeni au spus că au experimentat discriminarea în ultimii cinci ani.

În această privință, aș dori să pun accent pe importanța directivei dezbătute acum de către Consiliu privind interzicerea discriminării în furnizarea de bunuri și servicii. Din păcate, evoluția directivei în Consiliu a fost foarte anevoioasă și a întâmpinat o opoziție considerabilă din partea unor state membre. Baza de valori a Uniunii Europene este structurată în jurul respectării principiilor drepturilor omului și al egalității. Aceste principii trebuie, de asemenea, să fie puse în aplicare în totalitate la nivelul legislației din întreaga Europă.

(Ședința s-a suspendat la ora 11.40)

(De la 11.45 la 12.05, deputații s-au reunit pentru acordarea premiului LUX)

(Ședința a fost reluată la 12.05)

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

7. Votare

Președintele. – Următorul punct pe ordinea de zi este votarea.

(Pentru rezultate și alte detalii cu privire la vot: vă rugăm să consultați procesul-verbal)

7.1. Descărcarea de gestiune 2007: Consiliul (A7-0047/2009, Søren Bo Søndergaard) (vot)

- - Înainte de votare:

Nicole Sinclair (EFD). - Domnule Președinte, invoc articolul 173 cu privire la articolul 2 din Regulamentul de procedură. Citez: „Deputații în Parlamentul European își exercită mandatul în mod independent”. La dezbaterile din această dimineață asupra declarațiilor Consiliului și Comisiei, dumneavoastră, domnule președinte, ați catalogat comentariile domnului Farage drept inacceptabile. În calitate de nou deputat în acest Parlament, aș dori să clarific, în ceea ce privește articolul 2, dacă un deputat în acest Parlament este liber să-și exprime opiniile fără nicio urmă de cenzură.

Președintele. - Cu permisiunea dumneavoastră, voi avea o întâlnire cu domnul Farage și vom purta o discuție amicală cu privire la acest aspect. Aceasta este propunerea mea. Vă mulțumesc foarte mult.

Martin Schulz (S&D). – (DE)Domnule Președinte, am luat și eu parte la dezbaterile din această dimineață. Personal nu am avut impresia că ați fost incorect sau că ați făcut abuz de poziția dumneavoastră. Dimpotrivă...

(Agitație)

Din contră, aș dori să menționez că ați ascultat cu multă răbdare și respect felul în care președintele acestui așa-numit grup ne-a arătat că este un calomniator profesionist. Despre acest lucru a fost vorba de fapt în discursul domnului Farage.

(Aplauze)

Søren Bo Søndergaard, raportor. - Domnule Președinte, doresc să solicit organizarea unui vot prin apel nominal cu privire la descărcarea de gestiune a Consiliului pentru bugetul 2007. Consider că este important pentru Consiliu să vadă largul sprijin al acestui Parlament din spatele cererilor noastre adresate Consiliului cu privire la o cooperare mai mare cu Parlamentul și comisiile sale competente în ceea ce privește următoarea procedură de descărcare de gestiune.

7.2. Etichetarea pneurilor în ceea ce privește eficiența consumului de combustibil (A7-0076/2009, Ivo Belet) (vot)

- Înainte de votare:

Ivo Belet, raportor. - Domnule Președinte, pe scurt, aș dori doar să mulțumesc Președinției suedeze pentru deosebita colaborare. Consider că acest acord este în aceeași măsură ambițios și realist. El ne va convinge să optăm pentru eficiența combustibililor, reducerea emisiilor de zgomot și, bineînțeles, pentru siguranță. Mulțumirile mele se îndreaptă, de asemenea, către Comisie și raportorii alternativi, Matthias Groote și Jorgo Chatzimarkakis, pentru munca deosebită pe care au depus-o.

7.3. Mobilizarea Fondului european de ajustare la globalizare: Belgia - industria textilă, Irlanda - Dell (A7-0044/2009, Reimer Böge) (vot)

7.4. Adaptarea Regulamentului de procedură al Parlamentului la Tratatul de la Lisabona (A7-0043/2009, David Martin) (vot)

- Înainte de votare:

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Domnule Președinte, aparatul meu de vot nu funcționează, dar nu acesta este principalul lucru pe care am vrut să-l spun.

Acest raport includea, domnule Președinte, un amendament care a fost retras, amendamentul 86. Solicitarea mea de respectare a Regulamentului de procedură se bazează pe articolul 24 alineatul (2) din acesta. Așa cum am avut onoarea de vă explica în numele unui anumit număr dintre colegii mei, acest articol prevede ca deputații neafiliați să-și delege un reprezentant din rândul lor care să participe ca delegat la reuniunile Conferinței președinților. În urma blocării de către administrație, această obligație nu a fost îndeplinită din luna iulie.

Cu toate acestea, amendamentul 86 prevedea schimbarea acestei dispoziții pentru a vă permite să decideți care dintre reprezentanții deputaților neafiliați ar trebui să ia parte la reuniunile Conferinței președinților. Domnule Președinte, aici este vorba de o veritabilă infamie, și îmi aleg cuvintele cu mare grijă. Așa consideră toți colegii noștri. Am fi singurii cărora ni s-ar impune numirea reprezentantului nostru la Conferința președinților.

Sper, domnule Președinte, că veți lua în serios posibilitatea de a refuza această opțiune ce vă este oferită de către grupul socialist și de Grupul PPE din care faceți parte.

Președintele. – Înțeleg ceea ce spuneți. Raportorul dorește să spună ceva în legătură cu acest lucru? Pot să solicit raportorului să comenteze?

David Martin, raportor. – Domnule Președinte, nu trebuie să pierdem mult timp cu acest aspect, deoarece neafiliații nu merită acest lucru. Nu votăm asupra acestui aspect. Dacă s-ar fi deranjat să se prezinte în comisiile în care au dreptul să se prezinte, ar fi știut că nu votăm acest lucru azi, ci urmează să o facem în ianuarie. Voi rămâne fidel recomandării mele ca dumneavoastră, domnule președinte, să invitați un *deputat neafiliat* să participe la Conferința președinților.

7.5. Strategia UE pentru Conferința de la Copenhaga privind schimbările climatice (vot)

- Înainte de votare:

Satu Hassi (Verts/ALE). - Domnule Președinte, cu privire la ordinea de votare între amendamentele 43 și 54, grupul meu consideră că ordinea de vot corectă din această listă este exact cea inversă.

Adoptarea amendamentului 43 nu ar trebui să ducă la respingerea amendamentului 54, deoarece în 54 există și alte aspecte care nu sunt acoperite de 43.

Dacă din această cauză un alt amendament este respins, atunci amendamentul 54 ar trebui votat primul, iar 43 după.

Acesta nu este la primul vot, ci un vot de pe pagina a doua. Voiam doar să anunț acest lucru ca să știți atunci când ajungem la acel punct în votare.

Președintele. – Dorește un reprezentant al comisiei să spună ceva în legătură cu acest aspect? Poate dl Leinen? Propuneți o schimbare a ordinii de votare? Trebuie să menționez că nu ne așteptam la această schimbare. Nu a fost făcută nicio astfel de propunere.

Jo Leinen, Președintele Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară. – (DE) Domnule președinte, da, doamna Hassi are dreptate. Putem urma procedura propusă de domnia sa.

(Propunerea a fost adoptată)

Markus Ferber (PPE). – (DE) Domnule Președinte, interpretul tocmai a menționat articolul 20 în loc de articolul 22, ceea ce face dificil de realizat ceea ce intenționați. Sper, așadar, ca interpreții să traducă acum corect numerele în limba poloneză.

Președintele. – Poate că a fost greșeala mea. Îmi pare rău.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Domnule Președinte, o delegație oficială reprezintă Parlamentul la Copenhaga. Dumneavoastră veți participa, de asemenea, și, pentru prima dată, nu va mai trebui să închiriem un birou în oraș. În schimb, vom avea o prezență oficială în pavilionul Uniunii Europene. Acesta este un lucru bun și suntem recunoscători. În consecință, nu mai este nevoie de articolul 61.

Odată cu Tratatul de la Lisabona, nu numai că Parlamentul ca fi ascultat cu privire la tratatele internaționale, dar va trebui și să fie de acord cu ele. Acesta reprezintă începutul unei noi ere pentru noi și, de aceea, solicităm, în conformitate cu articolul 60, să fim acceptați la ședințele de coordonare ale Uniunii Europene și să nu fim lăsați să așteptăm dincolo de ușă. Comisia trebuie să ne trateze la fel cum face Consiliul atunci când ne furnizează informații despre cum sunt negociate tratatele, iar noi cerem să se înceapă cu acordul de la Kyoto. Aceasta este cererea noastră către Comisie. Poate că doamna Reding dorește să spună ceva în legătură cu acest subiect.

(Aplauze)

Viviane Reding, membră a Comisiei. – (DE) Domnule Președinte, am preluat mesajul și îl voi transmite președintelui Comisiei și celorlalți comisari.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – Domnule Președinte, aș dori să vă rog frumos să vă grăbiți puțin deoarece, dacă vom continua în acest ritm, vom sfârși prin a vota în plen la miezul nopții.

7.6. Programul multianual 2010-2014 privind Spațiul de libertate, securitate și justiție (Programul de la Stockholm) (vot)

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Domnule președinte, lucrul de care dl Ferber se plângea pe bună dreptate s-a întâmplat din nou. Am auzit trei numere diferite când a fost vorba de alineatul asupra căruia tocmai urmează să votăm. Nu știu dacă acest lucru este din cauză că numerele nu au fost citite sau traduse în mod corect. Eu am auzit 33, după aceea 30 și ulterior 43, ceea ce este foarte confuz.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Domnule Președinte, pot să vă asigur că viteza votului este perfectă. Sunteți o persoană foarte politicoasă și vă suntem foarte recunoscători pentru acest lucru, însă am putea avansa și mai mult dacă nu ați mai spune „mulțumesc” după fiecare vot, ci doar la sfârșitul votării!

Vă mulțumesc, domnule președinte!

Președintele. - Vă mulțumesc pentru această observație!

- Înainte de votul asupra unui amendament la alineatul (131):

Carlo Casini (PPE). – (IT) Domnule Președinte, subiectul îl reprezintă un amendament oral la alineatul (131), cu privire la care sunt de acord cu ceilalți doi raportori, dl López Aguilar și dl Berlinguer.

Textul actual spune: „solicită Consiliului, Comisiei și statelor membre să evalueze și să revizuiască legislația și politicile internaționale, europene și naționale actuale privind drogurile și să promoveze politici de reducere a efectelor nocive, de prevenire și de recuperare, în special în perspectiva conferințelor cu privire la aceste chestiuni organizate la nivelul ONU”.

Amendamentul oral propune introducerea cuvintelor „prevenire” și „recuperare”, însemnând că solicitarea de evaluare și revizuire a legislației ar privi „politicile de reducere a efectelor nocive, de prevenire și de recuperare”.

(Amendamentul oral a fost adoptat)

7.7. Stadiul proiectului referitor la zona de liber schimb euro-mediteraneană (vot)

7.8. Despăgubirea pasagerilor în cazul falimentării unei companii aeriene (vot)

7.9. „made in” (marcă de origine) (vot)

PREZIDEAZĂ: DL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vicepreședinte-

8. Explicații privind votul

Explicații orale privind votul

- Raport: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)

Daniel Hannan (ECR). – Domnule președinte, prima îndatorire a oricărui parlament este să ceară socoteală puterii executive. Noi avem menirea de a apăra cauza celor mulți. Ar trebui să existe o tensiune creatoare între noi și executiv - Comisia.

Dar când este vorba despre aceste chestiuni bugetare, Parlamentul European, caz unic între parlamentele alese din lume, se coalizează cu executivul împotriva propriilor alegători, în cauza integrării mai profunde.

În fiecare an bugetul european crește; în fiecare an, Curtea de Conturi ne prezintă un raport care ne arată cum zeci de miliarde de euro sunt pierdute sau furate. Cu toate acestea, nu facem singurul lucru pe care avem dreptul să-l facem, și anume să oprim finanțarea, cu alte cuvinte, să nu mai acordăm alte fonduri până la reglementarea procedurilor contabile.

Și totuși ne mulțumim cu acest buget, în ciuda tuturor erorilor pe care le conține, trădându-i astfel pe cei care ne-au trimis aici, care sunt alegătorii și, de asemenea, contribuabilii noștri, deoarece majoritatea persoanelor din acest parlament adoptă o atitudine indiferentă față de corectitudinea acțiunilor Europei și ar prefera să lase Bruxelles-ul să facă lucrurile greșit, decât să rezolve statele membre situația în mod competent.

- Raport: Reimer Böge (A7-0044/2009)

Miguel Portas, în numele Grupului GUE/NGL. – (PT) Domnule președinte, Grupul GUE/NGL a votat în favoarea mobilizării a 24 de milioane de euro în scopul susținerii lucrătorilor disponibilizați în Belgia.

Votul nostru favorabil reprezintă susținerea pe care o acordăm celor aflați în nevoie, celor care își pun la dispoziție trupul și creierul companiilor și care, în cele din urmă, sunt victimele unui sistem economic abuziv și al concurenței necontrolate pentru profituri, care au efecte sociale devastatoare.

Acestea fiind spuse, trebuie să se evalueze rolul Fondului de ajustare.

În 2009, s-au mobilizat doar 37 de milioane de euro, dintr-un total posibil de 500 de milioane de euro. Fondul nu reflectează motivul pentru care a fost instituit.

În al doilea rând, în loc să sprijine șomerii în mod direct, acest fond sprijină sistemele naționale de securitate a locului de muncă. Întrucât există diferențe semnificative între acestea, fondul ajunge să reproducă inegalitățile evidente dintre propriile noastre sisteme de distribuție.

În Portugalia, fondul acordă unui șomer un ajutor de 500 de euro. În Irlanda, fondul îi asigură unui șomer sprijin în valoare de 6 000 de euro.

În al treilea rând, cazul companiei Dell ilustrează cum este posibil ca, simultan, să se sprijine lucrătorii disponibilizați în Irlanda, iar aceeași multinațională care i-a disponibilizat să primească în prezent un alt tip de fonduri publice în Polonia.

Dell a primit fonduri pentru înființarea unei noi fabrici în Polonia în timp ce, pe piețele din SUA, dobânda noi poziții, iar, în al treilea trimestru al acestui an, a anunțat profituri în valoare de aproximativ 337 de milioane de dolari.

Prin urmare, trebuie să se evalueze cu atenție toate aspectele Fondului de ajustare la globalizare.

Daniel Hannan (ECR). – Domnule președinte, am spus acest lucru de multe ori și fără îndoială îl voi repeta din nou: oricare ar fi fost motivele fondatorilor săi, Uniunea Europeană a încetat de mult să mai fie un proiect ideologic și a devenit o afacere, un mod de a redistribui bani luați de la persoane din afara sistemului celor din interiorul lui. Prin urmare, astăzi discutăm despre mituirea unor companii selecte favorite.

Să trecem cu vederea sincronizarea suspectă a subvenției acordate firmei Dell în Irlanda, care a fost anunțată cu o decență procedurală îndoielnică chiar înainte de referendumul irlandez privind Constituția europeană sau Tratatul de la Lisabona. Să remarcăm că am mai încercat acest lucru înainte, la nivel de continent: În anii 1970, am decis să sprijinim industrii necompetitive, cu consecințe dezastruoase. Știm unde duce această cale. Generează stagnare, inflație și, în cele din urmă, faliment colectiv. Haideți să nu repetăm aceeași greșală.

Syed Kamall (ECR). – Domnule președinte, mi-a stârnit interesul prima frază, care spune că fondul a fost creat pentru a oferi un sprijin suplimentar lucrătorilor afectați de schimbările structurale majore intervenite în practicile comerciale mondiale.

Dar nu au avut loc dintotdeauna schimbări majore în practicile comerciale mondiale? În circumscripția mea din Londra, unele companii textile au răspuns și s-au pregătit pentru globalizare externalizându-și unele funcții în țări mai sărace, creând astfel locuri de muncă în țări în curs de dezvoltare, dar menținându-și locurile de muncă valoroase din domeniul cercetării și dezvoltării și cel al marketingului în Londra, în circumscripție, în Uniunea Europeană.

Dacă aceste companii au capacitatea de a răspunde la exigențele globalizării, atunci de ce răsplătim întreprinderi textile și IT ineficiente care își îngroapă capul în nisip și speră că globalizarea va dispărea?

Cu siguranță că acești bani ar trebui să fie restituiți contribuabililor pentru a-i cheltui după propriile preferințe. Cu siguranță că a venit momentul ca guvernele să se concentreze asupra creării condițiilor adecvate, astfel încât, atunci când se pierd locuri de muncă, antreprenorii să aibă posibilitatea de a crea noi locuri de muncă.

- Raport: David Martin (A7-0043/2009)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Domnule președinte, mă întorc la acest adevărat abuz de autoritate care a fost cât pe ce să se comită, sub pretextul unui amendament la Regulamentul de procedură în scopul de a-l adapta la cerințele Tratatului de la Lisabona, acest amendament 86 prin care administrația și-a acordat dreptul de a desemna reprezentantul deputaților neafiliați la Conferința președinților.

Este complet scandalos că această desemnare, care ar fi trebuit să aibă loc, așa cum se întâmplă în toate organismele Parlamentului nostru, fie prin alegere, fie prin consens, prin alegere în lipsa unui consens, nu a avut loc încă din cauza unor manevre deliberate din partea unor funcționari care se opun.

Mai mult decât atât, este consternant faptul că acești funcționari au atras spre cauza lor grupuri politice care ne sunt ostile și care, evident, nu au dreptul de a se pronunța *de facto* sau *de jure* asupra desemnării reprezentantului nostru. Vom ataca această decizie, dacă va reveni în discuție, la Curtea de Justiție.

- Propunere de rezoluție (B7-0141/2009) Pregătirea Conferinței de la Copenhaga privind schimbările climatice

Marisa Matias, în numele Grupului GUE/NGL. – (PT) Domnule președinte, pentru a asigura rezultate reale și obligatorii în lupta împotriva schimbărilor climatice, trebuie garantate patru principii, pe care aș dori să le evidențiez. Acestea au fost, de asemenea, votate azi.

Primul este necesitatea de a ajunge la un acord obligatoriu din punct de vedere juridic.

Al doilea este necesitatea de a garanta obiective politice stricte, inclusiv obiective de reducere a emisiilor. Trebuie să avem obiective ambițioase în acest sens. Cred că am fi putut realiza progrese mai semnificative decât am făcut-o până în prezent.

Al treilea principiu este oportunitatea de a garanta finanțarea publică necesară pentru a ne permite rezolvarea acestei probleme a schimbărilor climatice.

Al patrulea și ultimul punct - care cred că este important să fie luat în considerare - este că acest acord ar trebui să fie unul global, și nu doar un acord între anumite regiuni, iar aceasta ar trebui să se realizeze printr-un proces care are la bază participarea democratică a tuturor țărilor.

Consider că rezoluția pe care am adoptat-o azi nu este la fel de bună - să zicem - ca cea care a fost adoptată anterior în cadrul Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară.

Cu toate acestea, cred că ceea ce ar trebui să se protejeze aici este chiar rezultatul obținut și eforturile depuse de-a lungul acestui proces, așadar ne prezentăm la Copenhaga cu rezultate destul de bune ale muncii

desfășurate în cadrul Parlamentului. Sper cu sinceritate că ne vom lupta cu toate forțele și că vom putea realiza ceea ce am adoptat azi aici.

Zigmantas Balčytis (S&D). – Domnule președinte, am susținut această rezoluție. Schimbările climatice reprezintă o prioritate politică globală la Summit-ul de la Copenhaga. Ar trebui să genereze nu doar angajamente politice, ci și acorduri și sancțiuni obligatorii pentru neconformitate.

Combaterea schimbărilor climatice este o acțiune globală și este necesară implicarea atât a țărilor dezvoltate, cât și a țărilor în curs de dezvoltare. Cu toate acestea, țările bogate trebuie să joace rolul principal. Trebuie să accepte obiective obligatorii de reducere a emisiilor și, în același timp, să găsească fonduri în vederea sprijinirii țărilor în curs de dezvoltare în abordarea schimbărilor climatice.

Jan Březina (PPE). – (CS) Prin adoptarea de azi a rezoluției referitoare la Conferința de la Copenhaga privind protecția climei, Parlamentul a transmis un semnal clar că acordă o importanță deosebită acestui subiect. Aceasta se reflectă într-o abordare autentică în temeiul căreia Parlamentul stabilește principiul responsabilităților comune, dar diferite. Având în vedere acest aspect, țările industrializate trebuie să adopte un rol principal, în timp ce țările în curs de dezvoltare și economiile emergente, precum China, India și Brazilia, vor primi un sprijin adecvat în ceea ce privește tehnologia și consolidarea capacității. Pe de altă parte, trebuie să spun că ipoteza conform căreia un acord la Copenhaga ar putea oferi impulsul pentru o *nouă ordine ecologică* este, în opinia mea, exagerat de optimistă și subiectivă din punct de vedere ideologic. Nu trebuie să ne punem ochelari de cal la ochi și să călcăm peste cadavrele întreprinderilor industriale într-un efort idealist de a reduce emisiile de CO₂. Nu aș considera o abordare atât de nerealistă ca fiind o alternativă durabilă pentru Europa în întregul ei.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Domnule președinte, raportul care tocmai a fost adoptat în Parlament se înscrie categoric în linia „corectitudinii politice” care predomină aici, fără a fi contestată de dogmele consacrate.

Cu toate acestea, doar fiindcă un lucru este repetat de mii de ori nu înseamnă că este și justificat. Mereu au existat încălziri globale. Au existat încălziri globale de la ultimele glaciațiuni, de exemplu, și, la urma urmelor, nu automobilele folosite de omul de Neanderthal au cauzat încălzirile globale anterioare.

Nu există nicio contestație, nicio întrebare cu privire la ceea ce ne este repetat de o sută de ori, de o mie de ori, și în ce scop? Se poate observa clar că există cel puțin un motiv foarte important: pregătirea venirii guvernului mondial; iar al doilea motiv este încă o dată de a sădi un sentiment de culpabilitate în omul european și în cel occidental, care sunt în mod eronat considerați responsabili pentru toate relele din lume.

Domnule președinte, mă voi opri aici, fiindcă nu am dreptul la șaizeci și unu de secunde. Mulțumesc pentru atenția acordată.

Daniel Hannan (ECR). – Domnule președinte, la prima conferință de presă ca nou președinte sau ca președinte numit, dl Van Rompuy a declarat că Procesul de la Copenhaga va reprezenta un pas spre gestionarea globală a planetei noastre. Nu se poate să fie singurul care se alarmează cu privire la felul în care agenda de mediu este susținută de cei care au o agendă diferită în ceea ce privește transferul de putere de la democrațiile naționale.

Ecologismul este prea important pentru a lăsa doar una dintre părțile la dezbaterile politice să-și pună în aplicare soluțiile. Ca deputat conservator, mă consider un conservator ecologist. Marx este cel care a propagat ideea că natura este o resursă care trebuie exploatată, o doctrină care și-a găsit o realizare brutală în industriile grele din statele Comecon, dar nu am încercat niciodată soluțiile pieței libere de a extinde drepturile de proprietate, de a avea aer curat și apă curată permițând dreptul la proprietate, în locul tragediei proprietăților comune, unde ne așteptăm ca acțiunea statului și tehnocrațiile globale să realizeze aceste obiective.

Ecologismul este în general prea important pentru a fi ignorat.

- Propunerea de rezoluție (B7-0155/2009) Programul multianual 2010-2014 privind un spațiu de libertate, securitate și justiție în serviciul cetățenilor (Programul de la Stockholm)

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Domnule președinte, rezoluția privind Programul de la Stockholm pentru care a votat astăzi Parlamentul nostru este rezultatul unui enorm efort de cooperare și al unei formule procedurale cu totul noi, pentru care noi nu avem prea multă experiență în prezent.

De fapt, această formulă stabilește obiective cu adevărat ambițioase, dar, dacă dorim o Europă deschisă și totuși sigură, trebuie să fim capabili să găsim echilibrul adecvat între o cooperare tot mai eficientă în ceea ce

privește combaterea criminalității și a terorismului, pe de o parte, și un angajament ferm pentru apărarea drepturilor la viață privată ale cetățenilor, pe de altă parte.

Suntem hotărâți să punem în aplicare o politică comună privind azilul, să apărăm drepturile fundamentale ale omului și să adoptăm o politică comună privind imigrația printr-un control mai extins al frontierelor noastre.

Următoarea sarcină este de a institui spațiul judiciar european. Pentru realizarea acestui obiectiv, trebuie să promovăm toate formele de cooperare în scopul de a disemina o cultură judiciară europeană comună. Exemplele includ recunoașterea reciprocă a hotărârilor și normelor comune, eliminarea procedurii de exequatur și punerea în aplicare a unor măsuri destinate să faciliteze accesul la justiție și să stimuleze schimburile între magistrați.

Mai există și programul multianual, care pune accentul pe conceptul de cetățenie europeană, care ar trebui să se considere că vine în completarea cetățeniei naționale și nu că o limitează.

Cred că acestea sunt obiective care necesită un angajament mai ferm din partea tuturor...

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

Lena Ek (ALDE). – (SV) Domnule președinte, am votat astăzi în favoarea strategiei UE pentru libertate, securitate și justiție, cu alte cuvinte, Programul de la Stockholm, dar, când propunerea legislativă a Consiliului revine în Parlament via Comisie, intenționez să fiu foarte strictă și fermă în ceea ce privește chestiunea deschiderii și transparenței în activitatea legislativă.

Acest lucru este deosebit de important în ceea ce privește procedura de azil. Opțiunea cererii de azil este un drept fundamental, iar cooperarea europeană se referă la dărâmarea zidurilor, nu la ridicarea lor. Prin urmare, statele membre trebuie să respecte definiția refugiatului și a solicitantului de azil în conformitate cu Convenția privind statutul refugiaților, iar eu am prezentat un amendament în acest sens. În forma sa finală, Programul de la Stockholm trebuie să apere valorile europene precum libertatea și respectarea drepturilor omului. Merită să luptăm pentru aceste lucruri și eu exact acest lucru intenționez să-l fac.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Domnule președinte, în primul rând, aș dori să vă mulțumesc dumneavoastră și funcționarilor dumneavoastră pentru răbdarea de care dați dovadă în timpul acestor explicații ale votului.

Domnule președinte, un fost ministru de interne britanic, Willie Whitelaw, i-a spus odată succesorului său că va avea cea mai bună slujbă din Cabinet, întrucât nu trebuia să aibă contacte cu străini.

Niciun ministru de interne dintr-un stat membru nu ar putea spune acest lucru astăzi. Domeniul justiției și al afacerilor interne a cunoscut o armonizare extraordinară. În orice, de la imigrație la azil, vize, drept civil, justiție penală și poliție, am înzestrat efectiv Uniunea Europeană cu atributul suprem de stat: un monopol al forței legale coercitive asupra cetățenilor săi, și anume un sistem de justiție penală.

Când oare am decis să facem acest lucru? Când au fost consultați votanții noștri? Accept că nu s-a realizat în secret. Nu a existat nicio conspirație sau cel puțin a fost ceea ce H.G. Wells a denumit o conspirație deschisă, dar în niciun moment nu am avut politețea de a întreba oamenii dacă doresc să fie cetățenii unui stat cu propriul său sistem juridic.

Philip Claeys (NI). – (NL) La fel ca mulți cetățeni europeni cărora nu li s-a dat șansa de a-și spune opinia cu privire la Tratatul de la Lisabona, și eu am devenit foarte preocupat de evoluțiile din domeniile libertății, securității și justiției. Uniunii Europene i se transferă din ce în ce mai multe competențe în domeniul azilului și imigrației, iar aceste aspecte sunt excluse tot mai mult din domeniul controlului democratic al cetățenilor. Rezultatul va fi o imigrație și mai mare, cu toate problemele la care duce aceasta.

Subiectul acordării unor drepturi fără impunerea niciunei obligații, un alt aspect care se desprinde din această rezoluție, le oferă imigranților o scuză pentru neadaptarea la normele țării lor gazdă. Un exemplu a ceea ce mă indignează este pasajul în care se vorbește despre „discriminarea multiplă a femeilor rome”, deoarece nu menționează că, în multe cazuri, această discriminare este autoimpusă. Gândiți-vă doar că multor femei rome și copii minori li se cere să meargă...

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Domnule președinte, am solicitat să vorbesc despre Stockholm.

Domnule președinte, după cum s-a afirmat, acest raport prezintă două motive de neliniște.

Primul este perspectiva sa imigraționistă foarte clară. Al doilea nu este revelat de conținutul raportului sau de concluzii. L-am descoperit doar prin intențiile dlui comisar Barrot: este vorba despre criminalizarea libertății de expresie, de cercetare și de gândire.

În prezent, în multe țări europene, există oameni care sunt urmăriți în justiție, sunt arestați, au pedepse aspre și sunt deținuți, doar pentru că doresc să își exprime un punct de vedere critic asupra istoriei celui de Al Doilea Război Mondial, de pildă, asupra istoriei contemporane sau asupra fenomenului imigrației. Li se refuză acest drept și sunt loviți cu pedepse foarte aspre. Acesta este un motiv major de îngrijorare, întrucât este într-o contradicție totală cu spiritul european.

- Propunere de rezoluție (B7-0153/2009) Despăgubirile pentru pasageri în cazul falimentului unei companii aeriene

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, cu câteva luni în urmă, am asistat la prăbușirea bruscă și neașteptată a unor companii aeriene cu tarife reduse, precum Myair și Sky Europe, consecința imediată fiind anularea imediată a tuturor zborurilor lor programate. Acest lucru a cauzat neplăceri imense pentru mii de pasageri cărora li s-a refuzat dreptul de a se îmbarca în zboruri rezervate în mod corespunzător. Mai grav decât atât este faptul că aceleorași consumatori li s-a refuzat posibilitatea de a obține restituirea costurilor pentru zborurile anulate, din cauza măsurilor de faliment care au afectat aceste companii aeriene.

Din aceste motive, este necesară mai mult decât oricând adoptarea urgentă de către Comisie, care numără prosperitatea și bunăstarea consumatorilor printre principiile și valorile sale, a unor măsuri adecvate, pentru a preîntâmpina apariția unor situații similare în detrimentul cetățenilor europeni.

În special, trebuie să accelerăm procesul de revizuire a Directivei 90/314/CEE privind pachetele de servicii pentru călătorii la fel cum, pe de altă parte, trebuie să ne dotăm...

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) În ultimii nouă ani, 77 de companii aeriene au solicitat procedura de faliment. Nu sunt doar una, două sau trei și nu doar de ieri: Repet că este vorba despre ultimii nouă ani. În consecință, mii de pasageri au stat în aeroporturi străine fără nicio protecție. Nu au obținut nicio compensație sau, cel puțin, nu au obținut compensația corespunzătoare la timp. Din acest motiv am votat pentru această rezoluție și sunt de acord cu ideea că, în sectorul companiilor aeriene, trebuie, de asemenea, să reglementăm această deficiență din cadrul sistemului nostru juridic, lucru care s-a întâmplat astăzi.

De asemenea, susțin termenul limită concret stabilit în rezoluție, 1 iulie 2010 - așadar, destul de curând - când Comisia Europeană trebuie să prezinte propuneri concrete, reale, în vederea rezolvării acestei probleme și, în viitor, ar trebui să fie protejate și drepturile pasagerilor...

((Președintele l-a întrerupt pe vorbitor))

Zigmantas Balčytis (S&D). – Domnule președinte, acesta este un subiect foarte important și am votat în favoarea acestei rezoluții deoarece cred că trebuie să avem un act legislativ care să îi protejeze pe cetățenii noștri în cazul în care companiile aeriene intră în faliment. Milioane de cetățeni folosesc zilnic companii aeriene cu tarife reduse. Cu toate acestea, numărul mare de falimente ale unor companii aeriene cu tarife reduse care au avut loc în Uniunea Europeană din anul 2000 și recentul caz al Sky Europe au demonstrat în mod clar vulnerabilitatea transportatorilor aerieni cu tarife reduse la variația prețurilor petrolului și la actualele condiții economice dificile.

Trebuie să corectăm această situație și solicităm Comisiei să ia în considerare măsurile compensatorii cele mai adecvate pentru pasagerii noștri.

Lara Comi (PPE). – (IT) Domnule președinte, în urma recentelor cazuri de suspendare și revocare a licențelor multor companii aeriene, un număr substanțial de pasageri și titulari de bilete cărora nu li s-au onorat serviciile și nici nu li s-au restituit costurile au suferit pierderi considerabile.

Prin urmare, consider că este necesară propunerea unui regulament specific care să definească cele mai bune soluții la problemele care survin în urma falimentelor, atât în ceea ce privește pierderile financiare, cât și repatrierea.

Astfel, este important ca pasagerii să beneficieze de compensații în caz de faliment și, de asemenea, să se definească procedurile financiare și administrative asociate. Mă refer la principiul răspunderii reciproce în vederea protejării pasagerilor tuturor companiilor aeriene care au zboruri pe aceeași rută și au locuri disponibile. Aceasta ar permite repatrierea pasagerilor părăsiți în aeroporturi străine. În acest sens, sugestiile privind crearea unui fond de garanție sau a unei asigurări obligatorii pentru companiile aeriene ar putea reprezenta soluții plauzibile care ar trebui evaluate în ceea ce privește contrapartida, care ar însemna o creștere a prețurilor pentru consumatori.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Domnule președinte, este foarte important să discutăm despre securitatea pasagerilor companiilor aeriene și, mai presus de toate, despre compensare în situații de faliment al companiilor, după cum tocmai a menționat dna Oviir. În ultimii nouă ani, au avut lor 77 de falimente și se presupune că industria aeronautică se va confrunta cu mai multe turbulențe decât oricând.

Concurența acerbă este un fel de meci de baraj. A apărut un nou fenomen, cel al companiilor aeriene ieftine, care pentru moment par să meargă bine și să facă profituri uriașe. Acest lucru a împins multe alte companii aeriene într-o situație competitivă nesănătoasă. După cum s-a afirmat, este foarte important să ne asigurăm că nu se vor repeta cazurile nefericite precedente, iar companiile aeriene își asumă responsabilitatea pentru pasagerii lor și ar trebui să ofere compensații în cazul în care un zbor este anulat din cauza falimentului. Pentru a asigura...

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

- Propunere de rezoluție: „fabricat în” (marcaj de origine)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Prin Agenda de la Lisabona, Uniunea Europeană a vizat consolidarea uniunii economice. Prin urmare, este important să se îmbunătățească și puterea concurențială a economiei. Cu toate acestea, este esențial să existe concurență loială pe piață. Aceasta înseamnă că ar trebui să funcționeze norme clare pentru fiecare producător, exportator și importator. Am susținut această propunere de rezoluție deoarece impunerea obligației de a identifica țara de origine a bunurilor importate din țări terțe în Uniunea Europeană reprezintă un mod infailibil de a obține transparența, de a oferi consumatorului informațiile corespunzătoare și, de asemenea, de a asigura conformitatea cu normele comerciale internaționale. Vă mulțumesc.

Lara Comi (PPE). – (IT) Domnule președinte, dezbateră privind marcajul de origine nu avantajează deloc interesele unuia sau mai multor state membre, așa cum se consideră uneori în mod eronat. În schimb, ea întrușchipează principiul economic fundamental al șanselor egale.

Acest principiu, în conformitate cu Tratatul de la Lisabona, vizează punerea în practică a competitivității europene la nivel internațional prin promovarea unor norme clare și echilibrate pentru companiile noastre producătoare și companiile care importă produse din țări terțe.

Prin urmare, discutăm aspecte de interes pentru Europa în ansamblu. Din acest motiv, cred că este esențial să se ajungă la un acord privind marcajul de origine care transcende interesele naționale individuale sau cele ale unor grupuri politice și lasă loc pentru voința de a institui o piață unică prin promovarea competitivității și a transparenței.

Prezentarea în fața Parlamentului a unei propuneri de regulament privind marcajul de origine, astfel cum a fost formulată de Comisia Europeană în 2005, reprezintă un pas înainte în acest sens.

În conformitate cu Tratatul de la Lisabona, procesul de codecizie între Parlament și Consiliu va face astfel posibilă accelerarea aprobării unui regulament care este atât de important pentru economie și pentru consumatorii europeni.

Explicații scrise privind votul

- Raport: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)

Robert Atkins (ECR), în scris. – Conservatorii britanici nu au putut aproba descărcarea de gestiune pentru bugetul european pe anul 2007, secțiunea Consiliul European. Pentru cel de-al 14-lea an consecutiv, Curtea de Conturi Europeană nu a putut furniza decât o declarație de asigurare pentru conturile Uniunii Europene.

Menționăm remarca auditorilor, conform căreia aproximativ 80% din tranzacțiile UE sunt realizate de agenții care acționează în statele membre în baza unor acorduri de gestionare comună. Auditorii raportează constant

că nivelurile de control și de examinare a modului de folosire a fondurilor europene în statele membre sunt inadecvate.

Pentru a soluționa această problemă persistentă, Consiliul a încheiat un acord interinstituțional în 2006, care obligă statele membre să poată certifica tranzacțiile pentru care sunt responsabile. Menționăm cu consternare că, până la această dată, majoritatea statelor membre nu și-au respectat obligația și, în consecință, în ciuda tradiționalei convenții tacite (Gentleman's Agreement) dintre Parlament și Consiliu, nu vom aproba descărcarea de gestiune până când statele membre nu își îndeplinesc obligațiile care le revin în baza acordului interinstituțional.

Jean-Pierre Audy (PPE), *în scris*. – (FR) Am votat în favoarea aprobării descărcării de gestiune a Consiliului pentru bugetul pentru 2007, subliniind faptul că nu sunt de acord cu modul în care Comisia pentru control bugetar a gestionat această situație în care raportorul, dl Søndergaard, a prezentat două rapoarte contradictorii; schimbarea de poziție dintre propunerile de amânare a descărcării pentru aprilie 2009 și de acordare a descărcării fiind motivată de afirmațiile rezultate din reuniuni care nu au avut ca obiect auditul, în vreme ce Curtea Europeană de Conturi nu a formulat nicio observație privind gestionarea Consiliului. Regret că nu a existat un studiu juridic pentru a se stabili puterile deținute de Parlamentul European și, în consecință, cele ale Comisiei pentru control bugetar, în particular, privind activitățile externe și militare ale Consiliului. Într-un moment în care vom negocia relațiile politice cu Consiliul în cadrul aplicării Tratatului de la Lisabona, este important ca lucrările instituțiilor să se bazeze pe normele de drept.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris*. – (PT) La sfârșitul ultimei legislaturi, în aprilie, Parlamentul a decis amânarea acordării descărcării de gestiune a Consiliului pentru aplicarea bugetului pentru anul 2007, în esență din cauza absenței transparenței contabile în folosirea bugetului comunitar. În special, Parlamentul a considerat că este important să existe o transparență sporită și o examinare parlamentară mai strictă a cheltuielilor Consiliului pentru politica externă și de securitate comună / politica europeană de securitate și de apărare (PESC/PESA).

Raportul adoptat astăzi acordă în sfârșit descărcarea de gestiune Consiliului, întrucât consideră că Parlamentul a obținut un răspuns satisfăcător din partea Consiliului la solicitările formulate în rezoluția din luna aprilie. Cu toate acestea, lansează unele avertismente pentru următoarea procedură de descărcare de gestiune. În special, va verifica progresele înregistrate de Consiliu în ceea ce privește închiderea tuturor conturilor sale extrabugetare, publicarea tuturor deciziilor administrative (atunci când sunt utilizate ca temelii juridice pentru posturi bugetare) și prezentarea în fața Parlamentului a raportului său anual de activitate. Deși Consiliul a avansat puțin în prezentarea conturilor privind folosirea bugetului comunitar, credem că informațiile disponibile privind cheltuielile PESC/PESA sunt în continuare inadecvate, ceea ce ne determină să avem încă rezerve.

- Recomandare pentru o a doua lectură: Ivo Belet (A7-0076/2009)

Liam Aylward (ALDE), *în scris*. – (GA) Am votat în favoarea regulamentului privind etichetarea pneurilor în ceea ce privește eficiența consumului de combustibil. Eficiența energetică este deosebit de importantă în ceea ce privește gestionarea durabilă a mediului și conservarea resurselor finite. O etichetare clară și pertinentă va ajuta consumatorii europeni să facă alegeri mai bune de acum înainte. Aceste alegeri nu se vor baza doar pe cost, ci și pe eficiența consumului de combustibil. Un alt avantaj al acestui tip de etichetare este faptul că etichetarea pneurilor antiderapante va spori siguranța drumurilor.

Jan Březina (PPE), *în scris*. – (CS) Am votat în favoarea raportului dlui Belet privind etichetarea pneurilor în ceea ce privește eficiența consumului de combustibil, care aprobă poziția comună a Consiliului. Având în vedere faptul că 25% din emisiile totale de CO₂ provin din transportul rutier și că 30% din consumul total de combustibil al vehiculelor este legat de pneurile acestora, introducerea obligației de a eticheta pneurile reprezintă un instrument cheie în lupta pentru un mediu mai sănătos.

Decizia adoptată astăzi de Parlament va duce la o reducere a emisiilor de dioxid de carbon de până la patru milioane de tone pe an. Pentru a exemplifica, aceasta echivalează cu eliminarea a un milion de mașini de pe șoselele Uniunii Europene. Beneficiul indiscutabil al legislației aprobate provine din îmbunătățirea calității și, prin urmare, a siguranței pneurilor. Acest lucru nu ar trebui să ducă la o creștere a prețurilor, ceea ce consumatorii cu siguranță ar aprecia, mai ales cei a căror decizie de cumpărare depinde de prețul unui produs. În opinia mea, aceasta confirmă rezultatele studiului de piață care indică interesul consumatorilor de a cumpăra produse ecologice. În opinia mea, avantajul pentru producători al regulamentului aprobat este că,

datorită standardelor unificate de furnizare a informațiilor privind eficiența pneurilor, clienții vor avea o șansă mai bună de a concura pe baza unor factori care nu se rezumă doar la prețul produsului.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), în scris. – (PT) Noul regulament privind etichetarea pneurilor face parte dintr-o strategie comunitară privind CO₂, care stabilește obiective ce trebuie îndeplinite prin reducerea emisiilor provenind de la vehicule. Din noiembrie 2012, pneurile se vor eticheta în UE în funcție de eficiența consumului de combustibil, de proprietățile antiderapante și de emisiile fonice. Pneurile sunt responsabile pentru 20 până la 30% din energia consumată de vehicule din cauza rezistenței la rulare. Reglementând folosirea pneurilor eficiente energetic, care sunt sigure și au emisii fonice scăzute, contribuim atât la reducerea daunelor aduse mediului, prin scăderea consumului de combustibil, cât și la creșterea protecției consumatorului, prin intermediul concurenței de pe piață. Prin urmare, salut crearea unui alt instrument care reprezintă încă un pas în direcția unei Europe durabile în ceea ce privește energia.

Lara Comi (PPE), în scris. – (IT) Domnule președinte, aprob decizia Parlamentului de a adopta în sfârșit un regulament care are scopul de a crește siguranța și eficiența ecologică și economică a transportului rutier. Scopul este folosirea unor pneuri sigure și mai silențioase. În conformitate cu unele studii, este posibil să se reducă în mod semnificativ (până la 10%) proporția de combustibil consumat de un vehicul care ține de performanța pneurilor.

În armonie cu angajamentul meu în favoarea protecției consumatorului, acest regulament stabilește un cadru de reglementare eficient printr-o etichetare și o informare clară și precisă. Aceasta face posibilă asigurarea transparenței și sporește sensibilizarea consumatorilor față de opțiunile lor de cumpărare cu ajutorul broșurilor, al pliantelor și al marketingului online.

José Manuel Fernandes (PPE), în scris. – (PT) Salut faptul că, în locul unei directive, avem un regulament privind etichetarea pneurilor, care este rezultatul unei sugestii din partea Parlamentului.

Din noiembrie 2012, pneurile se vor eticheta în funcție de eficiența consumului de combustibil, proprietățile antiderapante și emisiile fonice. Cetățenii europeni vor dispune de mai multe informații pentru selectarea pneurilor adecvate în scopul reducerii costurilor cu combustibilul și pentru a contribui la reducerea consumului de energie. Astfel, vor putea face o alegere mai ecologică și își vor putea reduce amprenta de carbon.

În plus, etichetarea va duce la creșterea concurenței în rândul producătorilor. Această etichetare este benefică din punctul de vedere al protecției mediului. Trebuie să ținem seama că transportul rutier este responsabil pentru 25% din emisiile de dioxid de carbon din Europa.

Pneurile pot juca un rol important în reducerea emisiilor de CO₂, întrucât acestea sunt responsabile pentru 20 până la 30% din consumul total de energie al vehiculelor.

Pentru autoturisme, pneuri mai eficiente din punct de vedere energetic pot economisi până la 10% din costurile legate de combustibil.

Prin urmare, am acordat un vot favorabil.

Ian Hudghton (Verts/ALE), în scris. – Am votat în favoarea pachetului de compromis privind etichetarea pneurilor. Parlamentul abordează multe subiecte care par extrem de tehnice și, la prima vedere, nu reprezintă o prioritate în agenda politică a multor oameni; poate și acesta este un asemenea subiect. Cu toate acestea, o analiză mai îndeaproape arată că aproape un sfert din emisiile de CO₂ provin din transportul rutier și că pneurile joacă un rol semnificativ în determinarea eficienței consumului de combustibil. Prin urmare, această propunere legislativă joacă un rol important în eforturile mai generale ale Uniunii Europene de a aborda problema încălzirii globale.

Nuno Melo (PPE), în scris. – (PT) Am votat în favoarea acestui raport în special deoarece contribuie la două puncte esențiale: îmbunătățirea informațiilor disponibile, care facilitează o alegere mai ecologică a pneurilor, și faptul că, printr-o asemenea alegere, vom spori eficiența energetică, dat fiind că pneurile sunt responsabile pentru 20 până la 30% din consumul total de energie al vehiculelor.

Aldo Patriciello (PPE), în scris. – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, propunerea de regulament privind etichetarea pneurilor aprobată azi de Parlament este un pas esențial spre comercializarea unor produse sigure și silențioase, care permit, de asemenea, reducerea la minimum a consumului de combustibil. Salut în special faptul că forma juridică a propunerii a fost modificată din directivă în regulament.

Aceasta ne va permite realizarea aplicării echitabile și imediate a tuturor dispozițiilor în toate statele membre, asigurând o armonizare mai eficientă a pieței europene a pneurilor. În afară de aceasta, eforturile depuse în negocieri de Comisia pentru industrie, cercetare și energie privind flexibilitatea în afișarea etichetei vor oferi consumatorilor o protecție adecvată, asigurându-se simultan faptul că producătorii nu sunt împovărați cu o birocrație excesivă.

Dispoziția provizorie de scutire a pneurilor fabricate înainte de 2012 de la cerințele regulamentului constituie, de asemenea, o măsură necesară în scopul asigurării punerii treptate în aplicare a noilor reglementări europene pe piață. Din aceste motive, putem spune că suntem mulțumiți de poziția comună realizată, cu certitudinea că aceasta corespunde obiectivelor propunerii inițiale a Comisiei.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), în scris. – (RO) Am votat pentru regulamentul privind etichetarea pneurilor în ceea ce privește eficiența consumului de combustibil. Acest regulament face parte din pachetul legislativ aferent eficienței energetice și va permite reducerea emisiilor poluante generate de sectorul transporturilor. Conform acestui regulament, furnizorii de pneuri trebuie să asigure, prin etichetare și autocolante, informarea utilizatorilor privind: consumul de combustibil și rezistența la rulare, aderența la teren umed și la zgomotul exterior de rulare. Practic, pentru acești parametri, eticheta va conține o indicație privind nivelul, de la A la G, în care se încadrează pneul. De asemenea, furnizorii de pneuri au obligația de a prezenta pe site-ul lor web explicații privind acești indicatori precum și recomandări privind comportamentul șoferilor. Aceste recomandări includ necesitatea de a conduce ecologic, verificarea cu regularitate a presiunii pneurilor și respectarea distanței de frânare. Statele membre vor publica, până la 1 noiembrie 2011, toate actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru transpunerea regulamentului în legislația națională. Aplicarea dispozițiilor acestui regulament se va face începând cu 1 noiembrie 2012. Sectorul transporturilor este responsabil de aproximativ 25% din emisiile poluante și de aceea acest regulament va contribui la reducerea acestor emisii.

- Raport: Reimer Böge (A7-0044/2009)

Regina Bastos (PPE), în scris. – (PT) Fondul european de ajustare la globalizare (FEAG) vizează susținerea lucrătorilor afectați personal de concedieri ca urmare a unor schimbări majore în comerțul mondial. Mai precis, FEAG finanțează asistența acordată pentru căutarea unui loc de muncă, reconversia profesională adecvată, promovarea antreprenoriatului, ajutorul pentru activități independente și suplimentări speciale temporare ale veniturilor.

Pe termen mai lung, aceste măsuri au scopul de a ajuta lucrătorii în găsirea și păstrarea unui nou loc de muncă.

Țara mea, Portugalia, a beneficiat de FEAG de două ori: în 2008, în urma concedierii a 1 549 de lucrători din industria auto din regiunea Lisabona și din Alentejo, și în 2009, în urma concedierii a 1 504 de lucrători din 49 de companii textile din regiunile de nord și centrale ale țării.

Rolul esențial al acestui fond este clar. Cu toate acestea, întrebarea adresată de dna Berès evidențiază faptul că există o situație care trebuie clarificată de către Comisia Europeană. Trebuie să prevenim alocarea de fonduri sau de ajutor de stat într-un stat membru, care ar duce la pierderea de locuri de muncă în alte zone ale UE.

Prin urmare, sunt de acord cu necesitatea de a garanta o coordonare eficientă a ajutorului financiar european, împiedicând companiile să caute să profite de crearea și reducerea locurilor de muncă.

Proinsias De Rossa (S&D), în scris. – Susțin acest ajutor de 14,8 milioane de euro din Fondul european de ajustare la globalizare (FEAG) pentru cei 2 840 de lucrători de la Dell din Limerick care și-a pierdut locurile de muncă în urma închiderii fabricii lor, întrucât acest ajutor va fi direct în beneficiul lucrătorilor concediați mai degrabă decât în avantajul companiei Dell. Într-adevăr, se pare că în vreme ce Dell își închidea fabrica în Irlanda, primea un ajutor de stat de 54,5 milioane de euro din partea guvernului polonez pentru a-și deschide o nouă fabrică în Lodz. Acest ajutor de stat a fost aprobat de Comisia Europeană. Cât de consecventă este politica urmată de Comisie? Scutește în mod efectiv Dell de înfruntarea consecințelor sociale ale strategiei sale și le permite companiilor să se angajeze într-o cursă concurențială fără limite susținută prin fondurile statelor membre și ale Uniunii Europene. Este imperativ necesară claritatea în ceea ce privește coordonarea politicii Comisiei Europene privind ajutorul de stat și politica socială.

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) Așa cum am avut mai ocazia de a afirma acest lucru anterior, chiar înainte de apariția actualei crize financiare, care a sporit și a exacerbă unele simptome timpurii, impactul serios al globalizării, având ca efect relocarea întreprinderilor, asupra vieților multor oameni era deja evident.

Provocarea unică a vremurilor în care trăim și nevoia excepțională de a utiliza mecanisme, ele însele excepționale, pentru a ajuta șomerii și pentru a le stimula reinsertia pe piața muncii, devin clare când adăugăm la aceste probleme actuala lipsă de încredere în piețe și reducerea investițiilor.

În acest sens, Fondul european de ajustare la globalizare a fost deja folosit de câteva ori, mereu în scopul de a reduce impactul asupra lucrătorilor europeni a expunerii lor la piața globală. Cazurile descrise în raportul dlui Böge sunt demne de a fi luate în considerare, deși mai există unele îndoieli cu privire la măsura în care toate cererile se califică pentru ajutor. Prin urmare, ar fi mai indicat ca cererile să fie prezentate separat în viitor.

Mi-ar reda convingerea că Uniunea Europeană trebuie să adopte măsuri în vederea promovării unei piețe europene mai robuste, mai libere și mai creative care va genera investiții și locuri de muncă.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris. – (PT)* Am votat în favoarea acestui raport, deoarece Fondul european de ajustare la globalizare (FEAG), care este un instrument adecvat pentru a răspunde la o criză europeană specifică provocată de globalizare, poate fi utilizat în situația actuală. Acest fond furnizează sprijin individual, unic și de durată limitată lucrătorilor concediați în mod direct. S-a afirmat că, prin alocarea acestui fond lucrătorilor, nu ar mai trebui să existe nicio disproporționalitate.

În plus, Fondul social european (FSE) sprijină Strategia europeană privind ocuparea forței de muncă și politicile statelor membre privind ocuparea integrală a forței de muncă, productivitatea muncii și calitatea la locul de muncă, promovează incluziunea socială, mai ales accesul persoanelor defavorizate la un loc de muncă, și reduce inegalitățile legate de ocuparea forței de muncă la nivel național, regional și local. Acesta este un fond esențial pentru consolidarea coeziunii economice și sociale. Situația actuală necesită o punere în aplicare robustă, corespunzătoare și rapidă a FSE.

Este clar că FEAG și FSE au obiective diferite, dar complementare, și că niciunul nu-l poate substitui pe celălalt. Ca măsură extraordinară, FEAG ar trebui să fie finanțat în mod autonom și este o greșeală foarte gravă ca FEAG, o măsură pe termen scurt, să fie finanțat în detrimentul FSE sau al oricărui alt fond structural.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *în scris. –* Salut decizia Parlamentului European de a aproba ajutorul destinat lucrătorilor de la compania Dell din Fondul european de ajustare la globalizare. Concedierile de la compania Dell au afectat în mod grav economia locală a Limerick-ului și din zonele limitrofe. Trebuie să stabilim măsuri de reconversie profesională corespunzătoare pentru a le asigura persoanelor care și-au pierdut locul de muncă la Dell posibilitatea de a-și găsi un loc de muncă în viitorul apropiat. Aprobarea cererii de sprijin financiar a Irlandei în cadrul Fondului european de ajustare la globalizare va contribui la reconversia profesională și la perfecționarea lucrătorilor în cauză.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris. – (FR)* Am votat în favoarea mobilizării Fondului european de ajustare la globalizare pentru cazurile Belgiei și Irlandei, deoarece consider că trebuie să folosim toate mijloacele posibile pentru a ajuta salariații care sunt victime ale prejudiciilor cauzate de globalizare și de criza economică și financiară.

Cu toate acestea, pun la îndoială consecvența politicilor europene în momentul în care, pe lângă mobilizarea acestui fond, Comisia Europeană autorizează un ajutor de stat din partea guvernului polonez destinat aceleiași companii Dell pentru a deschide o fabrică în țara sa, deși compania respectivă își închide o fabrică în Irlanda. Cum ar putea cetățenii europeni să manifeste încredere în „binefacerea” Europei când aceasta autorizează acest gen de „trucuri”?

Am putea pune la îndoială utilizarea legitimă a fondurilor publice în acest context și regreta lipsa responsabilității sociale a întreprinderilor noastre, care sunt ghidate de o preocupare exclusivă pentru profitabilitate, indiferent de locurile de muncă distruse.

Jacky Hénin (GUE/NGL), *în scris. – (FR)* Grupul Dell, ieri numărul unu, azi numărul trei pe plan mondial în domeniul informaticii, cu o valoare la bursă estimată la 18 miliarde de dolari, care a anunțat un profit de 337 de milioane de dolari pentru al treilea trimestru din 2009 și care estimează un profit și mai mare pentru al patrulea trimestru...

Da, sunt solidar cu salariații companiei Dell!

Da, sper că își vor redobândi cât mai curând un loc de muncă și o viață demnă!

Dar, nu, nu voi contribui la jefuirea contribuabililor europeni. Nu voi participa nicidecum la a mai disprețui salariații, aflați într-o adevărată stare de derută.

Vinovații trebuie să plătească și Europa trebuie să pună în aplicare o politică industrială puternică care să îndeplinească nevoile populațiilor înainte de a permite distribuirea dividendelor!

Alan Kelly (S&D), *în scris*. – Astăzi Parlamentul European a aprobat suma de 14 milioane de euro, care trebuie alocată pentru formarea a 1 900 de lucrători de la Dell care au fost concediați prin decizia de a reloca fabrica din Irlanda în Polonia. Acest fond poate susține pe cei care și-au pierdut locurile de muncă în vederea reconversiei și a dobândirii de calificări pentru a-și regăsi locul în forța de muncă. Fondul va reprezenta mai curând un sprijin decât o pomană, întrucât fondurile vor fi redirecționate instituțiilor de învățământ postliceal din regiunea Munster pentru plata taxelor de școlarizare ale foștilor salariați ai Dell. Aprobarea acestui fond reprezintă un exemplu cheie al angajamentului Europei de a ajuta Irlanda să iasă din recesiune. Fondul ar trebui să contribuie la încetinirea tendinței de creștere a șomajului în Munster și va da un impuls important economiei locale, pe măsură ce persoanele afectate de închiderea fabricii Dell se vor întoarce în forța de muncă.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *în scris*. – (FR) Ne gândim la lucrătorii irlandezi și belgieni victime ale globalizării neoliberale atunci când votăm în favoarea acestui raport și a acordării ajutorului prin Fondul european de ajustare la globalizare.

Cu toate acestea, denunțăm cu tărie raționamentul conform căruia dramele sociale și umane trăite de lucrătorii europeni ar trebui considerate simple „ajustări” necesare bunei funcționări a globalizării neoliberale. Este total inadmisibil ca UE să susțină însăși părțile care poartă responsabilitatea pentru aceste drame, oferindu-și sprijinul politic și financiar pentru procesele de transfer și de relocare pe care aceste părți le desfășoară doar în scopul de a obține profit.

Apetiturile comerciale ale prădătorilor capitaliști precum întreprinderea texană Dell, numărul doi pe plan mondial în telecomunicații, nu se pot potoli independent de interesul general al cetățenilor europeni. În orice caz, nu aceasta este viziunea noastră despre Europa.

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) UE este un spațiu de solidaritate, iar Fondul european de ajustare la globalizare se încadrează în acest concept. Acest sprijin este fundamental pentru susținerea șomerilor și a victimelor relocărilor care au avut loc în urma globalizării. Un număr tot mai mare de companii se instalează în alte zone, profitând de costurile mai scăzute ale forței de muncă în mai multe țări, în special în China și India, cu efecte devastatoare asupra țărilor care respectă drepturile lucrătorilor. FEAG are scopul de a ajuta lucrătorii care au căzut victime relocării companiilor, fiind esențial în facilitarea accesului acestora la noi locuri de muncă în viitor. FEAG a fost deja utilizat în trecut de alte țări din Uniunea Europeană, în special Portugalia și Spania, și acum a venit momentul să acordăm acest ajutor Belgiei și Irlandei.

Marit Paulsen, Olle Schmidt și Cecilia Wikström (ALDE), *în scris*. – (SV) UE a stabilit un instrument legislativ și bugetar pentru a putea acorda sprijin celor care și-au pierdut locurile de muncă din cauza „schimbărilor structurale majore intervenite în practicile comerciale mondiale și pentru a le oferi asistență în procesul de reintegrare pe piața muncii”.

Suntem convinși că liberul schimb și economia de piață avantajează dezvoltarea economică și, prin urmare, ne opunem, în principiu, ajutoarelor financiare acordate țărilor și regiunilor. Cu toate acestea, criza financiară a lovit foarte puternic economiile statelor membre, iar recesiunea economică este mai profundă acum decât orice recesiune pe care a traversat-o Europa din anii '30.

Dacă UE nu ia atitudine, șomerii din regiunile în cauză din Belgia și Irlanda care au cerut ajutor din partea UE vor fi grav afectați. Riscul marginalizării sociale și al excluderii permanente este foarte ridicat, ceea ce este de neacceptat pentru noi, ca liberali. Simpatizăm puternic cu cei afectați de consecințele recesiunii economice și am dori să se adopte măsuri, precum reconversia, care îi vor ajuta pe oameni să depășească această situație. Prin urmare, susținem acordarea de ajutor în favoarea șomerilor afectați din sectorul textil din regiunile Belgiei, Flandra de Est și de Vest și Limburg și a celor din industria fabricării calculatoarelor din districtele irlandeze Limerick, Clare și Tipperary de Nord, precum și din orașul Limerick.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *în scris*. – (PL) Am susținut mobilizarea Fondului european de ajustare la globalizare, deoarece concedierile masive sunt, fără îndoială, o consecință negativă a crizei economice și, în ciuda opiniei generale, criza încă mai e printre noi. Nu este nicio îndoială că ar trebui să le ajutăm pe persoanele din țările în cauză care și-au pierdut locurile de muncă. Pierderea locurilor de muncă este o dramă uriașă în

viața acestor persoane și a familiilor lor. De aceea cred că rolul Fondului european de ajustare la globalizare este mai ales important în vremurile dificile ale crizei. În opinia mea, bugetul fondului ar trebui mărit semnificativ în viitor, pentru a putea răspunde la nevoile sociale. Criza economică continuă să își producă efectele sub forma concedierilor colective, care adesea duc la drame umane, la o creștere a problemelor sociale și la multe alte fenomene nedorite. Prin urmare, cred că ar trebui să depunem toate eforturile pentru a ajuta în modul cel mai eficient persoanele care suportă efectele crizei economice.

- Raport: David Martin (A7-0043/2009)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris. – (PT)* Salut amendamentele propuse la Regulamentul de procedură datorită intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Aș dori să subliniez unul din aspectele pe care le consider de o importanță covârșitoare în prezent, când asistăm la negocierile pentru noul acord care va înlocui Protocolul de la Kyoto în ianuarie 2013. Prin Tratatul de la Lisabona, lupta la nivel mondial împotriva schimbărilor climatice devine un obiectiv specific al politicii de mediu a UE. Tratatul de la Lisabona adaugă sprijin în favoarea acțiunii internaționale de combatere a schimbărilor climatice în lista de obiective care constituie politica sa de mediu. Tratatul de la Lisabona oferă Europei noi competențe în domeniile energiei, al cercetării științifice și al politicii spațiale. Energia este în prezent o responsabilitate comună, pregătind terenul pentru o politică europeană comună.

Edite Estrela (S&D), *în scris. – (PT)* Am votat în favoarea raportului dlui Martin privind adaptarea Regulamentului de procedură al Parlamentului la Tratatul de la Lisabona, deoarece este necesară modificarea unora dintre normele interne ale Parlamentului, având în vedere puterile sporite pe care le deține în urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, în special puterea legislativă sporită, care îi va permite să legifereze de la egal la egal cu guvernele statelor membre într-un număr mai mare de domenii.

Diogo Feio (PPE), *în scris. – (PT)* Amendamentele asupra cărora am votat astăzi vor fi încorporate în Regulamentul de procedură al Parlamentului European deoarece acesta trebuie adaptat la intrarea în vigoare anunțată a Tratatului de la Lisabona, programată pentru 1 decembrie. Cred că sporirea semnificativă a puterilor Parlamentului, care impune tuturor deputaților să abordeze noi provocări, este un important test al abilității sale de a propune legislație și al simțului său al responsabilității.

În consecință, nu pot decât să salut o modificare a Regulamentului de procedură care va face munca Parlamentului mai compatibilă cu dispozițiile tratatului.

Sunt deosebit de încântat de rolul tot mai important al parlamentelor naționale și de inițiativele statelor membre în ceea ce privește integrarea europeană.

Sper că principiul subsidiarității, care este supus atenției speciale a legiuitorului european, este îndeplinit și respectat într-o măsură tot mai mare de toți decidenții europeni.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris. – (FR)* Am susținut raportul dlui David Martin pentru reformarea Regulamentului de procedură al Parlamentului European, în măsura în care va permite Parlamentului nostru să se înscrie în noile reguli ale jocului care însoțesc intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

Reforma se referă, în special: la primirea unor noi „observatori”, care ar trebui să poată deveni cât mai curând deputați europeni cu drepturi depline, la introducerea unor reguli referitoare la noul rol al parlamentelor naționale în procedura legislativă, prin examinarea respectării principiului subsidiarității, o reformă pe care o salut cu bucurie în măsura în care contribuie la aprofundarea dezbaterii democratice, și, mai ales, recunoașterea unui rol crescut al Parlamentului European în elaborarea legilor europene.

În final, acest text clarifică modalitățile de acțiune care trebuie adoptate de Parlamentul European în caz de „încălcarea a principiilor fundamentale ale unui stat membru”, ceea ce reprezintă un aspect pozitiv pentru apărarea drepturilor fundamentale.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *în scris. –* În temeiul vechiului articol 36 din Regulamentul de procedură al Parlamentului European, Parlamentul avea obligația de a acorda „o atenție deosebită respectării drepturilor fundamentale”. În noul articol 36, Parlamentul trebuie să „respecte pe deplin” drepturile respective prevăzute în Carta drepturilor fundamentale. Aceasta este o modificare subtilă, dar pe care o consider importantă și care îi obligă pe toți deputații europeni să apere drepturile tuturor cetățenilor.

Nuno Melo (PPE), *în scris. – (PT)* Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona la 1 decembrie 2009 înseamnă că este necesară adaptarea Regulamentului de procedură pentru a se alinia noilor reguli și puteri ale Parlamentului.

Prin aceste amendamente la Regulamentul de procedură, Parlamentul se pregătește pentru puterile sporite pe care le va deține odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, având în vedere sosirea a 18 noi deputați, puterile legislative sporite și noua procedură bugetară. De asemenea, este importantă și viitoarea cooperare cu parlamentele naționale.

Andreas Mölzer (NI), *în scris.* – (DE) Nu prea se observă mult lăudata creștere a democrației și întărirea vocii parlamentelor pe care Tratatul de la Lisabona avea menirea de a le introduce. Sunt doar câteva noi proceduri. Procedura de evaluare a respectării drepturilor fundamentale nu trebuie, în niciun caz, să fie folosită incorect pentru impunerea obligatorie a corectitudinii politice sau pentru mania antidiscriminării.

Absența democrației în cadrul UE rămâne neschimbată după Tratatul de la Lisabona. Nu s-au schimbat multe prin faptul că Parlamentul European trebuie să îl aleagă pe președintele Comisiei dintr-un grup de politicieni ratați care au pierdut alegerile. Faptul că Programul de la Stockholm este introdus cu forța atât de repede încât nu avem posibilitatea de a ne manifesta îngrijorările legate de protecția datelor demonstrează cât de puternică este vocea noastră de fapt. În realitate, modificările Regulamentului de procedură determinate de Tratatul de la Lisabona nu au generat o creștere a transparenței sau o consolidare a vocii parlamentelor. Din acest motiv, am acordat un vot negativ.

Nuno Teixeira (PPE), *în scris.* – (PT) Tratatul de la Lisabona va aduce mai multă celeritate, legitimitate și democrație în cadrul procesului decizional în Uniunea Europeană, care este responsabilă pentru măsurile care ne afectează pe noi ca cetățeni în fiecare zi.

În special, Parlamentul va beneficia de o creștere a puterii legislative și, în același timp, își va împărți în mod egal răspunderea cu Consiliul European în ceea ce privește majoritatea aspectelor abordate de instituții. De fapt, în conformitate cu Tratatul de la Lisabona, așa-zisa codecizie va deveni regula și procedura legislativă obișnuită.

Ca deputat european ales, sunt atent la provocarea pe care o va aduce această modificare.

În special, acest raport preia munca desfășurată și aproape terminată în legislatura precedentă, în vederea adaptării Regulamentului de procedură care reglementează activitatea Parlamentului la noul tratat, care ar trebui să intre în vigoare la începutul lunii următoare.

Unele amendamente sunt de natură pur tehnică, iar altele se referă la actualizări pe care Parlamentul a considerat oportun să le adopte cu această ocazie. În ansamblu, raportul reprezintă un compromis care mulțumește familia politică din care fac parte, Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat), integrând în mod echilibrat aspecte ca subsidiaritatea și proporționalitatea și consolidând cooperarea între Parlamentul European și parlamentele naționale.

Din aceste motive, am votat în favoarea raportului.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *în scris.* – (EL) Partidul Comunist Elen se opune și a votat împotriva amendamentelor destinate adaptării Regulamentului de procedură al Parlamentului European la dispozițiile Tratatului de la Lisabona. Amendamentele păstrează și consolidează caracterul reacționar și antidemocratic al Regulamentului de procedură al Parlamentului European, care formează un cadru care înăbușă orice voce care se opune suveranității reprezentanților politici ai capitalismului.

Este o minciună faptul că Tratatul de la Lisabona „conferă Uniunii Europene o dimensiune mai democratică”, pentru că se pretinde că sporește rolul Parlamentului European. Parlamentul European este o componentă a modelului reacționar al UE. Și-a dovedit devotamentul față de politica reacționară a UE, sprijinul față de interesele monopolurilor, rolul său ca organism care acordă un temei așa-zis juridic politicii împotriva oamenilor a Uniunii Europene. Parlamentul European nu reprezintă oamenii, ci interesele capitalismului. Interesul oamenilor este exact opus, separându-se de politica arogantă a UE și de Parlamentul European care o susține și răsturnând modelul de unificare prin moneda euro.

- Propunere de rezoluție (B7-0141/2009) / REV 1: Pregătirea Conferinței de la Copenhaga privind schimbările climatice

Luís Paulo Alves (S&D), *în scris.* – (PT) Am votat în favoarea prezentei rezoluții, care vizează un acord internațional ambițios și obligatoriu din punct de vedere juridic la Copenhaga, întrucât cred că încheierea acestui acord poate conduce la un model nou și durabil care încurajează creșterea socială și economică, stimulează dezvoltarea unor tehnologii durabile din punct de vedere ecologic, precum și a energiei regenerabile și a eficienței energetice, reduce consumul de energie și permite crearea de noi locuri de muncă.

Consider că aprobarea acestei rezoluții - care evidențiază necesitatea ca acordul internațional să se bazeze pe principiul răspunderii comune, dar diferențiate, țările dezvoltate asumându-și inițiativa de a reduce emisiile și acceptând responsabilitatea de a furniza țărilor în curs de dezvoltare sprijin financiar și tehnic - va contribui la un oarecare echilibru global.

Prin urmare, este esențial ca Uniunea să preia inițiativa în acest domeniu pentru a proteja bunăstarea generațiilor următoare.

Dominique Baudis (PPE), *în scris.* – (FR) Am votat în favoarea rezoluției privind Conferința de la Copenhaga, întrucât este responsabilitatea noastră, ca deputați aleși, să protejăm planeta pentru generațiile viitoare. Omenirea își pune în joc viitorul în lunile următoare. Nu este de conceput un eșec al comunității internaționale de a încheia un acord care să angajeze statele pe calea rațiunii. Stimați șefi de stat sau de guvern, aveți în mâini responsabilitatea pentru Terra de mâine. Fiți capabili de a vă lăsa deoparte interesele și mizele pe termen scurt, fiindcă umanitatea nu are timp de pierdut.

Frieda Brepoels (Verts/ALE), *în scris.* – (NL) În rezoluția adoptată de Parlamentul European azi, un anumit capitol subliniază marea importanță a regiunilor și autorităților locale, mai ales în procesul de consultare, în diseminarea informațiilor cu privire la politica privind schimbările climatice și realizarea punerii în aplicare a acesteia. Până la 80% din politicile de adaptare la schimbările climatice și de atenuare a acestora se vor pune în aplicare la nivel regional sau local. Câteva guverne regionale deja au preluat inițiativa și adoptă o abordare radicală în lupta împotriva schimbărilor climatice.

Ca membru al Alianței Libere Europene care reprezintă națiunile și regiunile Europei, susțin pe deplin implicarea directă a guvernelor regionale în promovarea dezvoltării durabile și un răspuns eficient la schimbările climatice. În acest context, trebuie evidențiată munca depusă de Rețeaua de guverne regionale pentru dezvoltare durabilă (rgrDD). Această rețea a instituit deja un parteneriat strâns cu Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (PNUD) și Programul Națiunilor Unite pentru Mediu (PNUM). Prin urmare, deputații ALE solicită recunoașterea explicită a guvernelor regionale în contextul acordului de la Copenhaga, recunoscându-le rolul în politicile de atenuare a schimbărilor climatice și de adaptare la acestea.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris.* – (PT) Este esențial să se ajungă la un acord obligatoriu în cadrul Conferinței de la Copenhaga. Acest acord trebuie să conțină elemente operaționale care pot fi puse în aplicare imediat și un calendar care va permite elaborarea unui acord obligatoriu din punct de vedere juridic în cursul anului 2010. Acordul trebuie să implice toate țările care au semnat convenția și este esențial să se stabilească cu claritate toate angajamentele, fie în materie de reducere a emisiilor, fie în materie de finanțare. În vreme ce, pe de o parte, țările industrializate ar trebui să preia conducerea în acțiunea de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, țările în curs de dezvoltare mai avansate din punct de vedere economic au, de asemenea, un rol important, aducându-și contribuția în funcție de responsabilitățile și de abilitățile lor respective. Țările industrializate și țările emergente cu economii mai avansate ar trebui să fie supuse unor eforturi comparabile. Doar atunci va fi posibilă reducerea denaturărilor concurenței internaționale. De asemenea, este esențial să se definească structura finanțării, pentru ca aceasta să fie durabilă pe termen mediu și lung. Finanțarea trebuie să provină din sectorul privat, de pe piața carbonului și din sectorul public ale țărilor industrializate și ale țărilor în curs de dezvoltare cu economii avansate.

Nessa Childers (S&D), *în scris.* – Este extrem de important ca UE să acționeze și să devină un lider mondial în reducerea emisiilor de dioxid de carbon în apropierea Conferinței de la Copenhaga. Parlamentul a demonstrat deja mai multă ambiție decât statele membre în ceea ce privește reducerea emisiilor de dioxid de carbon, iar rezoluția de azi va trebui să fie însoțită de solicitări de finanțare reală, de solicitări de a fixa obiectivele cele mai ambițioase în intervalul 25-40%, corelate cu evoluția științei, și de insistența de a se încheia un acord obligatoriu din punct de vedere juridic.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *în scris.* – (EL) M-am abținut, în primul rând pentru că a fost aprobat amendamentul 13, care consideră că energia nucleară este un factor important în reducerea emisiilor de dioxid de carbon, și, în al doilea rând, deoarece a fost respins amendamentul 3 prezentat de grupul meu, care solicita țărilor dezvoltate să își reducă emisiile de gaze cu efect de seră cu 80% și 95% până în 2050, în comparație cu nivelurile din 1990. Există numeroase puncte pozitive în cadrul rezoluției, precum angajamentul UE de alocare a 30 de miliarde de euro pe an până în anul 2020, pentru a îndeplini cerințele stabilite pentru țările în curs de dezvoltare în materie de atenuare a impactului schimbărilor climatice și de adaptare la acestea. Cu toate acestea, consider că întoarcerea la energia nucleară ca antidot pentru efectul de seră nu este o soluție în lupta împotriva schimbărilor climatice; dimpotrivă, este o alegere periculoasă. Cele trei tabere ale țărilor dezvoltate, ale țărilor în curs de dezvoltare și ale țărilor subdezvoltate și cele trei tabere ale guvernelor, mișcări

de bază și oameni se vor ciocni la Copenhaga, dat fiind că schimbările climatice subminează în mare măsură eforturile de reducere a sărăciei și a foametei în lume. Summit-ul de la Copenhaga este o provocare reală căreia trebuie să-i facem față și nu trebuie să permitem grupurilor de interese industriale și nucleare să fie învingătorii glorioși.

Jürgen Creutzmann, Nadja Hirsch, Holger Krahmer, Britta Reimers și Alexandra Thein (ALDE), *în scris*. – (DE) Membrii Partidului Democrat Liber german din Parlamentul European s-au abținut de la votarea rezoluției privind Conferința de la Copenhaga din următoarele motive. Rezoluția conține enunțuri referitoare la finanțarea măsurilor de protecție a climei în țări terțe, fără a defini criteriile specifice sau scopul finanțării. Nu avem nicio justificare în fața contribuabililor. În plus, considerăm că se greșește prin critica generală la adresa Organizației Aviației Civile Internaționale (OACI).

OACI este organizația care tratează aspecte referitoare la aviație la nivel internațional. Atât critica, cât și afirmația despre pretinsul eșec al negocierilor OACI sunt incorecte și neadecvate. Invitația de a adopta aranjamente specifice pentru un sistem de comercializare a CO₂ pentru industria aviatică contrazice legislația actuală a UE și împovărează excesiv poziția UE în negocierea unui acord internațional privind clima, cu cerințe nerealiste.

Proinsias De Rossa (S&D), *în scris*. – Efectele schimbărilor climatice se resimt acum: temperaturile cresc, calotele glaciare și ghețarii se topesc și fenomene meteo extreme devin tot mai frecvente și mai intense. ONU estimează că, în 2007, toate apelurile de urgență pentru ajutoare umanitare, cu excepția unuia, au fost legate de climă. Avem nevoie de o revoluție energetică globală orientată spre un model economic durabil, care prevede o corelare a calității mediului cu creșterea economică, cu crearea bogăției și cu avansul tehnologic. În Irlanda, emisiile de carbon pe cap de locuitor sunt de 17,5 tone pe an. Până în 2050, acestea vor trebui reduse la 1 sau 2 tone de carbon. În mod clar, aceasta înseamnă o schimbare radicală în cadrul producției și consumului de energie. Primul pas este un acord cuprinzător la Copenhaga care impune comunității internaționale reduceri obligatorii și care prevede sancțiuni la nivel internațional pentru nerespectarea cerințelor acordului. Într-adevăr, comunitatea internațională ar trebui să își asume un angajament mai important decât cel manifestat pentru soluționarea crizei financiare. Răspunsul la schimbările climatice se află într-o guvernanță internațională puternică și într-un angajament financiar. Ajutoarele destinate țărilor în curs de dezvoltare trebuie să completeze ajutoarele pentru dezvoltare, altfel riscă să nu îndeplinească Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului. Într-adevăr, schimbările climatice vor impune creșterea investițiilor în sectorul public.

Marielle De Sarnez (ALDE), *în scris*. – (FR) Rezoluția comună care tocmai a fost adoptată de Parlament transmite un semnal clar. Este necesar ca Uniunea să vorbească într-un glas și să acționeze unitar în urma reuniunii de la Copenhaga, indiferent de amploarea rezultatului conferinței. Trebuie să vizăm o reducere efectivă de 30% a emisiilor de gaze cu efect de seră. Prin „efectivă” înțeleg că, într-o zi, va fi necesar să se abordeze subiectul derogărilor și al comercializării emisiilor. Parlamentul speră că Summit-ul de la Copenhaga va fi o ocazie de a prezenta o Uniune Europeană puternică, care își asumă, de asemenea, un angajament financiar ferm față de țările în curs de dezvoltare, deoarece le datorăm acest lucru.

Anne Delvaux (PPE), *în scris*. – (FR) La Copenhaga, în perioada 7-18 decembrie, aproape 200 de națiuni vor negocia un nou tratat internațional de luptă împotriva schimbărilor climatice, un tratat post-Kyoto care va intra în vigoare din 2013...

Rezoluția votată va servi drept foaie de parcurs a negocierii pentru Uniunea Europeană. În calitate de membră a Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară, mi-am adus contribuția prin amendamente care susțin, în special, natura obligatorie din punct de vedere juridic a acordului.

La exprimarea votului, cerințele mele constau în obținerea unui acord politic global ambițios și obligatoriu, care să pregătească repede terenul pentru un tratat legal autentic, în realizarea unei reduceri de 30% față de nivelul emisiilor de gaze cu efect de seră din 1990 până în 2020, cu un angajament ambițios, cuantificabil și totuși flexibil din partea altor poluatori precum Statele Unite și China, și o reducere de 80% până în 2050, în conformitate cu cerințele experților, și în clarificarea angajamentului colectiv crucial al țărilor industrializate în ceea ce privește finanțarea și asistența destinate țărilor în curs de dezvoltare. Într-un context precum cel al crizei, este dificil să se determine suma exactă, dar va trebui să se asigure că aceasta corespunde, cel puțin, angajamentelor asumate!

Un eșec în Copenhaga ar fi un dezastru ecologic, politic și moral!

Edite Estrela (S&D), *în scris.* – (PT) Am votat în favoarea propunerii de rezoluție referitoare la Conferința de la Copenhaga privind schimbările climatice, întrucât cred că stabilește un compromis parlamentar adecvat cu privire la aspectele fundamentale care ar trebui să ghideze negocierile unui acord internațional viitor referitor la acest subiect, mai ales în ceea ce privește adaptarea, mecanismele de finanțare și defrișările. Aș dori să reafirm faptul că încheierea unui acord internațional obligatoriu din punct de vedere juridic la Copenhaga care să fie ambițios, realist și care să implice toate părțile este, de asemenea, o chestiune legată de dreptatea socială.

Jill Evans (Verts/ALE), *în scris.* – În rezoluția adoptată de Parlamentul European, un capitol specific subliniază marea importanță a regiunilor și autorităților locale în consultarea și informarea cu privire la politica privind schimbările climatice și punerea în aplicare a acesteia. Până la 80% din politicile de atenuare a schimbărilor climatice și din cele de adaptare la acestea se vor aplica la nivel regional și local. Mai multe guverne regionale sau substatale au deschis calea în ceea ce privește politicile radicale de luptă împotriva schimbărilor climatice.

În calitate de membri ai Alianței Libere Europene care reprezintă națiunile și regiunile Europei, susținem pe deplin implicarea directă a organismelor substatale și a guvernelor regionale în promovarea dezvoltării durabile, precum și reacția eficientă la schimbările climatice. În acest context, trebuie să evidențiem munca Rețelei de guverne regionale pentru dezvoltare durabilă (rgrDD). Această rețea a instituit deja un parteneriat cu Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (PNUD) și cu Programul Națiunilor Unite pentru Mediu (PNUM). Prin urmare, solicităm recunoașterea explicită a guvernelor regionale în contextul acordului de la Copenhaga, recunoscându-le rolul cheie în politicile de atenuare a schimbărilor climatice și de adaptare la acestea.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) După cum am afirmat anterior, este vital să se adopte un acord politic privind schimbările climatice, global și obligatoriu din punct de vedere juridic, pentru a nu plasa industria europeană într-o situație anticoncurențială. Efortul european trebuie să vizeze un acord care necesită un efort comun și nu doar un efort din partea Uniunii Europene.

În opinia mea, sugestia unei taxe pe tranzacțiile financiare internaționale ca soluție de finanțare a adaptării la schimbările climatice și a atenuării efectelor acestora în țările în curs de dezvoltare nu este corectă, având în vedere că se va face în detrimentul economiei (mai ales în situații de criză ca cea pe care o traversăm în prezent), al comerțului și al creării de bogăție.

Costul unei astfel de taxe pentru societate în general (creșterea sarcinii fiscale, cu consecințe pentru toți contribuabilii și consumatori) și impactul său asupra pieței financiare (diminuarea lichidității necesare și a fluxului de credit către societățile comerciale și gospodării) nu pot fi trecute cu vederea.

Cred că nu astfel se reglementează piața și se pot elabora alte soluții mai puțin dăunătoare pentru economia globală.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Am votat în favoarea propunerii de rezoluție deoarece cred că UE ar trebui să dea exemplu în lupta împotriva schimbărilor climatice. Este de remarcat faptul că UE a depășit obiectivele stabilite la Kyoto.

Cred că acordul de la Copenhaga ar trebui să fie obligatoriu. În acest sens, am prezentat un amendament la rezoluția Parlamentului referitoare la acest subiect, solicitând introducerea în textul final a unui set de sancțiuni la nivel internațional.

Cred că acordul ar trebui să fie global, ambițios și să aibă un calendar bine definit. Dacă nu suntem ambițioși, vom rămâne cu un instrument simbolic care va fi și mai puțin eficient decât Protocolul de la Kyoto, care deja prevede sancțiuni internaționale. Prin urmare, să sperăm că va exista o reglementare eficientă și că acordul va include o clauză de revizuire, pentru a fi ușor de actualizat.

De asemenea, cred că India și China nu pot fi scutite de orice responsabilitate când produc un procent însemnat din emisiile globale, în vreme ce industriile noastre fac eforturi considerabile în scopul de a-și reduce emisiile.

Statele Unite ale Americii au o mare responsabilitate în asigurarea succesului acestui summit. Sper că președintele Statelor Unite, Barack Obama, va demonstra că a meritat Premiul Nobel pentru pace, deoarece combaterea schimbărilor climatice va contribui la pacea și fericirea tuturor națiunilor.

Elisa Ferreira (S&D), *în scris.* – (PT) Rezoluția adoptată conține aspecte pozitive, precum importanța de a menține un angajament internațional după anul 2012, necesitatea de a alinia obiectivele de reducere cu cele

mai recente date științifice, solicitarea adresată SUA de a face obligatorii obiectivele promise (deși neasumate) în ultima campanie electorală, accentul pe responsabilitatea istorică a țărilor industrializate pentru emisiile de gaze cu efect de seră, promovarea eficienței energetice și intensificarea activităților de cercetare și dezvoltare.

Cu toate acestea, importanța atribuită așa-ziselor soluții de piață și comercializării carbonului, în special, este de necontestat. Aceasta este fundamental o alegere politică și ideologică, care nu numai că nu garantează că vom atinge obiectivele de reducere stabilite, dar este în sine cea mai serioasă amenințare pentru îndeplinirea obiectivelor ecologice fixate. Experiența modului de funcționare a Schemei UE de comercializare a certificatelor de emisii începând cu 2005 ilustrează această situație. Comerțul certificatelor de emisii de dioxid de carbon vizează comercializarea capacității Pământului de a recicla carbon și, astfel, de a regla clima. În consecință, această capacitate - care garantează viața pe Pământ așa cum o cunoaștem - riscă să ajungă chiar în mâinile corporațiilor care contaminatează planeta, resursele naturale ale acesteia și clima.

Robert Goebbels (S&D), *în scris*. – (FR) M-am abținut de la votarea rezoluției privind schimbările climatice, deoarece Parlamentul European, după propriul obicei, manifestă sentimente pozitive fără a ține seama de realități. Uniunea Europeană produce aproximativ 11% din emisiile de CO₂ la nivel mondial. Nu poate să dea un exemplu și, în același timp, să plătească pentru restul lumii.

Este illogic ca statele membre să fie restricționate în utilizarea mecanismelor de dezvoltare curată (MDC), deși sunt prevăzute de Protocolul de la Kyoto, și, în același timp, să se solicite un ajutor de 30 de miliarde de euro anual pentru țările în curs de dezvoltare, fără criterii și fără discernământ, pentru a nu menționa decât o singură incongruență a rezoluției.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris*. – (FR) În ceea ce privește schimbările climatice, este necesar să se acționeze urgent și să nu se lase neputincioase țările în curs de dezvoltare. Acestea sunt cele care vor fi afectate în primul rând, dar nu dispun de mijloace adaptate pentru a influența fenomenele provocate de țările dezvoltate! Generațiile viitoare vor fi neputincioase în fața efectelor schimbărilor climatice dacă nu se întreprinde nicio acțiune globală în prezent. De aceea este indispensabil ca guvernele noastre să demonstreze autoritate politică pentru a încuraja alte state, precum Statele Unite și China, să ajungă la un acord. Acest angajament trebuie, de asemenea, să includă introducerea unei taxe pe tranzacții financiare care să fie utilizată nu pentru finanțarea supravegherii sectorului bancar, ci pentru finanțarea țărilor în curs de dezvoltare și a bunurilor publice mondiale, precum clima.

Ian Hudgton (Verts/ALE), *în scris*. – Luna viitoare, ochii întregii lumi vor fi ațintiți asupra Danemarcei. Dincolo de Marea Nordului, într-o țară de dimensiuni similare, guvernul scoțian își aduce o contribuție esențială la eforturile în materie de schimbări climatice. În conformitate cu site-ul web oficial al Summit-ului de la Copenhaga, Scoția și-a asumat „autoritatea la nivel mondial în ceea ce privește protecția climei”. Eforturile guvernului scoțian trebuie susținute pe deplin și trebuie să sperăm că și alte națiuni vor contribui la eforturile globale luna viitoare.

Astrid Lulling (PPE), *în scris*. – (FR) Am votat pentru rezoluția referitoare la strategia UE pentru Conferința de la Copenhaga privind schimbările climatice, deoarece sunt convinsă că un acord internațional global poate modifica realmente tendința creșterii necontrolate a emisiilor de gaze cu efect de seră.

Politica de mediu, în general, și politica privind clima, în special, reprezintă, de asemenea, un motor de inovație tehnologică și pot genera noi perspective de creștere pentru întreprinderile noastre.

Sunt foarte bucuroasă că Europa joacă un rol principal printr-o politică energetică și în materie de climă care vizează reducerea emisiilor cu 20% în 2020 față de nivelul din 1990. Mă opun cu tărie unor obiective restrictive suplimentare fără un acord internațional și global. Pe de o parte, Europa, care este responsabilă pentru 11% din emisiile globale, nu are suficientă pondere pentru a inversa tendința de una singură și, pe de altă parte, am temeri cu privire la relocarea industriilor energointensive și cu intensitate crescută de CO₂.

Doar un acord global pe termen mediu și lung va oferi previzibilitatea necesară pentru a ne putea angaja în marile proiecte de cercetare și dezvoltare și a asigura investițiile substanțiale necesare în scopul de a disocia în mod durabil creșterea economică de creșterea emisiilor de gaze cu efect de seră.

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) Este foarte important să se ajungă la un acord privind schimbările climatice, ambițios și obligatoriu din punct de vedere juridic, la Conferința de la Copenhaga.

Cu toate acestea, de asemenea, este foarte important ca toate părțile să se implice, mai ales China, India și Brazilia, având în vedere rolul economic semnificativ și intensă activitate industrială ale acestora. Aceste țări

trebuie, de asemenea, să își asume îndeplinirea unor țeluri și obiective ambițioase, comparabile cu cele ale altor țări, chiar dacă cu ajutor, dacă este posibil, din partea țărilor mai bogate și industrializate. Totodată este esențial ca Statele Unite să își aducă aportul în acest domeniu extrem de important.

Andreas Mölzer (NI), în scris. – (DE) De prea mult timp, UE încearcă să își reducă prin forțe proprii concentrația de gaze cu efect de seră, în vreme ce economiile emergente și mari consumatoare de energie și țările industrializate risipitoare nici măcar nu au fost pregătite să pună în aplicare Protocolul de la Kyoto. Va trebui să așteptăm Conferința de la Copenhaga pentru a observa în ce măsură va aduce schimbări în acest sens. În acest context, sunt necesare norme în ceea ce privește procesul de finanțare, precum și sancțiuni în caz de nerespectare.

Pentru a schimba situația, trebuie să ne restructurăm politica de mediu, astfel încât să nu presupună doar transferul de milioane într-o parte și într-alta ca parte a procesului de comercializare a certificatelor de emisii, ci să permită și promovarea unor alternative reale, precum energia regenerabilă, și reducerea transporturilor de bunuri în Europa care fac obiectul unor subvenții din bani europeni. Prezentul raport nu tratează această problemă în mod suficient și, prin urmare, i-am acordat un vot negativ.

Rovana Plumb (S&D), în scris. – Am votat această rezoluție deoarece este necesar ca la Copenhaga să se ajungă la un acord juridic global obligatoriu, în baza căruia și țările dezvoltate sau în curs de dezvoltare să-și asume ținte de reducere a emisiilor comparabile cu cele ale UE. Atingerea obiectivului de menținere a încălzirii globale la un gradient de 2°C și de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră se poate realiza numai dacă investim în tehnologii curate, în cercetare și inovare. De asemenea, trebuie alocate fonduri suplimentare, provenite din contribuțiile statelor semnatare ale acordului global, care să reflecte dezvoltarea economică și solvabilitatea acestora.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), în scris. – Această rezoluție reprezintă o strategie clară și realistă privind domeniile cheie care trebuie tratate pentru a ajunge la un acord eficient la Copenhaga luna viitoare. Dispunem de un text care echilibrează ambiția cu obiective realiste și care abordează aspecte dificile pe care negociatorii trebuie să le soluționeze. Parlamentul European a solicitat echipei de negociatori a Uniunii Europene și statelor membre să insiste pentru adoptarea unor măsuri în următoarele domenii: comercializarea certificatelor de emisii, o piață a carbonului globală, un sistem echitabil de finanțare pentru adaptare la schimbările climatice și atenuare a acestora, păduri și transportul aerian și maritim.

Parlamentul și-a respectat angajamentele anterioare în ceea ce privește reducerile de emisii până în 2020 și a stabilit obiective și mai ambițioase pentru 2050, având în vedere noile recomandări ale comunității științifice. Voința Uniunii Europene de a prelua inițiativa în acest domeniu se poate dovedi un factor cheie în elaborarea unui acord internațional obligatoriu privind schimbările climatice.

Bogusław Sonik (PPE), în scris. – (PL) Rezoluția Parlamentului referitoare la strategia UE pentru Conferința de la Copenhaga privind schimbările climatice este un act legislativ semnificativ și o voce importantă în dezbaterile internaționale și în cadrul negocierilor care preced conferința privind schimbările climatice și are scopul de a completa poziția Uniunii Europene cu privire la această tematică. Dacă Uniunea Europeană dorește să rămână lider în combaterea schimbărilor climatice, ar trebui să își stabilească în continuare obiective de reducere ambițioase și să își îndeplinească angajamentele de reducere anterioare. În acest fel, ar da un exemplu altor țări, în ciuda dificultăților aferente.

Vocea Parlamentului European, singura instituție democratică a UE, este esențială în această dezbatere, ceea ce înseamnă, de asemenea, că rezoluția noastră ar trebui să indice direcția care trebuie urmată și ar trebui să formuleze priorități cu adevărat importante. Textul rezoluției nu trebuie să fie doar o colecție de cerințe și dorințe fără nicio bază, ci trebuie să transmită mesajul coerent și, înainte de toate, unitar al cetățenilor UE, pe baza principiului responsabilității comune, dar diferențiate, a statelor membre în materie de combatere a schimbărilor climatice.

Uniunea Europeană, în calitate partener serios în negocieri, trebuie să se prezinte la Copenhaga ca un organism unit care ține seama de interesele tuturor statelor membre. Uniunea Europeană ar trebui să dovedească că este dispusă să își crească obiectivele de reducere la 30%, cu condiția ca și alte țări să își exprime disponibilitatea de a-și stabili obiective de reducere la fel de înalte. Mai trebuie reamintit că UE nu a acceptat obligații necondiționate, ci doar condiționate.

Bart Staes (Verts/ALE), în scris. – (NL) Am votat în favoarea rezoluției deoarece Parlamentul European solicită negociatorilor UE să pună la dispoziție 30 de miliarde de euro țărilor în curs de dezvoltare pentru lupta împotriva schimbărilor climatice. Prin aceasta, Parlamentul transmite un semnal clar negociatorilor

care vor participa în numele Europei la Conferința de la Copenhaga peste două săptămâni. Până în prezent, au avut mereu un discurs evaziv cu privire la contribuția financiară care va fi declarată la conferință. Cu toate acestea, acum, Parlamentul le-a solicitat să se pronunțe mai explicit cu privire la sumele și procentele reale. Și astfel, mingea ajunge pe terenul Statelor Unite. Există unele semnale că americanii tocmai stabilesc un obiectiv de reducere a emisiilor de CO₂ pe care doresc să îl prezinte. Această rezoluție crește presiunea asupra președintelui Obama de a prezenta propuneri precise, întrucât acest lucru va contribui întrucâtva la creșterea șanselor de reușită ale Conferinței de la Copenhaga.

De asemenea, va spori șansele unor țări ca India, China și Brazilia de a se alătura luptei globale împotriva schimbărilor climatice. La fel ca colegii mei din Grupul Verts/ALE, am votat, prin urmare, cu mult entuziasm în favoarea acestei rezoluții solide. Singurul său inconvenient este că în ecuație s-a strecurat producția de energie nucleară. Cu toate acestea, acum este important ca statele membre și Comisia să își urmărească interesele la Copenhaga.

Konrad Szymański (ECR), *în scris. – (PL)* În cadrul votului de astăzi privind strategia UE pentru Conferința de la Copenhaga privind schimbările climatice, Parlamentul European a adoptat o poziție radicală și nerealistă. Solicitând dublarea restricțiilor privind emisiile de CO₂ în țările UE, Parlamentul compromite pachetul climă care a fost recent negociat cu atâta dificultate (punctul 33 solicită o reducere a emisiilor de 40%). În vreme ce solicită cheltuirea a 30 de miliarde de euro anual pentru tehnologii curate în țările în curs de dezvoltare, Parlamentul pretinde ca țări cu producție de energie pe bază de cărbune, precum Polonia, să plătească dublu pentru emisiile de CO₂: o dată sub forma unei taxe în cadrul sistemului de comercializare a certificatelor de emisii și o dată sub forma unei contribuții în scopul de a ajuta țările în curs de dezvoltare în domeniul combaterii schimbărilor climatice (punctul 18 menționează această contribuție, care nu ar trebuie să fie mai mică de 30 de miliarde de euro pe an). Solicitând calcularea contribuțiilor statelor membre pentru dotarea cu tehnologii curate a țărilor în curs de dezvoltare pe baza nivelurilor emisiilor de CO₂ și a PIB-ului, Parlamentul a ignorat criteriul capacității de a suporta costurile. Rezultă, pentru Polonia, un cost de 40 de miliarde de euro în următorii zece ani (o consecință a respingerii amendamentelor 31 și 27). Acesta este motivul pentru care doar delegația poloneză a votat împotriva întregii rezoluții referitoare la strategia UE pentru Conferința de la Copenhaga privind schimbările climatice (COP 15).

Georgios Toussas (GUE/NGL), *în scris. – (EL)* Riscurile crescute pentru mediu și sănătate și schimbările climatice deosebit de periculoase, însoțite de supraîncălzirea planetei, sunt rezultatul dezvoltării industriale bazate pe profitul creat de capitalism și pe comercializarea solului, aerului, energiei și apei. Aceste fenomene nu pot fi abordate în mod corespunzător de liderii capitalismului, tocmai cei responsabili pentru generarea lor.

Drumul spre Conferința de la Copenhaga este blocat de escaladarea rivalităților imperialiste. Cu propuneri pentru „o economie verde viabilă” și o economie a creșterii „bazate pe emisii reduse de dioxid de carbon”, UE încearcă să pregătească terenul pentru și mai multe investiții ale monopolurilor unificate în jurul euro și, în același timp, să satisfacă speranțele speculative ale capitaliștilor cu un „sistem de schimb al poluării”.

Pentru a planifica și pune în aplicare un curs de dezvoltare care va ajuta la echilibrarea relației dintre om și natură și va îndeplini nevoile de bază, este necesar, într-o analiză finală, să răsturnăm relațiile capitaliste de producție. Partidul Comunist Grec a votat împotriva rezoluției Parlamentului European. El propune o satisfacere combinată a nevoilor de bază, în conformitate cu bogăția produsă în țara noastră. Condițiile politice preliminare pentru realizarea acestui obiectiv sunt socializarea mijloacelor de producție de bază și planificarea centralizată a vieții economice, sub controlul clasei de jos și a proletariatului, cu alte cuvinte, puterea în mâinile poporului și o economie a poporului.

Thomas Ulmer (PPE), *în scris. – (DE)* Am votat împotriva propunerii de rezoluție deoarece stabilește în mod anticipat că UE va pune la dispoziție fonduri importante fără a aștepta soluțiile celorlalți parteneri. Nu le pot justifica votanților mei o asemenea utilizare a banilor lor. Protejarea climei este un obiectiv important, dar panica generalizată creată înainte de Conferința de la Copenhaga privind schimbările climatice este revoltătoare și nu reflectă realitățile științifice.

- Propunere de rezoluție (B7-0155/2009) Programul multianual 2010-2014 privind -un spațiu de libertate, securitate și justiție în serviciul cetățenilor (Programul de la Stockholm)

Luís Paulo Alves (S&D), *în scris. – (PT)* Am votat în favoarea acestei rezoluții, întrucât tratează priorități din capite fundamentale precum libertatea, securitatea și justiția, mai ales în ceea ce privește condițiile de

primire și de integrare a imigranților, combaterea discriminării, în special a celei bazate pe orientarea sexuală, accesul la justiție și combaterea corupției și a violenței.

Combaterea discriminării este esențială, fie că aceasta este bazată pe gen, orientare sexuală, vârstă, handicap, apartenență religioasă, culoare, descendență, origine națională sau etnică, la fel ca lupta împotriva rasismului, antisemitismului, xenofobiei, homofobiei și violenței.

De asemenea, ar trebui să fie garantată libera circulație pentru toți cetățenii UE și familiile acestora.

În concluzie, ar trebui să se garanteze și protecția cetățenilor împotriva terorismului și a crimei organizate și, prin urmare, este necesar să se consolideze cadrul de reglementare pentru a face față acestor amenințări extrem de actuale, dat fiind faptul că au o dimensiune globală.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), în scris. – (EL) Partidul Comunist Grec se opune categoric Programului de la Stockholm, la fel cum s-a opus programelor precedente pentru punerea în aplicare a spațiului, denumit înșelător, de libertate, securitate și justiție. În ciuda declarațiilor demagogice ale UE, obiectivul acestuia este de a armoniza sau omogeniza legile naționale pentru a realiza aplicarea uniformă a politicii UE antipopulare și pentru a consolida mecanismele existente și crea mecanisme noi de persecuție și de represiune la nivel european, sub pretextul terorismului și al crimei organizate.

Prioritățile fundamentale ale Programului de la Stockholm presupun și amplificarea isteriei anticomuniste în UE, care deja se dezvoltă în forță, culminând cu ecuația incorectă și inacceptabilă din punct de vedere istoric a comunismului cu socialismul național. Spațiul de libertate, securitate și justiție al UE și programele de punere în aplicare a acestuia nu sunt în interesul oamenilor; dimpotrivă, ele alcătuiesc un set de măsuri care înăbușă drepturile individului, drepturile sociale și libertățile democratice, intensifică autoritarismul și represiunea în detrimentul muncitorilor, imigranților și refugiaților, apără sistemul politic și suveranitatea monopolurilor și vizează atacarea mișcării clasei muncitoare și a clasei de jos, acest lucru fiind o condiție prealabilă pentru realizarea atacului sălbatic al capitalismului împotriva drepturilor la locuri de muncă și a drepturilor sociale ale clasei muncitoare și ale clasei de jos.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), în scris. – (LT) Sunt convinsă că protecția drepturilor copilului este un aspect foarte important al Programului de la Stockholm. Aș dori să atrag atenția asupra faptului că, în ultimii ani, violența împotriva copiilor, inclusiv exploatarea sexuală a copiilor, turismul sexual cu copii, traficul de copii și munca copiilor au stârnit tot mai multă îngrijorare. Dat fiind faptul că protecția drepturilor copilului este o prioritate socială a Uniunii Europene (UE), invit Consiliul și Comisia să acorde o atenție sporită protecției drepturilor celor care sunt cei mai vulnerabili.

Drepturile copilului fac parte din drepturile omului, pe care UE și statele membre s-au angajat să le respecte în conformitate cu Convenția europeană a drepturilor omului și Convenția Organizației Națiunilor Unite (ONU) privind drepturile copiilor. UE trebuie să își sporească angajamentele în vederea îmbunătățirii situației copiilor din Europa și din întreaga lume, pentru a asigura în mod corespunzător promovarea și protecția drepturilor copilului. Aș dori să subliniez că doar o strategie bazată pe o acțiune comună și coordonată poate încuraja statele membre să respecte și să adere la principiile Convenției ONU privind drepturile copiilor în Uniunea Europeană și dincolo de frontierele acesteia. Pentru a garanta în mod corespunzător drepturile copilului, aș propune adoptarea unor standarde cu un caracter obligatoriu în toate statele membre ale UE. Din nefericire, respectarea drepturilor copilului nu este încă o realitate universală. Prin urmare, prin aplicarea Programului de la Stockholm, invit Consiliul și Comisia să adopte măsuri concrete pentru a garanta că drepturile copilului sunt protejate în mod corespunzător.

Carlo Casini (PPE), în scris. – (IT) Domnule președinte, am votat în favoarea rezoluției deoarece identifică modul cel mai bun de a consolida unitatea europeană în jurul valorilor sale fundamentale care îi alcătuiesc însăși identitatea.

Nu ne putem amăgi că va fi posibil un acord asupra așa-numitelor valori comune. Dar putem spera că rațiunea va determina diferitele componente politice să analizeze mai îndeaproape ceea ce este corect și just în ceea ce privește progresul spre unitatea europeană.

Distincția clară dintre dreptul la liberă circulație și principiul nediscriminării, pe de o parte, și valoarea familiei ca o societate naturală bazată pe căsătorie, pe de altă parte, a condus la formularea paragrafului care susține independența statelor în ceea ce privește legislația familiei și interzicerea discriminării oricărei ființe umane.

Cei care, ca mine, promovează pe deplin principiul egalității, afirmând egalitatea dintre copiii născuți și cei nenăscuți încă, nu pot decât să susțină principiul nediscriminării persoanelor cu orientări sexuale diferite,

dar nu pot accepta distrugerea conceptului de căsătorie sau al celui de familie. Semnificația acestui concept, recunoscut în articolul 16 din Declarația universală a drepturilor omului, este fundamentală pentru succesiunea generațiilor și pentru capacitățile educaționale ale cuplurilor heterosexuale.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), în scris. – (EL) Am votat împotriva propunerii din numeroase motive; principalele motive pentru care m-am opus propunerii sunt prezentate în continuare. În esență, dimensiunea sa de bază este filozofia „securității” și a fricii, în detrimentul drepturilor și libertăților de bază. Cu toate acestea, securitatea este apărută tocmai prin protejarea și respectarea acestor drepturi într-un stat de drept. Consolidează percepția și facilitează realizarea Europei fortărețe, care tratează imigranții ca pe niște potențiali teroriști și infractori și, în cel mai bun caz, le „acceptă” prezența nu ca persoane cu drepturi egale, ci în funcție de nevoile pieței muncii UE.

Promovează concedieri colective josnice, nu consolidează dreptul de acces la azil, pregătește participarea activă a UE la crearea de tabere de refugiați în afara granițelor sale și impunerea unor acorduri arogante cu țările terțe, dar este indiferentă față de apărarea drepturilor omului. În final, deși se pot evidenția mult mai multe aspecte, rezoluția introduce politici care înmulțesc diversele organisme care monitorizează, colectează și schimbă date personale privind cetățenii, încălcându-le demnitatea colectivă și individuală și dreptul la libertatea de expresie. Această rezoluție se adresează unei societăți care are doar dușmani și în care orice persoană este un suspect. Nu aceasta este societatea pe care o dorim.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE), în scris. – (SV) Considerăm că este esențial ca femeile să nu fie supuse violenței sau comerțului sexual. De asemenea, este de la sine înțeles că trebuie să respectăm drepturile omului și convențiile internaționale aplicate în prezent pentru refugiați. Pentru noi, ca cetățeni ai UE, a avea un sistem juridic stabil în care toți suntem egali în fața legii este un dat, la fel ca faptul că putem avea încredere în modul în care autoritățile ne tratează viața privată.

Multe dintre cele 144 de puncte ale propunerii de rezoluție și cele 78 de amendamente la rezoluția Parlamentului care au fost prezentate au meritat, desigur, să fie susținute. Rezoluția și amendamentele cuprind, de asemenea, mai multe puncte referitoare, de exemplu, la drepturile omului, la discriminare și la viața privată, care fac deja obiectul programelor anterioare, precum și al Tratatului de la Lisabona. Am ales să votăm împotriva unor amendamente pentru a obține o rezoluție care este și mai solidă în ceea ce privește aspecte care nu fac deja obiectul unor programe și tratate anterioare. Chiar dacă rezoluția votată conține unele puncte care nu ar fi trebuit incluse, am ales să votăm în favoarea rezoluției, deoarece beneficiile depășesc cu mult aspectele negative. Este foarte important ca Parlamentul European să transmită un mesaj clar de susținere pentru Programul de la Stockholm.

Marije Cornelissen și Bas Eickhout (Verts/ALE), în scris. – (NL) În sine, rezoluția Parlamentului European privind un spațiu de libertate, securitate și justiție în serviciul cetățenilor este o rezoluție progresistă, care pune accentul pe dorința Consiliului de Miniștri de a permite liberul schimb de date personale ale cetățenilor. De asemenea, este o rezoluție care garantează protecția refugiaților și a migranților.

Această rezoluție este un pas spre o legiferare europeană progresistă privind migrația. O importanță decisivă o au unele dintre amendamentele sale esențiale, inclusiv cele referitoare la instituirea principiului nereturnării, la diminuarea rolului Frontex, care nu va avea niciun rol în reinstalarea migranților în țări terțe, la o atitudine pozitivă față de regularizarea colectivă a imigranților ilegali și la afirmația că securitatea ar trebui să servească intereselor libertății. Paragrafele privind combaterea migrației ilegale sunt deschise mai multor interpretări, deși, în opinia mea, nu deviază spre o dimensiune represivă. Regret profund faptul că forța rezoluției în ceea ce privește dosarul privind lupta împotriva discriminării s-a diminuat.

Anne Delvaux (PPE), în scris. – (FR) Până în prezent, s-au înregistrat progrese lente în ceea ce privește anumite aspecte ale spațiului de libertate, securitate și justiție, în timp ce dreptul de a circula și de a locui în mod liber în UE este acum deschis unui număr de peste 500 de milioane de cetățeni! Este important să se gestioneze acest aspect, iar rezoluția Parlamentului European adoptată azi contribuie în acest sens.

Salut prezenta rezoluție, fiindcă are ca obiectiv central cetățenii și corespunde priorităților mele: o Europă a dreptului și a justiției (protecția drepturilor fundamentale și lupta împotriva tuturor formelor de discriminare); o Europă care protejează totul, fără a se transforma în Big Brother (consolidarea Europol și a cooperării polițienești și judiciare în materie penală, atât la nivel operațional, cât și administrativ, îmbunătățirea cooperării interstatale între serviciile de poliție și serviciile de informare, construcția unui spațiu al justiției penale europene bazat pe principiul recunoașterii reciproce, protecția datelor personale); o Europă solidară, responsabilă și echitabilă în materie de azil și de imigrație printr-o solidaritate efectivă între toate statele membre, lupta împotriva traficului și a exploatării sexuale și economice a ființelor umane.

Următoarea etapă: Consiliul European din 9 și 10 decembrie 2009!

Edite Estrela (S&D), *în scris. – (PT)* Am votat în favoarea propunerii de rezoluție a Parlamentului European privind Programul de la Stockholm, întrucât consider că propunerile pe care le conține stabilesc clar și precis prioritățile pentru anii următori în ceea ce privește legislația europeană din domeniile libertății, securității și justiției, în lumina aplicării Tratatului de la Lisabona.

Este esențial să găsim echilibrul corect între securitatea cetățenilor și protecția drepturilor lor individuale. În consecință, aș dori să pun accentul pe importanța aplicării principiului recunoașterii reciproce în cazul cuplurilor de același sex din UE, precum și a înființării Tribunalului european pentru infracțiuni cibernetice și a adoptării unor măsuri prin care deținuților li se acordă noi drepturi.

Diogo Feio (PPE), *în scris. – (PT)* Este o practică obișnuită a Parlamentului să promoveze subiecte care creează disensiuni și care transcend competențele Uniunii Europene, introducându-le în texte cu teme mai vaste care ar garanta în mod normal un sprijin general. Încă o dată, trebuie să condamn aplicarea acestei metode disimulate, care nu face decât să discrediteze acest Parlament și să mărească diviziunea dintre deputații europeni și votanții lor.

Din fericire, temele referitoare la dreptul familiei intră în competența statelor membre și, prin urmare, o încercare a Parlamentului de a constrânge statele membre în sensul unei înțelegeri unitare a acestor teme prin promovarea unor agende radicale reprezintă o acțiune absolut ilegală și un atac vădit asupra principiului subsidiarității.

Recunoașterea de către Parlament a uniunilor de același sex - care există doar în patru state membre - nu poate fi impusă celorlalte state membre și reprezintă o încercare grosolană de a influența legiuitorii și opiniile publice naționale, care merită să fie condamnată în termenii cei mai duri.

Când a fost adoptată Carta drepturilor fundamentale, au existat temeri că va fi invocată abuziv în viitor și că va fi în dezacord cu legislația națională. Situația actuală confirmă faptul că aceste previziuni au fost corecte.

Carlo Fidanza (PPE), *în scris. – (IT)* Această rezoluție afirmă în cele din urmă unele principii importante: răspunderea comună în ceea ce privește combaterea imigrației ilegale, distribuirea solicitanților de azil și repatrierea deținuților străini. Pe de altă parte, consider că partea care se referă la respectarea drepturilor minorităților, în special ale minorității rome, este foarte inadecvată și de o corectitudine politică exagerată. Textul ignoră complet starea de degradare în care trăiesc comunitățile rome, în anumite state ca Italia, nu din cauza absenței politicilor de integrare, ci, dimpotrivă, din cauza respingerii deliberate a oricărei reguli a vieții civilizate.

Nu există o condamnare a activităților ilegale (jafuri, furturi de genți, cerșetorie insistentă și prostituție juvenilă) care sunt tot mai legate de așezările rome ilegale de la periferiile marilor orașe din Italia și din alte țări. Nu există nicio mențiune, nici măcar în secțiunea privind protecția minorilor, necesitatea de a-i apăra pe copii de acțiunile de sclavie comise de unii capi de familie romi asupra lor. Nu se menționează nici măcar o modalitate de aplicare efectivă a Directivei 2004/38/CE privind expulzarea cetățenilor comunitari care nu sunt în măsură să demonstreze un anumit nivel de venit după o ședere de trei luni într-un stat membru al UE. Integrarea nu se poate realiza fără respectarea normelor, iar minoritățile rome nu sunt scutite de la respectarea acestui principiu.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris. – (PT)* Majoritatea deputaților europeni au aprobat liniile centrale ale propunerii Comisiei Europene privind așa-numitul Program de la Stockholm, care este un atac puternic asupra unui element atât de esențial al suveranității statelor membre care este justiția. Sporirea acțiunilor comune în domeniul cooperării politice și judiciare și al cooperării dintre serviciile secrete, precum și adoptarea unei strategii de securitate internă și a unor noi măsuri privind schimbul de date din cadrul UE, sunt în detrimentul drepturilor, libertăților și garanțiilor tuturor celor care trăiesc în țările Uniunii Europene.

Dezvoltarea unei politici comune privind migrația pe baza clasificării imigranților în funcție de o scară de oportunitate și, în forma sa cea mai represivă, utilizarea Frontex încalcă drepturile imigranților și ignoră tragedia umană care are loc în multe țări.

Recurgerea tot mai frecventă la supravegherea și monitorizarea oamenilor este îngrijorătoare, la fel cum este practica de creare de profiluri, pe baza tehnicilor de extragere a datelor și a colectării universale de date, indiferent dacă cetățenii sunt vinovați sau nu, în scopul așa-numitelor concepte de prevenție și control. La fel de îngrijorătoare sunt fondurile uriașe direcționate spre complexul industrial militar și activitățile de investigare ale acestuia în domeniul securității interne.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *în scris.* – (PL) Domnule președinte, strategia politică privind spațiul de libertate, securitate și justiție – Programul de la Stockholm – va fi adoptată de Consiliu în luna decembrie a acestui an, imediat după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. În acest moment special, când puterile decizionale ale Parlamentului European vor crește semnificativ, va crește și rolul parlamentelor naționale în procesul comunitar de legiferare. Vocea cetățeanului, consolidată astfel, va avea, de asemenea, un mandat mai important de a aduce respectarea principiilor Programului de la Stockholm.

În opinia mea, este deosebit de important și de urgent să se acționeze în sensul asigurării egalității de tratament tuturor cetățenilor Uniunii Europene, indiferent de gen, orientare sexuală, vârstă, handicap, apartenență religioasă, convingere, culoare, descendență sau origine etnică. În acest sens, este esențială adoptarea de către Consiliu a unei directive cuprinzătoare privind nediscriminarea, care să integreze toate domeniile pe care tocmai le-am menționat. Uniunea Europeană nu dispune de o asemenea lege, după cum s-a afirmat adesea în Parlamentul European.

Sper ca acest neajuns să fie remediat prin realizarea Programului de la Stockholm. Cu toate acestea, nu este suficientă adoptarea unui act legislativ. Dacă e ca Programul de la Stockholm să aibă succes, cetățenii UE trebuie să își cunoască drepturile. Prin urmare, datoria noii Comisii Europene va fi și sensibilizarea publicului cu privire la legislația privind lupta împotriva discriminării și egalitatea de gen.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Am votat în favoarea acestei rezoluții deoarece permite un echilibru mai bun între respectarea libertăților individuale și o viziune predominant represivă însoțită de măsuri de securitate a căror eficiență este dificil de măsurat în prezent. Prin acest program, ne reafirmăm atașamentul față de o Europă a solidarității și valorilor, care are datoria de a apăra libertatea religiei, egalitatea de șanse, drepturile femeilor, drepturile minorităților și drepturile homosexualilor.

Acesta este motivul pentru care susțin cu tărie adoptarea Directivei antidiscriminare, blocată în prezent în Consiliu, pe care Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) nu a dorit-o în precedenta legislatură. Grupul PPE și-a reiterat opoziția față de acest text. Salut, de asemenea, adoptarea amendamentelor în care se solicită înlăturarea obstacolelor din calea exercitării dreptului la reîntregirea familiei și interzicerea reținerii în detenție a minorilor străini care sunt sau nu însoțiți.

Cu toate acestea, regret că obiectivele politicilor privind migrația au fost ignorate din nou și au fost puse în umbra luptei împotriva imigrației clandestine și a consolidării Agenției FRONTEX. În ceea ce privește azilul, propunerile privind un sistem comun de azil vor fi examinate de către Parlamentul European în calitatea sa de colegiutor, care va fi foarte vigilent cu privire la voința reală de progres în acest domeniu.

Timothy Kirkhope (ECR), *în scris.* – Grupul ECR susține o mare parte din Programul de la Stockholm, și anume teme precum cooperarea și solidaritatea în materie de menținere a ordinii publice, combaterea criminalității transfrontaliere și a corupției, apărarea drepturilor fundamentale și găsirea unor soluții pentru imigrație, ajutând țările din Europa de Sud care se confruntă cu serioase probleme de imigrație, dar nu sprijină propunerile de elaborare a unei strategii europene de securitate sau măsuri în temeiul cărora UE ar prelua controlul asupra sistemului nostru penal și a politicii privind azilul ori apeluri la o „solidaritate obligatorie și irevocabilă”. Noi credem în cooperare, și nu în obligare; prin urmare, am votat împotriva acestui raport.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Programul de la Stockholm are ca obiectiv consolidarea securității, în special în lupta împotriva criminalității transfrontaliere și a terorismului, respectând totodată drepturile cetățenilor. Efortul, care derivă, de asemenea, din noua realitate a Tratatului de la Lisabona, ar anticipa o discuție responsabilă privind punctele esențiale ale unui spațiu de libertate, securitate și justiție în serviciul cetățenilor.

Din păcate, unii au dorit să contamineze discuția asupra unei teme atât de fundamentale precum Programul de la Stockholm cu subiectul căsătoriilor persoanelor de același sex, care este irelevant și departe de problematica în cauză, fără a ține seama de diferențele legitime existente la nivelul soluțiilor juridice interne din fiecare țară a Uniunii Europene. Pe cei care au acționat astfel, doar de dragul unei manevre politice, nu i-a interesat soarta Programului de la Stockholm.

Pe de altă parte, votul meu a reflectat importanța discutării necesităților acestui spațiu de libertate, securitate și justiție în serviciul cetățenilor. De asemenea, a fost expresia condamnării strategiei celor care au dorit să contamineze această discuție cu o agendă cauzatoare de disensiuni, care nu are nicio legătură cu problematica în cauză.

Judith Sargentini (Verts/ALE), *în scris.* – (NL) În sine, rezoluția Parlamentului European privind un spațiu de libertate, securitate și justiție în serviciul cetățenilor este o rezoluție progresistă, care pune accentul pe

dorința Consiliului de Miniștri de a permite liberul schimb de date personale ale cetățenilor. De asemenea, este o rezoluție care garantează protecția refugiaților și a migranților.

Această rezoluție este un pas spre o legiferare europeană progresistă privind migrația. O importanță decisivă o au unele dintre amendamentele sale esențiale, inclusiv cele referitoare la instituirea principiului nereturnării, la diminuarea rolului Frontex, care nu va avea niciun rol în reinstalarea migranților în țări terțe, la o atitudine pozitivă față de regularizarea colectivă a imigranților ilegali și la afirmația că securitatea ar trebui să servească intereselor libertății. Paragrafele privind combaterea migrației ilegale sunt deschise mai multor interpretări, deși, în opinia mea, nu deviază spre o dimensiune represivă. Regret profund faptul că forța rezoluției în ceea ce privește dosarul privind lupta împotriva discriminării s-a diminuat.

Czesław Adam Siekierski (PPE), în scris. – (PL) Aș dori să vă prezint observațiile mele cu privire la programul multianual 2010-2014 privind spațiul de libertate, securitate și justiție (Programul de la Stockholm). Una dintre principalele responsabilități ale statelor membre este garantarea libertății, a securității și a justiției pentru cetățenii Uniunii Europene. Țările Uniunii Europene trebuie să își intensifice cooperarea judiciară, fără a aduce atingere tradițiilor și legilor fundamentale ale statelor membre. Statele membre trebuie să își sporească încrederea reciprocă în ceea ce privește pertinenta deciziilor adoptate de autoritățile altui stat membru, în special în domeniile imigrației legale și clandestine, precum și în ceea ce privește cooperarea polițienească și judiciară în materie penală. UE trebuie să își intensifice eforturile în direcția combaterii criminalității transfrontaliere și a terorismului. În acest scop, ar trebui să se ia măsuri în vederea îmbunătățirii eficienței schimbului de informații și, în același timp, să nu se negligeze chestiunea protecției vieții private, a datelor personale și a libertăților fundamentale. Securitatea în Europa este problema noastră comună, la fel cum este și piața unică, și ar trebui să depunem toate eforturile posibile pentru a garanta siguranța fiecărui cetățean de pe teritoriul Uniunii Europene, deoarece aceasta este una dintre valorile noastre fundamentale.

Renate Sommer (PPE), în scris. – (DE) Salut adoptarea propunerii de rezoluție privind Programul de la Stockholm. Este important ca acest Parlament, în calitate de for reprezentativ al cetățenilor Europei, să propună o direcție pentru politica din domeniul justiției și al afacerilor interne. Am obținut un rezultat bun. În plus, Tratatul de la Lisabona ne oferă securitate. În viitor, Parlamentul European nu va mai juca doar un rol consultativ în aceste domenii ale politicii, ci va participa efectiv la procesul decizional. Am găsit un echilibru adecvat între securitate și drepturile cetățenilor.

Populația are nevoie de un înalt grad de securitate. Cu toate acestea, trebuie să răspundem în mod repetat la întrebarea dacă și în ce măsură drepturile și libertățile cetățenilor pot fi restrânse prin introducerea măsurilor de securitate. Cred că am ales o cale de mijloc bună. Cu toate acestea, pentru a asigura că această cale de mijloc se încadrează efectiv în politica în domeniul justiției și afacerilor interne, solicităm acordarea mai multor drepturi de control acestui Parlament și parlamentelor naționale din UE, ca parte a punerii în aplicare a Programului de la Stockholm. Din nefericire, plenul nu mi-a sprijinit solicitarea privind accesul poliției la Eurodac.

Aceasta ar fi constituit un alt instrument util în lupta împotriva terorismului și a criminalității. Cu toate acestea, am avut succes cu propunerea mea prin care am solicitat prezentarea de către Comisie a unor propuneri de combatere a recurgerii abuzive la sistemul de azil în Europa. Orice apelare exagerată la sistemul de azil îngreunează acordarea de azil celor care au un drept legitim în acest sens.

– Propuneri de rezoluție: Stadiul proiectului referitor la zona de liber schimb euro-mediteraneană

Edite Estrela (S&D), în scris. – (PT) Am votat în favoarea propunerii de rezoluție comună privind stadiul proiectului referitor la zona de liber schimb euro-mediteraneană.

În ciuda progreselor înregistrate, regret faptul că nu s-au îndeplinit principalele obiective ale parteneriatului euro-mediteranean, periclitându-se astfel realizarea acestora planificată a avea loc până în 2010. Este esențial ca procesul de integrare euro-mediteraneană să fie restabilit ca prioritate politică a UE, întrucât succesul acestui proces și al zonei de liber schimb ar putea contribui la pace, prosperitate și securitate în întreaga regiune.

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) Marea Mediterană este leagănul civilizației în forma sa actuală. De-a lungul țărmului său, s-au născut, s-au dezvoltat și s-au consolidat ideile și instituțiile care definesc esența civilizației europene și formează o parte integrantă a istoriei și a viitorului său.

Au mai apărut și diviziuni profunde de-a lungul țărmului acesteia, adesea soluționate prin forța armelor, care au dus la o separare politică dureroasă, la o ruptură tot mai mare între popoarele sale, iar dezvoltarea s-a despărțit dacă nu chiar s-a opus la ceea ce a fost cândva centrul lumii.

Uniunea Europeană, care dorește să se deschidă lumii și să promoveze dialogul între statele sale membre și țările terțe, trebuie să aprecieze ideea unei zone euro-mediteraneene de liber schimb care face posibilă construirea unor relații mai strânse între ambele părți ale Mării Mediterane și care promovează, de asemenea, o convergență mai accentuată Sud-Sud.

Este esențial să se recunoască faptul că rezultatele obținute până în prezent nu corespund cu ambiția care stă la baza acestei idei. Există multe obstacole economice și financiare, deși este clar că problemele mai sensibile sunt vădit de natură politică. Trebuie să continuăm acest demers și să contribuim la recrearea unei piețe în spațiul mediteranean care să intensifice legăturile dintre popoare și să restabilească relațiile care au fost, între timp, rupte.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Regret faptul că cele două maluri ale Mării Mediterane continuă să manifeste o asimetrie economică, socială și demografică frapantă. De aceea m-am exprimat în favoarea unui nou impuls pentru integrarea țărilor din sudul și din estul Mediteranei în comerțul internațional, pentru a le permite să își diversifice economiile și să își împartă echitabil avantajele aferente.

Trebuie să reducem fractura care separă malurile de nord și sud ale Mării Mediterane în ceea ce privește dezvoltarea. În plus, respectiva zonă de liber schimb ar trebui completată de instituirea treptată și condiționată a liberei circulații a lucrătorilor, ținându-se seama de discuțiile actuale privind legăturile dintre migrație și dezvoltare.

Willy Meyer (GUE/NGL), *în scris.* (ES) Am votat împotriva raportului Euromed deoarece nu este posibilă o disociere între tema comerțului și cea a dialogului politic în Uniunea pentru Mediterana. Raportul se concentrează pe interesul esențial al Uniunii Europene față de Uniunea pentru Mediterana. Mă refer la instituirea unei zone de liber schimb între ambele regiuni. Mă opun punerii în aplicare a unei astfel de zone de liber schimb.

Capitolul comerț trebuie să se bazeze pe principiile liberului schimb, ținând seama de dezechilibrele dintre țările Uniunii Europene și țările din zona mediteraneană. Totuși, în ceea ce privește capitolul politic, nu putem fi de acord cu acordarea statutului avansat de către Uniunea Europeană Marocului atâta timp cât acesta continuă să încalce drepturile omului. În ceea ce privește Uniunea Europeană, conflictul din Sahara trebuie să fie o prioritate pentru Uniunea pentru Mediterana, cu sprijin pentru procesul de desfășurare a unui referendum pentru autodeterminare în conformitate cu rezoluțiile ONU. În plus, nici nu putem accepta așa-numita reactualizare pe care Uniunea i-a acordat-o Israelului. Aceasta se datorează încălcării permanente a dreptului internațional de către Israel și angajamentelor politice pe care le avem cu Palestina.

Andreas Mölzer (NI), *în scris.* – (DE) Salut cu bucurie faptul că se vor îmbunătăți și se vor consolida contactele multilaterale cu regiunea mediteraneană și, în special, cu țările din sudul și estul Mării Mediterane (SEMT). De asemenea, sprijin eforturile Uniunii Europene de a iniția un proces de modernizare a economiilor acestor țări și, prin urmare, de a ajuta populația. Cu toate acestea, mă îndoiesc foarte mult cu privire la măsura în care acest lucru se va realiza prin zona planificată de liber schimb Euromed.

O evaluare a impactului asupra dezvoltării durabile, realizată de Universitatea din Manchester, avertizează asupra consecințelor sociale și ecologice negative pentru SEMT implicate. Mă tem că acest acord va aduce noi piețe de desfacere pentru țările UE, dar va deteriora grav economiile SEMT. Introducerea paralelă a liberei circulații a lucrătorilor solicitată în propunerea de rezoluție va rezulta, de asemenea, într-un val uriaș de migrație spre Europa și va duce la pierderea de lucrători de care SEMT vor avea nevoie urgent. Pentru a contribui la un viitor pozitiv pentru SEMT, am votat, prin urmare, împotriva acestei rezoluții.

Cristiana Muscardini (PPE), *în scris.* – (IT) Domnule președinte, în urma Conferinței de la Barcelona din 1995, încă nu s-a dezvoltat întregul potențial intrinsec al relațiilor naturale dintre țările din bazinul mediteranean.

Planul ambițios de formare a unor legături politice, sociale și culturale noi și mai strânse între malurile de nord și de sud ale Mării Mediterane trebuie să rămână unul dintre obiectivele prioritare ale Uniunii Europene, pentru a realiza punerea în aplicare dorită și strategică a unei zone de liber schimb. Această zonă Euromed poate aduce o contribuție semnificativă la pace, prosperitate și siguranță în întreaga regiune.

Sprrijin măsurile și eforturile destinate să elimine barierele și obstacolele în calea comerțului și îmi dau seama că succesul parteneriatului euro-mediteranean nu depinde doar de voința țărilor europene. Punerea în aplicare a unei zone de liber schimb necesită contribuția determinată, permanentă și sinergică a tuturor părților.

De asemenea, Uniunea pentru Mediterana trebuie să dezvolte forme de cooperare existente în cadrul Euromed pentru a permite tuturor țărilor partenere să participe la programele regionale și politicile corespondente ale Uniunii Europene. În această privință, remarc faptul că elaborarea unor planuri în cadrul stabilit la Paris, în iunie 2008, în sectoare strategice cum ar fi noi infrastructuri, cooperarea între IMM-uri, comunicații și exploatarea surselor de energie regenerabilă poate contribui pozitiv la dezvoltare și la facilitarea schimbului și a investițiilor, întrucât țările de la sudul Mării Mediterane au o mare nevoie de aceasta. Toate aceste condiții favorizează realizarea păcii și crearea unor relații de prietenie.

Din aceste motive, aprob rezoluția și sper că foaia de parcurs elaborată de Comisie poate fi respectată și poate oferi beneficiile pe care le așteptăm cu toții.

- Propunere de rezoluție (B7-0153/2009): Despăgubirile pentru pasageri în cazul falimentului unei companii aeriene

Richard Ashworth (ECR), *în scris*. – ECR a respins propunerea de rezoluție prezentată de alte grupuri din Comisia pentru transport referitoare la despăgubirile pentru pasageri în cazul falimentului unei companii aeriene. Noi, membrii Grupului ECR, ne-am prezentat propria propunere de rezoluție, care ar fi corectat o serie de deficiențe cheie ale textului adoptat, din motivele următoare.

Deși este, desigur, extrem de importantă sprijinirea drepturilor pasagerilor, se pot adopta măsuri mai eficiente fără ca pasagerii să fie împovărați cu costuri suplimentare.

1. Ar trebui să așteptăm evaluarea impactului propusă de dl comisar Tajani în timpul ședinței plenare din 7 octombrie.

2. Textul susținut impune stabilirea unui fond de garanție care s-ar folosi pentru despăgubirea pasagerilor în caz de faliment al companiilor aeriene. Cu toate acestea, stabilirea unui astfel de fond ar trebui inevitabil să fie finanțată de consumator, ceea ce înseamnă că pasagerilor li s-ar solicita să plătească mai mult pentru bilete. În aceste condiții, această măsură inutilă s-ar adăuga la vasta listă a taxelor de aeroport, a taxelor de securitate și a altor taxe existente pe care sunt deja obligați să le plătească.

(Explicarea votului a fost redusă în conformitate cu prevederile articolului 170 din Regulamentul de procedură)

Liam Aylward (ALDE), *în scris*. – (GA) Am susținut această rezoluție care solicită Comisiei să revizuiască legislația actuală și, de asemenea, să elaboreze o nouă legislație pentru a se asigura că pasagerii nu vor suferi din cauza falimentului companiilor aeriene.

În prezent, nu există dispoziții ale legislației europene care să îi protejeze pe pasagerii europeni în cazul falimentului unei companii aeriene la care pasagerul a efectuat o rezervare. Susțin cu tărie poziția președintelui Comisiei pentru transport, care a afirmat că mulți pasageri nu dețin resursele necesare pentru a face față unor pierderi de acest fel. Prin urmare, ar trebui să se instituie un mecanism de ajutor sau un fond de despăgubire pentru a-i ajuta pe cei lăsați într-o situație neplăcută în urma acestui tip de faliment.

Trebuie să se actualizeze și să se consolideze normele privind drepturile pasagerilor pentru a oferi protecție și ajutor în cazul falimentului unei companii aeriene sau în cazul unor incidente similare asupra cărora pasagerii nu au niciun control.

Edite Estrela (S&D), *în scris*. – (PT) Am votat în favoarea propunerii de rezoluție referitoare la despăgubirile pentru pasageri în cazul falimentului unei companii aeriene, deoarece cred că este necesar să se sporească protecția pasagerilor europeni în cazul falimentului unei companii aeriene prin introducerea unei noi legislații sau prin revizuirea legislației existente și prin crearea unui fond de rezervă pentru despăgubiri.

Diogo Feio (PPE), *în scris*. – (PT) Companiile aeriene comerciale s-au confruntat cu o criză serioasă de la atacurile de la 11 septembrie 2001, criză care a fost exacerbată de actuala criză economică și financiară. Falimentele și situațiile neplăcute cărora le cad victime pasagerii, mulți dintre ei în tranzit, sunt în creștere.

Este de neacceptat această absență a protecției consumatorilor și, prin urmare, Europa trebuie să răspundă corespunzător, și anume să prevadă evaluarea companiilor aeriene, să promoveze asistență pentru pasagerii aflați în asemenea situații și să stabilească despăgubiri pentru pagubele suferite.

În acest sens, aceste măsuri trebuie să țină seama de fragilitatea financiară a companiilor aeriene și, prin urmare, nu ar trebui să constituie obstacole inutile în calea operării acestora. Ele trebuie să se limiteze la ceea ce este strict necesar pentru a se asigura protecția consumatorilor/pasagerilor.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Din 2000, șaptezeci și șapte de companii aeriene și-au declarat falimentul în Uniunea Europeană. Cu siguranță, există dispoziții ale legislației europene în materie de transparență a prețurilor și de despăgubire în caz de refuz de îmbarcare, dar UE trebuie să remedieze deficiențele legate de cazurile de faliment, mai ales când biletele au fost achiziționate prin internet. Prea mulți pasageri se găsesc în continuare blocați în situații în privința cărora nu au mijloace pentru a reacționa, după ce și-au cheltuit toate economiile pentru a-și oferi o vacanță în familie. Sunt în favoarea unor norme care garanteze că pasagerii nu rămân blocați la destinație, fără nicio alternativă de întoarcere sau de cazare.

Jörg Leichtfried (S&D), *în scris.* – (DE) Votez în favoarea rezoluției, mai ales în ceea ce privește Regulamentul nr.261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului nr.295/91, care a fost deja adoptat. Respectivul regulament a prevăzut deja măsurile corespunzătoare, iar consolidarea și protejarea drepturilor pasagerilor este doar o derivație logică a acestuia.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *în scris.* – (FR) Votăm în favoarea acestei rezoluții în speranța apărării pe cât posibil a intereselor pasagerilor companiilor aeriene, având în vedere starea de fapt actuală (liberalizarea serviciilor de transport, înmulțirea companiilor aeriene).

Cu toate acestea, subliniem că sistemul de despăgubire propus în acest raport nu este decât o cataplasma care nu remediază cu nimic problema de fond.

Adevărata soluție rezidă în crearea unui serviciu public european al transporturilor aeriene. Un serviciu public care să fie preocupat de interesul general și, astfel, de raționalizarea traseelor efectuate, în vederea reducerii impactului asupra mediului. Un serviciu public preocupat de interesul general și, deci, de securitatea, de libertatea de a circula și de bunăstarea utilizatorilor și a angajaților deopotrivă.

Trebuie, de urgență, să lăsăm în spate Europa intereselor particulare și să construim Europa interesului general.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Numărul tot mai mare de falimente care s-au înregistrat în rândul companiilor aeriene și care afectează mii de cetățeni din statele membre a determinat UE să adopte măsuri în vederea protejării acestora. De fapt, este important să apărăm drepturile celor care folosesc zilnic transportul aerian. Prin urmare, am acordat un vot favorabil.

Robert Rochefort (ALDE), *în scris.* – (FR) Am votat pentru rezoluția referitoare la despăgubirile pentru pasageri în cazul falimentului unei companii aeriene. Într-adevăr, în prezent, în cazul falimentului unei companii aeriene, legislația europeană reglementează doar cazul pasagerilor care își rezervă un pachet de servicii turistice.

Dar este clar că, în acești ultimi ani, practicile consumatorilor au evoluat enorm în materie de rezervare a călătoriilor: utilizarea tot mai frecventă a companiilor aeriene europene cu tarife reduse, o scădere netă a achizițiilor de pachete de servicii turistice și o creștere a numărului de achiziții directe și individuale online și a achizițiilor numai de locuri.

Dacă adăugăm la aceasta criza pe care o traversează acum sectorul, ne putem imagina cu ușurință numărul de pasageri europeni care se găsesc blocați la destinația de vacanță, uneori fără nicio posibilitate de cazare și în așteptarea disperată a unui zbor de întoarcere, în urma falimentului companiei aeriene căreia i s-au adresat.

Apoi, vor obține cu dificultate o oarecare despăgubire pentru prejudiciul suferit...Dată fiind această situație îngrijorătoare, Comisia trebuie să adopte urgent o inițiativă legislativă. Ar trebui să se instituie în paralel un fond de despăgubire alimentat de operatorii aerieni pentru finanțarea acestor despăgubiri.

Nuno Teixeira (PPE), *în scris.* – (PT) Regiunile europene renumite pentru destinațiile turistice trebuie să le ofere servicii și calitate la cel mai înalt nivel consumatorilor de servicii din acest sector.

Madeira este un exemplu, fiind clasificată săptămâna trecută ca una dintre cele mai bune destinații turistice la nivel mondial de către Organizația Mondială a Turismului, care i-a acordat regiunii cel mai mare punctaj la 13 din 15 criterii de evaluare. Pentru menținerea acestei poziții într-o piață extrem de competitivă, este necesar să se continue activitatea depusă de organismele publice și private, ținându-se seama de durabilitatea

ecologică, economică și socială. Acest obiectiv presupune și ca turiștii care vizitează insula să beneficieze de cele mai înalte garanții referitoare la condițiile de transport aerian și de cazare.

Propunerea de rezoluție pentru care am votat azi este un pas în această direcție, deoarece vizează protecția pasagerilor companiilor aeriene aflate în faliment, prin instituirea unor asigurări obligatorii și a unor fonduri de garanție.

De asemenea, un aspect pozitiv este reprezentat și de invitația adresată Comisiei Europene de a prezenta o propunere care să aibă ca scop despăgubirea pasagerilor companiilor aeriene care intră în faliment și asigurarea repatrierii acestora, în caz că sunt lăsați la voia întâmplării într-un aeroport.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *în scris.* – (RO) Am votat pentru rezoluția Parlamentului European referitoare la despăgubirea pasagerilor în cazul falimentului operatorilor aeriene. În prezent, există mai multe acte normative europene care reglementează: compensarea și repatrierea consumatorilor în cazul falimentului societăților de turism care au furnizat pachetele de vacanță; răspunderea operatorilor de transport aerian pentru accidente și aranjamentele privind despăgubirea pentru pasageri; compensarea și oferirea de asistență pasagerilor cărora li se refuză imbarcarea sau ale căror zboruri sunt anulate sau au întârzieri prelungite.

Cu toate acestea, nu există prevederi legale care să protejeze consumatorii în situația falimentului operatorului aerian. În ultimii nouă ani, 77 companii europene de transport aerian au dat faliment. De aceea consider că directiva este extrem necesară. De aceea, Parlamentul European a solicitat Comisiei să consolideze poziția pasagerilor în caz de faliment al unei companii aeriene. Astfel, Parlamentul European a cerut Comisiei ca până în iulie 2010 să vină cu o propunere legislativă care ar trebui să prevadă acordarea de compensări pasagerilor acelor companii aeriene care intră în faliment, introducerea principiului responsabilității reciproce pentru pasageri pentru toate companiile care zboară spre aceeași destinație și care au locuri disponibile, asigurarea obligatorie pentru companiile aeriene, stabilirea unui fond de garanție și oferirea de servicii de asigurare voluntară pentru pasageri.

- Propunere de rezoluție: „fabricat în” (marcaj de origine)

Edite Estrela (S&D), *în scris.* – (PT) Am votat în favoarea propunerii comune de rezoluție privind marcajul de origine, întrucât se bazează pe principiul conform căruia protecția consumatorului necesită norme comerciale transparente și coerente, inclusiv marcajul de origine. În acest sens, sprijin intervenția Comisiei, alături de statele membre, pentru apărarea drepturilor și așteptărilor legitime ale consumatorilor, ori de câte ori se demonstrează utilizarea unor marcaje de origine frauduloase sau înșelătoare de către importatorii și producătorii din afara Uniunii Europene.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Având în vedere nevoia de a garanta consumatorilor o informare corespunzătoare în momentul luării deciziei de cumpărare a anumitor produse, în special în ceea ce privește țara de origine și standardele de siguranță, de igienă sau de protecție a mediului aplicabile la producția acestora – informații necesare pentru a face o alegere conștientă și informată – am votat în favoarea acestei propuneri de rezoluție, care invită Comisia să își prezinte din nou propunerea Parlamentului pentru a putea fi supusă dezbaterii în conformitate cu procesul legislativ instituit de Tratatul de la Lisabona.

Cu toate acestea, trebuie să menționez că, în timpul evaluării propunerii Comisiei referitoare la marcajul de origine, voi acorda o atenție deosebită susținerii corespunzătoare a produselor tradiționale, astfel încât o protecție mai bună a consumatorilor - care este atât necesară, cât și dezirabilă - să nu prejudicieze ireparabil micii producători de produse tradiționale. De asemenea, voi acorda o atenție specială mecanismelor utilizate pentru stabilirea originii, pentru a nu se crea un dezavantaj concurențial pentru producătorii europeni față de concurenții lor.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Credem că rezoluția adoptată nu corespunde cu ceea ce, în opinia noastră, ar trebui să reprezinte marcajul de origine, care constituie, între altele, un instrument destinat protecției locurilor de muncă în cadrul industriilor în Europa, mai ales în întreprinderile mici și mijlocii, și un instrument destinat abordării dumpingului social și ecologic. Din acest motiv ne-am abținut.

În plus, această rezoluție ignoră consecințele pe care liberalizarea comerțului mondial le are asupra locurilor de muncă și structurii industriale în diverse state membre. Trece cu vederea nenumăratele relocări în scopul obținerii de profit facil și consecințele acestora, precum dezindustrializarea unor vaste regiuni, creșterea șomajului și degradarea condițiilor economice și sociale. Această rezoluție nu face decât să invite Comisia și Consiliul „să ia toate măsurile necesare pentru a asigura condiții echitabile”.

În cele din urmă, regretăm faptul că majoritatea din Parlament a respins propunerile pe care le-am prezentat, care, între altele, au avut ca scop păstrarea locurilor de muncă, respectarea drepturilor lucrătorilor și ale consumatorilor, combaterea muncii copiilor sau a sclaviei și oprirea importului de produse din teritorii ocupate și care au insistat asupra necesității de a reține ajutorul european companiilor și investitorilor care își relocalizează producția.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Într-un context de criză economică care a lovit întreprinderile europene, Uniunea Europeană trebuie acum mai mult decât oricând să se doteze cu un sistem obligatoriu de marcaj de origine, chiar dacă pentru un număr limitat de produse importate, și anume produse textile, bijuterii, îmbrăcăminte și încălțăminte, bunuri din piele și genți, lămpi și felinare, obiecte din sticlă, deoarece este vorba despre informații prețioase pentru consumatorul final. De asemenea, le-ar permite consumatorilor europeni să cunoască exact țara de origine a bunurilor pe care le cumpără. Astfel, vor fi în măsură să identifice aceste produse în funcție de standardele sociale, ecologice și de securitate asociate în general cu această țară. Cu alte cuvinte, cetățenii noștri, în calitate de consumatori responsabili, vor beneficia de nivelul de transparență pe care îl solicită.

Jacky Hénin (GUE/NGL), *în scris.* – (FR) Noțiunea de „fabricat în” nu trebuie să fie doar o simplă chestiune de marcaj, ci trebuie să devină rapid un concept puternic de respectare a normelor celor mai avansate în materie de cunoaștere, de drepturi ale salariaților, de dezvoltare durabilă și de protecție a mediului și expresia unei atitudini economice responsabile.

Odată cu introducerea conceptului de „fabricat în Europa”, am putea permite consumatorului să efectueze o alegere informată, să ia măsuri pentru a obține drepturi noi.

Dar, încă o dată, ne rezumăm la declarații de bune intenții, ca și când dacă am afirma că suntem cei mai buni și cei mai puternici ar fi suficient pentru ca totul să devină realitate.

Este regretabil și de aceea mă voi abține.

Elisabeth Köstinger (PPE), *în scris.* – (DE) Înțeleg necesitatea unei discuții cu privire la crearea unui cadru legislativ european pentru marcajul de origine al produselor comerciale finite, în special în contextul informării consumatorului și al transparenței dintre partenerii comerciali. Utilizarea unui sistem de marcaj standardizat va rezulta într-o informare mai bună și mai precisă a consumatorilor și va indica standardele sociale și ecologice pe care le respectă produsele respective. În plus, marcajul de origine este o etapă importantă în sensul elaborării unor reglementări comerciale coerente cu țările terțe.

Cu toate acestea, este important să găsim echilibrul potrivit din perspectiva producătorilor și a consumatorilor. Transparența oferită consumatorilor nu trebuie să fie creată în detrimentul producătorilor. Nu trebuie să se genereze costuri suplimentare pentru întreprinderile mici și mijlocii. Ca parte din discuțiile în curs, este important să se stabilească orientări clare, iar acestea să fie apărute, inclusiv în numele Austriei. O eventuală soluție ar fi crearea unei mărci de origine europene voluntare pentru produsele comerciale finite, ținându-se seama de etichetele de calitate naționale și regionale existente.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Am votat favorabil deoarece marcajul „fabricat în” este esențial pentru transparența pieței și pentru a oferi consumatorilor informațiile necesare cu privire la originea produselor pe care le cumpără.

Este necesar să se consolideze economia europeană prin îmbunătățirea competitivității industriei din UE în cadrul economiei globale. Vom reuși să asigurăm o concurență loială doar dacă aceasta funcționează după norme clare pentru producători și pentru exportatori și importatori, ținând seama totodată de cerințele sociale și ecologice comune.

Andreas Mölzer (NI), *în scris.* – (DE) Salut cu bucurie instituirea marcajului de origine de către Uniunea Europeană. De acum înainte, țara de origine trebuie specificată pe anumite produse importate în UE din țări terțe. Scopul special al marcajului de origine este de a oferi consumatorilor din UE informații nerestricționate cu privire la țara de origine a bunurilor pe care le cumpără și de a le permite să asocieze respectivele bunuri cu standardele sociale, ecologice și de siguranță din țara în cauză.

Aceasta reprezintă prima etapă a unui război împotriva bunurilor provenite din Orientul Îndepărtat, care sunt adesea produse de lucrători exploatați și care sunt apoi vândute pe piața europeană la prețuri de dumping.

Cristiana Muscardini (PPE), în scris. – (IT) Domnule președinte, astăzi Parlamentul a reiterat cu fermitate o opinie pe care a exprimat-o deja cu mai multe ocazii în timpul legislaturii precedente: Europa trebuie să adopte un regulament care să instituie marcajul de origine al multor produse care pătrund pe teritoriul său.

Decizia derivă din necesitatea de a garanta o informare mai amplă a consumatorilor și, prin urmare, protecția acestora, pentru a le permite să facă alegeri informate. Regulamentul privind marcajul de origine le va permite în sfârșit întreprinderilor europene să concureze la același nivel cu întreprinderi din țări terțe în care, de un timp, se aplică legi privind marcajul de origine al produselor care pătrund pe teritoriul lor. Piața este liberă doar când normele sunt clare, reciproce și se aplică.

Obiectivul rezoluției aprobate este de a invita Comisia, după încercările zadarnice de mediere cu Consiliul, să reitereze propunerea, având în vedere noile responsabilități pe care le-a dobândit Parlamentul odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Avem certitudinea că acordul dintre grupurile politice ale Parlamentului European va fi esențial pentru stabilirea unui cadru juridic definitiv cu Consiliul.

Profit de această ocazie pentru a sublinia că trebuie respectate și extinse categoriile de mărfuri prevăzute în regulamentul propus actual în ceea ce privește produsele de fixare, cu alte cuvinte produse pentru care este esențial să se asigure calitatea și conformitatea cu regulamentele europene, pentru a se garanta siguranța în construcția de poduri, mașini, aparate electrocasnice și orice alt articol care presupune folosirea produselor de fixare. Garantarea siguranței este o prioritate pentru noi.

Votul de astăzi este un succes important pe care îl dedicăm consumatorilor și producătorilor europeni, acum, când Parlamentul a primit un nou avânt politic, datorită procedurii de codecizie care a compensat deficiența democratică cu care a trebuit să ne confruntăm atât de mult timp.

9. Corectările voturilor și intențiile de vot: a se vedea procesul-verbal

Președintele. Lista deputaților care au dorit să prezinte o explicație a votului s-a terminat.

Aș dori să se consemneze că dl Brons a adresat o cerere de luare de cuvânt, în cadrul unei solicitări de respectare a Regulamentului de procedură, deoarece a considerat că dl Martin a făcut referire la declarațiile sale. În conformitate cu Regulamentul de procedură, dl Brons urma să ia cuvântul acum. Prin urmare, aș dori să se consemneze că dlui Brons i s-a oferit ocazia de a lua cuvântul, dar nu a putut să o folosească, întrucât a fost absent.

(Ședința a fost suspendată la ora 14.10 și reluată la ora 15.00)

PREZIDEAZĂ: DL BUZEK

Președinte

10. Telecom (semnarea actelor)

Președintele. – Suntem martorii unui eveniment important, deoarece, peste câteva minute, eu și dna Torstensson vom semna câteva documente importante în legătură cu pachetul „Telecom”. Doamnă Torstensson, domnule comisar, doamnelor și domnilor, stimați colegi, actele juridice care formează pachetul „Telecom” au fost adoptate în cadrul unei proceduri de codecizie. Comunicațiile electronice și internetul au devenit principalele instrumente ale societăților noastre moderne. Acest pachet legislativ este un bun exemplu al modului în care activitatea noastră poate ajuta oamenii și al modului în care le poate afecta viața de zi cu zi.

În special, avem directiva cadru revizuită privind rețelele și serviciile de comunicații electronice. Raportoare pentru aceasta a fost colega noastră, dna Trautmann, care se află astăzi alături de noi. Directiva a fost adoptată în a treia lectură, ceea ce demonstrează cât de multă muncă a fost necesară ca să putem obține cele mai bune avantaje pentru cetățenii noștri. Elementele acestei directive care rămân sunt: administrarea mai eficientă și, într-o mai mare măsură, strategică a frecvențelor radio, o concurență mai acerbă și investiții mai simple în internet în viitor.

Directiva privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor, al cărei raportor a fost colegul nostru, dl Harbour, reprezintă, de asemenea, un important pas în direcția oferirii unor servicii mai bune. Am vrut să îmbunătățim drepturile consumatorilor, să protejăm confidențialitatea și datele personale, și, de asemenea,

să oferim fiecărui cetățean posibilitatea de a păstra același număr de telefon mobil atunci când schimbă operatorul, lucru care nu ar trebui să dureze mai mult de o zi lucrătoare.

În cele din urmă, pentru ca aceste principii să ia naștere într-o modalitate mai bună și mai coerentă, Parlamentul și Consiliul au hotărât să instituie o organizație europeană care reunește 27 de operatori naționali. Raportoare a Parlamentului pentru această chestiune a fost dna del Castillo Vera.

Prin urmare, aș dori să exprim marea mea considerație pentru raportori, bineînțeles, care sunt întotdeauna oameni-cheie. Aș dori, de asemenea, să mulțumesc tuturor celor a căror muncă susținută cu privire la aceste directive a contribuit la succesul de astăzi. Eforturile a numeroși oameni s-au combinat pentru obținerea acestui succes. În special, este cazul unor președinții succesive, și, mai ales, al Președinției cehe și al actualei Președinții suedeze, deoarece au fost responsabile pentru a doua și a treia lectură.

Cel mai mult, în special în acest moment, aș dori să mulțumesc comisarului și Comisiei Europene pentru pregătirea acestui pachet, care nu a fost singurul rezultat bun obținut în cursul ultimului mandat de cinci ani. Am dori să vă felicităm. Colaborarea domniilor voastre ne este de foarte mare ajutor, și, de asemenea, influențează modul în care cetățenii înțeleg ceea ce face facem noi.

Bineînțeles, cei trei raportori merită din plin recunoașterea, la fel ca președintele Comisiei pentru industrie, cercetare și energie, colegul nostru, dl Reul, și vicepreședintele Parlamentului, dl Vidal-Quadras, care au prezidat delegația PE la Comitetul de conciliere. Așadar, foarte mulți oameni au contribuit la succesul de astăzi.

Aș dori, vorbind din această poziție și în numele tuturor colegilor noștri deputați în Parlamentul European însă, înainte de toate, cetățenii ai Uniunii Europene, să exprim un adânc respect și stimă, deoarece acesta este cel mai bun exemplu al modului în care putem să facem un lucru pe care cetățenii îl vor considera un mare succes, un lucru care le va ușura viața. Vă felicit pe toți.

Åsa Torstensson, Președintă în exercițiu a Consiliului. – (SV) Domnule Președinte, aș dori să încep subliniind cât de încântată sunt de faptul că putem să semnăm pachetul de telecomunicații astăzi împreună. Pachetul consolidează concurența și protecția consumatorilor în Europa. Vom avea regulamente moderne și actualizate într-un domeniu în care progresul este foarte rapid.

Aș dori, de asemenea, să profit de ocazie ca să mulțumesc tuturor celor implicați pentru munca lor incredibil de susținută și constructivă și pentru colaborarea lor foarte creativă. Aș dori să extind mulțumirile mele către vicepreședintele Parlamentului European, Alejo Vidal-Quadras, către președintele comisiei, Herbert Reul, și către cei trei raportori ai Parlamentului, Catherine Trautmann, Pilar del Castillo Vera și Malcolm Harbour, care, ca și colegii mei din Consiliu, au desfășurat o activitate extrem de importantă ca să ne permită să elaborăm împreună pachetul privind telecomunicațiile.

Această colaborare a însemnat că am reușit să obținem un acord care indică, în mod clar, importanța majoră și crucială a internetului pentru libertatea de exprimare și pentru libertatea de informare, și, prin aceasta, nu am încălcat tratatul.

Pachetul telecomunicații este o victorie importantă pentru toți consumatorii din Europa. Încă o dată, aș dori să mulțumesc tuturor pentru munca depusă pentru obținerea acestui acord.

PREZIDEAZĂ: DL VIDAL-QUADRAS

Vicepreședinte-

11. Aprobarea procesului-verbal al ședinței anterioare: consultați procesul-verbal

12. Strategia extinderii 2009 privind țările din Balcanii Occidentali, Islanda și Turcia (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct este reprezentat de declarațiile Consiliului și ale Comisiei privind strategia extinderii 2009 privind țările din Balcanii de Vest, Islanda și Turcia.

Carl Bildt, --Președinte în exercițiu al Consiliului. – Domnule președinte, onorați membri, aceasta este o dezbatere cu adevărat importantă asupra unui subiect cu adevărat important. Totuși, dacă aș fi vrut, aș fi putut limita intervenția mea de astăzi la a afirma numai că Președinția este întru totul de acord cu propunerea de rezoluție

înaintată de dl Albertini în numele Comisiei pentru afaceri externe. Este important ca Parlamentul și Consiliul, la fel ca Comisia, să aibă aceeași poziție în privința unei chestiuni atât de importante ca aceasta.

Privind în urmă, poate că cel mai important dintre toate articolele aceluia tratat care a fost semnat la Roma pe Capitoliu, în urmă cu peste jumătate de secol, este ceea ce reprezintă, în prezent, articolul 49 din Tratatul de la Lisabona: orice stat european care nu respectă valorile și se angajează să le promoveze poate solicita să devină membru al Uniunii.

Acesta este modul prin care 19 dintre țările Uniunii noastre de astăzi au devenit membre și parte a inițiativei istorice a Uniunii noastre. Acesta este articolul prin care am reușit să promovăm pacea și prosperitatea și, de asemenea, statul de drept și administrațiile reprezentative în zone și mai mari ale acestei regiuni a lumii, odată atât de conflictuală.

Uneori, trebuie să mergem în alte părți ale lumii, așa cum eu am dator să fac destul de des, pentru a ni se aduce aminte cât de uriașă este, într-adevăr, această realizare.

Timp de mai bine de o jumătate de secol, Europa noastră a exportat războaie și ideologii totalitariste pe restul globului. Două războaie mondiale; două ideologii totalitariste; conflicte și suferință.

Acum, în schimb, exportăm ideea reconcilierii pașnice, a integrării în cadrul vechilor granițe, a normelor și reglementărilor comune ca modalitate comună de a obține o mai bună guvernare. Adăugați la toate acestea tot ceea ce am obținut prin articolul 49, care face, de asemenea, ca Uniunea noastră să se distingă mai bine în lume.

O Europă formată din 6, din 9, din 12, din 15 sau chiar din 25 de țări ar fi fost mai mică din fiecare punct de vedere – al ambiției, al poziției, al posibilităților, al respectului pe glob.

Rezoluția domniilor voastre afirmă, cu siguranță, pe bună dreptate că extinderea, citez: „s-a dovedit a fi una dintre cele mai de succes politici dintre toate politicile Uniunii Europene”. Aceasta este, în orice caz, o afirmație incompletă.

Știm cu toții că acest proces nu a fost pe deplin simplu. Îmi amintesc că m-am prezentat, într-o altă calitate, la un Parlament European anterior, reprezentând o țară care dorea să adere și, de asemenea, că m-am întâlnit cu cei care se temeau că viitoarea extindere la cele 12 țări de la acea dată ar implica riscul reducerii ambițiilor politice ale Uniunii.

Au existat atât dificultăți din partea noilor state membre în punerea în aplicare a politicilor noastre și a *acquis*-ului nostru în continuă dezvoltare, cât și dificultăți din partea noastră în adaptarea la propriul nostru succes în calitate de noi membri, însă, când privim înapoi, este foarte ușor să observăm că perioadele de extindere au fost și perioade în cursul cărora ne-am consolidat cooperarea.

În cursul ultimelor două decenii, numărul statelor membre a crescut mai mult decât dublu și, în succesiune rapidă, am obținut Tratatul de la Maastricht, Amsterdam, Nisa și Lisabona. Ultimele trei decenii nici nu au reușit să aplice în totalitate Tratatul de la Roma.

Aș spune că articolul 49 este la fel de important pentru viitorul nostru cum a fost pentru trecutul nostru. Încă mai există fascinația pentru noi. În cursul ultimului an, am primit noi cereri de aderare din partea Muntenegrului, Albaniei și a Islandei și există și alte state care știm cu toții că sunt la fel de dornice să ajungă în postura de a putea depune o cerere.

După ultima extindere, care a adus Uniunii aproximativ 100 milioane de noi cetățeni, atenția noastră este concentrată acum asupra țărilor din Europa de Sud-Est – unde probabil că sunt, de asemenea, până la 100 de milioane de cetățeni.

Acest lucru nu va fi nici rapid, nici ușor. Diversele provocări cu care ne confruntăm în diferite țări din regiunea Balcanilor de Vest sunt binecunoscute, și nu ne-a scăpat nici dimensiunea transformării Turciei.

Știm cu toții foarte bine că există, în opinia publică a fiecăruia, persoane care ar prefera doar să le închidă tuturor ușa, sperând că această problemă va dispărea, și care optează pentru o idee mai închisă despre Europa.

Eu fac parte dintre cei care sunt convingși că aceasta ar fi o greșeală de proporții istorice, ale cărei consecințe ar bântui Europa noastră foarte mult timp în viitor.

Ușa către Uniunea noastră ar putea să fie pentru ei, uneori, una foarte îndepărtată. Unele dintre ele vor avea de parcurs un drum foarte lung și dificil al reformelor, însă, dacă acea ușă s-ar închide, alte uși s-ar deschide

imediat pentru alte forțe, iar noi am putea, pur și simplu, să le vedem îndreptându-se în direcții care, în timp, vor avea consecințe negative pentru noi toți.

Iată de articolul 49 continuă să aibă o importanță atât de fundamentală. Este lumina călăuzitoare pentru reforme și reconciliere, care, în egală măsură, inspiră și îndrumă regiunile europene care nu sunt încă membre ale Uniunii noastre.

Dl comisar Rehn va intra în mai multe detalii referitoare la evaluarea Comisiei privind progresul tuturor acestor țări vizate, iar Președinția este de acord cu evaluarea făcută de Comisie.

Ambiția noastră continuă să fie aceea ca toate țările din regiunea Balcanilor de Vest să avanseze în procesul de aderare, știind că se află în etape diferite ale acestuia. Într-o anumită măsură în legătură cu acest lucru, ne așteptăm să fie luată o decizie ca, începând cu 19 decembrie, să existe acces fără viză în Uniunea noastră pentru cetățenii Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei, ai Muntenegrului și ai Serbiei. Acesta este un pas înainte important și extrem de semnificativ.

Împreună cu Parlamentul, împărtășim speranța că Albania și Bosnia vor recupera distanța și vor putea să se alăture acestui pas foarte important cât mai curând posibil.

Procesul de aderare a Croației a fost deblocat, iar în prezent avansează. Acest lucru este important pentru Croația și pentru întreaga regiune. Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei a obținut un raport foarte pozitiv din partea Comisiei, iar speranța mea este că, în decembrie, Consiliul va putea să indice în mod concret noi pași în procesul de aderare al acesteia.

Cererile Muntenegrului și Albaniei au fost înaintate Comisiei și cred că putem să ne așteptăm la avizul acesteia într-o perioadă de aproximativ un an.

Sperăm ca, în Bosnia, liderii politici să poată să se pună de acord asupra reformelor necesare, pentru a permite și acestei țări să analizeze posibilitatea depunerii unei cereri de aderare. Chiar în acest moment au loc negocieri indirecte facilitate de Uniunea Europeană și de Statele Unite, în strânsă cooperare.

Serbia a înregistrat progrese satisfăcătoare cu privire la punerea unilaterală în aplicare a acordului interimar, iar noi vom analiza, bineînțeles, foarte atent următorul raport al procurorului general al TPII cu privire la colaborarea acesteia la eforturile sale. Speranța noastră este că domnia sa este mulțumit de actualul nivel al eforturilor, cu toate că, bineînțeles, este, de asemenea, crucial ca aceste eforturi să fie menținute.

Mergând mai departe spre sud-est, aș dori să omagiez reformele esențiale care se desfășoară în Turcia cu privire la problema kurdă. Succesul acestora ar aduce țara mult mai aproape de standardele noastre europene în domenii de importanță fundamentală.

Există numeroase alte aspecte pe care cred că le va explica dl comisar. Fără o legătură directă, însă, de asemenea, de o importanță evidentă în această privință sunt discuțiile permanente între președintele Christofias și dl Talat cu privire la reunificarea Ciprului. Noi nu putem decât să îi îndemnăm să avanseze în direcția unei soluții cuprinzătoare pe baza unei federații bicomunale, bizonale, cu egalitate politică, în conformitate cu rezoluțiile corespunzătoare ale Consiliului de Securitate al ONU. Importanța acestui lucru cu greu poate fi exagerată.

Ne vom îndrepta fie către o nouă eră de reconciliere și cooperare în această parte a Europei și în întreaga regiune a Mediteranei de est, fie către o situație în care se poate observa cu ușurință faptul că ne vom confrunta cu probleme ce se vor agrava rapid.

O mare parte a atenției noastre se îndreaptă către provocările din Europa de Sud-Est, însă cererea Islandei se adaugă la motivele pentru care trebuie să ne concentrăm mai mult atenția asupra tuturor problemelor regiunii Arctice și a Nordului Îndepărtat. Și aceasta este o zonă în care Uniunea noastră trebuie să fie mai prezentă și mai implicată în viitor. Importanța sa este tot mai mult în atenția tuturor actorilor globali importanți, iar cererea Islandei ar trebui, de asemenea, luată în considerare din această perspectivă.

Având o tradiție democratică ce se întinde pe o perioadă de aproximativ o mie de ani și fiind membru al pieței noastre unice prin intermediul Spațiului Economic European, este evident că Islanda a înaintat deja destul de mult pe drumul către calitatea de stat membru, cu toate că va trebui să evaluăm progresul viitor atunci când vom primi *avizul* Comisiei.

Domnule președinte, aceasta este ceea ce a reușit să obțină atât de bine Președinția suedeză până în prezent în domeniul atât de important al aderării. Mai avem la dispoziție câteva săptămâni importante, în cursul

căroră mă aștept la noi progrese, însă permiteți-mi să închei afirmând că nu consider că am finalizat construirea Europei noastre. Sunt totuși ferm convins că trebuie să rămânem o Europă deschisă și că ar trebui să rămânem implicați într-un proces de extindere care aduce cu sine o bună guvernare, statul de drept, reconciliere, pace și prosperitate în zone tot mai mari ale Europei noastre.

Acest lucru este, în mod evident, extrem de important pentru ele, însă trebuie să recunoaștem că este extrem de important și pentru noi și să nu uităm că ne va permite, de asemenea, să ne distingem și mai mult în lume și va permite vocii noastre să ceară și mai mult respect în viitor.

Olli Rehn, membru al Comisiei. – Domnule președinte, permiteți-mi, în primul rând, să mulțumesc membrilor Comisiei pentru afaceri externe și președintelui acesteia, Gabriele Albertini, pentru rezoluția sa echilibrată și cuprinzătoare. Aș dori, de asemenea, să vă mulțumesc tuturor pentru colaborarea excelentă oferită în cursul ultimilor cinci ani. Parlamentul European a contribuit foarte mult la elaborarea politicii noastre de extindere, iar domniile voastre ați reprezentat un exemplu de responsabilitate democratică. Aștept cu interes să ne continuăm excelenta colaborare în viitor, indiferent care ar fi portofoliul meu.

Uniunea Europeană va face un mult așteptat pas înainte săptămâna viitoare, când intră în vigoare Tratatul de la Lisabona. Acest lucru va iniția o nouă eră în politica afacerilor externe a UE. Indirect, va consolida și consensul reînnoit al Uniunii Europene privind extinderea pe baza celor trei „C”: consolidare, condiționalitate și comunicare, combinat cu o capacitate acceptată de a integra noi membri. Aceasta ne va permite să continuăm procesul nostru de aderare treptat și gestionat cu atenție.

Așa cum ilustrează proiectul de rezoluție al domniilor voastre, extinderea este una dintre cele mai puternice instrumente de politică externă de astăzi ale UE. Acesta a fost și spiritul mesajului lui Carl Bildt, iar eu sunt de acord cu acest mesaj bazat pe dovezi empirice obținute în cursul Președinției suedeze și al anilor și deceniilor trecute. Este, de asemenea, adevărat că plauzibilitatea Uniunii Europene, în calitate de actor global, se menține sau scade în funcție de capacitatea noastră de a ne contura propria vecinătate. Acesta este domeniul în care am înregistrat cele mai remarcabile succese ale noastre în cursul ultimilor 20 de ani de transformare a continentului european prin reunificarea estului și vestului și, astfel, de construire a Uniunii Europene.

Extinderea a fost un motor principal al acestui proces și continuă să transforme, în prezent, Europa de Sud-Est. Cererile de aderare ale Albaniei și Muntenegrului subliniază permanenta putere de atracție a Uniunii. Cererea Islandei adaugă o nouă dimensiune politică și geoeconomică agendei noastre privind extinderea. Bosnia și Herțegovina și Serbia analizează amândouă posibilitatea depunerii unei cereri. Având în vedere criza economică, toate țările acestea ar fi putut cu ușurință să se îndrepte înspre interior. În schimb, ele continuă să urmeze orientarea europeană, cu toate alegerile dificile și reformele îndrăznețe pe care le implică aceasta. Croația se apropie de linia de sosire după patru ani de negocieri de aderare intense. Acum, Zagrebul trebuie să-și intensifice eforturile de reformare, în special în domeniul juridic și în cel al luptei împotriva corupției și a crimei organizate, pentru a putea încheia negocierile. Cooperarea cu TPII rămâne o obligație.

Am observat progrese constante și în Turcia. Turcia are un rol-cheie în securitatea energetică și în dialogul între civilizații. Angajamentul Ankarei cu privire la normalizarea relațiilor cu Armenia este istoric, așa cum este și disponibilitatea democratică de rezolvare a problemei kurde, însă Turcia mai are o bucată lungă de drum de străbătut. Pe lângă reforme, ne așteptăm ca Turcia să asigure punerea în aplicare în totalitate a Protocolului de la Ankara și să înregistreze progrese în direcția normalizării relațiilor cu Ciprul.

Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei a înregistrat, recent, progrese convingătoare și s-a preocupat temeinic de prioritățile privind reformele-cheie. Țara îndeplinește suficient criteriile politice de la Copenhaga. Acești factori au permis Comisiei să recomande deschiderea negocierilor de aderare. Am impresia că guvernul de la Skopje a considerat, pe bună dreptate, recomandările noastre drept o încurajare de a rezolva, pentru totdeauna, problema numelui, în care este implicată și Grecia. Există acum un nou context, o nouă dezbatere și o nouă oportunitate pe care am încredere că, atât Skopje, cât și Atena, le vor fructifica.

Există vești bune și din Serbia. Belgradul și-a demonstrat angajamentul privind integrarea în Uniunea Europeană, inclusiv prin punerea în aplicare unilaterală a acordului interimar cu UE și presupun că TPII ar trebui acum să fie mulțumit de eforturile Serbiei. Sunt de acord cu proiectul de rezoluție al domniilor voastre privind deblocarea acordului. Este, într-adevăr, timpul să-i permitem Serbiei să treacă la următoarea etapă a călătoriei sale europene.

Bosnia și Herțegovina își prezintă propriile provocări serioase, parțial din cauza istoriei sale pline de războaie, însă permiteți-mi să clarific faptul că, în cadrul extinderii Uniunii Europene, nu pot exista reduceri. Cererea de aderare a Bosniei poate fi luată în considerare numai după ce se va închide OHR. De asemenea, Bosnia

trebuie să facă schimbări constituționale, în parte, pentru a respecta Convenția europeană a drepturilor omului. Respectarea drepturilor omului este un principiu fundamental al Uniunii Europene. Împreună cu Președinția și cu Statele Unite, am propus un pachet de reforme pentru a obține acest lucru. Pentru bine cetățenilor și al întregii regiuni, sper ca, în Bosnia, conducătorii să profite de această ocazie și să ajungă la un acord. UE și SUA sunt implicate la cel mai înalt nivel, deoarece dorim ca Bosnia să reușească, iar eu consider că poate să reușească.

Referitor la Kosovo, stabilitatea a fost menținută, însă continuă să fie fragilă. Comisia a prezentat un studiu despre cum să promovăm dezvoltarea economică și socială a Kosovo și să îl atașăm Europei. După ce condițiile sunt îndeplinite, identificăm posibile facilități privind vizele și comerțul ca aspecte-cheie.

În încheiere, am stabilit împreună o agendă ambițioasă, dar, dacă ne uităm în urmă, realistă, în urmă cu cinci ani, când mi-am început mandatul de comisar pentru extindere. În cadrul audierilor mele, am spus acestui Parlament că, până în 2009, doream să văd o Uniune Europeană formată din 27 de state membre, inclusiv Bulgaria și România, procesul de aderare cu Croația ajuns în etapa finală, celelalte țări din regiunea Balcanilor de Vest legate la UE prin acorduri de asociere, Turcia angajată cu fermitate pe un drum european, situația statului Kosovo rezolvată și Ciprul reunificat. Sunt bucuros și mândru de faptul că, cu excepția importantă a Ciprului, unde negocierile de soluționare sunt încă în desfășurare, aproape toate ambițiile noastre s-au concretizat. Am lucrat împreună pentru atingerea acestor obiective atât de merituoase și, împreună, am făcut diferența. Chiar și situația din Cipru s-ar mai putea concretiza, spre binele tuturor cetățenilor acestei țări și al Uniunii Europene.

În plus, cu toate că am sperat acest lucru, în urmă cu cinci ani nu am îndrăznit să previzionez progrese cu privire la liberalizarea vizelor. Cu toate acestea, ne aflăm în prezent la o lună distanță de transformarea în realitate a visului cetățenilor Serbiei, Muntenegrului și Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei. Sperăm să facem același lucru și pentru Albania și Bosnia și Herțegovina anul viitor, de îndată ce vor îndeplini condițiile.

Prin urmare, este o atenționare foarte importantă pentru noi toți, cei care lucrăm cu Europa de Sud-Est, despre cât de atrăgător rămâne visul european pentru milioane de cetățeni din imediata noastră vecinătate. Să le menținem acest vis și, cu timpul, să-l transformăm în realitate.

Gabriele Albertini, în numele Grupului PPE. – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, votul de luni din cadrul Comisiei pentru afaceri externe a adus dovezi suplimentare cu privire la complexitatea și, în același timp, la beneficiile extinderii granițelor geografice și politice ale Europei pe care le cunoaștem astăzi.

Datorită muncii și eforturilor colegilor mei raportori și contribuției fiecărui grup politic, am obținut un text care s-a dezvoltat pe baza originalului și a redefinit numeroase aspecte care, inițial, erau numai menționate în trecere.

Dezbateră din cadrul comisiei și, de asemenea, din cadrul grupurilor Țărilor nu a dus lipsă de contradicții, uneori chiar aprinse, care sunt tipice unei confruntări cuprinzătoare ce depășește pozițiile politice respective. Evenimentele istorice ale fiecărei națiuni și situația actuală a relațiilor acestora contraveneau cererilor depuse de țările candidate sau potențial candidate.

În mai puțin de un an, au fost depuse alte trei cereri de deschidere a negocierilor de aderare: Muntenegru în decembrie 2008, Albania în aprilie 2009 și Islanda în iulie 2009. Aceasta este o indicație a faptului că proiectul european se poate lăuda, în continuare, cu foarte multă atractivitate și că este considerat un factor important de stabilitate, în special în urma căderii piețelor financiare.

Textul obținut în urma voturilor din cadrul Comisiei pentru afaceri externe subliniază și mai mult nevoia ca țările care doresc să se alăture Uniunii Europene să se confrunte conștient cu această tranziție, cunoscând datoriile și implicațiile pe care le implică acest proces.

Aderarea lor le cere să respecte parametrii europeni, nu numai pe cei economici și politici, dar și pe cei culturali, sociali și legali, pentru a asigura faptul că rezultatul final reprezintă mai mult decât un quantum al componentelor sale.

Sper ca textul asupra căruia se va vota mâine în sesiune plenară va aborda toate aspectele strategiei generale privind extinderea într-un mod mai echilibrat și mai concis. Va beneficia, în mod evident, de contribuția rezoluțiilor specifice cu privire la fiecare țară.

Kristian Vigenin, în numele Grupului S&D. – Domnule președinte, documentul de strategie privind extinderea și rezoluția pe care le vom adopta mâine demonstrează angajamentul nostru puternic față de politica de

extindere, care s-a dovedit a fi cea mai de succes politică dintre toate politicile UE și a adus beneficii atât statelor membre existente, cât și celor noi.

Extinderea a contribuit la o dezvoltare fără precedent a zonei de pace, securitate și prosperitate din Europa, iar acum pregătim extinderea și mai mare a acestei zone, pentru ca aceasta să cuprindă, în următorii ani, regiunea Balcanilor de Vest, Islanda și Turcia.

Alianța Socialiștilor și Democraților rămâne una dintre forțele din acest parlament care sunt cel mai mult în favoarea extinderii, subliniind, în același timp, că nu pot fi făcute niciun fel de compromisuri în legătură cu îndeplinirea criteriilor de la Copenhaga și a tuturor criteriilor de referință importante pe baza cărora este evaluat nivelul de pregătire al candidaților.

Sperăm ca negocierile cu Croația să se încheie cât mai devreme posibil anul viitor. Ne așteptăm ca propunerea Comisiei Europene cu privire la începerea negocierilor cu fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei anul viitor să fie confirmată de Consiliu, pentru ca procesul să poată începe anul viitor. Sperăm să înregistrăm o nouă dinamică în procesul de negociere cu Turcia, inclusiv deschiderea capitolului energie. Iar noi considerăm că UE poate menține dinamica consolidând progresele pozitive înregistrate în toate țările implicate în procesul de aderare. Liberalizarea vizelor reprezintă un excelent pas pentru a le demonstra popoarelor din regiunea Balcanilor de Vest că se îndreaptă în direcția corectă.

Permiteți-mi să-mi exprim speranța că intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona va spori și mai mult capacitatea Uniunii Europene de a integra noi membri, finalizând reformele instituționale din cadrul Uniunii.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, în numele Grupului ALDE. – (NL) În calitate de președintă a Grupului ALDE, am prieteni, cunoștințe și tovarăși în toate țările care fac obiectul raportului de astăzi.

Aș dori să încep prin a-i ura doli comisar Olli Rehn mult succes în ceea ce a realizat în decursul ultimilor cinci ani și, în special, să îl felicit pentru acest eforturi. Merită întreaga noastră recunoștință. După cum am afirmat, am prieteni și cunoștințe în toate aceste țări și pot spune, cu o anumită mândrie, că, din câte știu, suntem singura familie politică mare care a ajuns la un acord asupra statutului în cazul Kosovo. Am ajuns la o poziție unanimă în această privință încă din 2006 și am menținut-o. Să nu credeți că a fost o simplă coincidență, deoarece a fost un lucru la care am lucrat foarte mult.

Prin urmare, vă puteți imagina cât sunt de dezamăgită, în primul rând, să văd că Kosovo nu a fost inclus în acordul de facilitare a acordării vizelor. Mi se pare că kosovarii sunt pedepsiți pentru faptul că anumite state membre ale UE încă nu au reușit să se împace cu ideea că Kosovo este acum un stat independent. În opinia mea, acest lucru este mare păcat. Domnule președinte în exercițiu al Consiliului și domnule comisar, permiteți-mi să semnaliez câteva chestiuni despre ceea ce pare să fie actuala stare de fapt în Bosnia și Herțegovina. Mă tem că sunt mai puțin optimistă decât domniile voastre cu privire la obținerea unui rezultat pozitiv pe câteva fronturi, chiar și numai pentru faptul că este posibil ca popoarele de acolo să aibă impresia că, dintr-o dată, totul trebuie să se desfășoare extrem de rapid și că nu este timp pentru consultări corespunzătoare, cel puțin cu niciun partid politic altul decât cele mai mari, cu care mențineți legătura.

În final, aș dori să clarific, în numele grupului meu, faptul că insistăm ca țările candidate să respecte neapărat toate criteriile de la Copenhaga, fără a se face nicio excepție, de niciun fel, pentru absolut nimeni. Nu trebuie nici să credeți că suntem indiferenți la capacitatea de absorbție a Uniunii Europene. Cu toate acestea, ceea ce ne nemulțumește este faptul că unii dintre colegii noștri par să dorească să folosească această noțiune de capacitate de absorbție pentru a amâna pe perioadă nedeterminată aderarea noilor țări. Nu suntem de acord cu aceasta.

Dați-mi voie să închei. Domnule comisar, cred, într-adevăr, că ultimii cinci ani au fost un real succes. Vă doresc mult succes în viitor. Sunt sigură că ne vom mai întâlni în acest parlament, chiar dacă, poate, într-o altă calitate, însă, oricum, vă mulțumesc foarte mult.

Ulrike Lunacek, în numele Grupului Verts/ALE. – Domnule președinte, în numele Grupului Verts/ALE, trebuie să spun că sunt foarte mulțumită că această rezoluție comună afirmă, din nou, că există o implicare puternică din partea Parlamentului European privind extinderea și că dinamica de extindere, în privința căreia am purtat o discuție în cadrul Comisiei pentru afaceri externe, va fi menținută.

Acest lucru este adevărat în special pentru Europa de Sud-Est. Sper că istorica plină de conflicte armate, de cruzime dincolo de imaginație, a acelei păți a Europei se va termina pentru totdeauna și cred că Uniunea Europeană joacă un rol esențial în aceasta. Și în această privință sunt foarte mulțumită de faptul că angajamentul solid este menținut în această rezoluție.

Așa cum s-a spus deja, s-au înregistrat progrese în numeroase privințe. A existat progres în privința câtorva dintre conflictele existente acolo și, în calitate de raportoare pentru Kosovo, sunt foarte mulțumită că Președinția spaniolă a anunțat, în cursul mandatului său, că va invita Kosovo să participe la conferința regiunii Balcanilor de Vest, care sper că va fi o posibilitate de a înregistra progres cu privire la problema statutului.

Există un lucru despre Kosovo care a fost deja spus de antevorbitorul meu. Aș fi preferat ca Kosovo să facă parte din aceasta, însă, cel puțin, am asigurat faptul că va exista un început al dialogului cu privire la vize, în scopul liberalizării lor.

Aș dori să comentez un amendament pe care îl vom propune pentru mâine. Acesta se referă la una dintre minoritățile care au un statut foarte dificil în multe regiuni din Europa de Sud-Est, dar și în alte părți ale Europei, însă în special în Kosovo, și anume minoritatea romă. În prezent, aproape 12 000 de romi, în mare parte copii, sunt pe punctul de a fi repatriați din statele membre, în mare parte în Kosovo, unde știm că nu sunt condiții de natură să le permită să ducă o viață omenească. Așadar, aș solicita deputaților în acest Parlament să voteze mâine în favoarea amendamentului pe care îl propunem, pentru a putea, cel puțin pe perioada iernii, să încetăm repatrierea romilor în Kosovo și pentru a ajuta această țară să creeze condiții care să permită minorităților rome să trăiască și acolo, și aici.

De Ziua internațională pentru eliminarea violenței împotriva femeilor, sunt, de asemenea, foarte mulțumită că am obținut amendamente la acest text care clarifică faptul că discriminarea femeilor și violența împotriva femeilor sunt subiecte împotriva cărora trebuie să lucreze atât guvernele regiunii, cât și Uniunea Europeană.

Încă un lucru: alte minorități etnice și minoritățile sexuale. Consider că aceasta este o direcție importantă către democratizare.

Charles Tannock, în numele Grupului ECR. – Domnule președinte, Grupul ECR susține cu tărie extinderea europeană. Prin extinderea beneficiilor calității de membru al UE asupra țărilor care sunt eligibile conform articolului 49, sperăm să asistăm la dezvoltarea Europei mai permissive, mai flexibile în care credem ca grup.

Se întâmplă să fiu raportor permanent pentru Muntenegru, care reprezintă un caz de vești bune în ceea ce privește progresul înregistrat în vederea obținerii calității de membru, deși a depus cererea destul de recent. Cu toate acestea, voi vizita și eu în curând acea țară pentru a mă hotărî singur și pentru a face o evaluare independentă.

Salut și faptul că Islanda poate deveni un candidat în curând. Totuși, tot în regiunea Balcanilor, disputa bilaterală a Croației cu Slovenia în privința graniței nu trebuie să constituie o barieră în calea aderarea la UE și sper că și Macedonia va deschide în scurt timp negocierile.

Cu privire la Turcia, continuă să existe multe îngrijorări în privința drepturilor omului, a blocaei continue asupra Armeniei, a libertății religioase și a refuzului de a primi nave cipriote în porturile turcești. De asemenea, după părerea mea, a fost regretabil faptul că Turcia l-a invitat recent, la Summit-ul OIC din Istanbul, pe președintele Bashir al Sudanului, un om pus sub acuzare de Tribunal Penal Internațional pentru ororile comise în Darfur.

În cele din urmă, cu toate că Ucraina nu este o țară direct legată de această dezbatere, sper, de asemenea, că, indiferent de rezultatele alegerilor prezidențiale ce vor avea curând loc în Ucraina, Uniunea Europeană va continua să mențină posibilitatea unei potențiale calități de membru a Ucrainei, dacă aceasta este, într-adevăr, opinia majoritară a poporului ucrainean. În același spirit, acest lucru ar trebui să se aplice și Moldovei și, într-o zi, Belarusului, dacă va deveni o țară democratică.

Nikolaos Chountis, în numele Grupului GUE/NGL. – (EL) Domnule președinte, domnule comisar, domnule președinte în exercițiu, pentru a începe cu problema strategiei extinderii, aș dori să spun că, din perspectiva extinderilor de până acum și a modului în care abordăm noile țări candidate, cred că politica Uniunii Europene nu ajută întotdeauna la abordarea problemelor economice și sociale ale lucrătorilor și societăților care au aderat și vor adera, iar, în numeroase cazuri, asistența, fondurile și altele asemenea sunt fie inadecvate, fie se îndreaptă într-o direcție greșită și, drept urmare, egalitățile regionale și sociale sunt fie continuate, fie extinse.

Aș dori să menționez cazul Turciei. Trebuie făcute presiuni pentru ca Turcia să-și respecte promisiunile și să-și onoreze angajamentele, în special Protocolul de la Ankara cu privire la recunoașterea Republicii Cipru, ale cărei drepturi în temeiul dreptului internațional le contestă. Aș reaminti Parlamentului că mai există probleme cu privire la drepturile democratice și libertățile sindicale în Turcia, așa cum a fost indicat de recenta acuzare și judecare a unor membri sindicali turci în Izmir.

Aș dori să menționez cazul Kosovo. Aici, abordarea trebuie să fie cu respectarea Rezoluției 1244/99 a Consiliului de Securitate al ONU. Mai există probleme, precum statutul sârbilor din Kosovo, care trăiesc într-o stare de izolare, și nerespectarea acordurilor privind reintegrarea refugiaților.

În cele din urmă, FYROM: problema denumirii trebuie analizată în cadrul Organizației Națiunilor Unite și al unui acord bilateral de instituire a granițelor geografice. Aș dori să vă întreb, domnule comisar și domnule președinte în exercițiu, ce credeți despre cea mai recentă inițiativă a premierului elen nou ales de a se întâlni cu premierul Albaniei și cel al FYROM?

Nikolaos Salavrakos, în numele Grupului EFD. – (EL) Domnule președinte, după părerea mea, articolul 49 din Tratatul de la Roma nu reprezintă o solicitare romantică adresată statelor membre de a participa la extinderea unei Europe unificate. Adoptarea principiilor Uniunii Europene reprezintă o ambiție realistă a cât mai multor țări europene cu putință. Numai atunci se vor aplica condițiile preliminare de bază pentru cei trei „C”: consolidare, condiționalitate și comunicare.

Măine, Consiliul va analiza propunerea de rezoluție a dlui Albertini, în care acesta declară în mod expres faptul că, deși Turcia a înregistrat anumite progrese în sensul respectării criteriilor politice de la Copenhaga, mai sunt încă multe de făcut, atât în sectoarele drepturilor omului, al libertății de exprimare și al libertăților religioase, cât și în comportamentul politic al Turciei în general în cadrul sistemului de justiție și așa mai departe.

Totuși, este evident că Turcia a făcut recent eforturi pentru a-și impune supremația asupra Orientului Mijlociu și a Caucazului într-un mod care este contrar principiilor standard ale Uniunii Europene. Un alt exemplu este comportamentul Turciei în privința chestiunii Iranului, care este în totalitate contrar politicii externe a UE și angajamentului său în baza Protocolului de la Ankara. Mai sunt încă opt capitole care trebuie analizate cu Turcia și, prin urmare, consider că, aceasta fiind situația, Turcia nu este încă pregătită să i se acorde o dată de inițiere a negocierilor.

În ceea ce privește FYROM, am două lucruri de spus: am observat că recente acțiuni și declarații ale premierului său cauzează probleme în țările învecinate și am dori ca acest comportament să fie atenuat.

Barry Madlener (NI). – (NL) Dl Van Rompuy avea, în mod firesc, foarte multă dreptate când făcea următoarea observație, în 2004: „Turcia nu face parte din Europa și nu va face niciodată”.

Prin această observație, Van Rompuy sublinia valorile fundamentale ale Europei pe care, în opinia sa, Turcia le-ar submina. Astfel, Van Rompuy a exprimat obiecții de principiu la adresa calității de membru a Turciei. Iar noi, Partidul pentru libertate din Olanda, suntem într-un totu de acord cu domnia sa. Bineînțeles, el nu își poate retrage acum afirmațiile de principiu făcute, nici măcar în scopul de a obține stilata funcție de Președinte al Uniunii Europene. Turcia a demonstrat chiar dispreț față de democrație și libertatea de exprimare afirmând că Geert Wilders, liderul partidului pe care îl reprezintă, un reprezentant al poporului ales în mod democratic, este fascist și rasist. Ce comparație revoltătoare și lipsită de fundament! Nu ar trebui să fim privați de posibilitatea de a critica Islamul. Însă Turcia își arată aici adevărata față.

Domnule Rehn, vă adresez următoarea întrebare: care este reacția dumneavoastră la această atitudine revoltătoare din partea Turciei? Desigur, există un singur răspuns posibil: încetarea imediată a tuturor negocierilor cu Turcia. Să fim sinceri cu turcii. Să fim sinceri cu turcii, așa cum au fost Angela Merkel și Nicolas Sarkozy și cum a fost și bunul lor prieten, Herman Van Rompuy. Încetați orice negociere cu Turcia și cu alte țări islamice.

(Vorbitorul a fost de acord să răspundă la o întrebare în conformitate cu procedura cartonașului albastru menționată la articolul 149 alineatul (8))

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Păreți foarte impresionat de ceea ce are de spus dl Van Rompuy. Nu credeți că majoritatea persoanelor ar fi mai impesonate de faptul că numai 3% din suprafața Turciei se află pe continentul european și că propunerea ca Turcia să devină membru cu drepturi depline al Uniunii Europene este, din motive geografice, total bizară?

Barry Madlener (NI). – Ei bine, nu am auzit o întrebare adevărată, însă, bineînțeles, suntem de acord că există mai multe motive pentru care Turcia să fie refuzată. Am menționat numai câteva, însă acesta este un alt bun motiv de a spune nu și, prin urmare, vă mulțumesc pentru aceasta.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Domnule președinte, domnule Bildt, domnule comisar, este posibil ca aceasta să fie ultima dezbatere cu privire la extindere pe care o desfășurăm cu domnia voastră, domnule Rehn. Aș dori să vă mulțumesc pentru numeroasele dezbateri bune pe care le-am desfășurat cu domnia voastră din 2004.

Aș dori să fac câteva comentarii. După părerea mea, acum este timpul ca dificultățile create pentru Croația din afara țării să fie rezolvate rapid astfel ca, în cursul anului viitor, să putem ajunge rapid la o decizie cu Croația, să finalizăm negocierile și să ratificăm tratatul de aderare. Consider că aceste aspecte bilaterale, care se aplică pentru câteva țări, incluzând FYROM și Grecia, și, de asemenea, măsurile care sunt luate permanent împotriva Serbiei, care cred că este o țară extrem de importantă din punctul de vedere al stabilității în regiune, ar trebui rezolvate rapid.

Trebuie clarificat că fiecare țară ar trebui judecată conform capacităților sale și că promisiunea făcută la Salonic, în special cu privire la regiunea Balcanilor de Vest, va fi menținută. Fiecare țară trebuie să fie evaluată pe baza capacităților sale, iar viteza procesului trebuie adaptată corespunzător.

Totuși, este important și să explicăm că se aplică criteriile de la Copenhaga. Regret faptul că social democrații, verzii și alții au refuzat să menționeze criteriile de la Copenhaga în cadrul comisiei. Sper că vor fi revizuite în plen. Am transmite țărilor candidate un mesaj complet greșit, în același mod dacă nu am fi menționat capacitatea de absorbție a Uniunii Europene.

Perspectiva europeană trebuie să fie corectă pentru ca procesele de reformare internă să înceapă. Cu toate acestea, este, de asemenea, important să fie îndeplinite condițiile necesare, pentru a nu se da naștere la false așteptări.

Din acest motiv, în ceea ce privește criteriile de la Copenhaga, în cazul Turciei trebuie să asigurăm și faptul că condițiile politice legate de libertatea de exprimare, de democrație, de statul de drept și de libertatea religioasă reprezintă o cerință pentru aderare și că nu există posibilitatea unui compromis în acest domeniu.

Adrian Severin (S&D). – Domnule președinte, poate că cea mai importantă lecție a extinderii anterioare este aceea că am adus în Uniune țări, piețe, instituții și resurse industriale, însă am lăsat în urmă sentimentele și părerile oamenilor. Cred că trebuie să evităm să repetăm aceeași experiență în viitor.

Trebuie să pregătim nu numai țările implicate în procesul de aderare, ci și actualele state membre.. Renumita oboeală a extinderii spune mai multe despre lipsa pregătirii statelor actuale – a vechilor state membre, nepregătite să trăiască împreună cu noile state membre – decât caracterul de nedigerat al noilor state membre.

În continuare, cred că ar trebui, atunci când vorbim de țările candidate, să evităm orice condiționalitate care nu este legată în mod direct de capacitatea lor de a conlucra cu noi din punct de vedere legal, instituțional, politic și cultural și de a concura cu noi în cadrul pieței interne în sensul mai larg al acestui concept. Nu ar trebui să impunem condiționalități care nu sunt direct legate de aceste criterii. Ar trebui să ne amintim că extinderea se referă la un viitor mai bun, nu la un trecut mai bun. Ne gândim prea mult la acest trecut.

În al treilea rând, fiecare țară ar trebui, într-adevăr, să adere pe baza meritelor sale. Însă ar trebui să le evaluăm capacitatea de a contribui, în urma aderării, la obținerea unei mai bune situații în regiune, a unei mai bune stabilități și a unei mai bune integrări la nivel regional.

Gestionarea așteptărilor este, de asemenea, extrem de importantă, iar eu consider că, poate, în viitor, ar trebui să avem mai multă imaginație atunci când încercăm să permitem un anumit tip de integrare treptată a unei țări a cărei integrare deplină nu este preconizată pe termen scurt.

Ultima mea observație este că eu consider că trebuie să reanalizăm problema identității noastre, a identității noastre culturale și politice, pentru a ști cu exactitate care sunt limitele extinderii noastre.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Suntem pe punctul de a adopta aici, astăzi, o rezoluție care este așteptată cu mult interes și cu multă nerăbdare în numeroase țări din Europa de Sud-Est.

Această rezoluție vorbește în termeni foarte diferiți de cei utilizați în Europa de Sud-Est cu numai câțiva ani în urmă. Într-adevăr, acești termeni sunt cei care ne-au oferit imboldul către dezbaterile noastre de astăzi și o îndrumare spre ea. Cred că este important că ceea ce poate fi reținut din cuvintele dlui Bildt, ale dlui Președinte în exercițiu, ale dlui comisar Rehn, pe de o parte, și din cele ale dlui Albertini, președintele Comisiei pentru afaceri externe, care a asigurat faptul că putem adopta o astfel de rezoluție substanțială și fundamentală, pe de cealaltă parte, este că noi susținem perspectivele europene ale tuturor țărilor implicate. Aici, aș evidenția în special Turcia.

Numai atunci când oferim posibilitatea extinderii și includerii tuturor țărilor implicate, anumite aspecte din regiunea respectivă, cum ar fi tendințe care arată o mai mare fragmentare a statelor succesoare ale fostei Iugoslavii, probleme privind granițele și incidente ocazionale legate de toleranța religioasă sau altele de natură similară, devin, într-o anumită măsură, mai puțin periculoase pentru regiunea mai mare.

Prin urmare, putem concluziona că proiectul de a aduce pace și progres în ceea ce a fost odată o parte nestatornică a Europei va continua, cu siguranță.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Domnule președinte, sunt de acord, la fel ca grupul meu, că politica de extindere a Uniunii Europene este una dintre cele mai productive și mai convingătoare politici ale acesteia.

Din acest motiv, domnule Rehn, sunt puțin îngrijorată în privința viitorului domniei voastre, pentru că nu sunt pe deplin sigură de modul în care vom putea să găsim un portofoliu pentru dvs. în cadrul viitoarei Comisii care să fie mai atrăgător decât cel al extinderii.

Este absolut uimitor de remarcat ce poate aduce cu sine perspectiva calității de membru ca forță a schimbării, a dezvoltării democrației, într-o țară cum este Turcia. Da, bineînțeles, mai trebuie obținute multe lucruri: independența sistemului judiciar, asigurarea unui rol pentru armată, libertatea de exprimare, faptul că toate aspectele problemei kurde sunt cu adevărat rezolvate odată pentru totdeauna, bineînțeles.

Totuși, consider că este important să subliniem faptul că această extindere a UE nu este numai în beneficiul țărilor care fac parte din procesul de aderare; este și în beneficiul nostru și, de asemenea, în beneficiul factorilor noștri de decizie europeni.

Este iresponsabil ca eforturile de schimbare ale unei țări cum este Turcia să fie diminuate permițând ca îndoielile asupra rezultatului procesului de negociere să persiste. Da, rezultatul procesului de negociere va fi acela că Turcia se va alătura și trebuie să spunem foarte clar acest lucru.

Ryszard Antoni Legutko (ECR). – (PL) Domnule președinte, extinderea Uniunii Europene nu este numai în interesul țărilor care aderă la UE sau care aspiră la aceasta, ci este și în interesul nostru, al tuturor. Aceasta, pentru că contribuie la creșterea integrității și securității. Prin urmare, observăm cu plăcere progresul înregistrat cu privire la țările din zona Balcanilor de Vest și la Turcia, precum și faptul că Islanda a depus o cerere de aderare. Există un lucru care se numește oboseala extinderii, însă trebuie să ne amintim că fiecare țară europeană democrată care îndeplinește criteriile specificate foarte clar poate solicita să devină membră a Uniunii Europene. Nu ar trebui să uităm aceste criterii, însă nu trebuie să le închidem ușa candidaților. De asemenea, să nu le închidem ușa nici partenerilor noștri din est. Ar trebui să oferim Ucrainei o posibilitate clară de aderare.

Mai este un lucru. Cuvântul „solidaritate” este folosit foarte des în Uniunea Europeană. E un cuvânt care atrage alte țări europene înspre Comunitatea noastră și, în același timp, ne obligă să extindem și mai mult Uniunea Europeană. Din nefericire, în numeroase cazuri, Uniunea Europeană nu arată solidaritate în relațiile sale interne. Un exemplu clar este proiectul privind conducta de gaz din Marea Baltică ce are ca scop direct să lovească țările de tranzit și Polonia, în special, în timp ce South Stream reprezintă răspunsul Moscovei la planurile de diversificare energetică legate de Nabucco. Este foarte neplăcut să observăm cum anumite țări au permis cu atâtă ușurință Rusiei să le manipuleze. Iată de ce realizarea unor interese bilaterale între anumite state membre și Rusia duce la conflicte interne și ne slăbește poziția – poziția UE. Aceasta este o contradicție a principiului solidarității. Extinderea este justificată, însă trebuie să avem coerență între retorică și practică.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Domnule președinte, Tratatul de la Lisabona creează un cadru și mai negativ pentru popoarele statelor membre ale Uniunii Europene și ale țărilor implicate în procesul de aderare. Din nefericire, popoarele din zona Balcanilor se află într-o situație extremă, cauzată de consecințele războiului NATO, de restructurările capitaliste, de acordurile cu Uniunea Europeană, de bazele militare străine din zonă, de criza capitalistă și de concurența dintre forțele importante cu privire la energie. Aderarea acestor țări este utilă intereselor afacerilor importante și planurilor imperialiste, care includ chiar și redefinirea granițelor țărilor din această regiune. Aderarea FYROM la NATO și la Uniunea Europeană va intensifica conflictele interne, în timp ce puterile suverane ale acestei țări continuă să susțină că s-au retras. Turcia își exploatează poziția geostrategică și continuă să ocupe o mare parte a Ciprului, emițând pretenții în zona Mării Egee și menținând în arest mii de membri sindicalști, kurzi, jurnaliști și alții. În Islanda, mitul miracolului economic a fost făcut public și se simte presiunea ca aceasta să se fixeze de carul imperialist european. Partidul Comunist din Grecia este împotriva extinderii Uniunii Europene, deoarece acesta este împotriva Uniunii Europene în sine și împotriva faptului că Grecia a aderat la aceasta și a rămas în cadrul său. Ne luptăm împreună cu popoarele europene pentru pace și justiție socială și împotriva uniunilor imperialiste.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, extinderea Uniunii Europene poate fi o oportunitate sau o problemă, însă continuă să fie o mare provocare.

Oportunitatea este reprezentată de faptul că noile state membre pot aduce o contribuție reală la dezvoltarea politicii europene. Pentru aceasta, nu este suficient să respecte criteriile de la Copenhaga și doar să le confirme oficial. Este esențial să sporim conștiința europeană a cetățenilor din țările candidate prin intermediul unei campanii a sentimentelor și părerilor, care trebuie să implice politicieni, intelectuali și mass-media.

Europa nu mai poate fi văzută doar ca un mare loc comun de resurse financiare pentru rezolvarea problemelor economice, sociale și de infrastructură, ci ca o instituție căreia fiecare trebuie să-i ofere o contribuție originală pentru a institui o politică dezvoltată pe valori comune.

Susținerea extinderii este redusă în statele membre, în special în privința anumitor state. Vrem să închidem ochii la această situație sau să ne implicăm cetățenii și să le cerem părerea? Cred că un referendum este cea mai bună cale de avansare, deoarece reprezintă cea mai directă formă de democrație și ar aduce Europa mai aproape de cetățenii ei și de libertatea de alegere a acestora.

Philip Claeys (NI). – (NL) Trebuie să încetăm să invocăm această mare pretenție atunci când este vorba de aderarea Turciei. Trebuie să încetăm să ascundem și să minimizăm problemele. Trebuie să fim cu toții destul de curajoși ca să înfruntăm realitatea. Desfășurăm negocieri de aderare cu Turcia deja de cinci ani și care a fost rezultatul? Turcia continuă să aplice, tot mai intens, o politică externă antieuropeană și antioccidentală. Sub conducerea dlui Erdogan și a președintelui Gül, caracterul Turciei devine tot mai islamic. Turcia continuă să refuze să recunoască toate actualele state membre ale Uniunii Europene și să onoreze obligațiile pe care trebuie să le îndeplinească conform cadrului uniunii vamale. Turcia își continuă ocupația asupra unei părți a teritoriului unuia dintre statele membre ale Uniunii Europene. Și nici măcar nu am menționat problema structurală și persistentă a lipsei de respect a Turciei față de libertatea de exprimare.

DI Bildt tocmai a afirmat că respinge ideea unei Europe închise. Ei bine, din câte cunosc eu, niciunul dintre noi, cei prezenți aici, nu este în favoarea unei Europe închise, însă există câțiva membri aici, printre care mă număr și eu, care sunt în favoarea ideii de Europă europeană. Ca să folosesc cuvintele lui Herman von Rompuy, președintele desemnat al Consiliului European: Turcia nu face parte din Europa și nu va face niciodată!

PREZIDEAZĂ: DNA ANGELILI

Vicepreședintă

Cristian Dan Preda (PPE). - Vorbim despre extindere cu referire la Balcanii de Vest, la Turcia și la Islanda, sunt trei cazuri diferite: avem, pe de o parte țările din Balcanii de Vest, care sunt departe de a îndeplini criteriile economice și politice pe care Uniunea le așteaptă. În aceste țări, însă, opinia publică și elitele politice sunt solidare cu obiectivul integrării și sunt foarte optimiste în privința aderării.

Avem, pe de altă parte, cazul Islandei, o țară care îndeplinește multe dintre criteriile economice și politice, dar unde opinia publică și elitele sunt profund divizate în privința acestui obiectiv al aderării. Ceea ce pare să lege doar în acest moment țările din Balcanii de Vest și Islanda este faptul că o criză economică profundă dă curaj pentru aderare.

Pe de altă parte avem, însă, cazul Turciei, a cărei aspirație europeană nu este legată într-un fel sau altul de ciclul economic și este una din țările cu cel mai mare dinamism economic, unde există o mare dezbateră, ultima dată 45% dintre turci susțineau obiectivul acesta.

Vreau să distingem aceste trei situații pentru că Balcanii de Vest, Islanda și, respectiv, Turcia, sunt din perspectiva integrării, trei situații diferite. Pe de altă parte, este bine să tratăm aceste cazuri dincolo de o logică politică bilaterală.

În opinia mea, diferendele dintre țările membre și țările ce pot deveni candidate nu pot fi folosite nici de țările membre, nici de terți, pentru a bloca un parcurs european. Cred că meritele fiecărei țări și consensul public sunt singurele repere ale unui parcurs european.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Doamnă președintă, în ciuda rezervelor unor persoane, politica de extindere a adus Europei stabilitate, pace și prosperitate. Astăzi suntem chemați să continuăm negocierile cu țările candidate: Balcanii de Vest, Islanda și Turcia. Integrarea Balcanilor de Vest este, fără dubii, cea mai mare provocare. Integrarea lor va pune capăt unei perioade de confruntări care a început în 1990 și care va elimina ceea ce se va transforma într-o gaură neagră în inima Europei. Croația va fi pregătită pentru integrare peste

câteva luni, iar celelalte țări înregistrează un progres dinamic. În special în cazul Serbiei, trebuie să recunoaștem cu toții cât de departe a ajuns și să îi susținem progresul, încurajând-o să se apropie de Europa. Desigur, rămân întrebări la care nu s-a răspuns. Statutul neclar al Kosovo, situația dificilă din Bosnia și disputa legată de numele fostei Republici Iugoslave sunt răni deschise în zonă. În ceea ce privește Grecia, noul guvern face eforturi să găsească o soluție care va pune capăt disputei. După 17 ani de tensiuni, trebuie să acordăm timp pentru găsirea, în sfârșit, a unei soluții care să fie acceptabilă pentru ambele părți. În general vorbind, s-a demonstrat că relațiile de vecinătate bune, fie că ne place sau nu, reprezintă o condiție preliminară pentru integrare. Deci, haideți să lucrăm în această direcție.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Doamnă președintă, ați avut un discurs bun, clar și concis, domnule Bildt. Ceea ce ați spus despre Uniunea Europeană ca factor de stabilizare geopolitică și despre politica de extindere este corect.

Cu toate acestea, consider că nu este satisfăcător din punct de vedere intelectual sau politic să ne comportăm ca și cum conflictul de obiective dintre uniunea din ce în ce mai mare și uniunea din ce în ce mai unită nu există. Aceasta este o întrebare la care nu am dat un răspuns definitiv. Aveți dreptate când spuneți că o Uniune Europeană mai mare are mai multă influență, însă este, de asemenea, mai complexă, ceea ce influențează capacitatea noastră de a acționa. Prin urmare, trebuie să purtăm un nou dialog referitor la extindere, așa cum a propus dl Severin, de la social-democrați, un dialog care să cuprindă subiectul integrării treptate și al noilor forme de membri, pentru a putea împăca aceste două obiective legitime.

Aven nevoie de reforme instituționale. De exemplu, nu pot explica persoanelor din Germania de ce sunt de partea Salonicului și de ce statele iugoslave succesoare vor avea într-o zi mai mulți comisari decât toate statele membre fondatoare ale Uniunii Europene împreună. Acest lucru nu este corect. Trebuie să fim onești în legătură cu politica noastră de extindere, astfel încât să avem din nou sprijinul cetățenilor pentru acest domeniu politic important.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Conform unui sondaj Eurobarometru, cetățenii europeni și-au exprimat în mod clar opinia privind aderarea Turciei: 28% pentru și 59% împotriva. Aceste cifre vorbesc de la sine și niciun politician nu poate și nu ar trebui să le nege. Dacă le negăm, am lărgi și mai mult prăpastia dintre cetățeni și politicieni.

Din punct de vedere geografic, Turcia nu face parte din Europa, nici din istoria europeană, ale cărei trăsături religioase, culturale și politice au fost definite de Creștinism, Renaștere, Iluminism și de statul-națiune democratic. Pe de altă parte, o formă de parteneriat privilegiat ar combina avantajele ambelor alternative. Pe lângă o mulțime de avantaje economice, un astfel de parteneriat ar crea o relație mai relaxată între Europa și Turcia și ne-ar elibera de stresul necruțător al aderării. Prin urmare, este timpul să luăm o decizie clară: haideți să oprim negocierile pentru aderare și să inițiem un proces de negociere pentru un parteneriat privilegiat. Haideți să fie aceasta strategia noastră de extindere în 2010.

Helmut Scholz (GUE/NGL). – (DE) Doamnă președintă, domnule președinte în exercițiu al Consiliului, domnule comisar, atât eu, cât și mulți dintre colegii din grupul meu am considerat dintotdeauna extinderea ca fiind unul dintre cele mai importante proiecte ale UE și am susținut-o întotdeauna. În ciuda criticilor noastre justificate referitoare la diferite aspecte ale extinderii, aceasta a fost unul dintre capitolele cele mai pline de succes ale dezvoltării externe a UE și reprezintă o misiune complexă pe termen lung atât pentru țările candidate, cât și pentru UE. Acest lucru s-a discutat deja astăzi în plen.

Trebuie să ne punem întrebarea dacă este oportună pentru noi continuarea procesului de extindere. În ceea ce privește Europa de Sud-Est în special, cu îndelungata sa istorie de divizare a statelor și de imperii, este corect și se cuvine ca persoanelor din aceste țări, care fac parte dintr-o regiune tumultuoasă, să li se ofere posibilitatea de a deveni membri ai Uniunii Europene. Faptul că unii politicieni din statele membre ale Uniunii Europene s-au distanțat de această promisiune sub pretextul că consolidarea identității și instituțiilor UE are prioritate față de alte aderări la UE nu numai că a sporit neîncrederea țărilor candidate, ci a avut și un efect inhibitor asupra procesului democratic de formare a opiniei și asupra procesului de reformă din regiune.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Încă am viu în memorie momentul în care dl comisar Rehn spunea, la una dintre ședințele noastre recente, că, pentru a fi comisar însărcinat cu extinderea, trebuie să fii optimist.

Trebuie să admit că, în opinia mea, atributul de optimist i se potrivește bine însă, în ceea ce mă privește, rolul de optimist nu i se potrivește. Părerea mea este că, în politică, inclusiv în politica europeană, optimismul ar trebui să fie pe planul doi, după realism. Mi se pare de-a dreptul șocant faptul că Parlamentul a acceptat o abordare atât de idilică. De ce a fost necesar să se atenueze semnalul clar adresat Turciei și Bosniei în prima

versiune a raportului dlui Albertini? De ce a trebuit să facem complimente Turciei? De ce am făcut eforturi disperate să găsim un mesaj de deschidere pozitiv pentru Bosnia?

Oare Parlamentul nu este pe deplin conștient de faptul că suntem obligați să reprezentăm popoarele statelor membre ale Uniunii Europene? Campaniile de informare nu vor avea niciun efect în înfăptuirea unui proces de extindere care este susținut de oameni. Vom realiza acest lucru doar printr-o evaluare onestă și realistă a măsurii în care aceste țări îndeplinesc criteriile de la Copenhaga.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Doamnă președintă, este alarmant cât este de evident deficitul democratic al UE în cazul aderării Turciei. Majoritatea populației UE este în mod clar împotriva integrării Turciei în UE. Cu toate acestea, procesul de primenire, de evaluare și de negociere are loc fără a lua în considerare cetățenii.

Este necinstit să ne comportăm ca și cum nu ne-am îndrepta spre statutul de membru deplin. În calitate de candidat la aderare, Turcia primește deja 2,26 miliarde de euro pentru perioada 2007-2010. Acești bani sunt plătiți de țările care contribuie net și ale căror cetățeni nu doresc aderarea Turciei.

Este clar că totul ține de interesele Statelor Unite. Ar fi posibil să se rezolve numeroase conflicte non-europene în urma aderării Turciei. Însă, în ciuda participării Turciei la Concursul Muzical Eurovision, sunt de aceeași părere cu mult respectatul fost președinte german, Theodor Heuss, care a dat o definiție clară Europei. Europa, a spus domnia sa, este așezată pe trei coline: pe Acropola umanismului grec, pe Capitoliul din Roma pentru conceptul de stat european și pe Golgota pentru lumea creștină vestică.

Doris Pack (PPE). – (DE) Doamnă președintă, domnule președinte în exercițiu al Consiliului, domnule comisar, doamnelor și domnilor, extinderea UE pentru a include Balcanii de Vest s-a hotărât de la momentul Salonic. Acceptarea acestor țări după ce vor îndeplini condițiile nu este un act de caritate, așa cum susțin multe persoane, ci o simplă necesitate, dată fiind poziția geografică a acestora în centrul Uniunii Europene.

Stabilitatea noastră este determinată de stabilitatea acestora, după cum am aflat, din nefericire, în anii '90. Desigur, toate țările trebuie să îndeplinească cerințele criteriilor de la Copenhaga și, pentru că aceste țări au fost inamice în trecut, trebuie să ia parte și la programele de cooperare regională. Același lucru este valabil și pentru țările care sunt vecine acestor candidate la aderare. Mă aștept ca Slovenia și Grecia să ajute candidatele la aderare să își îndeplinească obiectivele rapid și ușor.

Din păcate, Bosnia și Herțegovina se află într-o situație foarte dificilă și cred că nu pot trata subiectul în discursuri de un minut și jumătate, deși sunt raportorul pentru această regiune. Nici nu voi încerca. Îmi doresc doar, domnule Bildt și domnule Rehn, ca negocierile să poată avea loc aproape de oameni și nu dictate din afară.

Toate țările din regiune au de parcurs diferite distanțe și trebuie să le ajutăm să își depășească problemele. Domnule Lambsdorff, ideea că vor exista mai mulți comisari din partea acestor candidate la aderare decât statele membre fondatoare este un argument de-a dreptul jalnic. De fapt, acesta nici nu este un argument; este un argument decisiv. Această problemă poate fi rezolvată, însă oamenii din aceste țări nu ar trebui excluși doar pentru că nu doriți să rezolvați problema.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Aș vrea să-l felicit atât pe comisarul Rehn, cât și pe dl Bildt, domnule președinte în exercițiu al Consiliului, pentru remarcile introductive constructive și pozitive.

În calitate de raportor pentru Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, sunt deosebit de bucuros să observ că această țară a făcut progrese în 2009 și că Comisia a recomandat Consiliului să stabilească o dată pentru începerea negocierilor. De asemenea, am luat act de faptul că prim-miniștrii Papandreou și Gruevski au început să comunice direct.

I-aș invita pe dl Bildt și pe dl comisar Rehn, precum și guvernele tuturor statelor membre interesate de această problemă, să ia telefoanele și să îi contacteze pe prim-ministrul Papandreou și pe prim-ministrul Gruevski în perioada premergătoare summit-ului din decembrie pentru a-și manifesta solidaritatea și pentru a-i încuraja în eforturile ferme pentru găsirea unei soluții la această dispută care durează de 20 de ani.

Aceasta este singura modalitate prin care Grecia, vechi partener al Uniunii Europene, va putea să își îndeplinească ambițiile și să își onoreze responsabilitățile pe care le are față de această regiune.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Serbia a făcut progrese de-a lungul ultimelor câteva luni și, prin îndeplinirea criteriilor sale privind liberalizarea vizelor, a demonstrat atât sieși, cât și Europei, că este capabilă să realizeze mai mult și să acționeze mai bine decât a făcut-o până în prezent. Merită să îi fie recunoscut acest succes.

Serbia are un potențial ascuns pe care trebuie să-l realizeze pe drumul său către statutul de membru al UE și trebuie să facă acest lucru în interes propriu și în interesul vecinilor săi, al regiunii ca întreg și al Uniunii Europene. Dată fiind dimensiunea și poziția sa strategică, ar putea fi forța propulsoare care consolidează regiunea. Este timpul să conștientizeze acest rol și să facă mai mult pentru extindere decât a făcut până acum.

Conducerea din Belgrad trebuie să se dedice în mod sistematic reformei politice și economice urgente și cooperării cu toți vecinii săi. Cooperarea deplină cu Tribunalul de la Haga nu este suficientă, deoarece trebuie dusă până la capăt cu succes. Serbia trebuie să își amelioreze cultura politică, deoarece istoria sa de până acum în acest domeniu poate sta în calea procesului de aderare. Are nevoie de transparență, trebuie să construiască activ un consens public cât mai larg și trebuie să depășească dezacordurile dintre coaliția aflată la putere și opoziție în ceea ce privește aspecte-cheie legate de UE. Cu toate acestea, două dintre condițiile preliminare ale unui progres mai rapid sunt libertatea și independența mass-media și eliminarea manipulării mass-media.

Geoffrey Van Orden (ECR). – Doamnă președintă, tot ceea ce aș solicita este o mai mare onestitate în interacțiunile noastre cu Turcia și o interpretare corectă și justă a faptelor, mai ales în legătură cu Ciprul, unde o versiune distorsionată a istoriei recente a devenit, din păcate, versiunea acceptată.

Există o oportunitate reală între momentul prezent și alegerile prezidențiale din nordul Ciprului din aprilie, care ar trebui exploatată, iar aceasta este o chestiune care privește toate taberele. Ar trebui să ne aducem aminte întotdeauna că ciprioții turci au aprobat planul de reunificare al Organizației Națiunilor Unite din aprilie 2004. Acesta a fost respins de sud. De asemenea, ar trebui să ne amintim promisiunea Uniunii Europene, din mai 2004, de a pune capăt izolării nordului Ciprului, promisiune care nu a fost îndeplinită niciodată. Aici, UE are o datorie morală. Mă tem că dacă tratăm în continuare în acest mod interesele turce, riscăm să pierdem un aliat-cheie într-o zonă strategică de mare importanță și încurajăm tendințele greșite ale Turciei.

Desigur, mulți dintre noi sunt profund îngrijorați de problemele privind migrația. Acesta este un aspect al negocierilor noastre cu Turcia care va trebui tratat într-un mod special și ferm.

Dacă aș avea timp, m-aș referi și la Croația și la alte țări din sud-estul Europei care trebuie să abordeze urgent corupția, crima organizată și abuzul anumitor drepturi de proprietate privată înainte de aderare, în cazul Croației, sau candidatura își poate urma cursul cu încredere.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Doamnă președintă, țările propuse pentru a deveni membre ale UE sunt comparativ sărace. Visul lor european, pentru a-l cita pe comisar, este acela de a primi subvenții. Acesta este miezul problemei. Țările bogate, de exemplu Norvegia și Elveția, pur și simplu nu vor să se alăture UE. Un argument relevant este faptul că Islanda, când era o țară bogată, nu era interesată să se alăture Uniunii Europene. Acum, că este falimentară, din păcate, guvernul islandez stă la coadă pentru a adera. Falia San Andreas pentru Uniunea Europeană se află între cele șapte state membre care contribuie net foarte mult și restul.

Această situație este instabilă, fragilă și neviabilă. Credeți că extindeți imperiul UE prin această politică prost concepută. De fapt, îl conduceți către haosul economic în viitor.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Doamnă președintă, procesul de extindere a fost un succes răsunător. Ultimul val de extindere ne-a permis să ne apropiem de acele țări din Europa Centrală și de Est cărora li s-a negat în mod nedrept libertatea și prosperitatea după Al Doilea Război Mondial. În prezent, extinderea are ca obiectiv Balcanii de Vest, Turcia și Islanda.

Aprob ideile care au fost identificate ca fiind principiile directe ale procesului de extindere din ultimii ani. Mă refer la consolidare, condiționalitate și comunicare. Cu alte cuvinte, că ar trebui să ne îndeplinim obligațiile, dar să nu facem promisiuni pripite privind viitoare extinderi.

În al doilea rând, progresul diferitelor procese de aderare este supus îndeplinirii stricte a condițiilor. Țările candidate trebuie să facă un efort ferm pentru a realiza reformele necesare. În al treilea rând, trebuie să facem cu toții eforturi să comunicăm cu cetățenii. Rezoluția pe care urmează să o votăm mâine evidențiază aspectul foarte important al comunicării.

În această privință, aș vrea să reiterez propunerea mai extinsă pe care am făcut-o cu alte ocazii, și anume că ar fi adecvat, de asemenea, să îmbogățim cunoștințele tinerilor europeni despre Uniune transformând-o într-un obiect obligatoriu în curriculumul gimnaziului superior.

O altă idee relevantă inclusă în rezoluție este capacitatea de integrare. Extinderea solicită membrilor existenței ai Uniunii luarea anumitor măsuri. În ceea ce privește finanțele, de exemplu, extinderea solicită suficiente resurse financiare pentru a asigura că politicile comunitare esențiale, precum politica agricolă comună sau politica de coeziune, nu sunt puse în pericol.

Cu aceasta voi încheia. Aș vrea să evidențiez faptul că, după cum știm cu toții, Kosovo este un caz special. Din nefericire, însă, există părți ale rezoluției în care acest caracter special nu este clar.

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, consider că rezoluția pe care o discutăm azi în Parlament este cu adevărat pozitivă.

Pentru a dezvolta o parte din acest subiect, consider că subiectul extinderii europene în Balcanii de Vest este și trebuie să rămână unul dintre elementele centrale ale acțiunilor Uniunii din lunile următoare.

Aș vrea să felicit Președinția suedeză și, mai presus de toate, pe comisarul Rehn pentru munca depusă. Cu toate acestea, trebuie să ne implicăm mai mult în procesul de extindere.

Unele țări trebuie, fără îndoială, să își intensifice acțiunile pe frontul juridic în ceea ce privește combaterea infracționalității și reformele. Totuși, nu trebuie să scăpăm din vedere obiectivul politic, care este consolidarea democrației în țările respective, astfel încât acestea să urmeze calea europeană în domeniul economic, social și al infrastructurii.

Mă gândesc, de exemplu, la țări precum Kosovo – și în această privință sunt de acord cu amendamentul pus în discuție de dna Lunacek în legătură cu problema romilor – deoarece aceasta este o țară pe care nu o putem marginaliza doar pentru că cinci țări europene nu i-au recunoscut încă independența.

Pentru a rezuma, avem nevoie de doza potrivită de curaj și de o politică prudentă, care să se ridice la nivelul provocării pe care o presupune procesul extinderii pentru noi toți.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Doamnă președintă, domnule președinte în exercițiu al Consiliului, vorbesc în calitate de șef al delegației în Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei și mă voi concentra asupra acestei țări. Aș dori să-i adresez calde mulțumiri dlui Rehn pentru curajul său. Raportul său și unda verde pentru această țară reprezintă un pas îndrăzneț înainte, care a generat o forță de impuls. În același timp, au avut loc alegeri în Grecia și există un nou guvern la Atena, ceea ce ne oferă o situație și o fereastră în care putem realiza ceva. Cu toate acestea, aș vrea să cer colegilor deputați să reacționeze cu calm. Vineri are loc o întâlnire între dl Papandreou și prim-ministrul Gruevski și dacă așteptările vor fi prea mari, este posibil să sporim presiunea atât de mult încât să se năruiască totul și nu dorim să riscăm acest lucru.

Trebuie să încurajăm toate părțile să continue în relații de prietenie pe calea pe care s-a pornit deja. Aș vrea să mulțumesc raportorului, dl Thaler, pentru că a descris această cale atât de precis. De asemenea, aș vrea să urez prietenului meu, dl Rehn, un viitor plin de succes în cadrul Comisiei.

(Vorbitorul a fost de acord să răspundă la o întrebare în conformitate cu procedura cartonașului albastru menționată la articolul 149 alineatul (8))

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Doamnă președintă, am o întrebare pentru dl Chatzimarkakis, dacă îmi permite să o adresez. În mod evident, dna Pack nu m-a auzit când am spus că susținem Salonicul. Aș dori să repet acest lucru aici.

Voiam să-l întreb pe dl Chatzimarkakis care consideră că sunt pașii cei mai urgenți pe care Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei trebuie să-i facă pentru a face progrese în disputa privind numele și pentru a se asigura că negocierile care tocmai încep au cât mai mult succes.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Doamnă președintă, vă mulțumesc foarte mult pentru întrebare. Cred că ambele tabere trebuie să-și schimbe poziția și este clar că ambele sunt pregătite să facă un pas înainte. Acum așteptăm o soluție de durată. Din acest motiv, mă aștept ca problema numelui să se rezolve clar și definitiv în cursul unei discuții de cinci minute. Nu asta este problema.

Aplicarea numelui, așa-numita sferă, este problema cea mai mare și este clar că ambele părți au nevoie de timp pentru a o rezolva. Aș vrea să văd o soluție de durată, deoarece alternativa este o soluție pe termen scurt, care ar putea duce la dezastru. Din acest motiv, toți trebuie să încurajăm prietenește ambele tabere să găsească o soluție pe termen lung și o aplicare largă.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, trebuie să analizăm cu foarte mare atenție premisa că extinderea va fi un factor de stabilitate.

Haideți să ne gândim la ceea ce a spus prim-ministrul Erdogan acum câteva zile. A spus că nu s-a putut înțelege cu dl Netanyahu, dar că s-a simțit mult mai confortabil cu dl Bashir care, dacă nu greșesc, este președintele Sudanului, cercetat pentru că este acuzat de crime împotriva umanității.

Referitor la subiectul vecinilor, dacă Turcia ar adera la UE, am deveni vecini cu Iranul, Irakul și Siria. Aceasta nu mi se pare o situație ideală. Ar fi mult mai bine ca Turcia să se alăture Europei într-un parteneriat privilegiat. O tendință destul de îngrijorătoare de dezoccidentalizare a Turciei a ajuns la un stadiu foarte avansat chiar sub ochii noștri. Nu trebuie decât să ne gândim la măsurile care afectează traiul în comun, precum piscinele separate pentru bărbați și pentru femei, restricțiile impuse libertății de opoziție, care ajung până la impunerea unei amenzi de 3 milioane de euro pentru transmisiile opoziției, și așa mai departe.

Cred că trebuie să mai luăm în considerare un lucru: poate că există o majoritate pentru în acest Parlament, însă majoritatea turcilor sunt împotriva aderării Turciei. Insistăm să ne extindem granițele către Turcia când turcii înșiși nu doresc acest lucru.

Președintele Republicii Italiene a spus că înțelegerile trebuie respectate. Sunt de acord, însă trebuie să ne gândim că turcii sunt turci.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Doamnă președintă, raportul pe care îl dezbaterem azi vrea să transmită un mesaj pozitiv privind perspectivele europene și, în cele din urmă, privind aderarea țărilor din Balcanii de Vest, Turcia și Islanda la Uniunea Europeană. Consider că toți cei care ne aflăm aici, în această Cameră, sau cel puțin majoritatea, suntem de acord cu acest mesaj pozitiv. În același timp, însă, trebuie să fie clar că este necesar progresul înainte de aderare. Nu este floare la ureche urmarea acestei căi. Deci este o problemă de credibilitate, pentru ca Uniunea Europeană să vadă că sunt îndeplinite prin fapte și nu doar prin bune intenții criteriile și condițiile preliminare pe care le-a stabilit. Cu alte cuvinte, este necesară adaptarea deplină pentru integrarea deplină.

În acest cadru, menținerea relațiilor de bună vecinătate este foarte importantă. Nu trebuie să încercăm să ne ascundem după deget. Problemele grave nerezolvate legate de relațiile de bună vecinătate între țările candidate și statele membre afectează progresul către aderarea celor care doresc să devină membri ai acestei familii. Precedentul Sloveniei și Croației confirmă acest lucru. De aceea, problema nerezolvată a numelui Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei trebuie eliminată înainte, nu după începutul negocierilor pentru aderare. Motivația este simplă. Dacă acestei țări îi este oferită o dată de începere a negocierilor fără ca problema să fie rezolvată, atunci guvernul său nu va mai avea niciun stimulent puternic pentru a adopta o poziție constructivă în vederea găsirii unei soluții reciproc acceptabile cu Grecia.

În ceea ce privește Turcia, regularizarea relațiilor sale cu Republica Cipru și oprirea survolării teritoriului grec de către aeronavele sale militare sunt doi factori importanți în grăbirea progresului său către aderare. Vom decide care este poziția noastră în privința votului de mâine având în vedere toate acestea.

Richard Howitt (S&D). – Doamnă președintă, dezbateră și rezoluția de azi oferă noului Parlament European oportunitatea să își manifeste din nou angajamentul față de continuarea extinderii Uniunii Europene, să observe evoluțiile pozitive din țările candidate, în aproape fiecare caz individual, și ne amintește că liberalizarea comerțului, consolidarea stabilității, îmbunătățirea controlului granițelor noastre și extinderea oportunităților de mobilitate și de liber schimb pentru popoarele noastre întăresc – nu slăbesc – Uniunea noastră Europeană.

Conservatorii europeni afirmă azi din nou că sunt în favoarea extinderii însă, în același timp, o exclud din documentul constitutiv al noului lor grup al cărui purtător oficial de cuvânt, care a luat cuvântul în această dezbateră, repetă că se opune Turciei, plasându-se astfel în exact aceeași tabără ca și extrema dreaptă, după cum am auzit cu toții în această după-amiază.

Cu toate acestea, exprim caldele mele mulțumiri dlui comisar Olli Rehn, al cărui simț al umorului s-a reflectat în comentariul său recent potrivit căruia, în viitor, Direcția Generală Extindere nu ar trebui să fie la distanță egală față de Consiliu sau de Comisie, în mijlocul străzii Loi.

Îi apreciez simțul umorului și judecata sănătoasă. Sper ca moștenirea sa să fie aderarea tuturor statelor care sunt în prezent candidate UE.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Doamnă președintă, a existat dintotdeauna o legătură puternică între Islanda și Uniunea Europeană și, în calitate de președinte al delegației pentru relații cu Elveția, Islanda,

Norvegia și cu Spațiul Economic European, am fost foarte fericit să întâmpin delegația parlamentară din Islanda săptămâna trecută. Sper că se va constitui curând o comisie parlamentară mixtă și că guvernul islandez va lua parte la negocierile cu Comisia, în urma deciziei ministerelor de afaceri externe ale Uniunii din luna iulie. Sunt sigur că liderii europeni vor da undă verde, astfel încât negocierile să înceapă între Uniune și Islanda în cursul summit-ului din primăvara viitoare. Deoarece Islanda este membră a Spațiului Economic European, douăzeci și două dintre capitolele necesare au fost deja parcurse. O mare parte din muncă este deja încheiată. Sunt încrezător că celelalte capitole vor fi abordate într-o manieră pozitivă, organizată și în spiritul prieteniei.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Doamnă președintă, ca polonez, dar în același timp în calitate de cetățean al Uniunii Europene de cinci ani, aș vrea să-mi exprim marea satisfacție pentru faptul că vorbim aici într-o companie atât de ilustră, care include pe cei care sunt implicați îndeaproape în procesul de extindere, precum dl Rehn și dl Bildt. Vorbim despre continuarea extinderii Uniunii Europene și facem acest lucru în ciuda celor care spun că UE a atins limita posibilităților sale de dezvoltare teritorială. Singura veste bună pe care o am pentru cei care se opun continuării extinderii este că nu va exista absolut nicio extindere a UE în 2009.

Nu aș vrea să analizăm procesul de extindere al UE doar din punctul de vedere al clauzelor legale. Aș vrea să îl privim și ca proces istoric. La urma urmei, istoria ne învață că Balcanii, de exemplu, au fost sursa multor conflicte în secolul XX. Au fost conflicte care s-au extins ulterior pe cuprinsul întregului continent, precum Primul Război Mondial, și conflicte precum războiul din anii '90, care a afectat și alte țări, datorită migrării multor milioane de persoane. Prin urmare, integrarea statelor balcanice în Uniunea Europeană ar putea fi, în opinia mea, cea mai importantă contribuție realizată vreodată de UE la stabilizarea și la menținerea păcii pe continentul nostru.

Dacă aș putea spune încă un lucru despre ceea ce a afirmat dl Bildt în legătură cu porțile deschise, aș vrea să vă rog să nu uitați că mai există și alte țări, care nu sunt menționate în documentul de azi, care visează la statutul de membru al UE.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) În primul rând, regret faptul că în acest moment nu putem descrie o imagine prea roz a situației politice din Bosnia și Herțegovina.

Procesul de reformă din această țară este încă paralizat de forțele politice de acolo. Cele două entități nu au reușit să dezvolte o viziune comună, drept care procesul a stagnat.

Încă o dată, aș vrea să subliniez importanța construirii cadrului constituțional durabil care este necesar pentru ca această țară și instituțiile sale să funcționeze mai eficient. Prin urmare, fac apel la liderii politici ai ambelor entități să lucreze în această direcție ca punct de pornire.

Mai mult decât atât, aș vrea să evidențiez că sunt fericită să aflu că Turcia este atât de apropiată inimilor și rațiunii partidului colegului meu deputat Madlener, Partidul Libertății din Olanda. Tocmai datorită negocierilor cu Uniunea Europeană a făcut Turcia niște pași atât de mari înainte. Prin urmare, mă așteptam ca Partidul Libertății să arate mai mult sprijin pentru procesul de negociere.

În sfârșit, aș vrea să subliniez că procesul de aderare ar trebui să fie orientat către rezultate și că ar trebui să se ghideze nu după data aderării, ci după rezultatele obținute. Doar o dată ce țările candidate au îndeplinit cerințele stabilite și s-au calificat pentru statutul de membru deplin pot exista negocieri de aderare.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, domnule ministru, ați evidențiat corect faptul că adoptarea Tratatului de la Lisabona ne va permite să pășim într-o nouă epocă a politicii de extindere și trebuie să pornim în acest nou proces cu realism și cu mintea limpede: aceasta este esența rezoluției.

Pe de o parte, un nou proces nu înseamnă că trebuie să riscăm totul pentru a ajunge la rezultatul dorit. Ar fi modul cel mai sigur de a genera neînțelegeri, chiar suspiciune în rândul publicului, și ar fi și cel mai bun mod de a crea idei false între țările candidate și de a le încuraja să se refugieze în politici retorice și cosmetice, și nu în politici îndreptate către reforme mai profunde. Trebuie să fim prudenți în legătură cu pașii, condițiile și valorile în privința cărora nu putem face compromisuri și cred mai ales în cooperarea cu Tribunalul Penal Internațional.

Pe de altă parte, trebuie afirmat din nou, cât mai clar, că locul Balcanilor de Vest, al tuturor țărilor din Balcanii de Vest, inclusiv al Kosovo, este într-adevăr în Uniunea Europeană și că trebuie să le încurajăm să continue și să își intensifice eforturile. Nu există nicio contradicție între clarificarea solicitărilor, pe de o parte, și susținerea deplină a procesului de extindere pentru includerea Balcanilor de Vest, pe de altă parte, pentru că

nu există nicio contradicție între urmarea acestei filosofii de judecare a tuturor pe baza meritelor și luarea de inițiative importante pentru toate țările din regiune, precum liberalizarea vizelor.

În sfârșit, permiteți-mi să spun ceva despre Turcia. Înainte de a specula în privința oricărui rezultat viitor ipotetic al procesului de aderare al Turciei, voi spune doar că Comisia a observat, pentru al doilea an consecutiv, că nu s-a făcut niciun progres în legătură cu Protocolul de la Ankara, iar acest lucru a împiedicat deschiderea de noi capitole de negociere.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Doamnă președintă, am pierdut începutul acestei discuții, pentru că, în calitate de raportor pentru Croația, am fost nevoit să raportez comisiei parlamentare mixte UE-Croația.

Aș vrea să profit de această ocazie pentru a-i mulțumi dlui Bildt și dlui Rehn pentru ajutorul acordat în găsirea unei soluții cel puțin temporare la disputa mai extinsă dintre Slovenia și Croația. Acesta este un bun exemplu al modului în care cooperarea între Consiliu, Comisie și Parlament poate ajuta țările să își depășească problemele. Și eu mi-am adus contribuția la garantarea faptului că tratatul a fost ratificat aproape în unanimitate, cel puțin în Croația.

Însă Bosnia și Herțegovina mă îngrijorează foarte mult. Recent, am fost în Banja Luka și Sarajevo. Este adevărat că dl Dodik a făcut niște compromisuri și a oferit niște schimbări în timpul întâlnirii noastre cu care poate fi de acord. Cu toate acestea, aș vrea să tratez o idee pe care tocmai a menționat-o dna Pack. Cum putem lua contact cu pături largi de populație? Există foarte mult interes în depășirea acestei lipse a unei voci și a contradicțiilor care caracterizează multe politici la vârf. Trebuie să reușim într-un mod sau altul să vorbim cu oamenii direct, deoarece, contrar celor afirmate încă o dată de Conte de Dartmouth, există multe persoane în această regiune care nu sunt interesate de banii Uniunii Europene, ci care doresc să se mute dintr-o regiune a urii și a războiului într-o uniune a păcii și a înțelegerii. Asta înseamnă Europa. Nu doriți să înțelegeți și nu veți înțelege niciodată acest lucru. Însă oamenii din Sarajevo și Banja Luka știu ce înseamnă Europa și ei sunt cei care au nevoie de ajutorul nostru.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Doamnă președintă, trebuie să aducem Croația în Uniunea Europeană anul viitor sau cel puțin să finalizăm negocierile pentru aderare și să inițiem procesul de ratificare. Timp de 20 de ani, Croația s-a îndreptat către integrarea în Uniunea Europeană și către libertate. Au fost puse în calea sa obstacole artificiale și sunt recunoscător Președinției suedeze pentru ajutorul acordat pentru îndepărtarea acestora.

Croația a ratificat acum acordul cu Slovenia cu o majoritate de două treimi și trebuie să facem tot ce ne stă în putere pentru a ne asigura că și Slovenia își îndeplinește obligațiile față de Uniunea Europeană. Și data-obiectiv 2010 este importantă, deoarece aceasta este o chestiune ce ține chiar de credibilitatea Uniunii Europene.

În ceea ce privește Macedonia, sper că Președinția suedeză va reuși să facă posibilă începerea negocierilor de aderare anul viitor, astfel încât să putem rezolva în cele din urmă problema bilaterală care există și în acest caz. Sper să putem schimba textul raportului care repartizează în mod unilateral prea multe obligații Macedoniei și nu destule obligații vecinilor săi. Toți trebuie să își facă treaba, inclusiv cei din Uniunea Europeană.

Consider că este crucial pentru noi să includem întru totul Kosovo în procesul de la Salonic, iar acestea reprezintă fragmente importante din raportul Albertini. Și această țară are nevoie de o perspectivă europeană. Aș vrea să invit statele membre care nu au făcut deja acest lucru să recunoască Kosovo, astfel încât să nu mai avem probleme de ordin juridic sau tehnic și Kosovo să poată juca un rol integral în procesul de integrare.

(Vorbitorul a fost de acord să răspundă la o întrebare în conformitate cu procedura cartonașului albastru menționată la articolul 149 alineatul (8))

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Doamnă președintă, am observat că dl Posselt, la fel ca alți deputați, folosește termenul de „Macedonia” pentru FYROM. Tocmai termenul „Macedonia” este cel care generează fricțiune între Grecia, care este stat membru al Uniunii Europene, și această țară candidată. Aș fi foarte recunoscător dacă s-ar putea face o recomandare colegilor mei deputați să folosească numele real al acestei țări.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Doamnă președintă, aș vrea să răspund pe scurt citându-l pe stimatul meu coleg, dl Cohn-Bendit din Grupul Verts/ALE, care a afirmat odată în această Cameră: „Macedonia este Macedonia este Macedonia.” Sunt de exact aceeași opinie. Intimidarea unei țări învecinate nu este niciodată utilă.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Doamnă președintă, există o singură Macedonia și aceasta este greacă, și de aceea aceste jocuri trebuie să înceteze. Când vorbim în această Cameră, trebuie să folosim termenii pe care i-a acceptat toată lumea, iar FYROM, țara candidată, a fost acceptată ca „FYROM” și nu ca „Macedonia”.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) În primul rând, aș vrea să îi mulțumesc dlui Albertini pentru munca depusă pentru acest raport dificil referitor la strategia de stimulare a progresului multor țări aflate în diferite stadii ale preparativelor pentru îndeplinirea criteriilor pentru aderarea la Uniunea Europeană. Înțeleg și susțin dorința dlui Albertini de a asigura claritatea absolută și aprob extinderea Uniunii Europene în Balcanii de Vest, Islanda și Turcia. Însă majoritatea amendamentelor propuse indică faptul că acesta este un subiect complex. După ce Tratatul de la Lisabona va intra în vigoare la 1 decembrie, trebuie să analizăm și să sporim capacitatea de integrare a Uniunii. Vreau să sugerez Comisiei să efectueze o analiză a capacității de integrare a Uniunii Europene, deoarece fără sprijinul cetățenilor noștri, Uniunea Europeană înseși este în pericolul de a se transforma într-o cochilie goală.

De asemenea, susțin ideea potrivit căreia un stat membru nu ar trebui să impună unei țări candidate condiții de neîndeplinit pentru aderare. Toate problemele bilaterale trebuie rezolvate în spiritul înțelegerii europene, al împărtășirii valorilor comune, al istoriei și al culturii. În această privință, vreau să solicit comemorarea comună a evenimentelor istorice și a eroilor din peninsula balcanică.

Kyriakos Mavronikolas (S&D). – (EL) Doamnă președintă, aș vrea să vorbesc în legătură cu interesele Turciei care, în opinia mea, sunt tratate în detrimentul intereselor Republicii Cipru. Doresc să îmi exprim nemulțumirea față de faptul că problemele legate de Republica Cipru sunt considerate neimportante; probleme pentru care Turcia ar trebui să fie condamnată sunt folosite astăzi pentru a îmbunătăți poziția Turciei în vederea aderării acesteia la Uniunea Europeană. În 2006, Turcia s-a angajat să recunoască Republica Cipru, aplicând Protocolul de la Ankara și contribuind la rezolvarea problemei Ciprului. Însă Turcia nu a făcut nimic. Dimpotrivă, discuțiile de azi sunt folosite în avantajul Turciei, fiind încununate de eforturile de a deschide capitolul energie, care, desigur, este considerat a fi un avantaj al Uniunii Europene înseși. Totuși, înțelegeți probabil că Republica Cipru, fiind un stat mic, trebuie să își apere propriile interese și să solicite sancțiuni împotriva Turciei, unul dintre acestea fiind, bineînțeles, împiedicarea deschiderii de noi capitole.

Franziska Keller (Verts/ALE). – Doamnă președintă, mai întâi, grupul meu, Verzii, ar prefera să nu se stabilească o dată pentru aderarea Croației. Considerăm că experiența ne-a arătat că aceasta nu a fost o idee bună în trecut, dacă este ca această țară să adere imediat ce sunt îndeplinite criteriile.

În al doilea rând, domnule Brok, criteriile de la Copenhaga sunt, desigur, valabile. Există; nu este nevoie să le menționăm din nou. Noi respectăm acordurile pe care Uniunea Europeană le-a semnat referitor la aderare și la criteriile de la Copenhaga. Scopul progreselor pentru aderare este aderarea însăși.

Când discutăm despre Turcia, ar trebui să nu uităm și progresul uimitor realizat în Turcia în domenii unde acum câțiva ani am crezut că nu ar fi posibil vreodată. Aceasta este reușita clară a procesului de aderare, fapt care nu ar trebui uitat.

Marian-Jean Marinescu (PPE). - Domnule Președinte, domnule comisar, vă rog să îmi permiteți să vă mulțumesc pentru activitatea dumneavoastră dedicată extinderii Uniunii Europene. Uniunea Europeană a avut un impact puternic în ultimii doi ani asupra schimbării democratice și a liberalizării economice în Balcanii de Vest. Eliminarea vizelor pentru o parte din țările Balcanilor de Vest și începerea negocierilor de aderare a FIROM constituie un progres de care vor beneficia și cetățenii europeni atât în urma cooperării judiciare și polițienești cu UE, cât și din punct de vedere economic.

Consider că în această perioadă de criză economică procesul de extindere a Uniunii constituie o soluție pentru revitalizarea economică în Uniunea Europeană. Nu trebuie însă să uităm consecințele nefaste pe care le antrenează avantajele inegale oferite de Uniunea Europeană diferitelor țări din pachetul Balcanilor de Vest. Comisia trebuie să analizeze și includerea Moldovei în pachetul țărilor Balcanilor de Vest, deoarece ajutorul oferit statelor vecine pentru implementarea reformelor necesare trebuie să continue în mod echilibrat. Moldova este un potențial candidat, pregătit să se alinieze Uniunii în procesul de integrare politică și economică.

Corina Crețu (S&D). - Uniunea Europeană are azi o constituție - Tratatul de la Lisabona - un Președinte și un Înalt Reprezentant pentru Afaceri Externe și de Securitate și, deci, putem aborda într-o altă perspectivă noul proces de extindere care să privească țările din Balcanii de Vest și Islanda, dar mai ales Turcia.

Știu că în sânul Uniunii Europene sunt mulți care ezită în a se angaja într-un nou proces de extindere, dar experiența României și Bulgariei, de pildă, arată că aderarea la Uniune a reprezentat pentru țările noastre cel mai puternic instrument de schimbare în bine a lucrurilor.

Sigur, trebuie să privim extrem de critic procesele din toate aceste țări care vor să adere la Uniunea Europeană, mai ales trebuie să ne axăm asupra solidității și funcționalității sistemelor politice democratice. Avem, însă, suficiente instrumente pentru a veghea la respectarea condițiilor de aderare. A le oferi o perspectivă mai clară acestor țări în privința aderării ar fi un element stabilizator și un catalizator al progreselor interne în țările candidate.

György Schöpflin (PPE). – Doamnă președintă, sunt foarte recunoscător pentru această ocazie de a împărtăși câteva gânduri cu domniile voastre. Extinderea a fost considerată pe bună dreptate una dintre politicile cele mai reușite ale Uniunii Europene. Mulți dintre noi am afirmat acest lucru în această dezbatere. Iar ideea că valorile centrale ale Europei – democrația, drepturile omului, solidaritatea – ar trebui să cuprindă toate statele Europei a fost și va rămâne în centrul identității Europei.

Europa actuală a fost construită în jurul ipotezei că, prin integrare, statele Europei vor accepta treptat o rezolvare pașnică a conflictelor, însă acest proces nu este unul lipsit de eforturi. Statele candidate trebuie să treacă printr-o transformare profundă pentru a îndeplini cerințele aderării la UE. Procesul este voluntar, iar acest aspect ar trebui evidențiat. Niciun stat nu este constrâns să adere, însă trebuie îndeplinite anumite condiții pentru a adera la UE.

În același timp, tocmai datorită faptului că îndeplinirea condițiilor solicită un efort major, statele candidate trebuie să fie încurajate să facă efortul implicat și nu numai. Obligațiile aferente statutului de membru al UE trebuie transferate de pe hârtie în practică. Fără implementare, procesul rămâne zadarnic.

Acesta este mesajul pe care îl transmite rezoluția Albertini viitorilor candidați pentru statutul de membru al UE. UE este pregătită să accepte statele din Balcanii de Vest și Turcia ca membri cu drepturi depline, însă depinde de acestea să respecte condițiile pe care le-a stabilit UE.

Carl Bildt, --P--reședinte în exercițiu al Consiliului. – Doamnă președintă, permiteți-mi să încerc să fiu succint.

Mai întâi, cu permisiunea Președinției, mă alătur acelor deputați care și-au exprimat stima față de comisarul Rehn pentru munca depusă de-a lungul ultimilor cinci ani. S-au realizat foarte multe. Poate fi bine pentru succesorul dvs. că a mai rămas ceva de făcut, însă s-au făcut multe.

De asemenea, aș vrea să-mi exprim aprecierea pentru largul sprijin acordat politicii de extindere, manifestat în cursul acestei debateri de către toți reprezentanții principalelor facțiuni politice de aici. Cred că acesta este o sursă de putere.

(Interjecție din partea dlui William (the Earl of) Dartmouth: „Ați ascultat dezbaterea?”)

Chiar am ascultat dezbaterea. Nu faceți parte dintr-unul din grupurile principale. Îmi pare rău.

Dl Severin a fost unul dintre cei care au menționat că acesta este un proces pe care trebuie să-l ancorăm și în inimile și mințile oamenilor. Sunt de acord, însă ar trebui să recunoaștem, de asemenea, că acest lucru necesită competențe politice temeinice din partea fiecăruia dintre noi. Dacă priviți înapoi la istoria Uniunii, este ușor de observat că foarte puțin din istoria integrării europene s-a întâmplat ca urmare a unei mobilizări bruște a opiniei publice care a cerut acest lucru.

Aproape totul a fost rezultatul unei politici vizionare, prevăzătoare, adesea dificile și exigente, însă am câștigat apoi și sprijinul cetățenilor noștri pentru ceea ce facem.

Am spus că eram prim-ministru al țării mele când am intrat în Uniunea Europeană. Am luptat într-o campanie înrâncenată pentru referendum. Am câștigat la mustață. Opinia publică a fost împotriva Uniunii Europene destul de mult timp. Dacă vă uitați la sondajele de opinie, astăzi suntem una dintre cele mai europozitive țări din Europa. Au fost necesare competențe politice pentru a realiza acest lucru. Așa ceva nu se întâmplă de la sine.

Permiteți-mi să spun, de asemenea, că atunci când abordăm zonele mai dificile ale Europei, reconcilierea nu este ușoară. Pentru aceasta sunt necesare multe dintre aceste competențe politice și există încă multe părți ale Europei care au nevoie de reconciliere.

Subiectul Balcanilor de Vest a fost invocat de mai mulți vorbitori și pe bună dreptate. Permiteți-mi să vă asigur că suntem conștienți de problemele din Kosovo și de nevoia de a le depăși, luând în considerare și câteva dintre problemele pe care le avem și în interiorul Uniunii.

Subiectul Bosniei a fost tratat de câteva persoane, precum dna Pack și dl Swoboda, și permiteți-mi să fac doar câteva remarci pe marginea acestuia. Am petrecut patru zile întregi anul acesta discutând cu liderii politici ai Bosniei, încercând să îi fac să meargă mai departe și încercând să le explic pericolele rămănerii în urmă, când restul regiunii progresează. Probabil că am făcut prea mult, deoarece la urma urmelor, așa cum a spus dl Pack, trebuie să facă acest lucru singuri. Aceasta este țara lor, nu este țara noastră, însă avem, de asemenea, datoria să le spunem că, dacă nu fac acest lucru, restul regiunii va merge înainte și acest lucru nu va fi bun pentru țara lor. Asta am încercat să facem și, într-o anumită măsură, încă încercăm.

Procesul nostru de extindere, așa cum au evidențiat toți, se bazează pe performanță. Are nevoie de reforme. Are nevoie de reconciliere. Iar acest lucru este valabil pentru fiecare. A fost odată valabil pentru Suedia și am reușit. Este valabil pentru fiecare.

Cât despre domnul care era interesat în angajarea într-o dezbatere, am observat că exista o serie de domni – în principal – din extrema dreaptă, care aveau anumite rezerve în privința Turciei, ca să folosesc cei mai neutri termeni posibil. Dacă am înțeles bine, problema era că Turcia este prea mare, prea complicată și prea musulmană.

Dacă citiți articolul 49 din tratat, iar acesta trebuie să reprezinte temeiul politicilor noastre, acesta nu face excepții pentru țările mari, nu face excepții pentru cazurile complicate și nu are criterii religioase.

(Aplauze din centru stânga)

Deci aceasta este ceea ce trebuie să respectăm. Am ascultat cuvintele emoționante despre moștenirea creștină și acestea conțin o doză mare de adevăr. Toți catolicii și ortodocșii sau protestanții și anglicanii ar putea interpreta acest lucru în diferite moduri, însă aș fi prudent în definirea moștenirii iudaice în afara Europei. Ei nu sunt creștini, însă fac parte din Europa trecutului, a prezentului și a viitorului, cu toate problemele din istoria noastră.

Aș afirma, de asemenea, că ar fi la fel de greșit să vorbim despre cetățeni de religie musulmană, fie ei în interiorul statelor membre actuale, în Bosnia, în altă parte sau în Turcia, și să îi excludem de la aplicabilitatea articolului 49 din tratat. Cred că ar fi greșit.

(Aplauze din centru stânga)

Am ascultat-o cu interes în această privință pe dna Koppa, care reprezenta Grecia prin comentariile legate de provocările din Balcanii de Vest și de reconcilierea cu Turcia și am observat pașii și declarațiile făcute recent de prim-ministrul Papandreu.

În sfârșit, aș vrea să abordez unul dintre subiectele mele preferate. Cineva a menționat, așa cum se întâmplă uneori în această dezbatere, problema capacității de absorbție – faptul că pur și simplu nu putem absorbi prea multe țări. Nu îmi place acest cuvânt. Eu nu văd Uniunea noastră ca „absorbind” națiuni. Nu știu dacă am absorbit Marea Britanie. Și nu știu dacă Franța dorește să fie absorbită. Și sper că Suedia nu va fi niciodată absorbită.

Eu văd că Uniunea ca pe o entitate care îmbogățește țările când aderă și încă nu am văzut extindere care să facă Uniunea noastră mai slabă. Absolut fiecare extindere, deși a fost dificilă, a făcut Uniunea noastră mai puternică, mai bogată, mai ambițioasă și eu unul nu sunt dintre cei care cred că istoria s-a sfârșit. Se aplică articolul 49.

În încheiere, unul dintre domni a afirmat că există și alte țări despre care nu s-a vorbit în dezbatere. Este adevărat. Articolul 49 se aplică absolut fiecărei țări europene, inclusiv celor care încă nu au fost menționate în dezbateră de azi.

Olli Rehn, membru al Comisiei. – Doamnă președintă, aș vrea să vă mulțumesc pentru dezbateră foarte aprinsă și consistentă referitoare la extinderea UE și la strategia noastră – acum, anul viitor și în viitorul apropiat. Această dezbatere s-a desfășurat în conformitate cu cele mai bune tradiții democratice ale acestui Parlament și sunt recunoscător pentru largă susținere generală manifestată pentru politica noastră de extindere profesată cu atenție.

Pe bună dreptate ați subliniat importanța angajamentului simultan și paralel și a condiționalității în extinderea UE. Sunt de acord și vreau să evidențiez importanța extraordinară a onestității și a fermității în același timp.

Trebuie să fim onești și să respectăm angajamentele pe care ni le-am luat față de țările cuprinse în agenda noastră consolidată pentru extindere în Europa de Sud-Est, adică Balcanii de Vest și Turcia. În același timp, putem fi la fel de onești pe cât suntem de fermi și trebuie să aplicăm o condiționalitate riguroasă în relația cu aceste țări candidate și potențial candidate.

Acestea funcționează numai împreună – în tandem, la unison – și aceasta este, într-adevăr, cea mai bună rețetă pentru antrenarea reformelor și a transformării democratice și economice în Europa de Sud-Est. Ea este, de asemenea, cea mai bună rețetă pentru ancorarea stabilității în Balcanii de Vest și pentru impulsivarea reformelor care consolidează libertățile fundamentale în Turcia.

Consider că dna Flautre are dreptate că nu poate exista, prin definiție, un portofoliu mai atractiv decât extinderea. Cu toate acestea, sunt o persoană cumpătată – fie că mă credeți, fie că nu – și cred că există anumite limite pentru atracția și fascinația pe care o poate suporta un om. Și, așa cum a solicitat Carl, vor rămâne lucruri de făcut și pentru succesorul meu, pentru următoarea Comisie și pentru acest Parlament.

În orice caz, a fost minunat să lucrez cu dvs. Împreună am lăsat ceva în urma noastră. Amintiți-vă că extinderea UE a contribuit considerabil la întregirea și la libertatea Europei de azi. Haideți să lăsăm acest lucru deoparte și să ducem la bun sfârșit munca noastră din Europa de Sud-Est.

(Aplauze)

Președintele. – Am primit o propunere de rezoluție⁽¹⁾ prezentată în conformitate cu articolul 110 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

Dezbaterile au fost închise.

Votul va avea loc joi, 26 noiembrie 2009.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Elena Băsescu (PPE), în scris. – Consider că este foarte important ca Parlamentul European să se preocupe de evaluarea procesului de extindere. Acest proces reprezintă un succes major al Uniunii Europene ce a adus pace și stabilitate. În acest context, trebuie să ținem seama de faptul că țările din Balcanii de Vest fac parte din punct de vedere geografic, cultural și istoric din Europa. Dintre statele potențial candidate, la care face referire rezoluția, doresc să subliniez eforturile și progresele concrete reușite de Serbia. Această țară a trecut la aplicarea unilaterală a Acordului Interimar privind Comerțul încheiat cu UE, dovedind astfel că este hotărâtă să se apropie de Uniunea Europeană, în ciuda dificultăților politice și economice cu care se confruntă. Parlamentul European trebuie să încurajeze Serbia să continue drumul către UE. În acest sens, trebuie să cerem Consiliului și Comisiei să arate deschidere și să continue negocierile, în mod constructiv, cu aceasta țară. Consider că evoluția procesului de integrare în Uniunea Europeană a Serbiei nu trebuie condiționată de recunoașterea independenței Kosovo.

Takis Hatziorgiou (GUE/NGL), în scris. – (EL) Poziția împotriva Turciei este o chestiune foarte importantă care va fi discutată, în cadrul extinderii, la summitul-ul Consiliului European din decembrie. Susținem integrarea deplină, având în vedere că acest obiectiv trebuie să reprezinte o forță propulsivă pentru reformă și pentru schimbarea politicilor referitoare la aspecte importante. Am dori să evidențiem faptul că Turcia încă nu și-a onorat obligațiile contractuale către UE și către toate statele membre. Trebuie să începă să-și onoreze angajamentele imediat, în mod contrar nu va trece ușor de evaluarea din decembrie. Angajamentele în privința cărora va fi evaluată și termenele sunt incluse în concluziile din decembrie 2006. Acestea includ aplicarea Protocolului adițional, relațiile bilaterale îmbunătățite cu Cipru și recunoașterea Republicii Cipru și o poziție constructivă față de procedura pentru rezolvarea problemei Cipru. Este absurd faptul că, deși urmărește integrarea și asumarea unui rol de reglementare în zonă, Turcia continuă să încalce dreptul internațional și principiile care stau la baza UE, menținând trupe de ocupație într-un stat membru. În sfârșit, capitolul energiei nu poate fi deschis atâta timp cât Turcia împiedică Republica Cipru să-și exercite drepturile de suverană în spațiul său economic exclusiv.

(1) A se vedea procesele-verbale.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *în scris*. – (RO) UE este un edificiu în construcție, iar spectrul opririi extinderii ar fi o contestare a însuși principiului care stă la baza sa. Conform articolului 49 din Tratatul UE: „Orice stat european poate solicita să devină membru al Uniunii.” Tocmai de aceea, Strategia de extindere pentru Balcanii de Vest, Turcia și Islanda, primește o atenție sporită în cadrul acțiunilor noastre, o preocupare la care aderăm fără rezerve. Croația, Turcia și Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei au statutul de candidate, fiind angajate în mod responsabil pe calea integrării. Islanda, Muntenegru și Albania au depus cereri de aderare, primele două fiind în prezent evaluate de către Comisie. Fără îndoială, încă există probleme, precum corupția și criminalitatea sau libertatea mass-media. Un impuls semnificativ în acest proces îl constituie introducerea regimului fără vize în Serbia, Muntenegru și Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei începând cu 19 decembrie. Totuși, vreau să atrag atenția asupra faptului că atunci când discutăm despre extindere, trebuie să privim și înspre Republica Moldova, care se află acum într-o perioadă politică crucială pentru angajarea pe calea democrației și a aderării la UE. În acest sens, trebuie să susținem implementarea obiectivelor Strategiei Europene pentru RM 2007-2013, pentru a obține rezultatele dorite de ambele părți.

Tunne Kelam (PPE), *în scris*. – Aș vrea să fac trei observații. În primul rând, mă bucur că ministrul pentru afaceri externe Carl Bildt a evidențiat mesajul cel mai important al rezoluției Albertini – faptul că UE rămâne puternic angajată față de politica de extindere și că o consideră ca fiind una dintre politicile cele mai reușite ale UE. Acest lucru se datorează foarte mult activității excelente a dlui comisar Rehn. Al doilea mesaj important este acela că statul de drept este considerat principiul cheie al progresului democratic și una dintre condițiile principale pentru viitoarele aderări. De asemenea, ar trebui să fim clari în ceea ce privește relevanța criteriilor de la Copenhaga. A treia observație: Sugerez cu fermitate ca deschiderea negocierilor pentru aderare cu Macedonia să fie decisă de Consiliul European din decembrie, în conformitate cu recomandarea Comisiei.

Petru Constantin Luhan (PPE), *în scris*. – Islanda este deja un partener activ și cu tradiție în procesul de integrare europeană mai larg. Islanda cooperează îndeaproape cu statele membre ale UE în calitate de membră fondatoare a NATO, membră a Consiliului Europei, a EFTA, a OSCE și a Cooperării Schengen. De asemenea, s-a estimat că Islanda a adoptat deja cca 60% din vastul acquis comunitar. Din acest punct de vedere, obținerea statutului de membru al UE de către Islanda este un pas logic.

Din punctul meu de vedere, Islanda a avut dintotdeauna o vocație europeană, iar aderarea Islandei va fi un câștig de ambele părți. Deja învățăm din experiența Islandei în ceea ce privește gestionarea durabilă a resurselor piscicole, utilizarea energiei geotermale și măsurile pentru combaterea schimbărilor climatice. Islanda și-a dovedit fermitatea în legătură cu aderarea la Uniune prin prezentarea răspunsurilor la chestionarul Comisiei cu mult înainte de termenul limită și aștept cu nerăbdare evaluarea care urmează a fi efectuată la summitul-ul de la jumătatea lunii decembrie. Dacă toate condițiile sunt îndeplinite și este respectat principiul propriilor merite, sper că aderarea Islandei va putea avea loc odată cu cea a Croației.

Andreas Mölzer (NI), *în scris*. – (DE) Este necesară o abordare diferențiată a strategiei de extindere. În timp ce Islanda este o țară europeană pregătită pentru a fi membră a UE, statele balcanice sunt departe de a fi pregătite, cu excepția Croației. Problemele nerezolvate sunt dificil de abordat după aderare și rămân nerezolvate ani de zile. Deci nu trebuie să existe niciun dubiu în privința pregătirii statelor balcanice pentru aderare, iar salariile și condițiile de trai trebuie să corespundă mediei europene. Ani la rând, rapoartele referitoare la progresul Turciei au cuprins o lungă listă de probleme. Dacă Turcia ar fi fost un automobil, nu ar fi trecut de mult revizia tehnică periodică. Este adevărat că această țară nu face parte din Europa nici din punct de vedere geografic, nici din punct de vedere spiritual sau cultural. Acest lucru reiese cu claritate din continua sa lipsă de respect pentru drepturile omului și pentru libertatea de expresie, pe care planul pentru curzi nu le poate deghiza, și din problema Ciprului. Totuși, poate că și UE dorește să se abată de la standardele sale privind drepturile omului. Doar așa poate fi explicată obediența sa față de decretele Beneș. Turcia se consideră puterea supremă a popoarelor turcice. Drept urmare, problemele UE s-ar înmulți doar după aderarea Turciei, după cum a reieșit în mod clar și repetat din acțiunile sale. Aspectele pozitive, precum îmbunătățirea securității energetice, se pot obține și prin intermediul unui parteneriat privilegiat. Este timpul să începem să vorbim sincer și clar.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), *în scris*. – (HU) În calitate de deputat din Ungaria, o țară vecină regiunii Balcanilor de Vest, susțin din toată inima ambițiile țărilor din Balcanii de Vest de a adera la UE. Un pas important în această regiune a fost inițiativa implementată de Comisia Europeană prin care se va elimina necesitatea vizei pentru Serbia, Macedonia și Muntenegru începând cu 1 ianuarie 2010. Cu toate acestea, propunerea Parlamentului European, care ar elimina obligativitatea vizei chiar de la 19 decembrie ar avea o semnificație simbolică și ar oferi, de asemenea, avantaje practice.

Uniunea Europeană nu ar putea oferi un dar de Crăciun mai frumos decât posibilitatea de a călători fără viză pentru ungurii care trăiesc în Voivodina din Serbia, care au numeroase legături cu Ungaria, aducând beneficii familiilor și prietenilor care trăiesc de ambele părți ale graniței. Sunt încrezător că statele membre își vor da binecuvântarea pentru această decizie chiar luna aceasta.

Exonerarea de obligativitatea deținerii vizei este un răspuns pozitiv la eforturile sincere ale țărilor din Balcanii de Vest în direcția integrării europene. În ultimul timp, Serbia a făcut progrese foarte importante. Chiar și raportul emis recent de Comisie susține că noul guvern al prim-ministrului Mirko Cvetković și-a asumat cu succes lupta împotriva corupției, ca să nu mai vorbim de realizările extrem de importante din domeniul drepturilor minorităților. Parlamentul sârb a adoptat o lege privind consiliile naționale. În scopul încurajării discuțiilor preliminare, se va lua o decizie privind statutul Voivodinei în fața parlamentului sârb săptămâna viitoare. Pe lângă mulțimea de evoluții pozitive, trebuie să se facă în continuare eforturi pentru eradicarea completă a crimelor violente cu componentă etnică și incidenței din ce în ce mai mari a bătailor aplicate ungurilor din Voivodina.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), *în scris.* – (PL) Aș vrea să-i mulțumesc dlui Albertini pentru rezoluția referitoare la strategia de extindere a Comisiei Europene. Desigur, sunt de acord că țările candidate trebuie să continue procesul de reformă. Eforturile ar trebui să se concentreze asupra asigurării statului de drept și a tratamentului egal al minorităților etnice, cât și asupra luptei împotriva corupției și crimei organizate. Evaluarea situației politice din Turcia, inclusiv a reformelor care au fost planificate sau realizate, reiterează evaluarea Comisiei cuprinsă în raportul periodic. Progresul este evident în zona îndeplinirii criteriilor politice de la Copenhaga, însă, din nefericire, mai rămân multe de făcut în ceea ce privește categoria largă a libertăților cetățenilor. Totuși, cea mai importantă dintre toate acestea este rezolvarea bilaterală a disputelor prin implicarea părților. Acestea nu ar trebui să reprezinte în sine obstacole în calea aderării, însă UE ar trebui să insiste pentru rezolvarea acestora înainte de aderare. Parlamentul European ar trebui să fie un observator obiectiv, pentru că ne-am dori ca negocierile să se termine cu un acord, ceea ce ar facilita aderarea Turciei la UE. În calitate de cetățean al Poloniei, țară care a aderat la Uniunea Europeană în 2004, știu că strategia de extindere reprezintă unul dintre domeniile cele mai eficiente ale politicii UE. Este crucial să onorăm angajamentele pe care ni le-am luat, iar acest lucru este valabil și pentru Uniunea Europeană. Obiectivul negocierilor pentru aderare este obținerea statutului de membru cu drepturi depline și, prin urmare, îndeplinirea unor condiții dure, dar clare ar trebui să fie un criteriu preliminar fundamental pentru atingerea acestui obiectiv. Acest lucru este valabil pentru toate statele, inclusiv pentru Turcia.

Dominique Vlasto (PPE), *în scris.* – (FR) Rezoluția noastră referitoare la viitoarele extinderi trebuie să reflecte opinia majoritară în Europa. Trebuie să evităm repetarea greșelilor din trecut și să construim Europa împreună cu popoarele acesteia. Deciziile care urmează a fi luate sunt încărcate de angajamente, trebuie să fie pregătite bine și explicate bine, astfel încât majoritatea cetățenilor europeni să le poată susține. Parlamentul nostru, care reprezintă acești cetățeni, trebuie să fie extrem de vigilent în această privință.

Graba ar fi cea mai rea politică posibilă și ne-ar putea duce înapoi la instabilitate instituțională, chiar dacă Uniunea Europeană aproape a depășit-o odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Astăzi trebuie să punem la încercare noul mecanism instituțional care rezultă din Tratatul de la Lisabona, să construim o Europă politică și să consolidăm politicile dorite de cetățenii noștri în ceea ce privește ocuparea forței de muncă, revenirea economică, lupta împotriva schimbărilor climatice, securitatea energetică și apărarea comună.

Ar trebui să nu inversăm ordinea priorităților, ci să sporim consecvența și eficiența politicilor comunitare înainte să ne gândim la noi valuri de extindere a UE. În ultimul rând, sunt încă împotriva aderării Turciei la Uniunea Europeană și continui să sper la un parteneriat privilegiat cu această țară în cadrul Uniunii pentru Mediterana.

13. Eliminarea violenței împotriva femeilor (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct este dezbateri privind:

– întrebarea cu solicitare de răspuns oral privind Ziua internațională a eliminării violenței împotriva femeii, adresată de către dna Svensson Consiliului, în numele Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen (O-0096/2009 – B7-0220/2009),

– întrebarea cu solicitare de răspuns oral privind Ziua Internațională a eliminării violenței împotriva femeii, adresată de către dna Svensson Consiliului, în numele Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen (O-0096/2009 – B7-0220/2009).

Aș vrea să vă amintesc faptul că azi este Ziua internațională a eliminării violenței împotriva femeii, iar ocazia organizării acestei dezbateri este foarte importantă pentru noi.

Eva-Britt Svensson, autoare. – (SV) Doamnă președintă, azi este 25 noiembrie, dată care marchează a zecea aniversare a stabilirii de către ONU a Zilei internaționale pentru eliminarea violenței împotriva femeii. De-a lungul vieții mele adulte, am fost activă din punct de vedere politic în organizații ale femeilor și în rețele pentru combaterea violenței împotriva femeilor. În cursul activității mele, cred că am folosit toate cuvintele posibile pentru a descrie situația. Consider că am folosit foarte multe cuvinte – am făcut acest lucru împreună în cadrul acestei lupte. Acum simt că de fapt trebuie să vedem acțiuni concrete.

Vorbim despre un tip de violență care privează femeile de drepturile lor fundamentale. Acesta afectează și definește viața de zi cu zi a femeilor. Este un tip de violență care hotărăște cursul vieților și situația femeilor și a tinerelor.

Toți avem responsabilitatea de a rupe tăcerea și, atât în Parlament, cât și în afara acestuia, de a coopera cu toate forțele odată pentru a opri această violență pentru totdeauna. Aceasta include violența în cadrul relațiilor intime, hărțuirea sexuală, abuzurile fizice și psihice, violul, crima, traficul de carne vie și mutilarea organelor genitale feminine. În timpul războaielor și conflictelor armate și în timpul reconstrucției care urmează conflictelor, femeile sunt supuse adesea violenței, atât individual, cât și colectiv.

Unele persoane susțin că violența în relațiile intime reprezintă o problemă privată, o problemă de familie. Nu este așa. Este violență structurală și o problemă socială. Societatea trebuie să își asume responsabilitatea pentru stoparea acestei violențe.

Este o problemă structurală și larg răspândită în toate religiile, țările și continentele. Stoparea tuturor formelor de violență bazate pe gen este un element fundamental al unei societăți egalitare. Violența masculină asupra femeilor este, din punctul meu de vedere, un indiciu clar al unui raport de putere inegal între bărbați și femei. În același timp, ea contribuie la menținerea acestei ordini a puterii. Măsurile de stopare a violenței bărbaților față de femei și copii trebuie să se bazeze pe premisa că aceasta ține de putere, control, idei despre gen și sexualitate și o structură socială dominantă în care bărbații sunt considerați superiori femeilor. Violența exercitată de bărbat împotriva femeii este un indiciu evident al raportului de putere inegal între femei și bărbați.

Aceasta este o problemă de sănătate publică. Este o problemă socială – lăsând la o parte suferința personală – care generează costuri imense pentru societate. Însă, mai presus de toate, este o problemă ce ține de egalitate. Deci trebuie să abordăm problema violenței împotriva femeii din perspectiva egalității. De asemenea, înseamnă că UE are puterea de a acționa, iar eu și colegii mei din Comisia pentru drepturile femeii și egalitatea de gen solicităm această acțiune.

În cadrul UE, avem Programul Daphne, care oferă asistență economică diverselor inițiative pentru combaterea violenței. Este bine și este necesar, însă este departe de a fi suficient. Prin urmare, Comisia parlamentară pentru drepturile femeii și egalitatea de gen întreabă Comisia și Consiliul dacă există planuri pentru ca statele membre să întocmească planuri de acțiune naționale pentru abordarea violenței împotriva femeilor. Are Comisia în vedere să prezinte propuneri de recomandări pentru o strategie a UE mai coerentă? Le va susține Consiliul? Prevederile incluse în tratate conțin obligația de a lucra în sensul egalității între femei și bărbați.

Când are Comisia intenția să organizeze un An european al combaterii violenței împotriva femeilor? Acest lucru a fost solicitat de Parlament în mod repetat din 1997. Ar trebui să fie timpul pentru acesta acum!

Åsa Torstensson, Președintă în exercițiu a Consiliului. – (SV) Doamnă președintă, onorabili deputați, onorabila deputată și președintă a Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen a ridicat o problemă gravă și stringentă. Chiar de la început, aș vrea să spun foarte clar că violența împotriva femeilor nu își are locul într-o societate civilizată.

Anul acesta sărbătorim cea de-a zecea aniversare a rezoluției Organizației Națiunilor Unite care a stabilit data de 25 noiembrie ca Zi internațională a eliminării violenței împotriva femeii. Azi ne gândim la nenumărate femei și fete care suferă din cauza violenței în zone de conflict. Suntem conștienți de suferința femeilor de pretutindeni din lume, femei violate, abuzate sau hărțuite sau care sunt victimele practicilor tradiționale dăunătoare. Ne exprimăm solidaritatea față de victimele căsătoriilor forțate și ale violenței sub formă de

crime de onoare, care implică de la mutilarea genitală a femeilor până la crimă. Suntem conștienți de amploarea îngrijorătoare a comiterii zilnice de numeroase și diferite tipuri de acte de violență împotriva femeilor în Europa.

Violența împotriva femeilor este o problemă care afectează un mare număr de domenii diferite de politică. Acest lucru este afirmat clar în propunerea de rezoluție referitoare la eliminarea violenței împotriva femeii pe care o veți vota mâine. Violența împotriva femeii nu ține doar de delictе și de nedreptate față de femei, ci și de faptul că bărbații sunt făptași, și este o problemă de egalitate. Cea mai bună strategie pentru combaterea acestei violențe este o abordare holistică și pornirea de la o definiție largă a violenței împotriva femeii.

În toată activitatea sa pentru promovarea egalității, Consiliul s-a ghidat după principiul integrării egalității. În conformitate cu articolele 2 și 3 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Consiliul promovează egalitatea între bărbați și femei în toate activitățile.

Consiliul a ridicat problema violenței împotriva femeilor de mai multe ori, cu mai multe ocazii și în mai multe contexte diferite. Aș vrea să încep cu ceva pozitiv. Unul dintre cele mai reușite exemple de până acum ale integrării egalității în spațiul UE este domeniul femeilor și conflictelor armate, unde începe să apară o politică mai cuprinzătoare pentru combaterea violenței împotriva femeilor.

Desigur, capacitatea Consiliului de a acționa în acest domeniu este limitată la puterile prevăzute în tratat, iar statele membre sunt responsabile pentru problemele care țin de domeniile lor de competență, în special cele ce țin de justiție și de afaceri interne, precum și problemele ce țin de sănătate.

Statele membre au dreptul să își întocmească propriile planuri pentru combaterea violenței împotriva femeilor, însă ele beneficiază și de pe urma cooperării. Cu toate acestea, se iau măsuri și la nivel european. Eradicarea violenței de gen și a traficului de carne vie este unul dintre cele șase domenii prioritare stabilite în Foaia de parcurs a Comisiei pentru egalitate de șanse între femei și bărbați 2006-2010. Sub acest titlu, Comisia susține statele membre în generarea de statistici comparabile, sporirea sensibilizării, schimburile de bune practici și cooperarea în materie de cercetare. Acum așteptăm cu nerăbdare noul plan al Comisiei privind egalitatea pentru 2011-2015.

Programul de la Stockholm, care urmează a fi adoptat luna viitoare, oferă un cadru pentru abordarea multor preocupări legate de violența împotriva femeii, preocupări care au fost exprimate de Parlamentul European. Așteptăm cu nerăbdare acordul referitor la program și implementarea ulterioară a acestuia.

Între timp, deja se întâmplă foarte multe la nivelul UE, mai ales în ceea ce privește sporirea sensibilizării, adunarea de informații și schimburile de bune practici. Unii dintre dvs. ați participat la recenta conferință a Președinției de la Stockholm, care a avut ca subiect tocmai strategiile pentru combaterea violenței bărbaților împotriva femeilor și care a reprezentat o oportunitate pentru participanți de a-și împărtăși experiențele și de a discuta politica viitoare.

Decizia din 2007 prin care s-a înființat Programul Daphne III și care a fost atât de importantă în combaterea violenței împotriva copiilor, tinerilor și femeilor a fost importantă, de asemenea. Salut impactul pe care l-a avut Programul Daphne și pe care acesta continuă să îl aibă asupra societăților noastre.

În rezoluția dvs., evidențiați pe bună dreptate faptul că nu există date comparabile și culese cu regularitate privind diferitele tipuri de violență împotriva femeilor. De asemenea, Consiliul este conștient de faptul că adunarea de date exacte și comparabile este importantă dacă este să înțelegem mai bine problema violenței împotriva femeii la nivel european. Sper că Institutul European pentru egalitatea de șanse între femei și bărbați, care a fost creat în comun de Consiliu și de Parlamentul European, poate avea o contribuție importantă în acest domeniu. Consiliul însuși a luat deja măsuri concrete pentru îmbunătățirea accesului la statistici privind violența împotriva femeilor. Consiliul a lucrat în cadrul Platformei de acțiune de la Beijing și a adoptat indicatori speciali în trei domenii relevante aici: 1) violența domestică împotriva femeilor, 2) hărțuirea sexuală la locul de muncă și 3) femeile și conflictele armate. Am făcut progrese, însă trebuie să se facă mult mai mult, desigur.

Multe dintre cele mai vulnerabile femei din lume trăiesc în țările în curs de dezvoltare. Consiliul, care este conștient de acest lucru, a adoptat o serie de concluzii referitoare la egalitatea de gen și emanciparea femeilor în cadrul cooperării pentru dezvoltare, în care evidențiem importanța abordării tuturor formelor de violență de gen, inclusiv a acestor practici și obiceiuri dăunătoare precum mutilarea genitală. Însă nu ar trebui să ne mulțumim cu atât. Mutilarea genitală a femeilor, așa-numitele crime de onoare și căsătoriile forțate, reprezintă o realitate și în UE.

Parlamentul European s-a situat în mod consecvent într-o poziție de frunte în ceea ce privește solicitarea măsurilor împotriva practicilor tradiționale dăunătoare. În conformitate cu această abordare, Consiliul și-a confirmat angajamentul față de protejarea celor mai vulnerabili în concluziile sale privind situația tinerelor fete, pe care Consiliul le-a adoptat anul trecut. În aceste concluzii, Consiliul a evidențiat, citez, faptul că „eliminarea tuturor formelor de violență împotriva tinerelor fete, inclusiv traficul de carne vie și practicile tradiționale dăunătoare, sunt cruciale pentru emanciparea tinerelor fete și a femeilor și pentru obținerea egalității între femei și bărbați în societate”.

Așa cum a evidențiat onorabila deputată în introducerea la întrebarea sa, violența împotriva femeilor are un efect negativ asupra capacității femeilor de a participa la viața socială, politică și economică. Femeile care sunt excluse din activitățile sociale, inclusiv de la posibilitatea de a avea un loc de muncă, în urmare violenței sunt afectate de riscul marginalizării și al sărăciei.

Acest lucru mă aduce înapoi la abordarea holistică pe care am menționat-o la început și la natura structurală a violenței, evidențiată în întrebarea adresată Consiliului. Problema violenței împotriva femeilor reprezintă o problemă mai generală – lipsa egalității. Campania mai largă pentru promovarea emancipării femeilor contribuie la combaterea violenței. Femeile care au libertatea de a-și folosi întregul potențial sunt mai puțin vulnerabile la violență decât femeile care sunt excluse. De asemenea, Consiliul a explicat în mod repetat că este necesar să se atenueze sărăcia femeilor. Ocuparea forței de muncă este adesea cea mai bună cale de a depăși sărăcia. Trebuie făcut mai mult pentru a facilita participarea femeilor pe piața muncii. Crizele economice și sociale fac femeile și mai vulnerabile. În ședința sa din 30 noiembrie 2009, Consiliul este așteptat să adopte o serie de concluzii privind egalitatea de gen: consolidarea creșterii și a ocupării forței de muncă – contribuție la Strategia de la Lisabona post-2010. Obiectivul este garantarea priorității integrării egalității și măsurilor speciale pentru egalitate în strategiile viitoare.

Odată cu cea de-a zecea aniversare a Rezoluției Organizației Națiunilor Unite prin care se stabilește Ziua internațională a eliminării violenței împotriva femeii, recunoaștem amploarea acestei probleme. În același timp, salutăm, de asemenea, faptul că națiunile conlucrează pentru a-i pune capăt. O mare parte din munca noastră pentru combaterea violenței împotriva femeii aici în Europa se desfășoară într-un cadru internațional.

La ședința următoare din martie 2010, Comisia pentru statutul femeii din cadrul Organizației Națiunilor Unite va realiza o evaluare după cincisprezece ani a Platformei de acțiune de la Beijing. Președinția suedeză a întocmit deja un raport referitor la progresul realizat în Uniunea Europeană și la provocările care rămân. La 30 noiembrie, Consiliul urmează să adopte o serie de concluzii în această privință. Platforma de acțiune de la Beijing ne oferă o structură și o agendă pe termen lung pentru politica internațională a egalității de gen. Consiliul este implicat activ în această activitate, o parte semnificativă fiind dedicată combaterii violenței împotriva femeilor.

Problema violenței împotriva femeilor nu cunoaște granițe naționale. Trebuie să abordăm această problemă la nivel internațional, atât în interiorul, cât și în exteriorul Europei. Trebuie să intensificăm lupta împotriva violenței de gen în misiunile noastre internaționale și nu ar trebui să închidem ochii la violența domestică care este comisă împotriva propriilor noștri cetățeni.

Domnule președinte, onorabili deputați, voi repeta ceea ce am afirmat la început: violența împotriva femeii nu își are locul într-o societate civilizată. Sunt recunoscătoare Parlamentului pentru ridicarea acestei probleme astăzi. Aveți sprijinul deplin al Consiliului, al acestei Președinții și a tuturor celor care luptă pentru lucrurile în care cred și care apără principiile dreptății, egalității și solidarității.

Karel De Gucht, membru al Comisiei. – (FR) Doamnă președintă, cu ocazia Zilei internaționale a eliminării violenței împotriva femeii, Comisia ar vrea să reitereze puternicul său angajament politic pentru combaterea violenței împotriva femeilor. Acest angajament se reflectă în comunicarea privind Programul de la Stockholm, ale cărui priorități includ necesitatea de a acorda o atenție specială drepturilor copilului și protecției persoanelor deosebit de vulnerabile, precum femeile victime ale violenței și bătrânii.

În foaia sa de parcurs pentru egalitate între femei și bărbați pentru perioada 2006-2010, Comisia Europeană și-a luat angajamentul de a contribui la eradicarea violenței sexuale și a violenței legate de traficul de carne vie. Combaterea violenței împotriva femeii va fi o prioritate importantă și pentru noua strategie, care va urma foaia de parcurs și care se află în stadiu de proiect în prezent.

Cu toate acestea, o importanță vitală o are finanțarea măsurilor practice în teren. Comisia a făcut deja foarte mult pentru a ajuta la combaterea violenței în Europa prin intermediul Programului Daphne. Reacția sa în

domeniul prevenirii violenței și al sprijinului acordat victimelor trebuie întărită acum prin creșterea numărului măsurilor practice.

Mai întâi, Comisia a identificat măsuri în contextul Programului Daphne III pentru a implementa o strategie mai consecventă a UE pentru combaterea violenței împotriva copiilor, tinerilor și femeilor. Datorită unui buget anual de cca 17 milioane de euro în 2009, Comisia s-a concentrat asupra grupurilor de risc în mod direct. Aceste fonduri au fost complementare ajutoarelor furnizate prin programele naționale.

Se are în vedere crearea unui grup de experți pentru evaluare ca parte a programului de lucru pentru Daphne III pentru 2010. Acest grup va putea contribui la identificarea măsurilor necesare la nivel comunitar și va încuraja o abordare comună între statele membre.

Comisia va începe să lucreze, de asemenea, la un important studiu de fezabilitate care va evalua dacă este posibil și necesar să se armonizeze legislația referitoare la violența sexuală și la violența împotriva copiilor la nivelul UE. Rezultatele acestui studiu vor fi prezentate în toamna 2010. Comisia intenționează să reunească reprezentanți ai guvernelor statelor membre, ai instituțiilor comunitare, ai grupurilor politice, ai organizațiilor societății civile, ai organizațiilor internaționale și așa mai departe, cu scopul de a elabora o politică comunitară mai explicită.

Mai mult decât atât, schimbul de bune practici, standarde și modele de intervenție a fost deja subiectul discuțiilor organizate în decembrie 2007, sub auspiciile Rețelei Europene de Prevenire a Infracțiunilor.

În cele din urmă, este important să se evidențieze faptul că formele extreme de violență împotriva femeilor trebuie combătute cu cele mai dure instrumente. În acest scop, Comisia a propus în martie o schimbare a cadrului penal european în ceea ce privește lupta împotriva traficului de carne vie și a exploatării sexuale a copiilor, care afectează cele mai vulnerabile femei și tinerele fete în special.

În ceea ce privește solicitarea de a se organiza o zi europeană a combaterii violenței împotriva femeii, Comisia a concluzionat, pe baza unui studiu amănunțit, că ar fi prematur să se ia o astfel de inițiativă înaintea elaborării unei strategii reale pentru combaterea violenței.

Acum, aș vrea să dau cuvântul colegei mele, dna Ferrero-Waldner.

Benita Ferrero-Waldner, membră a Comisiei. – (FR) Doamnă președintă, onorabili deputați, după cum știți, am fost întotdeauna implicată – evident, eu însămi femeie – în lupta împotriva violenței împotriva femeilor, dar și în problema emancipării femeii în general, nu doar în ultimii cinci ani al mandatului meu de comisar pentru afaceri externe, ci și înainte de acesta, în calitate de ministru. De aceea, aș vrea să adaug câteva cuvinte despre acest subiect.

În ceea ce privește lumea din afară, pe lângă intervențiile specifice din țările în curs de dezvoltare, despre care colegul meu va vorbi puțin mai târziu, combaterea violenței împotriva femeilor a devenit un punct important al politicii drepturilor omului profesate de UE, iar acțiunile sunt întărite prin recomandările specifice adoptate în decembrie 2008.

Implementarea acestor recomandări este deosebit de pronunțată la nivel local în țările terțe în care este prezentă Uniunea Europeană. În aproape 90 de țări terțe, ambasadatele statelor membre ale UE și delegațiile Comisiei Europene au dezvoltat propriile planuri de acțiune, care au ca obiectiv implementarea acestor recomandări și stabilesc o întreagă listă de inițiative de realizat în perioada 2009-2010.

Trimitem în mod sistematic un mesaj clar în această privință: violarea drepturilor femeii nu poate fi justificată în numele relativismului cultural al tradițiilor.

În contextul acestor convorbiri, vom oferi, de asemenea, asistență sub forma cooperării noastre pentru a implementa, de exemplu, recomandările raportorului special pentru violența față de femei, pentru a consolida instituțiile naționale însărcinate cu problemele egalității de gen sau pentru a sprijini schimbarea legislației care prevede discriminarea femeilor.

Subiectul rezoluțiilor 1325 și 1820, „Femeile, pacea și securitatea”, adoptate de Consiliul pentru securitate al Organizației Națiunilor Unite, a captat întreaga noastră atenție. Mai mult decât atât, în decembrie 2008, Uniunea Europeană a adoptat, de asemenea, o abordare globală pentru implementarea acestor rezoluții.

Consider că aceasta oferă o bază de principii comune, atât pentru operațiunile ce țin de securitatea și de politica de apărare europeană, cât și pentru intervențiile care implică utilizarea instrumentelor comunitare. Aceste activități ar trebui să ne permită să integrăm dimensiunea „feminină” într-un mod mai eficient în

întregul ciclu al conflictului, de la prevenirea, gestionarea și rezolvarea situațiilor de criză la consolidarea păcii și a reconstrucției pe termen lung.

Personal, am căutat sprijinul a 40 de femei în funcții de conducere din toată lumea pentru a da un nou avânt implementării Rezoluției 1325 propunând, după cum știți, organizarea unei conferințe ministeriale la 10 ani după adoptarea istorică a acesteia. Această idee a fost aprobată de Secretarul General ONU, dl Ban Ki-moon, și sunt foarte mândră de acest lucru. Însă ceea ce este și mai remarcabil este faptul că, în timpul pregătirilor pentru această conferință ministerială, un număr din ce în ce mai mare de state și de organizații internaționale, precum Uniunea Africană, au decis să își intensifice eforturile pentru promovarea Rezoluției 1325, mai ales prin dezvoltarea unor planuri de acțiune naționale.

Doamnă președintă, aș dori să închei cu o observație personală. Apreciez foarte mult posibilitățile pe care politicile UE, fie ele interne sau externe, le-au oferit luptei împotriva violenței față de femei și sunt încântată de sprijinul pe care l-au primit în general. Sunt foarte mulțumită să văd că acțiunile care în trecut erau oarecum limitate la un angajament personal devin în prezent un efort absolut comun.

PREZIDEAZĂ: DL LAMBRINIDIS

Vicepreședinte

Barbara Matera, în numele Grupului PPE.– (IT) Domnule Președinte, doamnelor și domnilor, eliminarea violenței împotriva femeilor constituie o temă importantă care necesită un efort și o angajare mai mare din partea noastră, a tuturor: instituțiile UE, statele membre și societatea civilă.

Violența împotriva femeilor nu reprezintă doar o încălcare a drepturilor omului, ci are, de asemenea, consecințe individuale și sociale serioase care nu pot fi ignorate. De aceea, aceasta este o temă care trebuie să fie abordată pe diferite fronturi.

Pe frontul cultural trebuie să luptăm contra ideii că ar putea exista vreo justificare a violenței care are la bază aspecte culturale, religioase și sociale. Va trebui să organizăm campanii de informare și sensibilizare care se adresează și tinerilor și care, astfel, au loc în școli. Organizarea unui An european, solicitare repetată a Parlamentului European, ar putea avea impactul adecvat la nivel european și internațional pentru a institui o politică mai consecventă și mai eficientă.

Pe frontul politic, este esențial să includem acest subiect ca prioritate în agendele naționale, europene și internaționale. Cred, de aceea, că se cuvine să clădim legături mai puternice, și cu acesta voi încheia, între Uniunea Europeană și Națiunile Unite, astfel încât să putem acționa toți împreună în aceeași direcție. În acest sens, cuvântul adresat în Parlamentul European de către secretarul general adjunct al Națiunilor Unite, dna Migiro, a fost exemplar. Îmi doresc de aceea pentru noi toți ca cooperarea noastră să devină și mai puternică.

Britta Thomsen, în numele Grupului S&D. – (DA) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, astăzi, 25 noiembrie, femeile și bărbații din întreaga lume marchează Ziua internațională a Națiunilor Unite pentru eliminarea violenței împotriva femeilor.

Violența împotriva femeilor este o problemă socială majoră care nu poate fi redusă pur și simplu la o problemă a femeilor. Mai degrabă ea se referă la încălcarea drepturilor omului, a dreptului la viață și a dreptului la siguranță. Națiunile Unite estimează că șapte femei din zece vor trăi pe parcursul vieții lor experiența violenței bărbaților. De fapt, violența bărbaților cauzează mai multe decese ale femeilor decât malaria, accidentele de circulație, terorismul și războiul luate la un loc. Nu putem rămâne doar spectatori pasivi. Este vital ca noi cei din UE să acționăm ACUM. Comisia va trebui să prezinte cât mai curând posibil un plan al unei politici UE pentru combaterea tuturor formelor de violență împotriva femeilor.

Dacă privim inițiativele diferitelor state membre, este cât se poate de clar că unele țări au luat problema mai în serios decât altele. Spania, care preia Președinția Consiliului la 1 ianuarie, a pus combaterea violenței împotriva femeilor în fruntea priorităților agendei Președinției sale. Spania este singurul stat membru al UE care a înființat un observator privind violența, care anual prezintă un raport asupra evoluției violenței legate de gen și își adaptează în mod regulat strategia sa cea mai bună imaginabilă pentru combaterea acestei violențe. Haideți să susținem inițiativa viitoarei Președinții spaniole de a înființa un observator privind violența în UE, în beneficiul tuturor femeilor europene.

Antonia Parvanova, în numele Grupului ALDE. – Domnule președinte, nu doar datorită Zilei internaționale pentru eliminarea violenței împotriva femeilor ar trebui să ne întrebăm, în momentul în care luăm în

considerare o horărare pe această temă, dacă am făcut destul. În Europa de astăzi, una din patru femei este victima violenței, a violenței în familie, a violului, a exploatării sexuale sau a mutilării genitale feminine.

Unul dintre cele mai groaznice exemple de violență bazată pe gen este utilizarea violului ca armă pe timp de război, cum se întâmplă în Congo. A venit timpul unei strategii cuprinzătoare a UE care să conducă la un plan concret de acțiuni care să urmărească combaterea tuturor formelor de violență împotriva femeilor, inclusiv a traficului de femei.

Domnule comisar, aș dori să vă informez că astăzi, în timpul dezbaterii referitoare la rezoluția privind Programul de la Stockholm, am votat asupra unui amendament ce solicita adoptarea unei directive, a unui plan de acțiune european, care asigură prevenirea violenței, protecția victimelor și punerea sub acuzare a făptașilor.

Sper că, de data aceasta, colegii noștri, dumneavoastră și, de asemenea, Consiliul nu vor invoca principiul subsidiarității și că, foarte curând, vom avea această directivă și planul de acțiune. Am prezentat această temă și Președinției spaniole, care este în favoarea acestei priorități. Sper că aceasta va constitui o prioritate pentru noi toți.

Raül Romeva i Rueda, în numele Grupului Verts/ALE. – Domnule președinte, este cu adevărat necesar să instituim un temei juridic clar pentru combaterea tuturor formelor de violență împotriva femeilor.

De asemenea, îndemn Consiliul și Comisia să ia o decizie asupra comunitarizării depline a politicii europene. Niciunul dintre statele membre ale UE nu reușește să abordeze aceste probleme de unul singur. Toleranța zero față de toate formele de violență împotriva femeilor trebuie să devină prioritatea maximă a tuturor instituțiilor de pe tot cuprinsul Europei.

Cererea Parlamentului adresată Consiliului și Comisiei referitoare la un plan politic orientat și mai coerent al UE pentru combaterea tuturor formelor de violență împotriva femeilor constituie un pas în direcția bună, la fel cum este și observatorul privind violența care a fost deja menționat.

În plus, aș dori, de asemenea, să reamintesc Comisiei și Consiliului solicitarea mea de a aborda violența împotriva femeilor în dimensiunea bazată pe gen a încălcării la nivel internațional a drepturilor omului, în particular, în contextul acordurilor de asociere și comerciale internaționale bilaterale care sunt în vigoare și al celor aflate în faza de negociere, așa cum se prevede și în raportul meu referitor la feminicide, și aș dori de asemenea să solicit dnei comisar să fie mai clară în această privință.

Voi încheia prin a ura bun venit în galerie prietenilor noștri din Asociația Congoleză pentru Pace și Dreptate. Ne-au dat aceste flori pentru a ne reaminti în fiecare zi că aceasta este o luptă comună pe care trebuie să o ducem împreună, precum și cu oamenii care suferă și luptă pentru acest lucru.

Marina Yannakoudakis, în numele Grupului ECR. – Domnule președinte, violența împotriva femeilor, în special în mediul familial, constituie o temă care trebuie dezbătută și felicit președinta Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen pentru aducerea ei în prim plan.

În orice caz, trebuie să recunoaștem că această problemă nu este doar o problemă de gen. Nu este doar o problemă de egalitate. Într-adevăr, nu este doar o problemă legată de drepturile omului, ci, în primă instanță, este o problemă de drept penal. Și, deoarece este o problemă de drept penal, constituie o problemă de suveranitate a statului, și soluționarea ei depinde de statul național.

Conform Consiliului Europei, o femeie din patru va suferi violența în familie pe parcursul vieții. UE poate avea o atitudine proactivă în acest domeniu oferind resursele pentru educație și sensibilizare crescută și deschizând dezbateră referitoare la violență nu doar împotriva femeilor, ci și a bărbaților: conform Ministerului de interne din Regatul Unit, unul din șase bărbați suferă violențe în familie.

Am vizitat de curând Elevate, un adăpost pentru femei din Londra, pentru a discuta cu victimele violenței în familie. Ele provin din toate grupurile socioeconomice. Nu există stereotipuri. Violența afectează victimele, familiile lor și copii lor. Efectele ei sunt atât la interior, cât și la exterior și distrug viețile. Calea către reconstruirea acestei vieți este lungă și necesită susținere. Proiectul Elevate oferă victimelor un adăpost sigur și le susține în scopul reclădirii încrederii proprii și a capacității de a funcționa în societate. Astfel de proiecte au nevoie de susținere și de ajutor financiar.

UE poate avea o atitudine proactivă prin dărâmarea unora dintre tabuurile legate de violența împotriva femeilor și bărbaților. Acesta constituie un domeniu pe care noi, ca societate, nu ne mai putem permite să-l ignorăm.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). – (NL) Dna Svensson a adresat o întrebare cu solicitare de răspuns oral referitoare la violența împotriva femeilor și a prezentat un proiect de rezoluție. În acesta, ea susține că violența împotriva femeilor constituie o problemă structurală și larg răspândită în întreaga Europă și că izvorăște din inegalitatea dintre bărbați și femei.

Deși Partidul Libertății din Olanda nu se poate alătura acțiunii la nivel european împotriva acestei probleme, suntem în favoarea acestei propuneri și solicităm statelor membre să întreprindă acțiuni integrate la nivel individual. Partidul Libertății condamnă, în termenii cei mai categorici posibil, orice violență împotriva femeilor. Cu toate acestea, există multă violență în Europa împotriva femeilor musulmane, cu precădere în familie. De aceea va trebui să avem în vedere cazurile de violență în familie, crimele de onoare și mutilarea genitală feminină care derivă din viziunea musulmană a rolurilor bărbaților și femeilor.

Chiar dacă Partidul Libertății consideră absolut inacceptabile toate formele de violență împotriva femeilor, am dori să atragem aici atenția asupra acestei forme particulare de violență. Vreau să subliniez încă o dată: acest lucru este total inacceptabil. Din acest motiv, partidul meu dorește să adreseze un apel puternic statelor membre pentru a combate aceste forme de violență și pentru a întreprinde acțiuni specifice în scopul investigării violenței împotriva femeilor legate de mahomedanism.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Domnule ministru, stimați membri ai Comisiei, și eu aș dori să reamintesc ceea ce a spus ministrul: violența nu își are locul în societățile civilizate. Sărbătorim cea de a zecea aniversare a rezoluției Națiunilor Unite pentru combaterea violenței împotriva femeilor. În timp ce ascultam discursurile dumneavoastră și pe cele ale colegilor deputați, mă întrebam dacă peste 10 sau 20 ani, urmașii noștri vor mai spune încă în această instituție că violența nu își are locul în societățile civilizate. Este adevărat că timpul nu este de partea noastră, deoarece suntem martorii unei escaladări a violenței în societățile noastre. Influența mass-mediei are legătură cu această escaladare, dar escaladarea se produce și pe fondul crizei. Psihologii spun că agresiunea este mult mai răspândită în vremuri de criză decât în alte vremuri. Violența împotriva femeilor constituie cu siguranță o problemă, dar și noi avem această problemă, după cum spun deseori deputați de sex masculin, prin faptul că și bărbații sunt afectați de violență. Din păcate, statisticile indică încă că 95% dintre victime sunt femei. În cazul traficului de persoane, 80% dintre victime sunt tot femei. Cred că acum a sosit cu adevărat timpul ca instituțiile europene să trateze mult mai serios această problemă.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Domnule președinte, astăzi, milioane de persoane și milioane de femei din întreaga lume strigă împotriva violenței legate de gen. Astăzi, nu putem închide ochii față de această năpastă socială majoră dând ca exemplu raporturile de forță care au fost inegale de-a lungul istoriei. Nu există niciun motiv, niciun argument și nicio posibilitate de a înțelege. Unele femei sunt ucise pur și simplu pentru că sunt femei.

În fața acestei situații, avem responsabilitatea de a utiliza toate mijloacele aflate la dispoziția noastră pentru a elimina violența bazată pe gen și pentru a avansa și crea o societate mai egală, cu ajutorul unor măsuri legale curajoase și hotărâte. Această răspundere ne incumbă tuturor, instituțiilor europene, statelor membre și organizațiilor.

Țări precum Spania și-au luat un angajament clar în această direcție. Legea împotriva violenței de gen constituie un instrument necesar și esențial. Din acest motiv, el ar trebui să servească ca exemplu pentru restul Europei. Aș putea menționa, de asemenea, educația pentru egalitate, combaterea stereotipurilor și asistența juridică pentru victime. Sunt sigur că am putea face trimitere la multe alte politici necesare în acest domeniu. Viitoarea Președinție spaniolă a desemnat lupta împotriva violenței de gen ca unul dintre obiectivele sale prioritare. Cred că acesta este un lucru foarte important și cred că Parlamentul va susține puternic orice inițiativă în acest sens.

Va trebui să facem un efort comun și să lucrăm. Doar atunci vom fi capabili să susținem milioanele de femei victime care nu își pot permite să mai aștepte nici măcar un minut în plus.

Corina Crețu (S&D). - Într-adevăr, așa cum s-a subliniat aici, violența împotriva femeii reprezintă un fenomen extrem de grav, căruia nu-i acordăm întotdeauna atenția cuvenită și care atinge cote înspăimântătoare în țările în curs de dezvoltare, mai ales în țările măcinate de războaie și conflicte. Violul și violența sexuală împotriva fetelor, femeilor și copiilor au atins proporțiile unei epidemii în țările africane zguduite de război, în special în Congo, Somalia, Burundi și Liberia. Din păcate, nu doar țările aflate în conflict sunt caracterizate

de rata masivă a violențelor; acestea se manifestă pe scară largă chiar și în cele mai pașnice și democratice țări din lume.

Este datoria noastră să ne concentrăm atenția și eforturile asupra pedepsirii celor care se fac vinovați de încălcarea drepturilor omului, în paralel cu eforturile pentru îmbunătățirea siguranței femeilor, ca și pentru asigurarea asistenței corespunzătoare victimelor agresiunilor sexuale, de la ajutorul medical până la reintegrarea lor familială și socială.

În final, aș vrea doar să amintesc evenimentele din cadrul Comisiei de dezvoltare, dedicate Zilei internaționale de combatere a violenței împotriva femeii și să îi mulțumesc comisarului De Gucht pentru prezența sa la aceste evenimente, pentru interesul arătat acestui subiect și, de asemenea, doamnei comisar Ferrero-Waldner pentru prezența sa la această dezbatere.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aș dori să dedicăm această Zi internațională pentru eliminarea violenței împotriva femeilor în memoria Annei Politkovskaya, o jurnalistă și o femeie care a plătit cu viața dragostea ei pentru adevăr, femeilor africane din zonele de conflict și numeroaselor forme de suferință a femeilor din Europa, care deseori trec neobservate.

Aceste exemple contravin imaginii degradate și consumeriste pe care mass-media o atribuie deseori identității feminine, contribuind la crearea unei culturi în care femeile sunt asuprite și umilite. Aceasta este, de asemenea, o formă gravă de violență împotriva căreia Europa trebuie să se exprime și să intervină.

Va trebui să înființăm urgent un sistem european solid pentru înregistrarea datelor statistice, iar acest lucru s-a spus de mai multe ori, care să se refere în mod deosebit la minori, traficul de persoane, violența fizică și sexuală și femeile din categoriile vulnerabile, cum ar fi emigranții. Mai dorim încă să vedem rezultate palpabile ale orientărilor Uniunii Europene în legătură cu femeile aflate în conflict armat, pe care comisarul le-a menționat, de asemenea, anterior, cel puțin prin asigurarea ajutorului financiar și de alt tip pentru proiecte, deseori organizate de mici asociații, organizații nonprofit locale, inclusiv în țările preocupate de reintegrarea și asistarea femeilor care sunt victime ale violenței.

Suntem conștienți de faptul că astăzi avem o nouă posibilitate, în forma oferită de Tratatul de la Lisabona și Programul de la Stockholm, de a consacra prin lege această acțiune preventivă în cadrul Comunității.

Cu toate acestea, trebuie să denunțăm și un alt aspect al violenței: contextul în care se produce violența. Crește în rândul tinerilor și minorilor violența legată de alcool și droguri și probabil că nu o menționăm suficient de des în momentul în care discutăm despre violența împotriva femeilor.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Domnule președinte, milioane de femei sunt bătute, molestate, cumpărate, vândute, violate și ucise doar pentru că sunt femei. Mor mai multe femei din cauza agresiunii directe împotriva lor decât din cauza cancerului. Trebuie să facem opinia publică să înțeleagă că într-o societate modernă, democrată, nu este loc pentru violența împotriva femeilor. Să începem prin a educa clasa politică și a elibera politicul de influențele acelor religii care consfințesc dominația bărbaților. Aceasta este o condiție esențială pentru o egalitate reală și încetarea violenței.

În țara mea, dreptul conservator, care este la mâna clerului, refuză femeilor acordarea deplină a drepturilor omului. Ei promovează o societate patriarhală, în care rolul femeii gravitează în jurul bucătăriei, leagănului și bisericii. Femeile nu au dreptul la avort și există intenții de a le priva de dreptul la fertilizarea *in vitro*. „Mama poloneză” idealizată purtându-și curajoasă crucea sub forma unui soț care își bate soția constituie o absurditate căreia trebuie să ne opunem social și legal.

Aș dori să adresez o caldă invitație la o conferință asupra eliminării violenței împotriva femeilor care urmează să aibă loc la 10 decembrie în Parlamentul European, organizată la inițiativa Centrului pentru Drepturile Femeilor din Polonia.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, în fiecare zi în Europa una din cinci femei este victima violenței. Violența împotriva femeilor este inacceptabilă, indiferent de forma pe care o ia. În Europa, multe femei și tinere continuă să trăiască în umbra violenței și a exploatării.

Cifrele sunt alarmante. Violența împotriva femeilor îmbracă diferite forme și apare peste tot: violența în familie acasă, abuzarea sexuală, hărțuirea sexuală la locul de muncă, violul, inclusiv în cadrul parteneriatelor, și, de asemenea, ca tactică de război în afara Europei.

În Europa, violența în familie constituie cauza principală a decesului și invalidității în rândul femeilor cu vârste cuprinse între 16 și 44 ani. În timp ce dezbatem aceste probleme extrem de serioase, există femei care sunt agresate. Nu este suficient doar să vorbim despre aceasta. Este timpul să acționăm.

Uniunea Europeană are datoria de a-și proteja cetățenii cei mai vulnerabili. Combaterea violenței împotriva femeilor este o luptă pentru drepturile fundamentale ale omului, iar programul Daphne, care susține acțiuni destinate să combată toate formele de violență, este insuficient.

Trebuie luate în considerare noi măsuri pentru dezvoltarea unor planuri europene consecutive. Susțin inițiativa de organizare a unui An european pentru combaterea violenței împotriva femeilor, pe care instituția noastră îl propune de mai bine de un deceniu.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aș dori să reiterez ceea ce a fost spus deja de către dna Matera și dna Stassen referitor la violența din motive culturale și religioase. Aș dori să utilizez acest minut pentru a vă povesti o experiență care m-a afectat personal ca voluntar în una dintre misiunile mele.

Este povestea unei femei, povestea Karinei, povestea unei femei care nu a dorit să poarte burkha. Pentru a o pedepsi, soțul ei a vărsat acid pe ea. A făcut acest lucru într-o noapte; a făcut-o în timp ce ea dormea. Acum Karin poartă burkha, nu pentru că vrea să o poarte, ci pentru a ascunde urmele tragice agresivității.

Sper că această zi nu va rămâne pur și simplu o altă zi în calendar, ci că le va putea ajuta pe toate acele femei care în fiecare zi trăiesc violența și că cuvintele noastre se vor putea transforma în acțiuni și fapte.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, multe femei din Europa și din întreaga lume se luptă în fiecare zi pentru a pune capăt violenței împotriva lor, dar ele nu pot și nu trebuie să continue singure această luptă, deoarece aceste acte de violență împotriva femeilor, comise în mare măsură de bărbați, sunt, de asemenea, acte de violență împotriva întregii umanități.

Dar este cât se poate de normal ca și bărbații să se implice în această luptă. De aceea eu iau parte la Campania Panglica Albă. Instituită inițial de către bărbați pentru alți bărbați, această campanie a început în Canada cu aproape 20 de ani în urmă. Un grup de bărbați s-au decis într-o bună zi că au datoria de a chema alți bărbați să protesteze public împotriva violenței provocată femeilor. Această panglică albă este un simbol, este, de asemenea, simbolul garoafei care amintește de lupta femeilor congoleze - care tocmai au fost aici - împotriva suferinței la care sunt supuse zi de zi.

De aceea, solicit colegilor deputați să ni se alăture într-un număr cât mai mare posibil în această luptă contra violenței împotriva femeilor, deoarece, pe lângă violența fizică, există și violență psihologică și, după cum știți, deseori cuvintele dor mai tare decât loviturile.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). - Violența împotriva femeilor, sub diversele sale forme, variază în funcție de contextul economic, cultural și politic al societății. Poate să meargă de la abuz psihologic și fizic în familie la căsătorie forțată la vârste mici și alte practici violente. Toate formele de violență împotriva femeii sunt încălcări inacceptabile ale drepturilor omului și stau în calea egalității de șanse dintre femei și bărbați. Acest tip de violență există la scară largă. Face mai multe victime decât cancerul și lasă urme adânci în sufletele oamenilor și în existența societăților. De aceea, ar trebui să ne sporim eforturile în a o combate.

De asemenea, estimările ONU arată că abuzurile nu numai că persistă, dar sunt în creștere și, din păcate, de cele mai multe ori aceste fapte nu sunt cunoscute sau sunt pur și simplu trecute cu vederea. În România, susțin campania Fondului ONU pentru populație și a centrului de informare ONU, campanie cu numele „Femei în umbră - Umbre”, campanie menită să sensibilizeze publicul în legătură cu gravitatea fenomenului.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, violența împotriva femeilor este o groaznică încălcare a drepturilor omului, indiferent de ce formă îmbracă ea, incluzând căsătoriile silite, bătăile și violul. Consider deosebit de respingător termenul „omor pentru onoare”, deoarece nu conține nimic onorabil. Uciderea pentru onoare este o crimă hidoasă și trebuie să facem tot ceea ce stă în puterile noastre pentru a o combate.

Tratatul de la Lisabona este pe cale de a fi semnat și, prin urmare, Carta drepturilor fundamentale, ca anexă la tratat, va avea o importanță deosebită. Iată de ce noi, cei din Uniunea Europeană, suntem obligați să facem tot posibilul pentru a combate această violență.

S-a menționat deja faptul că violul poate fi utilizat ca armă de război. S-au făcut deja referiri la Congo, unde aceste acte îngrozitoare au loc de ani de zile și unde violatorii chiar revendică copii tineri și femei mai în vârstă ca fiind victimele lor. Au fost create mai multe programe, iar Dna Ferrero-Waldner a făcut referire la faptul că ea a abordat pe această temă femei din guvernele din toată lumea. Se pare că nu este suficient. Aceasta nu este o problemă doar pentru femei. Este o problemă a oricui din lume. Noi, cei din Uniunea Europeană, trebuie să facem tot ceea ce ne stă în puteri pentru a ameliora această situație.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Domnule președinte, în ultimii ani, s-au înmulțit inițiative de susținere pentru eliminarea violenței împotriva femeilor. Din păcate, acest fenomen continuă să existe în Europa, indiferent de vârsta femeilor, nivelul lor de educație și poziția lor socială. De aceea, va trebui să subliniem faptul că violența împotriva femeilor nu este nici naturală, nici inevitabilă. Violența împotriva femeilor, pretutindeni în lume, este pur și simplu un delict și o încălcare a dreptului la viață, demnitate personală, siguranță și inviolabilitatea fizică și mentală. Vorbind despre violență nu înseamnă doar prezentarea femeilor ca victime, ci, înainte de toate, implică necesitatea de a condamna actul de violență în sine și pe cel care îl comite, care nu trebuie să scape nepedepsit. Avem nevoie de o educație pe termen lung a femeilor și bărbaților, care va elimina stereotipurile și-i va face pe toți să înțeleagă necesitatea de a lupta împotriva acestui fenomen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Sper că această Zi internațională pentru eliminarea violenței împotriva femeilor va marca începutul căderii zidului de tăcere și indiferență care mai există încă în societatea noastră în legătură cu această adevărată năpastă care afectează milioane de femei din Uniunea Europeană și din întreaga lume.

Violența împotriva femeilor constituie o încălcare a drepturilor omului și un obstacol în calea participării lor la viața socială și politică, la viața publică și la locul de muncă, împiedecându-le să fie cetățeni cu drepturi depline. Deși diferitele forme de violență variază, de asemenea, în funcție de culturi și tradiții, după cum s-a menționat deja aici, crizele economice și sociale capitaliste sporesc vulnerabilitatea femeilor, exacerbând exploatarea lor și conducând la sărăcie și marginalizare, care, de asemenea, contribuie la traficul de femei și prostituție.

De aceea, este hotărât să consolidăm resursele financiare și politicile care sunt cu adevărat dedicate promovării rolului femeii în societate și a drepturilor egale și să implementăm planuri reale pentru a combate toate formele de violență împotriva femeilor, împreună cu eliminarea discriminării care mai există încă și protejarea victimelor.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Domnule președinte, anii 2000 s-au caracterizat în Europa printr-o proliferare a legilor securității: supravegherea, represiunea, detenția și reclusiunea.

Au explodat bugetele legate de aceste politici. Cu toate acestea, violența împotriva femeilor nu este în declin. De aici rezultă că, în 2008, 156 de femei au murit din cauza traumelor cauzate de către soții lor în Franța, țară în care aproape una din zece femei este victima violenței conjugale. Măsurile de securitate implementate pentru supravegherea video, de înregistrare și biometrice nu satisfac adevăratele necesități de securitate ale femeilor.

Violența afectează toate femeile în toate țările, indiferent de originea lor, proveniența socială sau religie. Ea este legată de discriminarea bazată pe gen. Sexismul, la fel ca rasismul, constă în negarea statutului de alter ego al altei persoane.

Cum combatem sexismul? Avem nevoie de o voință politică puternică de a informa, preveni și proteja, voința politică de a abolii toate formele de discriminare în care violența își are rădăcinile. Nu merită siguranța a peste jumătate din cetățenii Europei, cu alte cuvinte cetățenii de sex feminin, o investiție politică substanțială?

Åsa Torstensson, Președintă în exercițiu a Consiliului. – (SV) Domnule președinte, doamnă Svensson, onorați deputați, vă mulțumesc pentru această dezbatere foarte importantă. Violența bărbaților împotriva femeilor are multe aspecte și poate lua multe forme, dar vulnerabilitatea și durerea sunt aceleași, indiferent de cel care este afectat.

Este bine că au fost întreprinse atât de multe inițiative de către Comisie în acest domeniu și sper că cooperarea europeană va constitui o forță pentru combaterea violenței și întărirea egalității și că vom acționa strategic. Această inițiativă și activitate a fost solicitată în Parlament de către mulți dintre dumneavoastră.

Aș dori să reiterez faptul că violența împotriva femeilor este un domeniu prioritar al Președinției suedeze. 1. În cadrul Programului de la Stockholm, care va fi adoptat luna viitoare, vor exista posibilități mai mari

pentru abordarea problemelor care se referă la femeile supuse violenței și care au fost subliniate de către Parlament.

2. Pe 9 noiembrie, Președinția a găzduit o conferință în care statele membre și reprezentanții societății civile au avut posibilitatea de a-și împărtăși experiența și de a face schimb de informații în legătură cu combaterea violenței împotriva femeilor. În toamnă, Președinția a organizat, de asemenea, o conferință la Bruxelles pe tema victimelor traficului de persoane, în scopul de a sublinia necesitatea măsurilor care trebuie luate pentru cei afectați și focalizarea asupra cooperării cu țările în care traficul de persoane își are originea.

Doresc să adresez mulțumirile mele pentru această dezbatere extrem de importantă. Drumul este lung și există multe obstacole, dar trebuie să avem în vedere încetarea violenței împotriva femeilor.

Karel De Gucht, Membru al Comisiei. – Domnule președinte, am doar câteva remarci de încheiere, dar, înainte de toate, doresc să mulțumesc tuturor deputaților care au vorbit în cadrul dezbaterii, care este o dezbatere cu adevărat hotărâtoare. Aceasta este una dintre formele cele mai brutale de încălcare a drepturilor omului, care este foarte răspândită, nu doar în țările în curs de dezvoltare. Vorbim mult despre Congo, dar ar trebui să vorbim și despre alte țări în curs de dezvoltare, precum Pakistan. Noaptea trecută, după o ședință în acest Parlament, m-am uitat la televizor și pe postul 24/24 era un program despre abuzurile împotriva femeilor din Pakistan. A fost oribil, pur și simplu oribil. Dar acesta este adevărul. Unul dintre delegați a dat exemplul femeii care nu a dorit să poarte burkha.

Este evident faptul că conflictul se accentuează și agravează abuzurile contra femeilor, că violența sexuală este utilizată ca armă de război, că după un timp vedem că eșafodajul social și coeziunea comunităților tradiționale sunt distruse, sunt rupte, că etica dispare și că se va ajunge în situația în care nu doar rebelii și soldații, ci și cetățenii obișnuiți comit astfel de agresiuni înspăimântătoare asupra femeilor și copiilor.

Câțiva deputați au întrebat dacă putem avea o directivă europeană privind violența împotriva femeilor care să asigure prevenirea violenței, protejarea victimelor și pedepsirea făptașilor. Din păcate, nu cred că există temeiul juridic pentru aceasta. Există un temei juridic în Tratatul de la Lisabona pentru anumite acțiuni specifice care pot fi întreprinse...

Membru al Comisiei. –(FR) ... cu precădere în ceea ce privește traficul de persoane, exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă. Există o referire clară la aceasta în Tratatul de la Lisabona, dar Declarația drepturilor omului nu constituie un temei juridic pe baza căruia să demarezi o directivă.

Cu toate acestea, eu tot mai cred că Comisia trebuie să continue să valorifice diversele căi de abordare a problemei, în special prin programe care vizează nu doar țările în curs de dezvoltare, ci și anumite grupuri vulnerabile și propriile noastre state membre, deoarece și aici, în Uniunea noastră Europeană, care ar trebui cu adevărat să constituie un exemplu pentru întreaga lume în ceea ce privește protecția drepturilor omului, mai există încă probleme.

Ne putem baza pe Comisie, atât cea actuală cât și cea viitoare, pentru a continua și dezvolta această acțiune, pentru simplul motiv că o considerăm necesară. Nu este problemă, după cum a sugerat unul dintre dumneavoastră, legată de cine ar trebui să ia inițiativa, statele membre, Comisia sau Uniunea Europeană. Cred că, la toate nivelurile și în toate sferile noastre de răspundere, trebuie să avem cu adevărat în vedere această problemă.

PREZIDEAZĂ: DNA WALLIS

Vicepreședintă

Președinta. – Am primit o propunere de rezoluție⁽²⁾ depusă în conformitate cu articolul 115 alineatul (5) din Regulamentul de procedură în numele Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen.

Dezbateră a fost închisă.

Votarea va avea loc mâine, joi, 26 noiembrie 2009.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

(2) A se consulta procesul-verbal.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *în scris*. – (LT) Sunt de acord cu această rezoluție și solicit de urgență Comisiei să proclame Anul eliminării violenței împotriva femeilor. Consider că atunci, statele membre vor lua mai rapid măsuri de ameliorare a legislației naționale de combatere a violenței împotriva femeilor, în special de combatere a violenței domestice, și ar pune în aplicare, de asemenea, în mod eficient, programe de acțiune naționale de combatere a violenței împotriva femeilor. Statele membre trebuie să instituie un sistem unic de reducere a violenței împotriva femeilor – pentru a consolida măsurile de prevenire, protecție și ajutor. Este foarte important ca această problemă să reprezinte una dintre priorități de îndată ce noua Comisie își va începe activitatea, iar Spania va prelua Președinția Consiliului.

Proinsias De Rossa (S&D), *în scris*. – Astăzi este Ziua internațională a eliminării violenței împotriva femeilor. Violența împotriva femeilor există peste tot și în rândul tuturor claselor sociale, în rândul bogaților și săracilor, al persoanelor educate și needucate, mobile la nivel social și marginalizate, însă persistă o neglijare structurală foarte răspândită a acestei probleme. Această rezoluție solicită o politică comunitară coerentă, cu o țintă bine precizată, de combatere a tuturor formelor de violență împotriva femeilor, în conformitate cu foaia de parcurs privind egalitatea între femei și bărbați. Legile și politicile naționale ar trebui îmbunătățite prin elaborarea unor planuri de acțiune cuprinzătoare la nivel național, de prevenire, protecție și urmărire în justiție. Anul trecut, în Irlanda, au primit refugiu 1 947 de femei și 3 269 de copii. Începând cu anul 1996, au fost omorâte peste 120 de femei, multe dintre acestea de partener sau de un fost partener. Studiile UE au arătat că una din cinci femei a fost supusă violențelor de către partenerul de sex masculin și că 25% din toate infracțiunile violente raportate în Europa implică un bărbat care își atacă soția sau partenera. Violența domestică urmărește preluarea controlului asupra spiritului uman și distrugerea acestuia. Relatările privind reducerile planificate de până la 30% pe care le are în vedere guvernul irlandez pentru unele servicii ilustrează în mare măsură lipsa lor de angajament real față de prevenire, protecție și urmărire în justiție.

Louis Grech (S&D), *în scris*. – În Europa, una din cinci femei a fost supusă violenței domestice. În Malta, au fost relatate 467 de cazuri de violență domestică între ianuarie și octombrie 2009, însă aceste cifre nu sunt, probabil, întru totul reprezentative pentru problema din Malta. În mod similar, statisticile din alte state membre sunt înșelătoare. Motivul este că femeile se tem de multe ori să nu fie neînțelese de autorități și organismele judiciare. Rezoluția subliniază că violența, în afara caracterului penal, este o problemă legată de discriminare și inegalitate – un domeniu de competență comunitară. Propunerea de rezoluție se concentrează în mod îndreptățit asupra urmăririi în justiție a făptașilor. Este important să nu existe porțițe de scăpare din punct de vedere juridic care să le permită făptașilor să rămână nepedepsiți. Totuși, având în vedere aceste aspecte, reabilitarea partenerilor abuzivi ar trebui, de asemenea, avută în vedere, pentru a se evita repetarea violenței în viitor. Anumite state membre nu au personal suficient de instruit pentru a oferi în mod corespunzător sprijin, ajutor și consiliere victimelor. Pentru victime, crearea de adăposturi nu este suficientă. Aceste femei au nevoie de ajutor din partea guvernului pentru a pătrunde din nou pe piața muncii în vederea obținerii independenței economice reale față de infractor. Trebuie accelerată crearea de programe de instruire pentru victime, pentru a le permite să se reintegreze pe deplin în societate, iar UE ar trebui să își folosească puterile pentru a aborda în totalitate aceste inegalități evidente.

Zita Gurmai (S&D), *în scris*. – Violența împotriva femeilor este un motiv serios de îngrijorare în lume. Femeile și copiii sunt partea cea mai vulnerabilă a societății și sunt cei care suferă cel mai des abuzuri. De exemplu, în Europa se estimează că 20-25% dintre femei sunt victime ale violenței fizice în viața adultă, în timp ce 10% dintre femei sunt supuse la violențe sexuale. În ceea ce privește violența domestică, 98% constituie violență din partea bărbaților asupra femeilor și, de aceea, trebuie să o considerăm o problemă legată de gen. Când ne referim la violență, nu este vorba numai de violență fizică: prin urmare, rezultatele anterioare ar fi mult mai nefavorabile.

Consider că nu putem accepta astfel de cifre și realitatea care afectează în special femeile. Socialiștii europeni solicită de mult timp o protecție eficientă și programe bune. Programul Daphne este un început bun, însă sunt necesare mai multe eforturi la nivelul statelor membre ale UE. Consider că este foarte important că Președinția spaniolă a hotărât să facă din combaterea violenței o prioritate. Nicio problemă socială nu poate fi soluționată complet într-un interval de numai șase luni. Prin urmare, voi depune toate eforturile pentru a mă asigura că Președinția belgiană și cea ungară vor continua activitățile începute de Președinția spaniolă.

Livia Járóka (PPE), *în scris*. – Sterilizarea coercitivă este una dintre cele mai deplorabile forme de violență împotriva femeilor și o încălcare inadmisibilă a drepturilor omului. În mai multe state membre, femeile de etnie romă au fost supuse sterilizării coercitive cu scopul de a reduce rata „ridicată, nesănătoasă” a natalității. În pofida unei serii de cazuri înregistrate și a pronunțării unor verdicte în favoarea victimelor, încă sunt așteptate compensații adecvate și scuze oficiale. În acest sens, aș dori să salut scuzele prim-ministrului Jan Fischer, precum și moțiunea recentă a guvernului Republicii Cehe, care solicită ca, până la 31 decembrie

2009, Ministerul Sănătății să ia o serie de măsuri care să asigure că aceste încălcări nu se vor mai produce. Am speranța că alte țări, precum Slovacia, se vor alătura inițiativei cehe și vor institui un mecanism care să ofere compensații corespunzătoare femeilor ale căror capacități reproducătoare au fost distruse fără consimțământul lor. Este indispensabil ca statele membre să investigheze imediat abuzurile extreme ale drepturilor omului împotriva femeilor, să pedepsească făptașii și să se asigure că toate victimele sunt identificate și li se oferă căi de atac. Obiectivul comun al țărilor europene este să protejeze sănătatea și integritatea fizică a tuturor femeilor de pe continent.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), în scris. – (PL) În campania generală de susținere a drepturilor omului, se pare că problema violenței împotriva femeilor, inclusiv violența domestică, beneficiază de prea puțină atenție. Campania ONU de eliminare a violenței împotriva femeilor la nivel mondial din 2008 a scos la iveală faptul că femeile între 15 și 44 de ani prezintă un risc mai ridicat de a fi supuse violului și violenței domestice decât riscului de cancer, accidente rutiere, război sau malarie. Numai în UE, 40-50% dintre femei au relatat diferite forme de hărțuire sexuală la locul de muncă. Se estimează că între 500 000 și 2 milioane de persoane pe an, majoritatea femei și copii, devin victime ale traficului de persoane, sunt obligate să se prostitueze, să efectueze muncă forțată sau să devină sclavi. Prin urmare, mă bucură faptul că această problemă a fost prezentată în rezoluția elaborată de Comisia pentru drepturile femeii și egalitatea de gen. Este important să se armonizeze abordarea combaterii violenței împotriva femeilor, care, prin urmare, ar trebui să eficientizeze aceste eforturi. De asemenea, este important să se acorde sprijinul potrivit femeilor și persoanelor care au fost deja victime ale violenței. Cu toate acestea, este la fel de important ca societatea să fie conștientă că violența domestică nu trebuie să constituie o problemă incomodă care este ținută la secret.

Anna Záborská (PPE), în scris. – (SK) Astăzi, 25 noiembrie, nu este numai Ziua internațională a eliminării violenței împotriva femeilor, ci și ziua în care lumea creștină își amintește de Sfânta Ecaterina din Alexandria care, la începutul secolului al IV-lea, a fost închisă și a devenit victimă a violenței, martiră a conștiinței și libertății de exprimare. Anumite persoane exagerează problema violenței atât de mult, încât am uneori impresia că femeile nu au alte probleme. Cred cu convingere că, în majoritatea cazurilor, femeile sunt mult mai preocupate de sărăcie, probleme de sănătate, educație, de modul în care munca lor este apreciată în cadrul familiei și alte circumstanțe ale vieții lor.

Cu toate acestea, trebuie să recunoaștem că și violența constituie o problemă. Este o problemă nedemnă de o societate civilizată, o problemă care subminează demnitatea umană. Cu toate acestea, înțeleg că există o violență corectă din punct de vedere politic și una incorectă din punct de vedere politic în Parlamentul European, deoarece acesta pare să fie singurul motiv pentru care proiectul meu de amendament care condamnă sterilizarea forțată a femeilor și întreruperea violentă a sarcinilor nu a fost aprobat de Comisia FEMM.

Zbigniew Ziobro (ECR), în scris. – (PL) Este o mare rușine că încă există atâtea cazuri de violență împotriva femeilor în Europa. Trebuie să reprezinte o preocupare de bază faptul că un procent semnificativ de cazuri de violență nu sunt raportate poliției, în special având în vedere faptul că ele constituie infracțiuni grave, precum violul. Nicio strategie de eliminare a violenței împotriva femeilor nu poate avea succes dacă victimele nu declară violența autorităților competente. Legea trebuie să asigure o reacție fermă în acest domeniu, pentru ca victimele să poată recupera simțul justiției și pentru ca acestea și întreaga societate să poată fi protejate de incidente similare pe viitor. Trebuie să ne preocupe faptul că în mai multe țări din UE, inclusiv Polonia, sentințele impuse pentru infracțiuni de natură sexuală sunt foarte indulgente și, în plus, sunt de multe ori suspendate. Ca exemplu, putem indica faptul că 40% din sentințele pronunțate în Polonia pentru infracțiunea de viol sunt pedepse cu închisoarea cu suspendare. Impunerea unor astfel de pedepse indulgente este, de fapt, o jignire la adresa victimelor din partea instanțelor, care desconsideră prejudiciile aduse victimelor. O abordare serioasă a problemei violenței împotriva femeilor trebuie să implice necesitatea de a pedepsi în mod sever făptașii, pentru a asigura o recompensă justă pentru prejudiciul adus și pentru a contribui la siguranța societății pe viitor.

14. Pentru o soluție politică în ceea ce privește pirateria în largul coastei somaliene (dezbateri)

Președinta.— Următorul aspect de pe ordinea de zi îl reprezintă declarațiile Consiliului și Comisiei privind o soluție politică la pirateria în largul coastei Somaliei.

Carl Bildt, Președinte în exercițiu al Consiliului.— Doamnă președintă, sunt recunoscător că am această ocazie de a discuta pe scurt despre Somalia și, în special, despre problema foarte gravă pe care o reprezintă pirateria în largul coastei Somaliei.

Nu voi reaminti întreg contextul: țara se află într-o situație critică de peste 18 ani, situația umanitară este catastrofală și există conflicte în întreaga țară. Se întrevede un proces de schimbare cu ajutorul guvernului federal de tranziție, dar acesta este mai mult decât fragil și necesită eforturi susținute din partea comunității internaționale pentru a obține reconciliere în țară și pentru a construi treptat un stat funcțional care poate clădi o oarecare stabilitate în această țară extrem de dezbinată.

Într-adevăr, pirateria este o amenințare foarte gravă. Abordarea acestei probleme necesită un angajament extins în cadrul țării înseși, care, așa cum am indicat, este foarte dificil de obținut, având în vedere situația actuală a securității în țară. În consecință, după cum ați observat, eforturile noastre actuale s-au axat pe asistența practică ce poate fi oferită în afara Somaliei în beneficiul țării și al oamenilor. Bineînțeles, discutăm, după cum poate vă dați seama, despre măsuri suplimentare în această privință.

În ceea ce privește problema specifică a pirateriei, operațiunea navală Atalanta continuă să funcționeze cu succes în largul coastelor Somaliei. Toate transporturile din partea Programului alimentar mondial au fost furnizate în siguranță către Somalia de la Mombasa către Mogadishu și Berbera. Începând cu luna mai 2009, nu au mai avut loc atacuri reușite în Golful Aden. Acesta este, cel puțin într-o anumită măsură, rezultatul angajamentului statelor membre ale UE și al celorlalte țări din comunitatea internațională, care a contribuit la producerea unei generații la nivel înalt de active navale însemnate. Succesul operațiunii în această privință limitată este, de asemenea, rezultatul cooperării strânse între comunitatea maritimă civilă și sediul operațional al UE din Northwood, Regatul Unit. Aceasta a permis dezvoltarea celor mai bune practici de gestionare care sunt, de asemenea, tot mai respectate de navigatori. În egală măsură, mecanismul de coordonare pentru protecția navală a traficului comercial din Golful Aden a fost pus în aplicare în mod eficient.

Prin urmare, pe moment, se poate spune că pirateria din Golful Aden este ținută sub control, însă aceasta continuă. Din acest motiv, Consiliul a hotărât să prelungească operațiunea de combatere a pirateriei până în decembrie 2010. Aceasta înseamnă că trebuie să putem să ne continuăm eforturile actuale și să menținem nivelul corespunzător de resurse militare. În paralel, așteptăm ca Rezoluția de securitate AL 1846 a ONU să fie prelungită în zilele următoare.

În pofida a ceea ce am afirmat, nu trebuie să ne mulțumim cu această situație. Pirații continuă să își extindă activitățile către est în Oceanul Indian și, odată cu încheierea sezonului musonic, am fost recent martorii unui nou val de atacuri în nordul și nord-vestul insulelor Seychelles, care se află la o distanță destul de mare. În prezent, sunt reținute 11 nave – toate în urma atacurilor din așa-numitul Bazin somalez – cu un echipaj total de 250 de persoane.

Odată cu operațiunea Atalanta, ne-am consolidat capacitățile în această zonă maritimă îndepărtată. Au fost trimise aeronave suplimentare de patrulare în Seychelles și aș dori să anunț că și aeronavele maritime suedeze de patrulare se vor alătura forțelor din Seychelles. Acest lucru s-a dovedit a fi util. Pentru moment, au fost deja instituite sau sunt planificate măsuri suplimentare de protecție la nivel național, iar Franța și, mai recent, Spania oferă un răspuns corespunzător și eficient.

De asemenea, s-a instituit protecția coridorului de tranzit, recunoscut la nivel internațional, din Golful Aden. Aceasta este ruta recomandată prin Golf, și toate navele beneficiază de protecție navală, indiferent de pavilion. În prezent, în acest loc există unități navale din Uniunea Europeană, NATO și forțele maritime de coaliție conduse de SUA, cu o coordonare foarte bună a patrulilor și cu cooperarea esențială în domeniul informațiilor secrete, necesară pentru o astfel de operațiune.

În prezent, China este dispusă să se asocieze acestui mecanism de coordonare și să participe la oferirea protecției. Aceasta înseamnă că mecanismele existente trebuie să evolueze și trebuie extinse. La momentul potrivit, aceasta ar putea conduce la preluarea anumitor responsabilități de către China și, probabil, alte puteri maritime. Alte state – Rusia, India și Japonia – au desfășurat, de asemenea, active navale, și ar trebui să fie invitate să adere cât mai repede la acest mecanism. Desigur, coordonarea este cheia succesului.

Știu că Parlamentul este interesat de problema destul de dificilă a procesului piraților suspecți care au fost arestați și reținuți de unitățile Atalanta. În prezent, există 75 de suspecți reținuți în închisorile din Kenya. Procedurile juridice au cuprins până la nouă procese diferite și creează o povară suplimentară semnificativă asupra sistemului judiciar din Kenya. Desfășurarea corespunzătoare a acestor procese este, fără îndoială, esențială dacă dorim să menținem atât efectul de descurajare oferit de Atalanta, cât și credibilitatea generală a eforturilor noastre de combatere a pirateriei. Un acord recent cu insulele Seychelles, pe care cred că îl cunoașteți, privind transferul piraților suspecți, reprezintă o contribuție suplimentară importantă în această privință. Pirateria este o afacere foarte profitabilă și este important ca, în fiecare privință, să ne direcționăm

diferitele activități către reducerea tuturor posibilităților ca pirății să mai câștige bani din aceste operațiuni cu adevărat condamnabile pe care le desfășoară.

În cele din urmă, desigur, eforturile noastre din apele maritime nu pot înlocui măsurile care trebuie luate în Somalia sau privind Somalia, însă, așa cum am indicat anterior, succesul lor imediat nu trebuie considerat indiscutabil. Va trebui să continuăm operațiunea maritimă și, pentru aceasta, va trebui mai întâi să fim pregătiți să menținem un angajament pe termen lung al activelor militare; în al doilea rând, trebuie să consolidăm coordonarea cooperării între toate puterile și organismele internaționale implicate în această operațiune; în al treilea rând, trebuie, de asemenea, să contribuim la dezvoltarea capacităților maritime regionale, întrucât nu putem suporta singuri această povară. Organizațiile maritime internaționale, precum grupul de contact privind pirateria, vor juca un rol important în acest sens.

În cele din urmă, acesta este unul dintre domeniile în care am dovedit capacitățile PESA în ultimii ani. Acum câțiva ani, puțini dintre cei mai ambițioși de aici și-ar fi imaginat că vom desfășura active navale ale Uniunii Europene în Golful Aden sau în Oceanul Indian. Motivele umanitare imperative și alte motive ne-au condus la ceea ce s-a dovedit până acum, în limitele posibilităților, a fi o operațiune relativ reușită, însă nu trebuie să ne facem iluzii. Rămân încă multe de făcut. Trebuie să susținem operațiunea, iar sprijinul Parlamentului este foarte important în această privință.

Benita Ferrero-Waldner, membră a Comisiei. – Doamnă președintă, de data aceasta abordarea problemei Somaliei este mai extinsă, ea vizând, de asemenea, soluționarea cauzelor de la baza acestei situații nefavorabile prin metode sustenabile. Comisia a susținut întotdeauna că pirateria poate fi eradicată definitiv numai prin abordarea cauzelor care stau la baza acesteia, începând cu instabilitatea din Somalia, și vizând, de asemenea, nevoile de dezvoltare ale țării, care se manifestă prin cea mai extremă formă de sărăcie, inclusiv analfabetism în masă și vulnerabilitate.

Prin urmare, este esențială o abordare cuprinzătoare a provocărilor securității și dezvoltării în Somalia, care au fost menționate. Aceasta va necesita crearea unui stat funcțional, capabil să aplice legi și să furnizeze cel puțin servicii de bază. Pe termen mediu și lung, guvernarea, inclusiv crearea de instituții și securitatea, educația și dezvoltarea economică sunt condiții necesare pentru eradicarea stimulentele actuale care îi determină pe somalezii să devină pirăți.

În ceea ce privește securitatea, este necesară o soluție rapidă. După cum știți, Uniunea Africană joacă un rol esențial, în special prin AMISOM, forța Uniunii Africane care oferă securitate pentru guvernul federal de tranziție din Mogadishu. Prin intermediul Instrumentului financiar pentru pace în Africa, Uniunea Europeană contribuie în mod esențial la AMISOM, oferind fonduri pentru a sprijini forțele Uniunii Africane. Noul acord privind contribuția în valoare de 60 de milioane EUR tocmai a fost finalizat. El face parte dintr-un angajament pe care Comisia Europeană și l-a asumat cu ocazia conferinței de la Bruxelles din aprilie 2009. Documentul privind o strategie comună 2008-2013 definește asistența oferită Somaliei de către Comisie și, în termeni concreți, programul de sprijin al CE pentru Somalia are un buget total de 215,4 milioane EUR din fonduri ale Fondului European de Dezvoltare (FED) pentru perioada 2008-2013.

Operațiunea ATALANTA, prima operațiune navală a UE, își va sărbători în curând aniversarea. Această operațiune este un succes, descurajând pirateria și intensificând conștientizarea de către comunitatea navală a măsurilor de autoprotecție cele mai bune. Cu toate acestea, știm că trebuie luate mai multe măsuri. În paralel cu operațiunea ATALANTA, Comisia utilizează instrumentul stabilității, un instrument financiar, pentru a sprijini sistemul judiciar din Kenya – după cum a menționat Președintele Consiliului – întrucât Kenya s-a angajat să urmărească în justiție pirății suspectați transferați, reținuți prin intermediul operațiunii, și este necesar să nu existe impunitate. Sprijinirea sistemului judiciar din Kenya include îmbinarea măsurilor de construire a capacității pentru urmărirea în justiție, poliție, serviciile judiciare și închisori. Programul este pus în aplicare prin intermediul UNODC, costând 1,75 milioane EUR.

Într-un context mai larg, dezvoltarea capacității maritime regionale este, de asemenea, un aspect important al asigurării securității în zonă. Comisia susține punerea în aplicare a așa-numitului Cod de conduită de la Djibouti al Organizației maritime internaționale, din nou prin intermediul instrumentului de stabilitate. Un program care vizează anumite rute maritime esențiale, inclusiv Cornul Africii și regiunea Golfului Aden, va ajuta la crearea unui centru regional de formare privind afacerile maritime în Djibouti. Acest centru se va axa pe construirea de capacități și pe formarea personalului maritim administrativ, a oficialilor și a gărzilor de coastă din regiune, inclusiv din Somalia, Puntland și Somaliland, în măsura posibilului. În 2009, a fost, de asemenea, identificat pentru finanțare un centru regional de schimb de informații în Sana'a, Yemen. Prima etapă a acestui program a început deja, lansându-se studii tehnice de fezabilitate.

Permiteți-mi să-mi îndrept acum atenția spre un alt aspect important înainte de a încheia. Comisia elaborează o politică maritimă integrată – inclusiv o dimensiune externă – și, de asemenea, o supraveghere maritimă integrată de-a lungul sectoarelor și frontierelor pentru a genera o conștientizare situațională maritimă a activităților pe mare, care au un impact, printre altele, asupra siguranței și securității maritime, dar și asupra aplicării generale a legii.

Actuala Președinție suedeză a inițiat un efort semnificativ pentru a asigura coerența tuturor pilonilor politicii maritime a UE, asigurând legătura dintre acțiunile comunitare și eforturile întreprinse în temeiul celui de-al doilea pilon, în special din partea Agenției Europene de Apărare. Considerăm că integrarea supravegherii maritime are un potențial puternic de a oferi asistență operațiunilor UE împotriva pirateriei, întrucât colectarea datelor privind supravegherea maritimă din diferite surse le permite autorităților maritime să ia decizii și să reacționeze în cunoștință de cauză.

Toate aceste activități diferite, care sunt, de asemenea, subliniate în rezoluția PE din octombrie anul trecut, reprezintă contribuția Comisiei la combaterea pirateriei.

Cristiana Muscardini, în numele Grupului PPE. – (IT) Doamnă președintă, domnule ministru, domnule comisar, doamnelor și domnilor, salutăm cu deosebită satisfacție extinderea misiunii Atalanta.

De vreo 10 ani, m-am dedicat problemei Somaliei și nu pot să neg că, în repetate rânduri, Europa nu a acționat suficient de rapid.

Situația din Somalia devine pe zi ce trece mai dramatică din cauza consecințelor terorismului internațional și din cauza problemei pirateriei și a tragediei umane cu care se confruntă milioane de oameni, în special femei și copii, care sunt supuși violenței, suferă în fiecare zi de foame și, mult prea des, sunt obligați să fugă în deșert, încercând să caute refugiu pe coastele europene.

Alături de combaterea terorismului, trebuie, de asemenea, să punem în aplicare acțiuni care să aducă noi speranțe pentru economia din regiune, dar și să instituie controlul european al situației taberelor de refugiați din Libia. Am primit rapoarte privind situații foarte grave în aceste tabere: atât cazuri de violență, cât și de încălcare a drepturilor omului, de multe ori împotriva femeilor somaleze.

Într-o cuvântare organizată de Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat), reprezentantul permanent la ONU al guvernului de tranziție somalez, Dr Yusuf Mohamed Ismail Bari-Bari, a subliniat că Somalia a fost sărăcită în continuare de pescuitul fraudulos pe coastele sale și că numeroși pirați sunt, de asemenea, foști pescari cărora nu li s-a făcut dreptate sau nu li s-a acordat atenție.

Prin urmare, trebuie să facem eforturi serioase pentru combaterea terorismului, dar și să încercăm să instaurăm justiția, speranța și economia într-o țară care a devenit martirul anilor de război.

Roberto Gualtieri, în numele Grupului S&D. – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, prin această dezbatere și cu ajutorul rezoluției care va fi aprobată mâine de noi, cei din Grupul S&D din Parlamentul European, intenționăm să ne exprimăm sprijinul puternic față de angajamentul Uniunii Europene de a combate pirateria. În același timp, intenționăm să ne exprimăm preocuparea față de natura dramatică a situației din Somalia, care întărește nevoia și caracterul imperios al unei măsuri care să promoveze stabilitatea în țară, pentru a aborda cauzele de la baza fenomenului pirateriei.

Misiunea Atalanta este o poveste de succes: a permis transportarea a 300 000 de tone de ajutor și a îmbunătățit siguranța în Golful Aden pentru întregul trafic maritim, ceea ce demonstrează capacitățile și valoarea adăugată operațională și politică a PESA.

În același timp, avem nevoie de un angajament european mai puternic, alături de Uniunea Africană, pentru a susține procesul de la Djibouti și, din acest motiv, deși suntem conștienți de dificultăți și riscuri, ne exprimăm sprijinul față de posibilitatea unei misiuni PESA în Somalia, pe care Consiliul a început să o examineze.

Prin urmare, sperăm ca, în contextul amendamentelor și al dezbaterii, toate grupurile să contribuie la întărirea acestui mesaj, în loc să cadă în capcana utilizării unei situații dramatice precum cea din Somalia ca scuză pentru criticile politice în cadrul anumitor țări care nu au nicio legătură cu această dezbatere și cu activitatea Parlamentului.

Izaskun Bilbao Barandica, în numele Grupului ALDE. – (ES) Doamnă președintă, trebuie să sprijinim dezvoltarea socială și democratică a Somaliei pentru a pune capăt pirateriei. În plus, solicităm ca navele europene care pescuiesc în sudul Oceanului Indian să fie protejate împotriva atacurilor pirateresti în cadrul

operațiunii Atalanta, în același mod ca navele comerciale. Solicităm furnizarea de escorte militare, deoarece aceasta este soluția cea mai eficientă și cea mai ieftină, precum și cea recomandată de Organizația Maritimă Internațională. În plus, dorim ca persoanele arestate și acuzate de piraterie să fie judecate în țările din zonă, în conformitate cu tratatul din martie 2008 cu Kenya și Seychelles.

Aceasta se datorează faptului că navele de pescuit se confruntă cu riscul real și crescut de a fi atacate și prădate în zonă. Trebuie să reamintim că Parlamentul s-a exprimat împotriva acestei situații acum un an și totuși Comisia a recunoscut că nu s-a făcut nimic în această privință. Între timp, pirații continuă să atace.

Victima cea mai recentă, *Alakrana*, a fost reținută aproape 50 de zile. De asemenea, trebuie amintit că aceste nave pescuiesc în conformitate cu un acord european privind pescuitul. Ele își desfășoară activitatea în mod legal în apele internaționale și sunt controlate de autoritățile competente.

De aceea, ar trebui să creștem nivelul de protecție oferit navelor de acest tip.

Reinhard Bütikofer, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Doamnă președintă, domnule Președinte în exercițiu al Consiliului, domnule comisar, operațiunea Atalanta reprezintă o contribuție reușită din partea UE la securitatea în Cornul Africii și ar trebui continuată. Cu toate acestea, UE are, de asemenea, o responsabilitate comună mai largă. Aceasta implică să nu fie ignorate cazurile în care exporturile ilegale de deșeuri toxice sau pescuitul interzis dăunează intereselor Somaliei. Din acest motiv, trebuie să adoptăm o abordare consecventă a consecințelor acestor probleme.

Rezoluția pe care o vom vota mâine abordează în mod greșit problema în două privințe, iar noi nu sprijinim aceste demersuri. Este greșit să dorim să schimbăm acum mandatul operațiunii Atalanta, fie în ceea ce privește extinderea domeniului operațiunilor, fie privind încercarea deputaților în Parlamentul European de a extinde mandatul pentru a include pescuitul. Dorim ca mandatul să rămână neschimbat.

În al doilea rând, este foarte îndoielnică lansarea unei misiuni de formare în cadrul Politicii Europene de Securitate și Apărare (PESA), care nu a fost justificată în mod corespunzător și care nu va aduce o contribuție evidentă la construcția statală în Somalia. Ar trebui să ne axăm asupra principiului precauției și să nu ne grăbim.

Willy Meyer, în numele Grupului GUE/NGL. – (ES) Doamnă președintă, susținem pe deplin prima parte a declarației dnei Ferrero-Waldner. Aceasta este, într-adevăr, natura problemei și însăși rădăcina. Până nu abordăm rădăcina problemei, nu există șansa adoptării unei soluții militare aeriene sau terestre. În ceea ce privește o soluție maritimă, ofițerul responsabil pentru operațiunea Atalanta a declarat foarte clar ieri că nu este posibilă o soluție maritimă la problema pirateriei. Aș dori să amintesc Parlamentului că Statele Unite au încercat să adopte o soluție militară terestră și au eșuat.

Prin urmare, ar fi o greșală să oprim ajutorul pentru dezvoltare și soluțiile privind guvernarea țării. Nu este posibilă nicio soluție militară, dar nu este posibilă nici privatizarea funcțiilor forțelor armate, așa cum a considerat potrivit guvernul spaniol. Nu este cazul să înlocuim armatele cu firme de securitate privată echipate cu armele războiului. Nu, aceasta nu este soluția. Soluția este, de fapt, eliminarea tuturor tipurilor de piraterie: să punem capăt pirateriei din Somalia și pirateriei străine care face ravagii în apele teritoriale somaleze.

Niki Tzavela, în numele Grupului EFD. – (EL) Doamnă președintă, observatorii internaționali au remarcat că soluția la problema pirateriei constă în atingerea unui nivel de stabilitate politică în zonă. Ne dorim cu toții acest lucru, în special noi, grecii, deoarece transporturile din Grecia sunt foarte afectate de pirateria din zonă.

Domnule comisar, ceea ce ați spus a fost o surpriză plăcută pentru mine. Până acum, singurele informații pe care le-am avut, din mass-media internațională și din toate sursele, au vizat progresul operațiunilor militare. M-ați dezarmat pentru că am vrut să vă adresez următoarea întrebare: ce progrese au fost obținute până în prezent de forțele politice din țară, deoarece acum ne concentrăm asupra faptului că, pentru a soluționa problema, avem nevoie de stabilitate politică în Somalia. Vă mulțumesc pentru informațiile pe care ni le-ați furnizat și trebuie să afirm că ar fi util dacă atât Parlamentului European, cât și mass-mediei preocupate de problema intervenției politice li s-ar oferi informații mai detaliate.

Luis de Grandes Pascual (PPE). – (ES) Doamnă președintă, domnule comisar, domnule Președinte în exercițiu al Consiliului, Spania tocmai s-a confruntat cu o situație neplăcută în care o navă, *Alakrana*, și echipajul acesteia au fost supuse șantajului, umilirii și a numeroase riscuri.

Guvernului spaniol i se solicită să dea socoteală în Spania, așa cum se cuvine în situația de față. În acest Parlament, vom vorbi tot mai mult despre Europa. În consecință, trebuie să afirmăm că, la un an după ce am solicitat diplomație și hotărâre, rezultatul este pozitiv.

Cu toate acestea, operațiunea Atalanta este inadecvată. Trebuie extinsă și trebuie să devină mai flexibilă. Trebuie să devină posibilă nu numai protejarea rutelor de-a lungul cărora circulă ajutorul umanitar, ci și a navelor comunitare comerciale și de pescuit. Acestea din urmă trebuie protejate și de aceea, în rezoluția care va fi adoptată mâine, vom solicita Parlamentului European și instituțiilor să își ia anumite angajamente.

Urmărim să spunem „da” poziției ferme adoptate de statele care își protejează navele cu ajutorul forțelor armate pentru a opri și, dacă este necesar, pentru a contracara la nivel juridic activitățile piratilor. Trebuie să spunem „nu” recurgerii la firme private de securitate, activitate care, potrivit OMI, implică riscul unor violențe care nu sunt necesare. Trebuie să spunem „nu” atitudinii pasive și diletante a guvernelor care le ușurează viața piratilor. Cu toate acestea, trebuie să spunem „da” diplomației, ajutorării Somaliei, și „nu” acuzărilor nefondate privind pretinsul pescuit ilegal.

Navele comunitare pescuiesc în conformitate cu acordurile noastre internaționale. Ele desfășoară activități legale și trebuie protejate. Instituțiile comunitare au obligația de a face acest lucru.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Situația complexă și periculoasă din Somalia și impactul acesteia asupra stabilității în regiune este o sursă de îngrijorare pentru noi toți. În același timp, întreaga lume este martoră a problemelor cu care se confruntă această țară ca urmare a pirateriei maritime și a impactului acesteia asupra transportului naval în apele extinse din jurul Somaliei. Pentru a soluționa această situație, avem nevoie, fără îndoială, de un demers integrat, așa cum a afirmat anterior dna comisar Ferrero-Waldner.

Aș dori să profit de această ocazie pentru a ne exprima aprecierea față de activitatea excelentă desfășurată până în prezent de misiunea Atalanta. Eforturile acesteia sunt foarte importante, întrucât accesibilitatea acestei zone este crucială pentru comerțul internațional și transportul de bunuri. Dorim ca atât marinarii de pe navele comerciale, cât și pescarii care lucrează în regiune să poată să își desfășoare activitatea în siguranță. Considerăm că acest lucru este esențial. Prin urmare, haideți să susținem în continuare activitatea acestei misiuni. Desigur, trebuie să avem, de asemenea, în vedere, alte măsuri pe care le putem lua și, în același timp, așa cum a afirmat, pe bună dreptate, dna comisar, să abordăm această problemă de la sursă, în mod eficient și pe diferite fronturi.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – (DE) Doamnă președintă, Somalia este o țară care se află într-o stare constantă de urgență și care nu a avut guvern de aproape 20 de ani. Noi, în cadrul UE, trebuie să contribuim la schimbarea acestei situații. De aceea, sprijinim activitatea Comisiei. Cu toate acestea, suntem foarte sceptici în ceea ce privește noua misiune a Politicii Europene de Securitate și Apărare (PESA) și planul de formare a 2 000 de soldați pentru guvernul de tranziție din Somalia.

Care este adevăratul obiectiv al acestei misiuni? Care este conceptul politic global pentru Somalia? Ce valoare adăugată aduc proiectele actuale de formare americane și franceze? Nu înțelegem cum poate contribui această misiune la construcția statală. Ce legitimitate are guvernul de tranziție? De ce îl susținem? De ce considerăm că soldații îl vor ajuta? Cum putem preveni ca soldații să se alăture dictatorilor războiului odată ce au fost instruiți? Considerăm că încă există prea multe întrebări privind această misiune pentru ca planificarea acesteia să poată începe. Mai presus de toate, nu văd ce valoare adăugată poate aduce UE și consider că banii ar fi cheltuiți mai bine pentru alte proiecte pe care Comisia le desfășoară deja.

Eider Gardiazábal Rubial (S&D). – (ES) Doamnă președintă, dacă dorim să încercăm să înțelegem ce se întâmplă în apele Oceanului Indian, trebuie să abordăm problema pirateriei în mod responsabil, abținându-ne de la declarații demagogice și de la atitudine politică părtinitoare. Afirm aceste lucruri, în pofida declarațiilor pe care, din nefericire, le-am auzit în plen. Unii deputați au profitat de ocazie pentru a ataca guvernul Spaniei când au luat cuvântul. Aș dori să subliniez că acest guvern a jucat un rol esențial în promovarea și continuarea Operațiunii Atalanta pe care o lăudăm astăzi. Totuși, această operațiune este în mod clar neadecvată și trebuie consolidată.

Prin urmare, doresc să îi solicit Consiliului să consolideze această operațiune, să extindă zonele protejate pentru care este responsabil, să mărească alocarea personalului și să îi confere competențe suplimentare. Mă refer, de exemplu, la supravegherea porturilor din care pleacă navele bază utilizate de pirăți. Cu toate acestea, este evident că operațiunea Atalanta nu poate fi singurul mecanism pentru soluționarea problemei Somaliei. De aceea, profit de această ocazie pentru a solicita tuturor factorilor implicați să găsească o strategie comună

pentru Somalia. O astfel de strategie ar putea cuprinde ajutorul pentru dezvoltare și dialogul politic cu guvernul federal de tranziție.

De asemenea, solicit Consiliului să creeze o nouă operațiune, în paralel cu Atalanta. Această operațiune ar contribui la formarea și echiparea forțelor de securitate ale guvernului federal somalez, consolidând în același timp angajamentul de a respecta drepturile omului și statul de drept.

(Vorbitoarea a fost de acord să răspundă la o întrebare în conformitate cu procedura cartonașului albastru menționată la articolul 149 alineatul (8))

Luis de Grandes Pascual (PPE). – (ES) Deputatul consideră că este iresponsabilă declarația conform căreia guvernul spaniol ar trebui să dea socoteală în Spania și că în Parlament ar trebui să ne axăm asupra discuțiilor despre Europa și despre măsurile europene de sprijinire a operațiunii Atalanta?

Eider Gardiazábal Rubial (S&D). – (ES) Doamnă de Grandes Pascual, vă rog nu încercați să interpretați cuvintele. Consider că este iresponsabil să profitați de faptul că aveți cuvântul pentru a ataca guvernul spaniol.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Doamnă președintă, este cunoscut faptul că pirății somalezi reprezintă o amenințare la adresa transportului naval internațional. Pirateria nu numai că afectează costul și fiabilitatea transportului maritim, ci – mai important – previne, de asemenea, furnizarea ajutorului umanitar internațional către Somalia, exacerbând astfel lipsa alimentelor din țară. Cu toate acestea, trebuie să subliniez că țările care au o tradiție îndelungată în domeniul transportului naval comercial, precum Grecia și alte țări mediteraneene, sunt afectate în mod deosebit. Înțeleg că misiunea UE împotriva pirateriei de a proteja traversarea mării în Cornul Africii este un pas important. Totuși, trebuie să înțelegem că tocmai lucrurile care credeam că aparțineau lumii fanteziei și a filmului – am citit despre ele în cărți de povești când eram copil – sunt acum chiar în fața ochilor noștri, sunt un pericol vizibil, o realitate. De aceea, este nevoie de coordonare, pentru a convinge Consiliul și Comisia să ia mai multe inițiative politice.

Josefa Andrés Barea (S&D). – (ES) Doamnă președintă, pirateria este o problemă foarte importantă pentru Spania, de vreme ce ne afectează navele de pescuit, și salut eliberarea navei *Alakrana* și îi laud pe pescarii acesteia, pe proprietarul ei și guvernul spaniol pentru eforturile sale.

Bărcile de pescuit reprezintă o țintă pentru pirăți și, se pare, oferă ocazii irezistibile de a lua ostatici. Pirății și-au modernizat tacticile, după cum a afirmat Consiliul, pe mare și pe uscat. Acestea sunt profitabile, iar statele membre trebuie să reacționeze la această situație.

Operațiunea EU NAVFOR Somalia (operațiunea Atalanta) a fost un succes, iar doamna comisar a menționat că s-au întreprins un număr mare de activități, însă avem nevoie de operațiuni de acest tip mai bune și mai numeroase. Bărcile de pescuit nu trebuie să mai fie vulnerabile; bărcile de pescuit trebuie protejate, iar zona în care li se oferă protecție trebuie extinsă.

Mai presus de toate, avem nevoie de o soluție pe uscat, deoarece problema își are originea pe uscat: după cum a subliniat Comisia, avem nevoie de stabilitate democratică. Întrebăm Comisia dacă ar fi pregătită să organizeze un summit privind pirateria în această zonă, în încercarea de a găsi soluții pe uscat la problemele de pe mare.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Și eu sunt încântat, fără îndoială, de finalul fericit al cazului *Alakrana*, însă mă tem că, din păcate, este posibil că nu fie ultimul caz de acest tip. După cum s-a menționat, este important să ne amintim că pirății nu profită numai de sărăcie, ci și de deficiențele și decalajele unui sistem care nu funcționează.

În timp ce, fără îndoială, este trist și regretabil că marinarii sunt răpiți, când, la urma urmei, nu își fac decât datoria, este, de asemenea, deplorabil că există persoane care profită de lipsa guvernului, nu numai în Somalia, ci în întreaga regiune, pentru a pescui ilegal sau pentru a deversa deșeuri poluante. În mod regretabil, domnule de Grandes Pascual, aceste lucruri sunt reale.

În mod indiscutabil, condamnăm orice act de piraterie. Cu toate acestea, combaterea acestui fenomen necesită mai mult decât soldați și mercenari. De fapt, reducerea fenomenului la aceste aspecte ar putea fi chiar contraproductivă și ar putea conduce la o extindere îngrijorătoare a conflictului, în special dat fiind faptul că știm că unii proprietari de nave, pentru a-și mări cât mai mult prezența în zonă, riscă mai mult decât ar trebui și se îndepărtează mai mult decât ar trebui de zonele protejate, creând un risc care este foarte greu de eliminat.

Carmen Fraga Estévez (PPE). – (ES) Doamnă președintă, chiar dacă pescuitul ilegal în Oceanul Indian este un fenomen real, flota comunitară nu poate fi în niciun caz descrisă ca fiind ilegală, așa cum s-a sugerat aici. Flota comunitară desfășoară activități de pescuit în limitele cele mai stricte ale legalității, cu autorizații emise în temeiul Acordului de parteneriat în domeniul pescuitului între Comunitatea Europeană și Seychelles și al Comisiei Tonului din Oceanul Indian (IOTC), care reglementează și gestionează pescuitul de ton în zonă.

În al doilea rând, toate navele comunitare sunt echipate cu un sistem de monitorizare prin satelit, prin intermediul căruia acestea pot fi localizate în timp real și la orice oră de autoritățile militare și piscicole.

În al treilea rând, flota comunitară are observatori la bord și respectă un regim strict de furnizare a informațiilor privind activitățile de pescuit prin jurnale de pescuit, mostre de captură și o interdicție a transferului de bunuri în marea liberă, printre alte măsuri.

În ultimul rând, întreaga flotă comunitară a fost înscrisă în mod corespunzător în registrul IOTC regional al flotei. Personal, aș dori ca atât Comisia, cât și Consiliul să admită că pescuitul flotei europene în această zonă se încadrează în cele mai stricte limite ale legalității.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Doamnă președintă, aș dori foarte mult să îmi exprim mulțumirile și să încep prin a afirma că, în opinia mea, atât dl Bildt, cât și dna comisar ne-au oferit astăzi informații foarte bune și neîndoelnice. Aceste informații indică faptul că eforturile Uniunii Europene se axează pe două domenii. Primul este asistența umanitară. Al doilea este acțiunea militară, iar aceste două domenii de activitate sunt, din fericire, tot mai eficiente. Totuși, aș dori să adresez următoarea întrebare: nu ar trebui să acordăm cel puțin aceeași importanță construcției statale din Somalia, întrucât este, de fapt, o țară care nu are o conducere reală? Nu ar trebui, de asemenea, să construim forțele locale de poliție, precum și baza forțelor militare? În opinia mea, dacă acest al treilea domeniu nu este abordat la fel ca celelalte două, va fi dificil să se obțină un succes pe termen lung.

Carl Bildt, Președinte în exercițiu al Consiliului. – Doamnă președintă, voi fi foarte concis. Somalia constituie o mare problemă. Este o problemă de 20 de ani. Am discutat despre piraterie. Însă nu trebuie să uităm de situația umanitară, care este un dezastru. Să nu uităm problema terorștilor. Să nu uităm de instabilitatea din regiune.

În timp, trebuie să încercăm să ne ocupăm de toate aceste aspecte. Totuși, trebuie să fim realiști. Comunitatea internațională, Organizația Națiunilor Unite și alții fac eforturi de foarte mult timp în privința Somaliei. Rezultatele au fost destul de limitate. În ceea ce privește abordarea problemelor Somaliei, noi ne-am implicat destul de târziu. Încercăm să luăm anumite măsuri.

Am susținut cu toții că operațiunea Atalanta este un succes, însă nu trebuie să credem că poate rezolva toate problemele. Când discutăm despre extinderea acesteia în Oceanul Indian, vorbim despre zone absolut enorme. Și, chiar dacă am desfășura toate activele navale din toate țările Uniunii Europene, nu aș garanta succesul absolut.

Unii dintre acești pirați sunt, desigur, stimulați de bani, ceea ce le facilitează investirea în resurse suplimentare. Astfel, problema devine o provocare.

Acesta nu este un motiv să nu luăm toate măsurile posibile. Sub rezerva tuturor dificultăților, ar trebui să încercăm să ne angajăm în sprijinirea guvernului federal de tranziție.

Acesta este obiectivul vizat al diferitor programe de formare. Există vreo garanție a reușitei? Nu, nu există. Însă singurul lucru de care putem fi absolut siguri este că dacă nici măcar nu încercăm, suntem absolut siguri că nu vom reuși. Dacă încercăm, există cel puțin posibilitatea de a avea un impact pozitiv. Dacă nu am obținut nimic altceva, am reușit să garantăm programele de furnizare de alimente ale Programului alimentar mondial către populația subalimentată și în suferință din Somalia. Aceasta este o realizare de care trebuie să fim mândri.

Benita Ferrero-Waldner, membră a Comisiei. – Doamnă președintă, știu foarte bine că acesta este un aspect foarte important în unele state membre din cauza victimelor pe care le-au avut, din cauza dificultăților de acolo. Colegul nostru grec care mi-a adresat o întrebare la care doream să răspund nu se mai află aici, dar aș dori să descriu ce am făcut până acum și să explic de ce am spus că s-a înregistrat un anumit succes.

După cum a menționat doamna președintă, a existat așa-numitul Proces de la Djibouti și grupul de contact internațional, la care Comisia a participat și unde știu că fostul nostru coleg, Louis Michel, care este acum deputat european, a depus eforturi mari în vederea ajutării și susținerii guvernului de tranziție. Acest guvern

încă se află în poziția cea mai bună pentru a instaura o anumită stabilitate în Somalia. Aceasta este atribuția noastră principală, care trebuie dusă la bun sfârșit cu sprijin diplomatic și politic.

După aceea, trebuie să ajutăm și să protejăm bărcile și pe toți oamenii de acolo. Apoi, trebuie, de asemenea, să facem ce am spus anterior – colegul care a luat ultimul cuvântul poate m-a mai auzit spunând aceste lucruri. Anterior, am afirmat că este absolut fundamental să se creeze instituții, capacități, să se ofere asistență procesului juridic și populației. Numai atunci, când țara va fi mai stabilă și când s-au luat măsuri de eradicare a sărăciei, vom putea să facem toate aceste lucruri. Astfel, este într-adevăr un proces complex.

Pentru a ne face utili, în afara altor aspecte, în prezent beneficiem de sprijin continuu pentru 29 de proiecte, în valoare de peste 50 de milioane EUR, care este o sumă imensă pentru acești oameni, care sprijină guvernarea, securitatea și societatea civilă, procesul de reconciliere și crearea instituțiilor. Obiectivul final este contribuirea la crearea unui stat funcțional care va putea să fie de ajutor poporului somalez și în care trebuie, de asemenea, să combatem terorismul. Din păcate, terorismul este ancorat foarte puternic în Somalia, unde aproape că ne confruntăm cu un stat eșuat, deci avem, într-adevăr, o sarcină imensă.

Cineva a întrebat dacă în viitor se poate organiza un summit privind pirateria. Noi, Comisia, nu ne vom opune, însă cred că acest lucru trebuie stabilit de statele membre și, în special, poate de următoarea Președinție spaniolă. Dacă există interes, atunci se va putea face acest lucru.

Președinta. – Am primit șase propuneri de rezoluție⁽³⁾ depuse în conformitate cu articolul 110 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

Dezbaterea a fost închisă.

Votarea va avea loc mâine, joi, 26 noiembrie 2009.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Alain Cadec (PPE), în scris. – (FR) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, aș dori să sprijin în mod ferm această rezoluție, întrucât subliniază relevanța operațiunii Atalanta și succesul acesteia. Înțeleg imensitatea sarcinii care trebuie asumată, având în vedere dimensiunea teritoriului acoperit. Cu toate acestea, aș dori ca bărcile europene de pescuit care își desfășoară activitatea în zonă să fie considerate nave foarte vulnerabile și, din acest motiv, să beneficieze de protecție specială. Prin urmare, acestea trebuie clasificate ca făcând parte din categoria 3.

De fapt, bărcile de pescuit ton sunt deosebit de vulnerabile atâta timp cât, pe de o parte, au un bord liber foarte scăzut și, pe de altă parte, sunt imobile și nu pot fi manevrate în timpul pescuitului cu plasă lungă, și anume timp de 4-5 ore. În această perioadă, există riscul unor atacuri ale piraților. Această caracteristică particulară justifică această solicitare specifică. De asemenea, aș dori să clarific faptul că această clasificare din cadrul operațiunii Atalanta se adaugă operațiunilor franceze și spaniole de protecție la bordul navelor.

Filip Kaczmarek (PPE), în scris. – (PL) Comisia și Consiliul au dreptate. Singurul răspuns posibil la situația din Somalia este o abordare cuprinzătoare a conflictului, prin acțiunea coordonată a tuturor părților implicate în eforturile de obținere a stabilității în regiune și de eliminare a pirateriei. Obiectivul nostru imediat privind problema eliminării pirateriei trebuie, desigur, să fie continuarea operațiunii Atalanta. Aceasta ar trebui să includă chiar și extinderea mandatului său, pentru ca și pescarii să beneficieze de protecție. Nu înțeleg de ce unii colegi deputați nu doresc ca pescarii să fie protejați. Întrucât protejăm transporturile navale comerciale și turistice, precum și navele care transportă asistență alimentară, trebuie, de asemenea, să luăm toate măsurile posibile care să le permită pescarilor să își desfășoare activitatea în siguranță.

În același timp, nu trebuie să pierdem din vedere obiectivul pe termen lung, fără de care nu se poate găsi niciodată o soluție durabilă a problemei pirateriei. Mă refer la pace, stabilitate, eliminarea sărăciei și dezvoltarea țării. Prin urmare, o abordare pe termen lung trebuie să se axeze pe:

- consolidarea misiunii AMISOM;
- menținerea fermă și executarea embargoului armelor privind Somalia;
- stabilizarea țării printr-o strategie coordonată și cuprinzătoare pentru o acțiune care să includă Uniunea Europeană, Uniunea Africană și SUA;

(3) A se consulta procesul-verbal.

- încercarea încheierii de acorduri de pace durabile între părți;
- sprijinirea construirii unor instituții de stat active pe întreg teritoriul țării.

15. Mediile fără fum de tutun (dezbateri)

Președintele.– Următorul punct este dezbateri privind întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Consiliului privind mediile fără fum de tutun adresată de Edite Estrela în numele Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară (O-01119/2009 – B7-0225/2009).

Edite Estrela, autoare. – (PT) În primul rând, aș dori să le mulțumesc raportorilor alternativi din toate grupurile politice pentru activitatea comună și pentru eforturile pe care le-au depus pentru a putea depune o rezoluție comună într-un timp atât de scurt. De asemenea, aș dori să mulțumesc secretariatului Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară, secretariatului grupului meu și asistentului meu pentru sprijinul oferit. Cu toții au făcut o treabă excelentă.

În numele Comisiei pentru mediu, voi începe prin a-mi exprima regretul că Președinția suedeză a hotărât să finalizeze acest dosar fără să aștepte raportul Parlamentului. Această atitudine denotă o desconsiderare inacceptabilă față de cei aleși de cetățenii europeni. De aici provine întrebarea pe care i-am adresat-o în numele Comisiei pentru mediu: poate Consiliul să își confirme intenția de a adopta concluzii privind acest subiect în cadrul Consiliului de la 1 decembrie 2009, în pofida calendarului Parlamentului? Care sunt motivele pentru care Consiliul se grăbește să adopte recomandarea fără avizul Parlamentului European? Întrucât Parlamentul a fost consultat cu privire la propunerea Comisiei, este Consiliul pregătit să țină cont de opinia Parlamentului la redactarea concluziilor Consiliului?

Ar trebui subliniat că, având în vedere că tutunul încă este principala cauză a morții și a bolilor în Uniunea Europeană, Comisia pentru mediu susține obiectivele recomandării. Prin urmare, Comisia pentru mediu ar dori să i se respecte calendarul, ceea ce ar permite organizarea unei dezbateri ample privind acest subiect și adoptarea unei poziții de către Parlament.

Expunerea la fumul de tutun din mediul ambiant, cunoscut și sub denumirea de fumat pasiv, reprezintă o sursă suplimentară semnificativă de mortalitate, morbiditate și dizabilități în Uniunea Europeană. Fumatul pasiv conține peste 4 000 de compuși gazoși și particule, inclusiv 69 de substanțe carcinogene cunoscute și numeroase toxine. Nu există un nivel sigur de expunere la fumul de tutun pasiv. Estimările cele mai conservatoare arată că mii de oameni mor în fiecare an din cauza fumatului pasiv, acest lucru reprezentând o povară semnificativă asupra economiei în privința costurilor medicale directe și, de asemenea, a costurilor indirecte aferente pierderii productivității.

În ultimii ani, s-a înregistrat un progres considerabil în crearea unor medii fără fum de tutun în mai multe state membre. Până în prezent, peste o treime din statele membre au adoptat o legislație extinsă care interzice fumatul la locurile de muncă și în spațiile publice închise. Cu toate acestea, există încă diferențe semnificative privind nivelul de protecție împotriva expunerii la fumul de tutun în cadrul UE. De exemplu, lucrătorii în sectorul hotelier și de catering formează un grup ocupațional care este în mod deosebit vulnerabil la lipsa de protecție globală din majoritatea statelor membre și la concentrația deosebit de mare de fum de tutun din baruri și restaurante.

La nivelul UE, problema mediilor fără fum de tutun a fost, până în prezent, supusă a numeroase rezoluții și recomandări cu caracter neobligatoriu, care nu oferă orientări detaliate privind crearea mediilor fără fum de tutun. De asemenea, această problemă apare într-o serie de directive adoptate în domeniul sănătății și siguranței la locul de muncă, dar este abordată numai indirect în unele cazuri, iar în altele nu garantează un nivel adecvat de protecție.

Aș dori să subliniez că articolul 8 din Convenția-cadru a Organizației Mondiale a Sănătății pentru controlul tutunului, care, până în prezent, a fost ratificată de 26 state membre și de Comunitatea Europeană, obligă toate părțile să garanteze o protecție eficientă împotriva expunerii la fumul de tutun la locul de muncă, în spații publice închise și în transporturile publice.

Considerăm că numai o interdicție totală a fumatului în locurile de muncă închise, inclusiv în sectorul hotelier și de catering, în instituțiile publice și în transporturile publice, va putea să asigure sănătatea lucrătorilor și a nefumătorilor, încurajându-i pe fumători să renunțe la fumat.

Voi încheia exprimându-mi speranța că această rezoluție va fi luată în considerare de Consiliu și că va fi adoptată mâine de Parlament.

Åsa Torstensson, *Președintă în exercițiu al Consiliului*. – (SV) Doamnă președintă, la 1 iulie 2009, Comisia a înaintat o propunere de recomandare a Consiliului privind mediile fără fum de tutun, pe baza articolului 152 alineatul (4) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Scopul principal al acestei propuneri este punerea în aplicare a articolului 8 din Convenția-cadru a Organizației Mondiale a Sănătății pentru controlul tutunului. Articolul 8 se referă la protecția împotriva expunerii la fumul de tutun. Până în prezent, această convenție a fost ratificată de 26 de state membre și de Comunitatea Europeană.

În ceea ce privește programul de lucru al Președinției suedeze și pentru a putea să acorde celorlalte instituții suficient timp pentru a-și exprima opiniile, la 8 iulie 2009, Consiliul a solicitat Parlamentului European, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor să-și prezinte avizele până la 26 noiembrie, 5 noiembrie și, respectiv, 8 octombrie 2009. Comitetul Economic și Social European a adoptat deja un aviz, iar Comitetul Regiunilor a anunțat că nu intenționează să prezinte unul. Cred că Parlamentul European intenționează să adopte un aviz până în martie 2010 și consider că acest lucru este regretabil. Din păcate, va fi prea târziu pentru a fi luat în considerare de Consiliu. Acest lucru nu are deloc legătură cu lipsa de respect – de fapt, dimpotrivă.

Ministerul sănătății publice, Maria Larsson, a confirmat în fața Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară la 2 septembrie că intenția Președinției suedeze este ca recomandarea privind mediile fără fum de tutun să fie adoptată până la sfârșitul anului. Textul recomandării se discută în prezent în Consiliu și, până la ora actuală, s-au obținut progrese semnificative. Am certitudinea că ne vom atinge obiectivul ca recomandarea să fie adoptată cu ocazia reuniunii Consiliului de la 1 decembrie 2009. Cu toate acestea, Consiliul nu intenționează să adopte nicio concluzie în această privință.

Consiliul a examinat rezoluția Parlamentului European care a fost adoptată la 24 octombrie 2007 privind Carta verde a Comisiei „Către o Europă fără fum de tutun: opțiuni privind politicile comunitare”. În această rezoluție, Parlamentul a solicitat statelor membre să introducă legislație privind mediile fără tutun în termen de doi ani. Numeroase state membre ale UE au adoptat astfel de legi, iar multe dintre ele intenționează să facă acest lucru. De asemenea, Parlamentul a considerat că politica fără fum de tutun ar trebui completată de alte măsuri de sprijin. Consiliul împărtășește acest punct de vedere.

Îmi pare bine că am avut ocazia să raportez cu privire la calendarul Consiliului în ceea ce privește propunerea de recomandare privind mediile fără fum de tutun și aștept să ascult punctele dvs. de vedere în această privință.

Theodoros Skylakakis, *în numele Grupului PPE*. – (EL) Doamnă președintă, decizia Consiliului de a-și promova propunerea privind mediile fără fum de tutun către statele membre a fost pripită, fără a-i oferi Parlamentului suficient timp de reflecție privind poziția sa și este, în opinia noastră, o greșeală. Reacția noastră, pe lângă întrebarea de astăzi, este rezoluția care sper că va fi adoptată mâine, asupra căreia am obținut un compromis bun și care, cred, exprimă opinia majoritară din Parlament. Această rezoluție conține numeroase elemente noi. Noi, în cadrul Grupului Partidului Popular European (Creștin-Democrat) suntem deosebit de mândri de atenția acordată în acest text protejării copiilor de fumatul pasiv și, la propunerea noastră și cu acordul altor grupuri, au fost introduse numeroase elemente noi.

Aș sublinia, de exemplu, trimiterea la nevoia unei conștientizări și protejări particulare, întrucât copiii, spre deosebire de adulți, nu au posibilitatea de a-și da acordul juridic, moral sau chiar psihologic privind expunerea la fumatul pasiv. Părinții au datoria de a-și proteja copiii, însă au nevoie de ajutorul nostru, deoarece fumatul pasiv la copii nu a fost studiat suficient și, prin urmare, nici părinții și nici alte persoane nu cunosc consecințele expunerii pe termen lung a copiilor la fumul de tutun și gradul în care aceștia trebuie protejați.

De aceea, propunerea noastră privind organizarea de către Comisie a unui studiu la nivel european în această privință, inclusiv privind fumatul la mână a treia, este extrem de valoroasă. Informațiile obținute pot fi de real ajutor. În plus, există numeroase elemente importante în rezoluție și sperăm că acestea vor fi luate în considerare de către Consiliu.

Daciana Octavia Sârbu, *în numele grupului S&D*. – Cetățenii și mediul din Uniunea Europeană trebuie să beneficieze de protecția oferită de interzicerea fumatului în spațiile publice. Nu avem voie să ignorăm faptul că, în acest moment, fumatul rămâne una dintre cauzele cele mai importante ale îmbolnăvirilor și deceselor. Luptăm cu toate forțele împotriva unor epidemii periculoase și inventăm vaccinuri complicate și costisitoare pentru a ne proteja de noi virusuri, dar efortul de a ne proteja copiii, familiile și natura înconjurătoare de nocivitatea fumatului ne este mult mai la îndemână.

Logica simplă, dacă nu recursul la concepte precum dreptul majorității nefumătoare ar trebui să ne convingă să tratăm acest efort ca pe o prioritate. Unele studii recente arată că interzicerea fumatului în America de Nord și Europa a determinat reducerea rapidă a unor probleme grave de sănătate, iar acest efect a putut fi constatat aproape imediat după introducerea interdicției de a fuma. În țări care au interzis total fumatul în spațiile publice impactul pozitiv asupra sănătății s-a datorat unui cumul de factori. Printre aceștia se numără și eliminarea fumatului inhalat indirect de fumători, dar și reducerea fumatului pasiv pentru nefumători.

Aș vrea să nu pierdem din vedere un fapt esențial: fumătorii sunt o minoritate în Uniunea Europeană. Bineînțeles, nimeni nu poate sugera suspendarea dreptului indivizilor de a fuma, nici măcar în numele unor principii pe care le sprijinim cu toții, precum o sănătate publică bine protejată sau un mediu eliberat de sursele de poluare. În același timp, însă, majoritatea formată din nefumători dorește un mediu neafectat de fumul de țigară. Acest adevăr ar trebui să ne ghideze în elaborarea și susținerea legislației antifumat.

Din moment ce evidența ne sugerează că fumătorii tind să renunțe la fumat cu sprijinul acestor măsuri ajutoare, cred că trebuie să consolidăm măsurile legislative antifumat ca parte a politicii comunitare de control al consumului de tutun, pentru a contribui concret la îmbunătățirea sănătății publice pe teritoriul Uniunii Europene.

Frédérique Ries, în numele Grupului ALDE. – (FR) Doamnă președintă, prin intermediul acestei rezoluții, Parlamentul intenționează, cum era de așteptat, să sprijine politica proactivă a Comisiei privind combaterea fumatului. Cu toate acestea, îi solicităm, de asemenea – și este esențial – să meargă și mai departe și să garanteze că, în 2011, bărbații și femeile din Europa vor avea dreptul la o zonă curată în toate locurile publice, mijloacele de transport și locurile de muncă.

De fapt, Europa are dreptul – este evident – și chiar datoria de a oferi protecție și, astfel, în acest caz, de a introduce o interdicție, așa cum a făcut și cum continuă să facă în privința unei întregi serii de substanțe toxice, careucid, în unele cazuri, mult mai puțini oameni decât tutunul: substanțe chimice, pesticide, unele metale grele sau chiar azbest, printre altele.

Când afirm că Europa trebuie să introducă o interdicție și, prin urmare, să garanteze această zonă fără fum de tutun pentru toți lucrătorii, așa cum ne cere o majoritate covârșitoare de cetățeni, aceasta nu înseamnă că lansăm o cruciadă împotriva fumătorilor. Sunt liberal și cred cu tărie în această noțiune a libertății, a liberei alegeri și a liberului arbitru. Un text european poate să prevadă scutiri, săli pentru fumat și zone de libertate. A legifera nu înseamnă a opri. Aici vorbim despre zone publice, dar nu îmi puteți spune că Europa nu joacă un rol în această dezbatere.

Carl Schlyter, în numele Grupului Verts/ALE. – (SV) Doamnă președintă, aș dori să subliniez că acesta este, desigur, un aspect legat de protecția lucrătorilor. Acesta este unicul motiv pentru care UE se implică. De exemplu, am interzis DCM, diclorometanul – aspect de care am fost responsabil – tocmai pentru că afectează sănătatea lucrătorilor. Lucrătorii au dreptul să fie protejați de legislația europeană și acum discutăm despre sănătatea lucrătorilor din restaurante și hoteluri.

Interzicerea fumatului în aceste medii ar salva mult mai multe vieți și ar fi mult mai eficientă în prevenirea afecțiunilor de sănătate decât majoritatea legilor pe care le adoptăm aici. Acesta este unul dintre cele mai eficiente instrumente pe care le putem introduce pentru a proteja sănătatea lucrătorilor la locul de muncă, și în special a copiilor și a altor victime nevinovate ale fumului de tutun. Zeci de substanțe din fumul de țigară sunt atât de toxice încât, dacă dorim să le utilizăm în laborator, trebuie să obținem o autorizație specială, și totuși le lansăm în mediul de zi cu zi al oamenilor. Aceasta este o situație complet absurdă. Nu este vorba despre libertatea de a alege, deoarece cei care se îmbolnăvesc nu au ales acest lucru. Putem acum să îi ajutăm pe acești oameni și să prevenim îmbolnăvirea lor pe viitor, iar aceasta este o ocazie de care trebuie să profităm.

Jiří Maštálka, în numele Grupului GUE/NGL. – (CS) Sunt încântat că am reușit să creăm o rezoluție comună, care reprezintă un compromis decent și care poate contribui la reducerea ratei mortalității și a afecțiunilor cauzate de fumat. Salut formularea articolului 15, care ar trebui să asigure că eforturile de a ține tutunul sub control sunt îndreptate în special împotriva intereselor comerciale ale industriei tutunului. Consider că mecanismul stabilit la articolul 22 de prezentare a rapoartelor este unul bun. Sunt dezamăgit că nu am reușit să includem o trimitere la ambalarea standardizată în rezoluția comună. Studiile au arătat că ambalarea standardizată ar reduce în mare măsură consumul și cererea, în special în rândul tinerilor. De asemenea, sunt dezamăgit deoarece, din motive de lipsă de timp, procesul adecvat de consultare nu a fost urmat și sper într-o susținere a propunerilor menționate anterior de către Consiliu. De asemenea, aș dori să adaug că, în ședința de astăzi, am adoptat măsuri care vor acorda o poziție corespunzătoare protecției nefumătorilor în Parlamentul European.

Peter Liese (PPE). – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și doamnelor, aș dori să mulțumesc tuturor celor care au contribuit la rezoluție. Fumatul pasiv este o problemă foarte mare, în special pentru copii. Președintele asociației germane a medicilor pediatri a spus la un moment dat că fumatul în prezența copiilor constituie o vătămare intenționată a organismului. Eu nu m-aș referi la acest lucru în termeni atât de drastici, însă este evident că trebuie să acționăm.

Salut legislația care a fost introdusă în Irlanda, Italia și în alte țări. Consider că situația juridică și practică din Germania este condamnabilă din punct de vedere al politicii în domeniul sănătății. Avem foarte multe de învățat de la alte țări europene în această privință.

Cu toate acestea, nu este atât de ușor precum sugerează punctele 2, 10 și 13 din prezenta rezoluție. Avem numai o autoritate limitată la nivel european, iar introducerea legislației în acest domeniu ar putea fi contraproductivă din punct de vedere politic. Îi putem proteja numai pe lucrători. Nu putem oferi protecție specială copiilor prin măsuri la nivel european. Totuși, acest gen de protecție este necesară de urgență. Prin urmare, vă solicit să sprijiniți amendamentele Grupului Partidului Popular European (Creștin-Democrat) privind acest subiect.

Aș dori să menționez pe scurt controversatele subvenții pentru tutun, despre care discutăm de ani de zile. Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară a solicitat întotdeauna abolirea acestora. În prezent, am atins un nivel bun al compromisului în Consiliu și, prin urmare, aș dori să fac un apel personal puternic, în urma discuțiilor cu grupul meu, pentru a nu modifica punctul 9. Este un compromis eficient, iar oamenii nu vor înțelege dacă vom continua să plătim subvenții ca în trecut. Avem nevoie de această schimbare și ar trebui să o susținem.

Mairead McGuinness (PPE). – Doamnă președintă, pe parcursul alegerilor europene din 2004, Irlanda a introdus interzicerea fumatului la locul de muncă, așa că am întâlnit numeroși alegători iritați în afara restaurantelor și instituțiilor publice. Aceștia erau furioși din cauza interdicției. Însă acum suntem în 2009 și măsurile noastre au fost acceptate la scară largă ca fiind bune pentru lucrători, angajatori și pentru sistemul de sănătate publică. Oamenii au ajuns să le accepte.

În această dimineață, am ales opțiunea sănătoasă de a veni pe jos la Parlament și am rămas stupefiat să văd în mașini părinți tineri care fumau, deși aveau copii în spate. Am văzut părinți care aveau copii în cărucior și care fumau. Fără îndoială, trebuie luate numeroase măsuri pentru a educa adulții privind pericolele pentru copii.

Așadar, îmi susțin colegul, Peter Liese, în solicitarea de protejare a copiilor. Aceștia sunt foarte vulnerabili și este trist să vedem că sunt expuși la acest pericol.

Însă nu trebuie să culpabilizăm fumătorii. Să ne amintim că tutunul este o dependență teribilă, iar fumătorii au nevoie de ajutorul și sprijinul nostru pentru a renunța la acest obicei. Cei care au ales, așa cum ar putea spune unii, să nu renunțe la acest obicei, ar trebui să facă în continuare ceea ce își doresc, fără a face rău altora, și să înțeleagă pe deplin răul pe care și-l fac lor înșiși.

Aceasta este o rezoluție bună și, fără îndoială, în Irlanda, unde suntem avansați în această legislație, o sprijinim întru totul.

Radvilė Morkūnaitė (PPE). – (LT) Aici, în Parlamentul European, se discută deseori despre drepturile omului. Potrivit unui sondaj al Eurobarometrului, 70% dintre cetățenii Uniunii Europene nu fumează și majoritatea ar dori interzicerea fumatului în locuri publice. Ar putea exista discuții privind o potențială discriminare împotriva fumătorilor. Cu toate acestea, consider că, având în vedere daunele recunoscute pe care fumatul le poate aduce sănătății, nu putem risca sănătatea oamenilor. Desigur, dacă este vorba de o interzicere a fumatului la nivelul UE, nu trebuie să pierdem din vedere principiul subsidiarității și trebuie să le permitem statelor membre să hotărască modul în care își vor apăra și proteja cetățenii. De exemplu, în Lituania, așa cum au menționat deja colegii noștri irlandezi, există Legea privind controlul tutunului, care este una dintre cele mai dezvoltate legi la nivelul UE. Desigur, rămân numeroase lucruri de făcut. În Lituania, consumul de tutun este interzis în instituțiile publice, la locurile de muncă, în spații închise, în toate locurile în care se mănâncă și în transporturile publice. În Lituania, Legea privind controlul tutunului a fost acceptată de bunăvoie și, în realitate, chiar și fumătorii recunosc că acum fumează mai puțin sau, în anumite cazuri, chiar au renunțat la fumat. Desigur, Lituania, ca alte state membre ale UE, trebuie să acorde puțin mai multă atenție problemei fumatului în rândul persoanelor foarte tinere. Consider că avem cu toții interesul să păstrăm un mediu curat și sănătos, în special pentru copiii noștri. Prin urmare, exemplele bune date de statele care interzic fumatul în locurile publice ar trebui să încurajeze și să inspire statele care sunt mai sceptice în acest domeniu

să apere drepturile nefumătorilor și ar trebui să încurajeze instituțiile UE – după ce au luat în considerare opinia Parlamentului European – să găsească modalități de a adopta legislație cu caracter obligatoriu.

Seán Kelly (PPE). – Doamnă președintă, mai întâi aș dori să o felicit pe dna Estrela pentru inițiativa sa. Sunt de acord cu aspectele pe care le-a menționat.

În Irlanda, am observat, de asemenea, schimbarea atitudinii față de fumat și am remarcat schimbarea obiceiurilor fumătorilor irlandezi. Am fost președintele Asociației irlandeze de atletism, care este cel mai mare organism sportiv din Irlanda. Am introdus o interdicție în cel mai mare stadion al nostru, care are o capacitate de 82 500 de persoane. Oamenii s-au opus la început, însă acum o acceptă. Există o schimbare totală. Nu am o problemă în legătură cu oamenii care fumează, însă acest lucru îi afectează pe alții și aceasta este o problemă. Fumatul pasiv a fost, practic, eliminat în Irlanda, iar adulții au redus fumatul. Numeroase persoane au renunțat la fumat – și, mai important – tinerii au mai puțin tendința de a fuma acum decât înainte.

Ultimul aspect pe care doresc să îl menționez este că, până și în ceea ce privește îmbrăcămintea, oamenii consideră că nu mai miroase a tutun. Când mergem în străinătate și intrăm în restaurante, dacă simțim miros de tutun, avem tendința de a pleca, același lucru fiind valabil pentru camerele de hotel. Aceasta este o inițiativă bună și, cu cât este introdusă mai repede, cu atât mai bine pentru toată lumea. Pot să vă garantez că nimeni nu va regreta.

Chris Davies (ALDE). – Doamnă președinte, oamenii au dreptul să fumeze, dar nu sunt părintoare când afirm că alții nu trebuie să inhaleze la locul de muncă fumul emanat de alții.

Personal, îmi displace foarte mult acest lucru și salut interdicția care a fost introdusă în țara mea. Însă nu cred că decizia ar trebui luată la nivel european. Nu cred că trebuie să solicităm legislație cu caracter obligatoriu care să se aplice fiecărui stat membru. Sunt federalist, dar nu susțin o abordare centralizată. Hotărârile trebuie luate la nivelul practic cel mai de jos și, în acest caz, acesta este reprezentat de statele membre sau de autoritățile regionale, ca în Scoția, prima zonă din țara mea care a interzis fumatul în spații publice.

Este ușor să ignorăm principiul subsidiarității când considerăm că facem bine. În acest caz, cred că încercăm să facem bine, însă, odată cu adoptarea Tratatului de la Lisabona, ar trebui să respectăm acest principiu.

Anja Weisgerber (PPE). – (DE) Doamnă președintă, este necesară introducerea în întreaga Europă a unor reguli clare și practice de protejare a nefumătorilor. Cu toate acestea, în opinia mea, „în întreaga Europă” nu înseamnă neapărat „din Europa”. Numeroase state membre au adoptat deja legislație pentru a proteja nefumătorii, iar altele se află în procesul de a introduce legi de acest tip.

De ce unii dintre colegii mei deputați afirmă acum că noi, cei din Bruxelles, putem face acest lucru mai bine decât statele membre, neținând cont de faptul că Uniunea Europeană nu are autoritate privind politica în domeniul sănătății și că trebuie să punem în aplicare acest lucru pe căi indirecte, prin sănătatea și siguranța la locul de muncă? În opinia mea, statele membre ar trebui să stabilească ce reglementări să adopte pentru a proteja nefumătorii. Acest lucru este logic, deoarece sunt mai apropiate de problemele locale. Nu înțeleg de ce Bruxelles ar trebui să impună protecția nefumătorilor din Laponia și Andaluzia, care este identică în fiecare detaliu. Ce s-a întâmplat cu implicațiile transfrontaliere? Noi, la Bruxelles, ne-am lovit de limitările noastre în această privință.

Pentru mine, protejarea copiilor și a tinerilor este deosebit de importantă. În acest domeniu, este necesară o protecție cuprinzătoare. Dacă introducem protecție pentru nefumători la nivel european prin sănătatea și siguranța la locul de muncă, nu protejăm copiii și tinerii, deoarece aceștia nu sunt angajați. Prin urmare, vă solicit să sprijiniți amendamentele 2 și 13 prezentate de Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat).

Åsa Torstensson, Președintă în exercițiu al Consiliului. – (SV) Doamnă președintă, le mulțumesc onorabilor deputați în Parlamentul European pentru această dezbatere importantă. Este foarte pozitiv faptul că suntem cu toții atât de angajați în crearea unor medii fără fum de tutun. Consider că avem în comun numeroase puncte de vedere. După cum am menționat anterior, regret că Parlamentul European nu a putut să prezinte avizul său la timp, dar Președinția va lua în considerare rezoluția Parlamentului.

În ceea ce privește fumatul la locul de muncă, Comisia a inițiat o rundă de consultări cu partenerii social la nivelul UE. Acestora li s-a solicitat să își exprime opinia privind legislația actuală și privind orice inițiative legislative viitoare în acest domeniu. Propunerea de recomandare prevede că este foarte periculos pentru

copii și tineri să fie expuși la fum de tutun de mâna a doua și că aceasta ar putea crește posibilitatea ca ei să se apuce de fumat.

Propunerea de recomandare privind mediile fără fum de tutun invită Comisia să prezinte un raport privind punerea în aplicare, funcționarea și impactul măsurilor propuse, pe baza informațiilor oferite de statele membre. Raportul Comisiei va oferi, de asemenea, o posibilitate adecvată de a relua acest aspect.

Problema controlului tutunului va ocupa un loc important și pe agenda anului următor. Ulterior, vom începe pregătirile pentru cea de-a patra sesiune a Conferinței părților la Convenția-cadru pentru controlul tutunului. Conferința va avea loc la Punta del Este, Uruguay, între 15-20 noiembrie 2010. Sunt sigur că atunci Consiliul va dori să discute din nou acest aspect cu Parlamentul European.

Președinta. – Am primit o propunere de rezoluție⁽⁴⁾ prezentată în conformitate cu articolul 115 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

Dezbaterile a fost închisă.

Votarea va avea loc mâine, joi, 26 noiembrie 2009.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Martin Kastler (PPE), în scris. – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, de multe ori se întâmplă ca intențiile bune să cauzeze probleme. Nimeni de aici nu pune la îndoială faptul că nefumătorii au nevoie de protecție cuprinzătoare. Cu toate acestea, propunerea de rezoluție de compromis privind mediile fără fum de tutun, asupra căreia vom vota joi, depășește problema protejării nefumătorilor. Chiar dacă actualul proiect susține explicit principiul subsidiarității, îl și subminează. Propunerea solicită reglementări stricte, cu caracter obligatoriu la nivelul UE. Abuzează de preocuparea acceptată pentru protejarea sănătății, în încercarea de a transfera autoritatea neacceptată în domeniul politicii de sănătate și al aspectelor sociale și legate de forța de muncă la nivel european. Dorim cu toții o Europă mai apropiată de oamenii săi, iar principiul subsidiarității este fundamental în această privință. Statele membre sau, în cazul Germaniei, statele federale, trebuie să organizeze propriile discuții privind protejarea nefumătorilor. Acesta este singurul mod de a identifica soluții care se potrivesc cu tradițiile și cultura fiecărei țări și, prin urmare, sunt apropiate de poporul său. Din aceste motive, v-aș solicita să votați joi împotriva propunerii de rezoluție în forma actuală.

Franz Obermayr (NI), în scris. – (DE) Eu personal sunt nefumător. Sunt într-un total conștient de faptul că utilizarea tutunului și fumatul pasiv dăunează grav sănătății. Cu toate acestea, așa cum se întâmplă de multe ori, planurile UE merg prea departe. Unele dintre aceste reglementări sunt complet absurde și, în unele cazuri, nu permit nici măcar fumatul în aer liber. UE se concentrează în mod obsedant asupra consumului de tutun, în timp ce există o serie de alte activități din viața de zi cu zi, despre care s-a dovedit statistic că sunt periculoase și dăunătoare, precum restaurantele de tip fast food, paturile solare, alcoolul și cafeaua, conducerea automobilului, lipsa exercițiilor fizice, somnul insuficient, pentru a menționa numai câteva. Aș saluta reglementările rezonabile și campaniile de sensibilizare care urmăresc să reducă la minimum riscurile implicate. Cu toate acestea, toți adulții ar trebui să fie, la urma urmei, responsabili pentru luarea propriilor decizii privind măsura în care sunt pregătiți să accepte efectele negative asupra sănătății lor. O interdicție totală a fumatului în sediile firmelor este planificată pentru 2012 și acest lucru aproape ignoră sectoarele care vor avea cel mai mult de suferit, și anume industria serviciilor de catering. Se așteaptă o scădere de 20% a încasărilor acestora, care va conduce la pierderea a numeroase locuri de muncă. În plus, în ultimii ani, restaurantele și barurile au fost obligate prin lege să creeze zone pentru fumători și pentru nefumători în incintele lor. O interdicție totală a fumatului în 2012 ar determina ca, dintr-o dată, aceste investiții scumpe să devină învechite. Proiectul de recomandare a Consiliului privind mediile fără fum de tutun nu este o măsură rezonabilă.

Richard Seebert (PPE), în scris. – (DE) Statele membre, în special, trebuie să recupereze în ceea ce privește protejarea nefumătorilor. Preocuparea noastră principală trebuie să fie protejarea grupurilor vulnerabile precum copiii și femeile însărcinate. Cu toate acestea, Uniunea Europeană nu are autoritate directă în acest domeniu. Serviciile medicale sunt și rămân un aspect de competență statelor membre, iar țările trebuie să își asume responsabilitatea pentru aceste probleme. Prin urmare, UE ar trebui să se axeze asupra a ceea ce poate face pentru a proteja nefumătorii, și anume protejarea lucrătorilor la locurile de muncă. Cu toate acestea, încercarea de a atinge scopul fundamental al unei Europe fără fum de țigară prin introducerea unui

(4) A se consulta procesul-verbal.

număr mare de reglementări de protecție a lucrătorilor nu este o soluție satisfăcătoare a problemei. Pentru a proteja cât mai multe părți ale populației, și, în special, copiii, de efectele dăunătoare ale fumului de tutun, sunt necesare mai multe campanii de sensibilizare a publicului. Acesta este singurul mijloc eficient de schimbare a modului de gândire pe termen lung al oamenilor din Europa și aceasta este singura soluție pentru a reduce fumatul în spațiul privat.

(Ședința a fost suspendată la ora 19.30 și reluată la ora 21.00)

PREZIDEAZĂ: DNA KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vicepreședintă

16. Componenta comisiilor și a delegațiilor: a se vedea procesul-verbal

17. Ratificarea și punerea în aplicare a convențiilor OIM puse la dispoziția publicului (dezbateri)

Președinta. – Următorul punct pe ordinea de zi îl reprezintă întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Comisiei cu privire la ratificarea și punerea în aplicare a convențiilor actualizate ale OIM, adresată de Alejandro Cercas, în numele Grupului S&D, Marian Harkin, în numele Grupului ALDE, Jean Lambert, în numele Grupului VERTS/ALE, și Gabriele Zimmer și Ilda Figueiredo, în numele Grupului GUE/NGL (O-01 31/2009 – B7-0228/2009).

Alejandro Cercas, autor. – (ES) Doamnă președintă, dragi colegi, stimați membri ai Comisiei, știm cu toții că globalizarea economică, criza financiară internațională și toate dificultățile viitoare trebuie soluționate la nivel mondial. Nu mai putem aborda aceste probleme la nivel național sau regional. Cooperarea dintre Uniunea Europeană și Organizația Internațională a Muncii (OIM) a devenit, așadar, un element-cheie al agendei noastre.

OIM, prin metoda sa tripartită, depune eforturi neprețuite în vederea asigurării coerenței și raționalității lumii noastre. Valorile noastre sunt cele care au stat la baza OIM. Noi, alături de această organizație, ne străduim să construim un model social care să respecte demnitatea oamenilor și credem că putem colabora. Este clar că Europa are nevoie de OIM pentru a menține acest model social – nu am putea menține acest model într-o lume nedreaptă – și că OIM ne oferă posibilitatea de a fi un jucător mondial în relațiile internaționale.

Uniunea Europeană și statele sale membre susțin că lucrează îndeaproape cu OIM și că promovează programul pentru o muncă decentă pentru toți și Pactul mondial pentru ocuparea forței de muncă, cu OIM la conducere. Cu toate acestea, doamnelor și domnilor reprezentanți ai Comisiei, există o inconsecvență între ceea ce spunem și ceea ce facem. Prin urmare, este absolut esențial ca în seara aceasta să discutăm ratificarea convențiilor OIM, iar mâine să aprobăm o rezoluție privind această chestiune, pentru a oferi anumite garanții atât Organizației Internaționale a Muncii, cât și proiectului nostru.

În Comunicarea dumneavoastră privind Agenda socială reînnoită, ați făcut din nou apel la statele membre, însă acestea nu au răspuns. Le-ați solicitat să ratifice și să pună în aplicare convențiile, însă fără succes. Acum, se pare că trebuie să adoptați măsuri mult mai ambițioase. Nu are rost să afirmați că statele membre au ratificat deja convențiile fundamentale ale OIM. OIM a actualizat 70 dintre convențiile sale și chiar și unele dintre țările lumii a treia și economiile în curs de dezvoltare se mișcă mai repede decât Uniunea Europeană. Restul lumii înțelege cu greu acest lucru, iar Europa pierde din credibilitate și ratează oportunități.

Prin urmare, stimați membri ai Comisiei, este scandalos ca Europa să se declare în favoarea unei munci decente și în favoarea OIM și apoi să nu ratifice convențiile OIM, mulțumindu-se cu declarațiile retorice.

De aici provine această întrebare. Așadar, mâine toate grupurile din acest Parlament doresc să mergeți mai departe și să emiteți o comunicare prin care să le solicitați statelor membre să ratifice convențiile, pentru a crea o coerență între ceea ce spunem și ceea ce facem. Lipsa unei astfel de coerențe este unul din motivele pentru care pierdem credibilitate în rândul cetățenilor și pentru care Europa, de asemenea, pierde credibilitate în restul lumii.

Marian Harkin, autoare. – Doamnă președintă, sunt foarte bucuroasă să susțin apelul pentru ratificarea și punerea în aplicare a convențiilor actualizate ale OIM de către statele membre UE. Cu siguranță, merită spus că, atunci când OIM a fost creată în 1919, în urma Tratatului de la Versailles, care a pus capăt celui de Al

Doilea Război Mondial, s-a avut în vedere reflectarea convingerii că pacea universală și de durată nu poate fi realizată decât dacă se bazează pe dreptatea socială. În cei 80 de ani care au urmat, OIM a răspuns nevoilor de locuri de muncă și de mijloace de trai decente și de demnitate ale oamenilor din întreaga lume.

În această seară, solicităm tuturor statelor membre ale UE să ratifice și să pună în aplicare convențiile actualizate ale OIM; însă nu doar autorii acestei întrebări solicită acest lucru, ci multe alte agenții și organisme. Dacă vă uitați la Codul de conduită al furnizorului elaborat de Organizația Națiunilor Unite, veți vedea că convențiile OIM au constituit baza pentru cea mai mare parte a Codului de conduită, ONU așteptându-se ca orice furnizor de bunuri și servicii al său să adere la principiile acestui cod. Prin urmare, aceste convenții trebuie să fie ratificate și puse în aplicare în întreaga lume, astfel încât să fie adoptate de către toți furnizorii. În mod sigur, putem realiza acest lucru în UE.

Comisia Europeană, în comunicarea sa privind agenda socială reînnoită, precizează: „Comisia solicită tuturor statelor membre să dea un exemplu ratificând și punând în aplicare toate convențiile OIM care sunt actualizate”. Într-o rezoluție privind agenda socială reînnoită, aprobată de Parlamentul European precedent în luna mai a acestui an, afirmăm din nou că consolidarea implementării și a aplicării legislației muncii existente în conformitate cu legislația națională și comunitară și cu convențiile OIM trebuie să fie o prioritate pentru instituțiile și statele membre ale UE. Așadar, în această seară, noi, cei din Parlament, întărim toate aceste apeluri. Solicităm Președinției în exercițiu să fie cât mai ambițioasă în privința acestei chestiuni, facem apel la statele membre să ia în considerare argumentele sociale puternice pentru ratificarea și punerea în aplicare a acestor convenții și cerem Comisiei să ia în calcul adoptarea unei recomandări adresate statelor membre pentru a le încuraja să ratifice convențiile care sunt aduse la zi.

De asemenea, considerăm că UE trebuie să asigure coerența dintre politicile sale interne și cele externe. În acest Parlament, auzim mereu îndemnuri la efectuarea de schimburi de bune practici între statele membre. În mod sigur, acesta este un exemplu excelent privind modul în care putem obține bune practici între noi înșine prin ratificarea de către toate statele membre a convențiilor relevante și în care putem promova bunele practici în plan extern sau la nivel mondial, dând un exemplu, după cum Comisia însăși sugerează, prin ratificarea convențiilor actualizate. Până astăzi, 25 noiembrie, au fost ratificate 7 650 de convenții OIM la nivel mondial, 47 fiind ratificate în ultimele 12 luni. Sperăm că Europa va conduce negocierile de la Copenhaga privind schimbările climatice; am putea face un lucru la fel de bun ratificând toate convențiile OIM.

Emilie Turunen (în numele lui Jean Lambert). – (DA) Doamnă președintă, în numele Grupului Verts/ALE, aș dori să subliniez că noi considerăm mesajele din această decizie privind ratificarea și punerea în aplicare a convențiilor OIM ca fiind cât se poate de necesare și urgente. De ce? Din două motive. În primul rând, Uniunea Europeană ar trebui să fie principalul luptător pentru asigurarea de locuri de muncă decente. Ar trebui să fim un pionier mondial în ceea ce privește promovarea unor condiții bune de lucru și a unor locuri de muncă decente.

În al doilea rând, după cum s-a afirmat astăzi aici, se creează o distanță între ceea ce spunem și ceea ce facem, cu alte cuvinte, o distanță între răspunsurile interne și cele externe ale UE. Dacă UE uită sau dacă statele membre ale UE uită sau aleg să nu ratifice și să pună în aplicare convențiile actualizate, acesta nu este un lucru negativ numai pentru lucrătorii din Europa. Acesta este, de asemenea, un semnal negativ pe care l-am transmite țărilor din afara UE cărora le solicităm să ratifice aceleași convenții. Ar trebui să existe o coerență între vorbele și faptele noastre.

Este vital ca UE să preia conducerea la nivel mondial, să arătăm că suntem o regiune care reușește să combine condițiile bune de lucru cu un nivel ridicat de competitivitate. OIM este jucătorul nostru mondial atunci când vine vorba de reglementare la nivel internațional. Este esențial ca UE să sprijine OIM ca instituție și să luăm convențiile OIM în serios. În consecință, Grupul Verzilor sprijină pe deplin mesajele din cadrul acestei decizii și solicităm organismelor competente ale UE să determine statele membre să înțeleagă că și ele ar trebui să trateze lucrurile la fel de serios cum o facem noi aici, în această seară.

Ilda Figueiredo, autoare. – (PT) Doamnă președintă, susținem apelul lansat statelor membre de a lua în considerare argumentele sociale puternice pentru ratificarea și punerea în aplicare a convențiilor care au fost clasificate de OIM ca fiind la zi.

Din 1919, Organizația Internațională a Muncii a menținut și dezvoltat un sistem de norme internaționale de muncă, care vizează o gamă largă de subiecte, incluzând munca, ocuparea forței de muncă, securitatea socială, politica socială și drepturile omului asociate acestor domenii.

Prin urmare, am sprijinit proiectul inițial al rezoluției comune prezentate aici. Însă, în mod regretabil, din cauza presiunilor exercitate de Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat), ceilalți semnatari au permis ca importanța rezoluției să fie redusă, iar puterea acesteia subminată, prin includerea unei referiri la Strategia de la Lisabona pentru creștere și locuri de muncă.

Cu toate acestea, după cum știm cu toții, Strategia de la Lisabona este cea în numele căreia Comisia Europeană a prezentat acestui Parlament unele dintre cele mai nefavorabile propuneri împotriva drepturilor lucrătorilor și a drepturilor sociale, prin accentul pe care îl puneau pe flexibilitate și pe liberalizarea muncii.

Cine ar putea uita propunerea de modificare a Directivei privind timpul de lucru, care căuta să devalorizeze munca și să o facă și mai nesigură, să mărească ziua de lucru și să submineze negocierile colective și rolul sindicatelor, ceea ce era în totală opoziție cu principiile convențiilor OIM?

Retragerea sprijinului nostru pentru această rezoluție se datorează în special acestei regretabile referințe la Strategia de la Lisabona.

Cu toate acestea, în numele Grupului GUE/NGL, facem apel la statele membre să ratifice convențiile OIM și îndemnăm Comisia Europeană să ia în considerare propunerile noastre.

Karel De Gucht, Membru al Comisiei. – Doamnă președintă, pe parcursul ultimilor ani, Comisia a subliniat în mod repetat angajamentul său față de Agenda privind munca decentă care a fost convenită la nivel internațional, inclusiv față de promovarea convențiilor OIM.

Comisia a sprijinit în mod activ statele membre și a cooperat îndeaproape cu OIM în vederea adoptării unor standarde legale ambițioase care să răspundă provocărilor unei economii mondializate și să contribuie la punerea în aplicare a Agendei OIM privind munca decentă. Consiliul și Parlamentul European au subliniat importanța Agendei privind munca decentă și a activităților Comisiei în această privință.

Statele membre ale UE au ratificat deja toate convențiile OIM care acoperă normele fundamentale de muncă și numeroase alte convenții OIM. Comisia și-a reafirmat angajamentul față de Agenda privind munca decentă în cadrul agendei sociale reînnoite. În special, Comisia a făcut apel la toate statele membre să dea un exemplu prin ratificarea și punerea în aplicare a convențiilor OIM clasificate de OIM ca fiind „la zi”. Astfel, Comisia subliniază atât dimensiunea internă, cât și cea externă a Agendei privind munca decentă. În plus, acolo unde convențiile OIM au implicat competențe exclusiv comunitare, Comisia a emis propuneri oportune privind adoptarea unor decizii de către Consiliu care să autorizeze statele membre să ratifice convențiile relevante și a lansat un apel pentru ratificarea normelor cât mai curând posibil, în special Convenția privind munca în domeniul maritim și Convenția privind munca în domeniul pescuitului.

În sfârșit, Raportul privind munca decentă din 2008 prevede monitorizarea evoluției politice în ceea ce privește procesul de ratificare. Se așteaptă ca rezultatul acestei analize să fie reflectat în următorul raport privind munca decentă care va fi publicat în 2011.

Csaba Óry, în numele Grupului PPE. – (HU) În primul rând, aș dori să salut faptul că grupurile au reușit să cadă de acord asupra textului rezoluției care urmează să fie redactată și care se referă la subiectul ratificării și punerii în aplicare a convențiilor revizuite de Organizația Internațională a Muncii. Prin urmare, și noi vom sprijini această rezoluție.

După cum bine se știe, Organizația Internațională a Muncii este unul dintre cele mai vechi organisme internaționale. A fost înființată în 1919, având ca scop fundamental crearea unor regulamente de muncă privind dezvoltarea condițiilor de muncă și mediile dificile de lucru în vederea contracarării exploatarei. Ulterior, și-a extins activitățile pentru a include politica socială, precum și un sistem de cooperare tehnică.

Noi, cei din Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat), considerăm că normele de muncă elaborate de Organizația Internațională a Muncii contribuie la reducerea efectelor dăunătoare ale concurenței de pe piața internațională, sporind astfel șansele obținerii unei creșteri economice echilibrate. Acest lucru are o importanță deosebită într-un moment în care probabil că ne aflăm deja la ieșirea din criză și cu siguranță că întărește legitimitatea acestor norme și faptul că acestea sunt rezultatul unui proces tripartit și că au fost bazate pe un proces democratic separat, dirijat grație cooperării guvernelor, a angajatorilor și a sindicatelor. Prin urmare, în acest caz avem a face cu drepturi și angajamente la locul de muncă și cu un sistem cuprinzător care le înglobează și pe care țările care acceptă și ratifică convențiile trebuie să le respecte. În același timp, nu putem ignora faptul că Uniunea Europeană, în calitate de comunitate, nu poate ratifica acorduri. Doar statele membre individuale pot face acest lucru. Așadar, în orice caz, aceasta aduce în discuție chestiunea privind aplicarea corespunzătoare a jurisdicției comunitare și a subsidiarității. De aceea, textul conține în mod adecvat

un apel adresat UE pentru a defini exact care domenii juridice și reglementări conexe aparțin jurisdicției comunitare și care aparțin jurisdicției statelor membre individuale. Aceasta înseamnă că, dacă putem lua în considerare principiul subsidiarității, vom susține redactarea unei recomandări, facilitând astfel ratificarea convenției cât mai curând posibil.

Ole Christensen, în numele Grupului S&D. – (DA) Doamnă președintă, avem o piață internă a UE în care ne putem vinde produsele unii altora în mod liber. Asigurăm concurența liberă și bunuri ieftine, iar asta este foarte bine. Totuși, trebuie incluse și alte domenii. Drepturile fundamentale ale lucrătorilor trebuie să fie asigurate și respectate pe întregul teritoriu al UE. Statele membre ale UE nu trebuie să concureze pentru condiții de muncă precare, iar forța de lucru din toate statele membre trebuie să obțină o remunerație egală pentru aceeași muncă. Dreptul la grevă este, de asemenea, un drept fundamental.

Prin urmare, este important să existe o cooperare strânsă între UE și Organizația Internațională a Muncii, OIM. Avem unele valori în comun și putem utiliza convențiile OIM ca bază pentru dezvoltarea modelului social european. Din nefericire, acest lucru nu este posibil în prezent, întrucât Comisia consideră convențiile ca fiind obligatorii numai dacă sunt ratificate de mai mult de jumătate dintre statele membre. Pentru început, ne-am putea asigura cel puțin că fiecare stat membru UE ratifică și pune în aplicare convențiile pe care OIM le-a clasificat ca fiind la zi. Nu avem nevoie de discuții suplimentare; avem nevoie de acțiune. Cum altfel putem să solicităm altor țări ale lumii să ratifice și să pună în aplicare convențiile OIM și să cerem Organizației Mondiale a Comerțului să includă drepturile fundamentale ale lucrătorilor în toate acordurile comerciale?

UE trebuie să preia inițiativa. Numai atunci le putem spune altor țări că toate trebuie să ratifice și să pună în aplicare aceste convenții. Trebuie să promovăm munca decentă în UE și în lume ca un răspuns durabil și puternic la criza mondială cu care ne confruntăm.

Elisabeth Schroedter, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, este adevărat că, în vremuri de criză, standardele minime la nivel mondial protejează lucrătorii de condițiile de muncă inumane. UE sprijină întotdeauna normele fundamentale ale Organizației Internaționale a Muncii (OIM) în discursuri demagogice și în contactele sale cu țările terțe, și aceasta pe bună dreptate, deoarece aceste norme protejează lucrătorii împotriva discriminării și a dumpingului social.

Din nefericire, în Uniunea Europeană, lucrurile nu depășesc stadiul acestor discursuri demagogice. Statele membre ale UE și Uniunea Europeană însăși ignoră convențiile OIM. Nu le ratifică și nu le pun în aplicare. Acest lucru permite statelor membre și UE să se sustragă de la responsabilitățile care le revin. De exemplu, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a abolit dreptul la grevă, iar Comisia a aplaudat această decizie. De exemplu, convenția privind protecția drepturilor tuturor lucrătorilor migranți a fost ratificată de numai trei dintre cele 27 de state membre. Acest lucru este scandalos, iar această situație trebuie să se schimbe la 90 de ani de la înființarea OIM.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE). – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, în primul rând, aș dori să le mulțumesc colegilor din Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) și celorlalte grupuri politice din Parlamentul European, deoarece, în ceea ce privește această chestiune a muncii decente, am dorit cu toții să adoptăm aceeași poziție pentru a depune o rezoluție comună, iar negocierile din ultimele zile au fost cât se poate de favorabile.

Din 1919, Organizația Internațională a Muncii a putut garanta și dezvolta un sistem de standarde de muncă internaționale care acoperă o serie largă de subiecte, incluzând munca, ocuparea forței de muncă, politica socială și drepturile omului. Nu trebuie să uităm acest lucru, mai ales în aceste vremuri de criză.

De aceea, este extrem de important faptul că aceste convenții au fost clasificate de OIM ca fiind la zi în urma unui proces tripartit care reunește angajatorii, lucrătorii și guvernele. Acesta este motivul pentru care am lansat această recomandare statelor membre, încurajându-le să ratifice convențiile care au fost clasificate de OIM și solicitându-le să contribuie în mod activ la punerea lor în aplicare efectivă pentru dezvoltarea și progresul Europei sociale. Sperăm ca acest lucru să se întâmple cât mai curând cu putință. Vom fi vigilenți în privința termenelor de aplicare a acestor convenții, respectând, desigur, principiul subsidiarității.

Grupul PPE va acorda o atenție deosebită aplicării acestor convenții în statele membre. Miza o reprezintă lupta împotriva muncii ilegale, modernitatea progresului social, clădirea unei Europe sociale autentice care să arate lumii calea, iar noi dorim cu adevărat să contribuim la progresul său.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Doamnă președintă, unul dintre cele mai importante atribute ale Uniunii Europene este importanța pe care o acordă politicii sociale și drepturilor fundamentale. Știm bine că aplicarea

acestor drepturi este o condiție preliminară pentru a deveni un stat membru al Uniunii Europene. Știm, de asemenea, că aceste drepturi, atunci când sunt încălcate, creează o obligație din partea Uniunii Europene de a impune sancțiuni.

Drepturile stabilite alături de crearea și de funcționarea Uniunii se extind și asupra locului de muncă. Importanța pe care Uniunea o acordă apărării drepturilor lucrătorilor nu este demonstrată numai atunci când aceasta concepe legislația internă, ci ea este vizibilă și în politica sa externă. Știm bine că, atunci când se încheie acorduri cu țările terțe, una dintre condițiile preliminare prevăzute este ca drepturile fundamentale ale lucrătorilor să fie respectate. De aceea, Uniunea nu putea decât să fie una dintre primele susținătoare ale actualizării sistematice necesare a convențiilor Organizației Internaționale a Muncii (OIM).

OIM și-a actualizat recent convențiile în urma negocierilor cu lucrătorii, angajatorii și guvernele. Deși guvernele statelor membre și Uniunea se află printre cei care au participat la actualizarea în cauză, avem de-a face cu un paradox. Paradoxul este că, deși numeroase state membre ale Uniunii Europene au adoptat directive unificatoare, care acordă drepturi mai avansate lucrătorilor decât cele din cadrul convențiilor OIM, aceste state subestimează importanța chestiunii formale privind ratificarea acestor convenții la nivel național.

Întrucât imaginea pe care acest lucru o creează în țările terțe, în special în țările în curs de dezvoltare, este distorsionată, ar fi rezonabil să ne schimbăm atitudinea, iar acele state membre care nu au făcut acest lucru să treacă la ratificările necesare. Oricum ar sta lucrurile, Comisia Europeană nu ar trebui să ezite să se implice mai mult în a solicita statelor membre să onoreze aceste obligații, pentru a crește credibilitatea Uniunii prin promovarea unor condiții de muncă demne, în special în contextul actualei crize economice.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, este evident că trebuie să accentuăm importanța punerii în aplicare a convențiilor Organizației Internaționale a Muncii, însă, din nefericire, mă tem că sistemul care ne guvernează, adică cel al liberei concurențe, transformă munca însăși într-o piață și deci într-o marfă. Acest lucru creează pericole pretutindeni pentru codurile muncii, periclitează reducerile privind timpul de lucru care erau planificate și generează presiuni pentru reducerea costului mâinii de lucru, ceea ce este foarte dăunător.

În Franța, avem un exemplu în care o întreprindere de rulmenți cu bile s-a închis pentru a se putea muta în Bulgaria, iar lucrătorilor acelei întreprinderi li se cere să meargă și să îi instruiască pe angajații bulgari. Așadar, puteți vedea clar că această presiune pentru scăderea costului mâinii de lucru duce la delocalizări, la presiuni în sensul scăderii și la reducerea drepturilor sociale pretutindeni. În consecință, ar trebui să concepem un sistem de armonizare ascendentă în ceea ce privește drepturile sociale și nivelurile de protecție socială, astfel încât să nu mai existe această concurență aprigă între angajați, organizată de întreprinderi și de instituțiile noastre însele.

În mod similar, nu ar trebui să continuăm să avansăm către ceea ce în acest Parlament și la Comisie se cheamă flexisecuritate, ci ar trebui, dimpotrivă, să ne îndreptăm către un sistem de securitate socială profesională a muncii și a ocupării forței de muncă, combinat cu perioade de formare, care sunt necesare. Aceasta este modalitatea care ne-ar permite să ieșim din criză – formarea lucrătorilor pentru a-i ajuta să se îndrepte către meseriile care trebuie inventate pentru viitor.

Olle Ludvigsson (S&D). – (SV) Doamnă președintă, acum că Tratatul de la Lisabona a fost adoptat și Carta drepturilor fundamentale a UE a devenit obligatorie din punct de vedere juridic, avem o nouă oportunitate de a consolida dimensiunea socială a cooperării europene. Pentru a face acest lucru, trebuie să putem realiza aceste oportunități și în practică. Un bun început ar fi ratificarea de către statele membre ale UE a tuturor convențiilor actualizate ale OIM cât mai curând posibil.

Există, de asemenea, o dimensiune externă. Dacă UE dorește să fie un partener serios în cadrul activităților internaționale de îmbunătățire a condițiilor de muncă și de trai, este absolut necesar ca statele membre UE să adopte convenția OIM. Dacă dorim să influențăm situația din țările terțe, trebuie mai întâi să dăm noi înșine un exemplu. Prin urmare, aș dori să solicit Comisiei și Președinției suedeze să acționeze în mod progresiv și să facă tot posibilul pentru a asigura că toate convențiile actualizate ale OIM sunt adoptate de toate statele membre.

Personal, consider că este un pic descurajator faptul că statul membru din care provin, Suedia, nu a ratificat convenția de bază precum Convenția nr. 94 privind contractele publice. Așadar, aș dori să solicit Președinției să ia măsuri și la nivel național pentru a asigura că această ratificare va avea loc. Acest element, alături de stabilirea obligativității Cartei drepturilor fundamentale, ar trebui să reducă riscul adoptării de către Curtea

Europeană de Justiție a altor hotărâri precum cea în cauza Rüffert. Nu putem accepta o situație în care să existe legi ale UE care să contravină convențiilor fundamentale ale OIM.

Mairead McGuinness (PPE). – Doamnă președintă, după cum au spus și colegii, OIM există de multă vreme – din 1919: 90 de ani de activitate și încă lucrează la Agenda privind munca decentă. Este important ca statele membre, după cum au afirmat și alții, să ratifice toate convențiile, în special într-o perioadă de criză economică în care lucrătorii se află sub presiune. Dar consider că este, de asemenea, important în această dezbatere să recunoaștem rolul OIM în țările în curs de dezvoltare și legăturile sale cu organizațiile neguvernamentale și numeroasele programe pe care le gestionează și care îi vizează în special pe cei mai vulnerabili, lucrând, de exemplu, cu persoane cu handicap care nu ar avea niciodată vreă șansă dacă aceste programe nu ar exista. De asemenea, două subiecte foarte importante pe care le dezbaterem în acest Parlament: munca forțată și exploatarea prin muncă a copiilor. Așadar, dacă ne așteptăm ca OIM să depună o muncă de calitate, așa cum o face, în țările în curs de dezvoltare, cred că statele membre ale Uniunii Europene ar putea măcar să ratifice convențiile în totalitate, pentru a da un exemplu.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Domnule președinte, de-a lungul numeroșilor ani ai activității sale, Organizația Internațională a Muncii a adoptat și prezentat în vederea ratificării de către statele membre o serie de convenții internaționale și directive referitoare la chestiuni cum ar fi ocuparea forței de muncă, libertățile sindicale, politica socială și asigurarea socială, precum și raporturile colective de muncă și condițiile de lucru. Statele membre ar trebui să ratifice și să aplice convențiile pe care OIM le consideră ca fiind actualmente în vigoare. Uniunea Europeană ar trebui să contribuie în mod hotărât și activ la chestiunea extrem de importantă a protecției drepturilor lucrătorilor într-o lume globalizată.

Trebuie subliniat faptul că fiecare cetățean, indiferent de origine, credință sau rasă, are dreptul la sporirea prosperității materiale, la dezvoltarea spirituală în condiții de libertate, și la demnitate, siguranță economică și șanse egale. Nu trebuie să uităm că sărăcia, indiferent de zona în care este prezentă, constituie o amenințare pentru noi toți.

Karel De Gucht, membru al Comisiei. – (FR) Doamnă președintă, onorabili deputați, există o convergență semnificativă de opinii privind utilitatea și necesitatea ratificării convențiilor OIM în rândul vorbitorilor din partea Parlamentului European și a Comisiei. Cu toate acestea, după cum observa dl Öry, Comisia își poate impune punctul de vedere doar în domeniile în care are competență exclusivă și, așa cum am afirmat, aceasta a făcut acest lucru.

În ceea ce privește rolul sindicatelor, în recenta sa hotărâre, Curtea Europeană de Justiție recunoaște acțiunea colectivă ca drept fundamental. Cu toate acestea, acest drept poate fi reglementat, ceea ce este în conformitate cu alte instrumente internaționale. Voi transmite totuși îngrijorările dumneavoastră colegului meu care se ocupă de politica socială, astfel încât această chestiune să poată fi urmărită în profunzime.

Președinta. – Am primit trei propuneri de rezoluție⁽⁵⁾ prezentate în conformitate cu articolul 110 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

Dezbateră a fost închisă.

Votul va avea loc joi, 26 noiembrie 2009.

18. Summitul mondial FAO privind securitatea alimentară - Lupta împotriva foametei în lume (dezbateră)

Președinta. – Următorul punct pe ordinea de zi este declarația Comisiei cu privire la summit-ul mondial FAO privind securitatea alimentară – eradicarea foametei în lume.

Karel De Gucht, membru al Comisiei. – Doamnă președintă, summit-ul mondial privind alimentația care a avut loc săptămâna trecută la Roma este ultimul dintr-o serie de evenimente la nivel înalt organizate în acest an în care securitatea alimentară și agricultura au reprezentat subiecte importante de discuție: în ianuarie la Madrid, în iulie la L'Aquila, în septembrie la New York și la Pittsburgh, precum și reuniunea de luna trecută a Comitetului pentru securitatea alimentară mondială.

⁽⁵⁾ A se consulta procesul-verbal

Premisa de la baza tuturor acestor evenimente a fost conștientizarea faptului că pierdem lupta împotriva foametei în lume. Peste un miliard de oameni la nivel mondial nu își satisfac în prezent necesitățile nutritive de bază zilnice, iar situația dă semne de agravare în numeroase țări în curs de dezvoltare, lucru datorat și efectelor schimbărilor climatice, ceea ce creează dificultăți suplimentare în privința capacității acestor țări de a-și asigura hrana.

Summit-ul a reprezentat o șansă de a susține avântul politic creat în ultimele luni. Încă o dată, securitatea alimentară mondială s-a aflat în lumina reflectoarelor. Cu toate acestea, vremea discuțiilor a trecut; acum este momentul să trecem la fapte.

Pentru Comisia Europeană, summit-ul a fost un eveniment util din trei motive. În primul rând, s-a luat angajamentul de a reînnoi eforturile pentru atingerea primului Obiectiv de Dezvoltare al Mileniului privind reducerea foametei la jumătate până în 2015. În opinia mea, această țintă este încă valabilă, iar noi ar trebui să ne străduim să o atingem – în special în acele țări și regiuni în care progresele în direcția atingerii acesteia au fost foarte limitate, de exemplu în Africa.

În al doilea rând, s-a făcut promisiunea de a îmbunătăți coordonarea internațională și administrarea securității alimentare prin intermediul Comitetului pentru securitatea alimentară mondială, care ar urma să fie reformat și să devină un element central al parteneriatului mondial pentru agricultură, securitate alimentară și nutriție. Comisia Europeană a încurajat în mod activ această reformă și contribuie la finanțarea de bază a acesteia. Acesta este, în opinia mea, un pas foarte important, care va pregăti calea către un sistem de administrare mondială a securității alimentare, bazat pe o consiliere științifică temeinică, dar și către un sistem mai deschis față de actorii-cheie din sectoarele publice și private și față de organizațiile neguvernamentale. Acești actori sunt esențiali pentru a face ca noul sistem să fie mai eficient decât cel actual.

În al treilea rând, s-a făcut promisiunea de a inversa tendința de scădere a finanțărilor interne și internaționale pentru agricultură, securitate alimentară și dezvoltare rurală. Dacă dorim să îndeplinim primul Obiectiv de Dezvoltare al Mileniului privind reducerea foametei la jumătate până în 2015, angajamentele luate privind creșterea asistenței oficiale pentru dezvoltare (AOD) trebuie îndeplinite – în special de acele țări care s-au angajat să atingă ținta de 0,7% din venitul național brut.

Unii au criticat declarația finală pentru că nu a stabilit ținte mai precise privind asistența oficială pentru dezvoltare în ceea ce privește agricultura și securitatea alimentară, însă nu trebuie uitat faptul că s-au făcut deja promisiuni financiare semnificative la Summit-ul G8 de la L'Aquila. Acum, prioritatea constă în onorarea acestora. Beneficiind de sprijinul puternic al Parlamentului European, Comisia a mobilizat cu succes facilitatea pentru alimente în valoare de 1 miliard de euro, din care o proporție de 85% este deja alocată pentru perioada 2009-2011. Cu toate acestea, avem nevoie de un sprijin mai consistent și mai susținut în timp. Pentru a da socoteală pentru făgăduințele noastre, avem nevoie de un sistem mondial de urmărire a angajamentelor, dar trebuie, de asemenea, să punem la punct mecanisme de monitorizare, indicatori specifici și repere care să poată fi utilizate pentru a raporta rezultatul și impactul investițiilor noastre. Cu toate acestea – și dați-mi voie să afirm acest lucru clar și răspicat – nici măcar angajamentele cele mai substanțiale ale donatorilor nu vor avea nicio valoare dacă guvernele țărilor în curs de dezvoltare nu își vor transpune propriile angajamente în politici agricole, strategii și investiții mai adecvate.

În cadrul discuțiilor despre securitatea alimentară, ar trebui, de asemenea, să fim atenți la terminologie și să facem distincția dintre securitatea alimentară, suveranitatea alimentară și autosuficiența alimentară. Simplele eforturi de realizare a producției la nivel mondial nu sunt suficiente în sine. Important este ca oamenii să aibă acces neîntrerupt la hrană, ceea ce este practic o chestiune de sărăcie. Comerțul cu alimente – atât cel regional, cât și cel mondial – joacă un rol important în sporirea accesului la hrană prin oferirea unui venit agricultorilor și prin asigurarea accesului consumatorilor la alimente mai ieftine. Autosuficiența alimentară sau autarhia ar putea fi o strategie foarte costisitoare și nu va fi necesară atunci când piețele și comerțul vor funcționa în mod corespunzător.

Prin urmare, încheierea Runde de la Doha cu un rezultat echilibrat și complet ar reprezenta un enorm pas înainte. De asemenea, nu ar trebui să uităm faptul că securitatea alimentară mondială este o problemă complexă, cu fațete multiple, care necesită o abordare globală. În acest domeniu, Uniunea Europeană a făcut progrese enorme în ultimul deceniu, iar pe viitor progresele vor fi asigurate prin intermediul procesului privind coerența politicilor de dezvoltare (CPD). Diferitele reforme ale politicii agricole comune a UE au redus drastic restituirile la export, iar cea mai mare parte a asistenței pentru agricultorii din UE este identificată de OMC ca fiind „distorsiune necomercială”. În plus, grație acordului „Totul în afară de arme”, accesul pe piață în UE este liber pentru țările cel mai puțin dezvoltate, iar dispozițiile acordurilor de parteneriat economic (APE) indică o înțelegere a problemelor cu care se confruntă numeroase țări ACP în privința garantării

securității alimentare pentru cetățenii lor. Prin urmare, am făcut numeroase progrese în Uniunea Europeană în ceea ce privește sporirea coerenței politicilor de dezvoltare, creând astfel condiții ameliorate de securitate alimentară pentru țările în curs de dezvoltare. Alte țări și regiuni ar trebui să procedeze la fel.

În concluzie, summit-ul FAO a subliniat faptul că, dacă dorim să menținem obiectivul de reducere la jumătate a foametei până în 2015, ar trebui să intensificăm AOD și să creștem AOD și investițiile private din agricultură și ar trebui să îmbunătățim gestionarea mondială a sectorului agricol.

Albert Deß, în numele Grupului PPE. – (DE) Doamnă președintă, domnule comisar, este important ca noi, cei din Parlamentul European, să dezbatem subiectul foametei în lume. Nu putem pur și simplu să stăm pe margine în tăcere în timp ce numărul persoanelor care suferă de foame, între care și mulți copii, crește.

Am fost ales pentru prima oară într-un parlament în urmă cu 20 de ani și încă țin bine minte cum organizații internaționale precum Banca Mondială, Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură, Organizația Națiunilor Unite însăși și Organizația Mondială a Comerțului își declarau intenția de a reduce la jumătate foametea în lume în următorii 20 de ani. Ce s-a întâmplat de atunci? Foametea nu a fost redusă la jumătate, ci a crescut. Peste un miliard de oameni suferă de foame în fiecare zi. Ceea ce s-a întâmplat se află în opoziție cu intențiile acestor organizații.

Acest lucru are la bază o serie largă de cauze diferite. Există țări precum Zimbabwe în care un guvern incompetent a transformat grâнарul Africii într-o regiune cuprinsă de foamete. Un președinte comunist a adus această țară bogată într-o situație în care oamenii suferă de foame, iar noi păstrăm tăcerea. Cu toate acestea, avem o responsabilitate comună în această privință. Purtăm discuții care durează săptămâni, dacă nu ani de zile, despre cum va fi clima peste o sută de ani. Oamenii care suferă de foame astăzi și mâine nu sunt interesați de clima care va fi peste o sută de ani. Aceștia doresc să aibă ce mânca mâine, dar noi nu avem răspunsuri la problemele lor. Fără a dori să neglijăm problemele viitorului, este o chestiune de simplă omenie să ne preocupăm de oamenii care suferă de foame astăzi. Domnule de Gucht, atunci când afirmăm că intenționăm să reducem foametea la jumătate până în 2050, acest lucru mi se pare aproape insultător. Fiind o comunitate mondială, trebuie să putem reduce mult mai repede numărul oamenilor care nu au suficientă hrană. Putem transporta arme în toate colțurile lumii, dar se pare că nu putem face acest lucru când vine vorba de hrană. Acesta este un eșec al comunității mondiale, pe care aș vrea să îl denunț. Trebuie să găsim alte răspunsuri decât cele pe care le-am propus astăzi.

Luis Manuel Capoulas Santos, în numele Grupului S&D. – (PT) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, fețele care ilustrează foametea și malnutriția din lume, pe care le cunoaștem foarte bine și pe care le vedem repetându-se în mod banal, sunt atât de tragice încât este aproape obscen să le menționăm.

Dreptul la hrană este legat de cel mai sacru drept dintre toate: dreptul la viață, adică o viață cu un minim de decență, care să nu fie doar o luptă pentru supraviețuire.

Lupta împotriva foametei în lume ar trebui, așadar, să fie prioritatea tuturor agendelor politice și ar trebui mobilizate toate resursele pentru a îndeplini acest obiectiv.

Din nefericire, știm, de asemenea, că resursele, inclusiv resursele financiare, nu reprezintă întotdeauna principala limitare. Problema rezidă aproape întotdeauna în administrarea și utilizarea resurselor și în lipsa unei gestionări raționale și a unei coordonări eficiente la nivel mondial, regional și național.

Propunerea de rezoluție care a fost depusă astăzi aici – și la care grupul meu politic, Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European, subscrie – conține propuneri și recomandări care, dacă ar fi respectate, ar putea cu siguranță să contribuie în mod semnificativ la atenuarea unei probleme atât de grave. Prin urmare, solicit Comisiei să îi acorde atenția cuvenită și, pe baza acesteia, să prezinte propuneri legislative și să adopte proceduri pentru a le pune în practică.

Situația politică dificilă și nesigură cu care ne confruntăm reprezintă, de asemenea, un moment al schimbării pentru acele politici care constituie cele mai bune instrumente pe care Uniunea Europeană le poate utiliza în abordarea acestei probleme: politica agricolă comună și politica comună în domeniul pescuitului, pe care suntem pe punctul de a le reforma radical.

Grație noilor puteri care ne sunt conferite prin Tratatul de la Lisabona, aceasta este, de asemenea, o ocazie perfectă ca Parlamentul să depășească stadiul simplelor declarații și să adopte măsuri reale. Socialiștii europeni sunt pregătiți pentru această provocare. Sperăm că noua Comisie și alte grupuri politice sunt pregătite să ne însoțească în această misiune.

George Lyon, în numele Grupului ALDE. – Doamnă președintă, aş dori să le mulţumesc colegilor care au luat deja cuvântul.

Primul lucru pe care aş dori să îl subliniez este că, în opinia mea, recenta creştere bruscă a preţurilor alimentelor la nivel mondial reprezintă un avertisment pentru noi toţi. Dublarea preţului cerealelor şi al orezului a avut un impact disproporţionat asupra unora dintre cei mai săraci oameni din ţările în curs de dezvoltare din întreaga lume. De fapt, se estimează că în jur de 75 de milioane de oameni din întreaga lume au suferit de foame ca rezultat direct al preţurilor mai mari la alimente în 2007 şi 2008. Acesta este un lucru pe care trebuie să îl tratăm cu foarte mare seriozitate. Mai mult, în numeroase ţări am asistat la revolte cauzate de lipsa hranei şi la instabilitate politică în urma creşterii bruşte a preţurilor la alimente.

Având în vedere că se preconizează că populaţia lumii va creşte la peste nouă miliarde şi se anticipează că schimbările climatice vor influenţa în mod considerabil capacitatea noastră de a ne hrăni, securitatea alimentară este, în opinia mea, o problemă majoră pe care trebuie să o înfruntăm, să o abordăm şi la care trebuie să găsim soluţii. Uniunea Europeană trebuie să facă tot posibilul pentru a ajuta ţările în curs de dezvoltare să pună la punct sisteme durabile în domeniul agriculturii şi al producţiei alimentare care să le permită să îşi asigure hrana. Acest lucru necesită finanţare – după cum sublinia domnul comisar în declaraţia sa – şi necesită pieţe libere. Aici, se recunoaşte faptul că Europa a făcut eforturi considerabile pentru a contribui la deschiderea şi liberalizarea pieţelor. Însă multe dintre problemele cu care se confruntă ţările în curs de dezvoltare sunt provocate de eşecul în plan politic şi de eşecul sistemului juridic. Niciun ajutor nu va rezolva această problemă până ce nu va exista un sistem politic stabil şi un sistem juridic stabil care să le permită agricultorilor să prospere şi să culeagă roadele preţurilor mai ridicate de pe piaţă.

Se estimează că producţia UE va trebui să crească cu peste 70% numai pentru a răspunde cererii crescânde din viitor. Doresc să afirm că agricultura europeană are un rol major de jucat, nu numai pentru a asigura autosuficienţa noastră, ci şi pentru a asigura că putem contribui la securitatea alimentară mondială pe viitor.

José Bové, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) Doamnă preşedintă, domnilor comisari, doamnelor şi domnilor, lupta împotriva foametei necesită o investiţie politică şi financiară substanţială. Organizaţia pentru Alimentaţie şi Agricultură nu a putut genera această investiţie săptămâna trecută la Roma, lucru pe care îl regret.

Peste un miliard de oameni suferă de malnutriţie şi 40 de milioane de bărbaţi, femei şi copii mor din cauza foamei în fiecare an. Aceste cifre dramatice au crescut din 1996, anul primului summit mondial privind alimentaţia. Criza financiară şi economică mondială a agravat situaţia, iar populaţiile ţărilor sudice sunt principalele victime. Zece la sută din bugetul pentru publicitate din întreaga lume ar permite acordarea sprijinului necesar ţărilor în curs de dezvoltare pentru a-şi proteja infrastructura agricolă.

Criza alimentară este una dintre principalele ameninţări la adresa păcii şi a stabilităţii în lume. În 2050, micii agricultori vor trebui să hrănească peste 9 miliarde de oameni. Degradarea solului, deteriorarea biodiversităţii, dependenţa de petrol, emisiile de gaze cu efect de seră, epuizarea apelor subterane şi dezvoltarea unor modele de consum ne pun într-o situaţie foarte fragilă, mai fragilă decât în urmă cu 40 de ani.

Sărăcia şi dependenţa de importuri sunt principala cauză a insecurităţii alimentare. Necesitatea de a sprijini producţia locală este evidentă. La sfârşitul anilor '50, Europa a introdus politica agricolă comună pentru a produce hrana de care avea nevoie. În acest scop, a protejat piaţa internă şi a sprijinit consumatorii. Această alegere autonomă, acest drept la suveranitatea alimentară trebuie să fie acum accesibil tuturor ţărilor sau grupurilor de ţări ale lumii care doresc acest lucru.

James Nicholson, în numele Grupului ECR. – Doamnă preşedintă, rezoluţiile noastre cu privire la această chestiune vizează dubla provocare privind eradicarea foametei – care în prezent afectează o şesime din populaţia lumii – şi asigurarea resurselor alimentare pentru viitor.

Ne confruntăm cu o situaţie în care, pe de o parte, populaţia lumii este în creştere, iar, pe de altă parte, producţia alimentară se dovedeşte a fi din ce în ce mai problematică din cauza efectelor negative ale schimbărilor climatice şi a costurilor crescânde legate de producţia alimentară.

În timp ce componenta agricolă a securităţii alimentare este fără îndoială un element-cheie în rezolvarea acestei probleme, ar trebui, de asemenea, să ne îndreptăm în mod hotărât atenţia asupra faptului că buna administrare din ţările în curs de dezvoltare este absolut necesară dacă dorim să avem vreo şansă de a combate cu succes foametea în lume. Să luăm, de exemplu, statul Zimbabwe, la care a făcut deja referire dl Deß. Odinioară, era cunoscut drept grânarul Africii şi era capabil să îşi asigure propria hrană şi pe cea a multor

țări învecinate. Acum această țară este incapabilă de acest lucru după ce a fost distrusă de acțiunile lui Robert Mugabe și ale acoliților săi.

Trebuie să colaborăm cu toții pentru a depăși această problemă și pentru a preveni tulburările sociale și suferința la care aceasta ar putea da naștere.

Patrick Le Hyaric, în numele Grupului GUE/NGL. – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, dacă Uniunea Europeană dorește să joace un rol pozitiv în lume, dacă dorește să aducă la viață un nou umanism, atunci ar trebui realmente să asculte strigătul asurzitor al foamei care răsună pe întreaga planetă.

Aici și în alte locuri, continuăm să susținem discursuri frumoase. Dar, sincer, putem noi, aici, să avem conștiința curată în timp ce un copil moare de foame la fiecare cinci secunde? Copiii nu mor din cauză că există probleme tehnice. Acesta este rezultatul acestui val de ultraliberalism care cuprinde astăzi lumea.

Până acum, munceam pământul pentru a hrăni oamenii. În prezent, sistemul capitalist a transformat solul și hrana în bunuri, în obiecte ale speculației mondiale. De aceea, trebuie să schimbăm politica în mod radical, să susținem Organizația pentru Alimentație și Agricultură și să îi acordăm mijloacele pentru a acționa.

Este nevoie de fapte, după cum ați afirmat, domnule comisar, și cerem fapte. Cu toate acestea, pentru a asigura că se va trece la fapte, Uniunea Europeană ar putea impune aplicarea principiului suveranității alimentare pentru toate popoarele, ar putea contribui la punerea în aplicare a unor sisteme de remunerare a muncii agricole cu ajutorul unor prețuri garantate pentru fiecare țară și continent, ar putea respecta și impune respectarea angajamentelor de acordare a asistenței oficiale pentru dezvoltare țărilor din sud, ar putea anula datoriile țărilor sărace, ar putea opri achiziționarea de terenuri de către multinaționale și fondurile speculative și ar putea recunoaște că agricultura și alimentația nu pot fi incluse în negocierile dure ale Organizației Mondiale a Comerțului.

Trebuie să auzim strigătul foamei și să acționăm în consecință. Aceasta ar înălța Europa și este un lucru urgent!

Bastiaan Belder, în numele Grupului EFD. – (NL) În cei aproximativ zece ani în care am fost deputat în Parlamentul European, am auzit cu regularitate folosindu-se cuvinte frumoase în acest Parlament. În perioada premergătoare summit-ului mondial privind alimentația care a avut loc la Roma, domnul Barroso, președintele Comisiei, a folosit, de asemenea, cuvinte frumoase. Domnia sa a afirmat: „Am înregistrat un eșec colectiv în lupta împotriva foamei. Acest lucru este un scandal moral și reprezintă o pată enormă pe conștiința noastră colectivă.” Am încheiat citatul. Domnia sa avea absolută dreptate. Drept care rezultatul summit-ului este cu atât mai dezamăgitor. Am vaga impresie că la Roma au primat interesele politice ale țărilor bogate, și nu interesele celor un miliard de oameni afectați de foamete la nivel mondial. Pentru a vă oferi o ilustrare concretă, voi folosi două exemple: așa cum se admite din ce în ce mai mult, politica privind biocarburanții și promovarea acestora duc la creșteri ale prețurilor, sporind astfel foametea. Cu toate acestea, criticarea acestei politici pare să fie un tabu.

De asemenea, am atras în repetate rânduri atenția acestui Parlament cu privire la pericolul încurajării țărilor terțe de a face investiții substanțiale în Africa pentru a-și asigura propria securitate alimentară, de exemplu. Cum ne putem aștepta ca țările în care milioane de oameni depind de ajutoarele alimentare ale ONU să facă exporturi în țări terțe? Totuși, nu se face nicio referire la acest aspect în declarația finală.

Este foarte ușor pentru țările bogate să trateze subiectele controversate susținând pur și simplu pledoarii bine intenționate și înflăcărate și comandând studii suplimentare. Un alt lucru pe care îl înțeleg din declarație este că țările în curs de dezvoltare vor trebui să se bazeze în primul rând pe propriile resurse. Având în vedere eșecul comunității internaționale de a eradică foametea până în prezent, acest lucru nu poate fi considerat altcumva decât rușinos.

În afară de acest lucru, am acordat ceva timp cercetării declarațiilor finale ale precedentelor summit-uri mondiale privind alimentația și am ajuns la concluzia că au în comun un număr surprinzător de similitudini – atât între ele, cât și cu rezoluția acestui Parlament. Toate fac referire la urgența problemei și solicită în mod invariabil punerea în aplicare a promisiunilor făcute în trecut. Cu toate acestea, repetarea acestor solicitări nu ar trebui să fie un semn de alarmă pentru noi? Pentru a-l cita pe domnul De Schutte, raportorul ONU, „oamenii săraci nu au nevoie de promisiuni”. După cum s-a mai afirmat adeseori, securitatea alimentară trebuie să fie un drept al omului. Doamnă președintă, doresc să abordez această problemă dintr-un unghi diferit și să spun că Biblia ne învață că una dintre poruncile lui Dumnezeu este aceea de a-i hrăni pe cei care suferă de foame. Aceasta este datoria mea personală și responsabilitatea noastră colectivă.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Am participat personal la summit-ul FAO de la Roma. Am văzut cu propriii mei ochi cum s-a desfășurat această conferință. Consider că trebuie, de asemenea, să reducem un pic ipocrizia care ne-a afectat, deoarece, având în vedere banii care se cheltuiesc pentru organizarea unei astfel de conferințe care, de regulă, are drept rezultat o serie lungă de promisiuni, poate că trebuie să utilizăm aceste cheltuieli în termeni practici pentru a calcula, așa cum au afirmat antevorbitorii mei, cu exactitate, câți copii nu ar fi trebuit să moară astăzi din cauza foamei dacă aceste fonduri nu ar fi fost cheltuite pe povești frumoase. Cu toate acestea, domnul comisar a afirmat că problema este legată de producția alimentară mondială, însă, înainte de a scoate paiul din ochiul fratelui nostru, haideți să vedem mai întâi bârna din ochiul nostru.

Țara mea, Bulgaria, are, conform dovezilor științifice, solul cel mai fertil din Uniunea Europeană. În urmă cu o sută cincizeci de ani, agricultorii bulgari puteau hrăni regiunile cele mai populate ale Imperiului Otoman din Asia Mică cu ajutorul tehnologiei secolului XIX. Cu toate acestea, în prezent, agricultura bulgară se află într-un declin constant, care s-a accentuat din momentul aderării Bulgariei la Uniunea Europeană. Cotele pe care Comisia însăși le-a impus Bulgariei frânează producția agricolă, în timp ce pământul din Bulgaria este irosit. Este nevoie de o singură fermă din una dintre cele 28 de regiuni ale Bulgariei pentru a produce întreaga cotă de roșii, de exemplu, care este alocată Bulgariei de Comisia Europeană. Lucrurile stau astfel, deoarece unele date din urmă cu 10 ani indicau că acesta este nivelul oficial al producției. Cu toate acestea, nimeni nu ia în calcul care ar putea fi nivelul real al producției. În prezent, în cadrul Uniunii Europene înseși, există restricții privind procesele de producție alimentară care, altfel, ar putea îmbunătăți situația în mod semnificativ și ar constitui de fapt o măsură reală pentru lupta împotriva foametei. Prin urmare, atâta timp cât lucrurile sunt controlate de oficiali care nu fac decât să se uite la niște foi de hârtie și nu sunt interesați de nimic altceva, vom rămâne doar cu promisiunile și nu se va lua nicio măsură.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Doamnă președintă, numărul persoanelor care suferă de foame și care trăiesc în condiții de sărăcie extremă a crescut considerabil în ultimul an și nu este adevărat că este vina capitalismului. Există sisteme politice care sunt mult mai dăunătoare vieții umane și luptei împotriva foametei. Vă voi oferi un singur exemplu. În Europa, în urmă cu câteva decenii, o țară care dispune de condiții agricole foarte bune a fost adusă la înfometare de comunism. Ca urmare, au murit mai mulți oameni într-o singură țară decât mor astăzi din cauza foametei în întreaga lume. Acea țară a fost Ucraina. Aș sugera să se dea dovadă de prudență în afirmațiile care se fac în acest Parlament.

În anul 2000, 198 de state membre ale Organizației Națiunilor Unite au adoptat Obiective specifice de Dezvoltare ale Mileniului. Domnul comisar a vorbit astăzi despre primul și cel mai important obiectiv. Astăzi, trebuie să răspundem la întrebarea dacă acest obiectiv poate fi atins. Europeanii se întreabă dacă prioritățile și politica noastră sunt corecte și, în special, dacă, de exemplu, lupta costisitoare cu schimbările climatice este mai importantă decât lupta împotriva sărăciei. Tocmai am primit o astfel de întrebare săptămâna aceasta: nu confundă Uniunea Europeană mijloacele cu obiectivele și, în loc să combată efectele încălzirii globale, începe cea mai costisitoare luptă cu morile de vânt din istoria omenirii – o luptă cu schimbările climatice?

Cred că cea mai bună dovadă că nu există nicio inconsecvență între acțiunile de protejare a climei și cele de eliminare a foametei ar consta în eficiența celor din urmă, cu alte cuvinte, eliminarea efectivă a foametei în lume. Atunci nu ne-ar mai acuza nimeni că avem priorități greșite și că socotim combaterea schimbărilor climatice ca fiind mai importantă decât lupta împotriva foametei, după cum a afirmat și domnul Deß.

Agricultura va fi foarte importantă în următorii câțiva ani. Ceea ce trebuie să facem este să convingem și să ajutăm țările în curs de dezvoltare să investească în agricultură și să își respecte propriile declarații conform cărora o proporție de 10% din bugetul național va fi alocată dezvoltării agriculturii. Numai în acest mod putem crește potențialul agricol al țărilor sărace și putem contribui la lupta eficientă împotriva foametei.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, cu excepția domnului Berlusconi, a cărui țară a găzduit summit-ul, niciun conducător membru al G8 nu a fost prezent la summit-ul mondial al FAO privind securitatea alimentară.

Așadar, o reuniune de un înalt nivel politic, cu dimensiuni economice, sociale și financiare, a fost redusă la o reuniune tehnică banală. Cu toate acestea, obiectivul domnului Diouf era acela de a pune la punct instrumentele și mijloacele de producție pentru a asigura securitatea alimentară într-o manieră durabilă în țările în curs de dezvoltare.

Criza economică și financiară – după cum știm, fiindcă acest lucru s-a spus în repetate rânduri – nu face decât să sporească foametea în lume. Subiectul era mai actual ca niciodată, întrucât, pentru prima dată în istorie, foametea afectează în prezent peste un miliard de oameni la nivel mondial. Aceasta înseamnă o șesime din populația lumii, cu 20% mai mult decât în 2005 și cu 105 milioane mai mult decât în 2008.

După cum a afirmat domnul Bové, toate acestea înseamnă că există un risc considerabil de declanșare a unor noi conflicte și, mai mult, a unor conflicte foarte grave. Lipsa investițiilor în agricultură este cea care a dat naștere acestui fenomen al insecurității alimentare. Or, agricultura este singurul mijloc de existență pentru 70% din populația săracă a lumii, după cum sublinia domnul Diouf. Acesta a lansat un apel pentru alocarea unei sume totale de 44 miliarde USD pe an pentru a finanța investiții care să îi ajute pe micii producători. Solicitarea sa a fost ignorată total: nu există niciun calendar, nicio strategie și nicio voință politică din partea țărilor bogate.

Domnule comisar, ce progrese s-au făcut în punerea în aplicare a angajamentelor G8 luate în iulie? Pentru că m-am aflat în poziția dumneavoastră, cunosc dificultățile pe care le implică mobilizarea donatorilor. Încă îmi amintesc lupta extrem de dificilă, pe care a dus-o și președintele Barroso, pentru a obține acea sumă jalnică de 1 miliard EUR în urmă cu doi ani, pentru a înființa această facilitate pentru alimente. Cu toate acestea, viitorul Europei este strâns legat de soarta țărilor în curs de dezvoltare.

Domnule comisar, eu nu cred în formulele colegului nostru socialist care ne vorbește de ultracapitalism și ultraliberalism – ceea ce, în plus, este o asimilare semantică discutabilă din punct de vedere moral. Personal, nu văd soluția în acest gen de declamații ideologice cam mărginite.

Domnule Le Hyaric, trebuie să vă spun că obscurantismul marxist are o responsabilitate mult mai mare decât liberalismul pentru subdezvoltarea cu care se confruntă unele țări după câștigarea independenței.

Asta este ceea ce voiam să spun, deoarece nu voiam să las să treacă neobservată în acest Parlament vreo declamație sau incantație mărginită, situată la limita onestității intelectuale.

Judith Sargentini (Verts/ALE). – Doamnă președintă, colegii mei, dl Bové și dl Belder, au schițat problema și realitatea politică, însă există o nouă tendință în agricultură. Țările bogate își asigură hrana de bază sau biocarburanții prin cumpărarea tuturor terenurilor disponibile din țările sărace – acapararea de terenuri sau, așa cum este numită în mod eufemistic, „achiziționarea de terenuri agricole”. Acest lucru se întâmplă în Madagascar, de exemplu.

Acest aspect pare a fi prea sensibil pentru a fi discutat de liderii mondiali. Europa și liderii săi au datoria morală de a se împotrivi acestei noi forme de ceea ce eu aș numi colonialism. Declarația summit-ului FAO privind alimentația nu a abordat chestiunea acaparării terenurilor și, în această privință, a ratat o ocazie de a viza combaterea foametei în lume. De ce nu ați făcut acest lucru?

Apoi, există chestiunea privind politica agricolă comună a UE. Noi producem multă hrană. Europeanii nu duc lipsă de mâncare, însă această PAC năruiește șansele atât pentru micii agricultori, cât și pentru marii fermieri, iar aceștia ratează șansa de a câștiga un trai decent. Acest lucru provoacă penurii alimentare și creează nevoia de a importa alimente. Când vom putea vedea o politică agricolă europeană liberă și echitabilă?-

Richard Ashworth (ECR). – Doamnă președintă, atât Organizația Națiunilor Unite, cât și Uniunea Europeană au căzut de acord că populația lumii, aflată în creștere, va necesita o mai mare productivitate agricolă la nivel mondial, ceea ce înseamnă o creștere de circa 50-100%. Acceptăm acest lucru. Acceptăm punctul de vedere al comisarului, asta și pentru că acesta este un obiectiv pe care lumea nu își poate permite să îl rateze. Însă, în același timp, se cere ca activitățile din domeniul agricol să se desfășoare folosind mai puține terenuri, mai puțină apă, mai puțină energie și mai puține gaze cu efect de seră. Prin urmare, există trei aspecte pe care trebuie să le înțelegem.

În primul rând, guvernele – și UE în special – trebuie să investească mai mult în cercetare și dezvoltare; pur și simplu nu dispunem de informațiile pe baza cărora să concepem un plan pentru viitor. În al doilea rând, în fața instabilității piețelor mondiale, avem nevoie de un dispozitiv de protecție împotriva politicii agricole comune. Și, în al treilea rând, securitatea alimentară, cu toate implicațiile ei pentru Uniunea Europeană, presupune costuri. Acestea sunt costuri pe care nu le putem transfera consumatorilor; prin urmare, repet: avem nevoie de o politică agricolă puternică și trebuie să câștigăm disputa în cadrul dezbaterii bugetare.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Doamnă președintă, declarația finală adoptată la ultimul summit a FAO de către cele 193 de țări membre este, din nefericire, o veritabilă picătură într-un ocean în lupta împotriva foametei. Nu s-a fixat niciun termen și, mai ales, nu au fost stabilite resurse și condiții concrete pentru a combate un flagel care afectează peste 6 miliarde de oameni.

Potrivit datelor disponibile, doar în cele 90 de secunde necesare pentru a susține acest discurs, în lume vor muri 15 copii din cauza foametei. Aceasta este cea mai clară și mai usturătoare incriminare adusă unui sistem economic injust, exploatator, irațional și, prin urmare, condamnat din punct de vedere istoric.

Este un sistem care se bazează pe politici și orientări reale, iar acum, domnule Michel, pe niște protagoniști și pe o retorică liberală care au dat naștere la actuala situație: promovarea unui model agroindustrial, în concordanță cu protejarea intereselor marii industrii agroalimentare și sărăcirea calitativă rezultată a sectorului agricol mondial; ani și ani de investiții inadecvate în agricultură, de promovare a abandonării sectorului agricol și de lichidare a fermelor mici și mijlocii, un sector care asigură subzistența a 70% din populația săracă a lumii.

Fundamentalismul de piață, politicile de privatizare și de liberalizare și liberul schimb au avut și continuă să aibă ca rezultat abandonarea terenurilor, concentrarea proprietății agricole și producția dominată de cei puțini și dependența alimentară a celor mulți.

Experții estimează că ar costa 44 miliarde USD pentru a combate flagelul malnutriției cronice. Această sumă este mult mai modestă decât transferurile efectuate de statele membre către marile întreprinderi pentru a le salva de criza sistemică în curs.

Diane Dodds (NI). – Doamnă președintă, în timpul summit-ului mondial privind securitatea alimentară, secretarul general Ban Ki-moon a afirmat: „criza alimentară de astăzi este un avertisment pentru mâine”. Până în 2050, populația planetei ar putea ajunge la 9,1 miliarde de oameni, cu peste două miliarde mai mult decât în prezent – o cifră uluitoare, care va însemna că agricultorii vor trebui să cultive cu 70% mai multă hrană.

Agricultorii din Irlanda de Nord doresc să contribuie la satisfacerea acestei necesități. Cu toate acestea, majoritatea dintre ei consideră că Europa le limitează capacitatea de a produce mai multă hrană, forțând o reducere a ratelor de stocare prin intermediul regulamentelor privind nitrații și fosfații, al birocrăției, al lipsei cercetării și dezvoltării în acest sector, de unde atitudinea potrivit căreia securitatea alimentară nu reprezintă o problemă.

Reforma PAC va determina capacitatea agricultorilor de a produce hrană. De asemenea, aceasta va influența prețul alimentelor. Dacă agricultorii nu vor fi sprijiniți de Europa prin intermediul plăților directe, prețul alimentelor va trebui să crească pentru a acoperi costurile de producție. Scopul meu este promovarea producției alimentare în Irlanda de Nord și a securității alimentare în Europa. Acest lucru nu poate fi realizat decât permițându-le agricultorilor să cultive pământul. Reforma PAC va juca un rol major în acest sens, iar securitatea alimentară ar trebui să fie o componentă centrală a activității noastre pe măsură ce această reformă PAC face progrese.

Mairead McGuinness (PPE). – Doamnă președintă, fiind unul dintre autorii acestui raport, dați-mi voie mai întâi să mulțumesc tuturor grupurilor politice, care au colaborat foarte strâns pentru a concepe un text care nu conține niciun amendament. Cred că ar trebui să fim cu toții foarte mulțumiți de acest lucru. Avem opinii divergente cu privire la numeroase lucruri, dar cred că, în ceea ce privește aspectul general referitor la dorința de a face ceea ce trebuie pentru a contribui la hrănirea populației de pe glob care suferă de foame, acest text este un pas în direcția cea bună.

Am fost, de asemenea, autoarea unui raport privind securitatea alimentară mondială și PAC în mandatul anterior; prin urmare, am lucrat intens în acest domeniu. Dați-mi voie să subliniez un lucru, care pare să scape multora: agricultorii vor fi cei care vor hrăni populația lumii dacă au parte de climatul potrivit – folosesc acest termen în contextul cel mai larg – pentru a efectua munca respectivă. Noi ceilalți vom discuta despre acest lucru. Este responsabilitatea noastră să concepem și să punem în practică politici care să le permită agricultorilor noștri să producă hrană. Aceștia vor răspunde dacă vor avea două elemente esențiale: unul îl reprezintă prețurile decente, iar celălalt veniturile stabile. Recentă instabilitate a afectat ambele elemente, iar agricultura nu poate supraviețui în aceste condiții.

Ca nu cumva să rămân fără timp – și, în calitate de coautoare, fac apel la îngăduința dumneavoastră – vă rog să nu demonizați politica agricolă comună. Unele dintre argumentele invocate acum sunt istorice și depășite; am reformat în întregime această politică și poate că, fără PAC, ne-am confrunța cu probleme mai mari în ceea ce privește insecuritatea alimentară în cadrul Uniunii Europene. De ce nu adoptăm părțile cele mai bune ale acesteia și nu solicităm țărilor în curs de dezvoltare să preia o politică agricolă comună? Pentru că haideți să adoptăm o poziție severă: nu ar trebui să scutim de obligații guvernele țărilor în curs de dezvoltare; este responsabilitatea acestora să utilizeze ajutorul pentru dezvoltare în mod corespunzător; este responsabilitatea noastră să ne asigurăm că se cheltuiesc și se investesc mai mulți bani în agricultură. Consider că este timpul să încetăm tergiversările din jurul acestei chestiuni și să adoptăm o atitudine dură față de guverne și față de noi înșine. Avem o răspundere morală și suntem pregătiți să ne-o asumăm.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Doamnă președintă, domnule comisar, lumea se confruntă cu două provocări majore pe termen lung: combaterea efectelor schimbărilor climatice și lupta împotriva sărăciei și a foametei în lume.

Domnul comisar a menționat cifrele, la fel ca și alți deputați din acest Parlament, iar acestea apar în declarația finală a summit-ului mondial privind securitatea alimentară alți Organizației pentru Alimentație și Agricultură (FAO): peste un miliard de oameni din întreaga lume suferă de foamete și 40 de milioane mor în fiecare an ca urmare a sărăciei.

Mai întâi criza alimentară, apoi criza financiară au împiedicat îndeplinirea Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului. Nu înregistrăm progrese: de fapt, mergem înapoi. Provocările sunt pe termen lung, dar soluțiile sunt urgente și sunt necesare acum. Cu toate acestea, în ultimele săptămâni, am primit vești alarmante privind reticența principalelor țări producătoare de gaze cu efect de seră în a lua decizii la Conferința de la Copenhaga și absența liderilor și a rezultatelor concrete la Summit-ul FAO de la Roma.

Problemele noastre sunt îngrijorătoare, dar la fel este și lipsa capacității de acțiune. Ființele umane au progresat pentru că am identificat provocările, am stabilit răspunsurile și am luat măsuri. În vremurile actuale, știm care sunt problemele cu care ne confruntăm, dar am pierdut capacitatea de a acționa.

Prin urmare, susțin această rezoluție, care solicită Parlamentului să ia măsuri în regim de urgență.

Franziska Keller (Verts/ALE). – Doamnă președintă, articolul 208 din Tratatul de la Lisabona stipulează că principalul scop al politicii de dezvoltare a Uniunii Europene este reducerea și eradicarea sărăciei. Sărăcia este, de asemenea, principala cauză a foametei. Articolul 208 mai precizează că Uniunea ține seama de aceste obiective în cadrul altor politici care pot afecta țările în curs de dezvoltare.

Cu toate acestea, din cauza subvențiilor la export, UE distruge piețele din țările în curs de dezvoltare, dând, așadar, naștere la sărăcie și foamete. Dacă dorim ca ajutorul nostru pentru dezvoltare să fie eficient, trebuie să ne asigurăm că acesta nu este împiedicat de alte politici. În caz contrar, nu vom reuși să îndeplinim Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului. Ar trebui să reținem acest lucru atunci când revizuim și reformăm politici precum politica agricolă comună și politicile din domeniul pescuitului.

(Vorbitorul a fost de acord să răspundă la o întrebare în conformitate cu procedura cartonașului albastru menționată la articolul 149 alineatul (8))

Mairead McGuinness (PPE). – Doamnă președintă, aș dori să îl rog pe vorbitorul anterior să spună concret la ce subvenții la export se referă. Am subliniat acest aspect în discursul meu și accept faptul că în trecut s-au produs pagube din cauza subvențiilor la export și că Europa și-a reformat acum politica agricolă. Cu toate acestea, atunci când am introdus subvențiile la export pentru sectorul produselor lactate anul trecut, singura țară care s-a plâns a fost Noua Zeelandă, care nu este o țară în curs de dezvoltare. Aș dori să se ofere un exemplu de regiune în care aceste subvenții constituie o problemă în prezent.

Franziska Keller (Verts/ALE). – Doamnă președintă, desigur că exemplul puilor congelați pe care îl știți bine cu toții este deja cam vechi, însă acum, de exemplu, roșiile care beneficiază de subvenții ridicate în Uniunea Europeană ajung pe piețele africane, sunt mai ieftine decât produsele locale și, prin urmare, distrug locuri de muncă și cresc nivelul sărăciei. Așadar, acesta este în continuare un fenomen obișnuit și cred că trebuie să lucrăm la acest aspect.

Béla Glattfelder (PPE). – (HU) Un număr tot mai mare de oameni de știință din lume afirmă că, până în 2030, se va produce în mod simultan o criză severă de petrol, apă și alimente. Cu toate acestea, se pare că prima criză cu care trebuie să ne confruntăm este cea a alimentelor, întrucât există deja un miliard de oameni în lume care suferă de foame. Numărul persoanelor care suferă de foame crește într-un ritm mai rapid decât populația lumii. Prin urmare, dacă în prezent o persoană din șase suferă de foame, trebuie să acceptăm o situație în care, peste câteva decenii, o persoană din patru sau din cinci va suferi de foame. Doi copii mor de foame în fiecare minut. Soluția la această situație nu este, în mod evident, aceea de a întrerupe politica agricolă comună a Uniunii Europene. Uniunea Europeană poate fi puternică și poate juca un rol important în lume numai dacă are o politică agricolă comună solidă.

Cu toate acestea, foametea nu se întâlnește doar în Africa. Foametea este prezentă și în Uniunea Europeană. De exemplu, există regiuni ale Uniunii Europene în care oamenii cheltuiesc mai puțin de 10% din veniturile lor pe hrană, dar există și alte regiuni – unele zone ale Bulgariei și regiuni din sudul României – unde oamenii cheltuiesc în medie peste 50% din veniturile lor pe alimente. Aici sunt incluși acei oameni – care reprezintă media – care cheltuiesc mult mai mult pe mâncare. Acest lucru este demn de subliniat, deoarece trebuie să

recunoaștem faptul că, de fiecare dată când elaborăm un nou regulament care face ca producția agricolă să fie mai scumpă și îi reduce eficiența, cum ar fi regulamentele privind bunăstarea animalelor care sporesc cantitatea de furaje necesară producerii unui kilogram de carne, nu numai că aducem pagube mediului înconjurător prin creșterea emisiilor de CO₂, dar fiecare măsură de acest gen duce la creșterea numărului de persoane care suferă de foame. Poate că tocmai această cantitate suplimentară de furaje pe care trebuie să o utilizăm, de exemplu, pentru creșterea păsărilor va lipsi de pe masa unui copil care suferă de foame.

Corina Crețu (S&D). - Cifra persoanelor subnutrite în lume a trecut de un miliard, ajungându-se la dramatica situație ca unul din șase oameni să sufere de foame. Din păcate, așa cum s-a spus mai devreme, liderii principalilor puteri industrializate au tratat cu indiferență un summit atât de important și necesar, precum cel organizat de FAO la Roma zilele trecute. Conducătorii statelor membre ale G8 au considerat oportun să nu participe la această reuniune, excepție făcând premierul italian.

Nu pot să nu constat discrepanța enormă și injustă între atenția maximă a reprezentanților acestui grup de țări care însumează 60% din produsul intern brut la nivel mondial față de salvarea sistemului bancar, în comparație cu neglijarea realității dramatice a foametei ce afectează tot mai mulți semeni ai noștri, iar criza de care nu sunt vinovate țările sărace, le afectează cel mai tare tocmai pe acestea.

Am ajuns în cel mai grav punct al foametei globale din 1970 încoace. La fiecare 6 secunde, un copil moare de foame. Din păcate, țările dezvoltate ale lumii închid ochii în fața unei tragedii care ne va afecta prin implicațiile sale complexe pe noi toți. Cel mai bun exemplu și, totodată, avertisment îl reprezintă neglijarea agriculturii, timp de peste două decenii, până când s-a ajuns la actuala criză alimentară. Din totalul ajutorului oficial pentru dezvoltare, sumele destinate agriculturii au scăzut ca pondere de la 17% în 1980 la 3,8% în 2006.

Securitatea alimentară reprezintă o provocare extrem de serioasă care necesită soluții urgente, în primul rând prin deschiderea piețelor și ajutorarea fermierilor din țările în curs de dezvoltare pentru asigurarea hranei și eradicare cât mai rapidă a foametei.

Esther Herranz García (PPE). – (ES) Doamnă președintă, aș dori să încep prin a o felicita pe dna McGuinness pentru această inițiativă, care demonstrează rolul important pe care politica agricolă comună (PAC) îl joacă în satisfacerea necesităților de aprovizionare cu alimente la nivel internațional.

Acum, când Comisia Europeană pare să dorească să reducă povara PAC asupra bugetului comunitar, este important să subliniem că, dacă PAC nu este o prioritate, securitatea alimentară trebuie să fie. În ultimele decenii, a fost evident faptul că, fără PAC, este foarte dificil, dacă nu imposibil, să obținem securitatea alimentară.

Prin urmare, agricultura nu poate fi comparată cu alte sectoare ale economiei care pot prospera pe o piață liberă, deoarece piața produselor alimentare nu este o piață liberă. Agricultorii au nevoie de sprijinul Uniunii Europene pentru succesul afacerilor lor, iar Uniunea Europeană, la rândul său, are nevoie de agricultori pentru a menține un model agricol care să fie capabil să asigure hrană suficientă de o calitate suficient de bună pentru cetățenii săi din ce în ce mai exigenți.

Cred, așadar, că trebuie să modificăm direcția politicii agricole comune, dar aceasta nu trebuie abolită. În acest sens, trebuie să se garanteze ajutoare directe pentru agricultori și trebuie să se restabilească o politică de gestionare a piețelor agricole pentru a crea o mai mare stabilitate a prețurilor, care ar aduce beneficii nu numai agricultorilor, ci și consumatorilor și țărilor terțe.

Ar trebui să se stabilească un cadru de bune practici pentru a încuraja relațiile echilibrate dintre diferiții jucători din lanțul alimentar, evitând practicile abuzive și promovând o distribuție mai justă a marjelor comerciale.

În plus, este necesară o politică de informare a consumatorilor europeni care să evidențieze eforturile producătorilor comunitari de a respecta regulamentele Uniunii Europene în domeniile mediului înconjurător, al securității alimentare și al bunăstării animalelor, întrucât producătorii comunitari trebuie să concureze cu importurile din țările terțe, în care standardele aplicate sunt cu mult inferioare.

Producătorii din țările terțe preferă să exporte către Uniunea Europeană decât să aprovizioneze piețele propriilor țări, deoarece aceste exporturi sunt mai profitabile în baza acordurilor Organizației Mondiale a Comerțului (OMC).

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, s-a afirmat mai devreme că, undeva în lume, la fiecare cinci secunde, un copil moare din cauza foamei și a sărăciei și se estimează că peste un miliard de oameni suferă de malnutriție.

Prin urmare, problema securității alimentare mondiale capătă un caracter cât se poate de urgent și trebuie să se situeze în prim planul agendei politice europene și internaționale. Trebuie să consolidăm consecvența politicilor europene pentru a asigura îndeplinirea primului Obiectiv de Dezvoltare al Mileniului.

Facilitatea pentru alimente de 1 miliard de euro este un prim pas necesar și este esențial ca măsurile de punere în aplicare să se concentreze asupra exploatațiilor agricole familiale și de culturi vegetale mici și mijlocii, în special asupra celor conduse de femei, și asupra populațiilor sărace, acelea care sunt, așadar, cele mai afectate de criza alimentară.

Agricultura durabilă trebuie să fie un domeniu prioritar. Trebuie explorate mecanisme de finanțare inovatoare, cum ar fi o taxă internațională pe tranzacțiile financiare, pentru a susține adaptarea la schimbările climatice, care să fie în același timp accesibile micilor agricultori din țările cele mai vulnerabile.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, în urma recente încheieri a Summit-ului mondial privind securitatea alimentară al Organizației pentru Alimentație și Agricultură (FAO), aș dori să îmi exprim dezamăgirea cu privire la impactul social, mediatic și politic limitat al acestuia. În special, sunt dezamăgit că nu s-a putut ajunge la niciun acord cu privire la pachetul de 44 miliarde USD menite să îi ajute pe agricultorii cei mai săraci și sunt trist pentru că totul va continua să fie ca înainte.

Atunci când vorbim despre securitate alimentară, agricultură și dezvoltare, uităm adesea problema lipsei apei, o problemă esențială în prezent și, mai ales, în viitor. În actualul context de criză economică și de mediu, avem nevoie mai mult ca niciodată de un angajament din partea țărilor dezvoltate de a crea un nou forum de reflecție internațională, la cel mai înalt nivel, cu scopul de a consolida apa ca bun public, de a împărtăși tehnologii și de a concepe sisteme de gestionare a apei care să fie eficiente, durabile și viabile din punct de vedere economic.

Dacă nu vom avea grijă de apă, nu vom reuși niciodată să combatem foametea.

Chris Davies (ALDE). – Doamnă președintă, în Anglia secolului al 18^{lea}, Thomas Malthus a prevăzut că creșterea populației va depăși aprovizionarea cu alimente. Acum, ideile sale au fost discreditate în numeroase moduri, deoarece am avut parte de o serie de revoluții agricole care au transformat societatea noastră. Dar și cuvintele sale erau adevărate: pe parcursul vieții multora dintre noi, populația lumii s-a triplat – s-a triplat, incredibil – și, în prea multe zone ale lumii, aprovizionarea cu alimente a fost depășită. Trebuie să facem mai multe dacă dorim să prevenim foametea și să controlăm creșterea populației, iar modul în care putem face acest lucru este să ne asigurăm că femeile de pretutindeni au control asupra reproductivității lor. Și trebuie să salvăm viețile copiilor. Cea mai bună cale de a reduce creșterea populației este salvarea vieților tinerilor, astfel încât oamenii să nu mai simtă nevoia de a avea familii mai mari.

Aici, în lumea occidentală, suntem dependenți de carne: o uriașă risipă de resurse. Tot ceea ce pot să spun – și constat că timpul meu a expirat, doamnă președintă – este că, fiind o persoană care a renunțat să mănânce carne în urmă cu 20 de ani, dacă dorim să salvăm lumea și să prevenim foametea, atunci trebuie să mâncăm vegetale, și nu carne.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Doamnă președintă, mâncarea adecvată este un drept al omului, iar foamea este o crimă împotriva umanității. Consider, de asemenea, că omenirea are suficiente cunoștințe tehnice și științifice pentru a asigura că nimeni în lume nu suferă de foame. Desigur, este nevoie și de bani pentru a lupta împotriva foametei în lume. Totuși, nu este vorba numai de bani. Trebuie, de asemenea, ca, în prealabil, să îndeplinim următoarele cerințe. În primul rând, clădirea unei structuri democratice stabile în țările în curs de dezvoltare, în al doilea rând, combaterea corupției, în al treilea rând, stabilirea unui sistem agricol adecvat în țările în curs de dezvoltare și, în sfârșit, investirea în agricultură. Adeseori, se vorbește foarte puțin despre primele trei puncte. În plus, multe fonduri dispar în aceste țări, ajung în mâini nepotrivite și sunt utilizate pentru practici corupte.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Doamnă președintă, aș dori să dezvolt ceea ce eu însumi am afirmat aici în urmă cu două zile cu privire la criza alimentară dramatică în care Africa, în principal, a fost cufundată și la lipsa clară de sprijin din partea țărilor celor mai industrializate, precum și a țărilor în curs de dezvoltare, în ceea ce privește problema securității alimentare mondiale.

Pe parcursul dezbaterilor care au avut loc la Summit-ul FAO de la Roma, mai multe ONG-uri au acuzat multinaționalele din sectorul alimentar că încearcă să pună stăpânire pe mii de hectare de teren foarte fertil care aparține micilor agricultori din țările în curs de dezvoltare. Peste 40 000 de hectare au fost deja achiziționate în acest mod, din Etiopia până în Indonezia.

ONG-urile au condamnat, de asemenea, tendința pe care multe țări bogate o au de a favoriza utilizarea îngrășămintelor chimice și a noilor tehnologii în Africa, în loc să încurajeze dezvoltarea durabilă a agroecologiei. Acestea au criticat companiile agrochimice, utilizarea organismelor modificate genetic și dezvoltarea biocarburanților în detrimentul culturilor vegetale.

Solicit Uniunii Europene să se implice de urgență în punerea în aplicare a proiectului de parteneriat mondial, care va permite o mai bună coordonare a acțiunilor de luptă împotriva foametei. În opinia mea, agricultura de subsistență este fără îndoială răspunsul cel mai evident.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Doamnă președintă, securitatea alimentară pe termen lung este una dintre principalele provocări ale politicii agricole comune. În special, având în vedere lipsa de alimente, trebuie să subliniem importanța unei PAC puternice, care să aibă un rol-cheie în viitor în depășirea dificultăților la nivel mondial.

Acest lucru înseamnă că este nevoie de o finanțare pe termen lung adecvată a PAC. PAC este un element important al politicii alimentare și de securitate a UE și, după 2013, va juca un rol semnificativ în politica de dezvoltare și în politica externă privind securitatea alimentară. Prin urmare, ecosistemele care funcționează perfect, solurile fertile, resursele stabile de apă și sporirea diversificării economiei rurale se situează în fruntea listei de priorități. Cooperarea și solidaritatea la nivel internațional, alături de acordurile comerciale echilibrate care promovează, și nu periclitează securitatea alimentară, reprezintă un element esențial al securității alimentare mondiale și acesta este domeniul în care o PAC puternică poate avea o contribuție importantă.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). - În primul rând, cu riscul de a repeta o idee deja exprimată de colegul Stoianov, deplâng faptul că în multe state din Europa avem atâtea terenuri necultivate, în timp ce discutăm despre foamea în lume.

În al doilea rând, pentru că propunerea de rezoluție abordează această problemă și mă bucur că domnul comisar a atins acest subiect, doresc să atrag atenția asupra pericolului pe care îl poate prezenta obiectivul foarte la modă al autosuficienței alimentare. Acest obiectiv, care nu este sinonim cu securitatea alimentară, poate avea un efect nedorit în condițiile actuale, pentru că schimbările climatice afectează fiecare regiune într-un mod diferit. Această situație face mai necesar ca oricând comerțul și nu ambiția fiecărui stat de a produce tot ceea ce dorește să consume.

Marian Harkin, autoare. – Doamnă președintă, doresc doar să comentez două chestiuni care au fost semnalate până acum în dezbateri. În primul rând, legătura dintre foamete și schimbările climatice. După cum Ban Ki-moon afirma la Roma, într-o perioadă când populația lumii e în creștere și clima globală în schimbare, până în 2050 va trebui să producem cu 70% mai multă hrană, însă vremea devine extremă și imprevizibilă. Prin urmare, eforturile pozitive pe care le depunem în combaterea schimbărilor climatice vor avea un impact pozitiv asupra producției alimentare.

O altă chestiune ridicată din nou este opțiunea facilă: dăm vina pe politica agricolă comună – ca și cum PAC ar fi responsabilă de toate relele țărilor în curs de dezvoltare. PAC nu este perfectă, dar a fost supusă unei reforme. Dacă dorim ca agricultorii noștri să continue producția și să asigure securitatea alimentară a Europei, nu putem să îi forțăm literalmente să renunțe la activitate prin emiterea unor regulamente și prin retragerea sprijinului.

De exemplu, a făcut cineva un studiu privind recenta reformă a industriei zahărului din UE pentru a vedea dacă decimarea industriei zahărului din UE a adus avantaje țărilor din lumea a treia sau dacă aceasta a adus foloase doar baronilor și proprietarilor de teren care activează în domeniul zahărului, lăsându-i pe micii cultivatori de zahăr în sărăcie? Nu doresc în niciun fel să minimizez problema foametei în lume, dar trebuie să ne asigurăm că, atunci când propunem soluții pentru o problemă, acestea ajută într-adevăr la atenuarea acesteia.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Doamnă președintă, este foarte bine că, în aceeași zi în care discutăm rezoluția privind Conferința de la Copenhaga privind schimbările climatice, chestiunea securității alimentare și problema foametei se află pe ordinea de zi, deoarece aceste chestiuni sunt foarte strâns legate.

Unii deputați au menționat deja cum, prin intermediul politicii în domeniul climei, am creat, de asemenea, într-o anumită măsură, mai multe probleme. Am stabilit obiective nerealiste pentru biocarburanți, de exemplu, ceea ce a dus la o situație în care au fost achiziționate terenuri în țările în curs de dezvoltare pentru cultivarea plantelor pentru biocarburanți. Prin urmare, pământul este luat de la cei mai săraci dintre săraci, care l-ar putea utiliza în scopuri agricole și pentru dezvoltarea propriei producții agricole.

Politica agricolă a suferit distorsiuni similare. Acestea au avut ca rezultat exportarea supraproducției în țările în curs de dezvoltare, împiedicând, așadar, dezvoltarea agriculturii în acele țări. Este extrem de important să ținem minte un adevăr: astăzi în lume avem hrană mai mult decât suficientă, însă lipsește dorința de a o împărți în mod echitabil.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Doamnă președintă, la ultimul Summit al FAO, statele participante nu au reușit să vină cu propuneri constructive. Absența unei strategii comune la nivel internațional este îngrijorătoare, mai ales ținând seama de creșterea continuă a populației lumii, care se preconizează că va ajunge la 9 miliarde în 2050.

Ne amintim bine cu toții efectele crizei alimentare din 2007 când, ca urmare a unei creșteri bruște a prețurilor la produsele agricole de bază, milioane de oameni din întreaga lume s-au confruntat cu lipsa alimentelor. Consider că criza ar trebui să ne dea o lecție. Trebuie să încetăm acțiunile menite să limiteze producția agricolă, care, în mod curios, au fost atât de utilizate în ultimii ani în UE.

Cred că, având în vedere tendințele mondiale ale pieței alimentelor, fiecare încercare de restricționare a PAC este o măsură neînțeleaptă care, în viitorul apropiat, va periclita securitatea alimentară a continentului nostru. Ar trebui să ajutăm țările în curs de dezvoltare să stabilească o politică agricolă prin intermediul căreia să poată asigura securitatea alimentară cetățenilor lor.

Karel De Gucht, membru al Comisiei. – Doamnă președintă, și eu deplâng faptul că niciunul dintre liderii G8 nu au fost prezenți la Roma, cu excepția președintelui Comisiei, Barroso, și desigur că acest lucru contribuie la conturarea impresiei că acest summit nu a adus multe noutăți. Acest lucru cred că este evident și dacă ne uităm la declarația finală. Pe de altă parte, cred că este, de asemenea, foarte important că am reușit să păstrăm chestiunea securității alimentare pe agenda politică, iar rezultatul summit-urilor la care am fost martori în 2009 a fost cu siguranță faptul că această problemă constituie acum o prioritate pe agenda internațională și că, de fiecare dată când liderii mondiali se întâlnesc, ca de exemplu la recenta reuniune G20 de la Pittsburgh, se discută despre cooperarea și politica în domeniul dezvoltării. Prin urmare, acest lucru în sine este un element pozitiv.

Am fost la Roma și trebuie să spun că, în afară de declarația finală, care sunt de acord că este un pic dezamăgitoare, s-au purtat discuții foarte utile și s-a înregistrat, de asemenea, o foarte bună prezență, toate acestea putând da naștere unor rezultate. De exemplu, a existat o întreagă discuție despre vânzarea terenurilor fertile în țările în curs de dezvoltare și în țările care nu au teren arabil; achiziționarea în sine a acestor terenuri este un subiect de discuție foarte interesant și cred că este, de asemenea, un subiect în privința căruia vom putea ajunge la o înțelegere comună.

Al doilea lucru pe care aș dori să îl precizez este că, după cum au afirmat deja câțiva deputați, politica agricolă comună nu este, desigur, una perfectă. Nimic nu este perfect pe această lume, dar atunci când ne uităm la efectul politicii agricole comune asupra țărilor în curs de dezvoltare, cred că putem afirma că acesta este, de departe, sistemul cel mai puțin dăunător al unui enorm bloc comercial în ceea ce privește efectele de distorsionare în țările în curs de dezvoltare. OMC a recunoscut că majoritatea, dacă nu chiar toate subvențiile noastre sunt prevăzute să nu distorsioneze comerțul, întrucât acestea sprijină venitul agricol, și nu prețurile produselor agricole.

De asemenea, sunt un pic, cum să spun, dezamăgit de faptul că dăm mereu vina pe noi. Nici Europa nu este perfectă, dar cred că, grație facilității pentru alimente, de exemplu, am făcut un pas important înainte. Aceasta implică acordarea sumei de 1 miliard de euro din doi în doi ani; aceasta nu presupune susținerea aprovizionării cu alimente, ci se concentrează în mare măsură pe furnizarea de semințe și alte produse de acest gen, sprijinindu-i pe micii producători agricoli din țările în curs de dezvoltare. Consider că aceasta este într-adevăr o inovație. A fost recunoscută ca atare și de Banca Mondială, de exemplu, care va prelua acest mecanism. Prin urmare, nu ar trebui să ne blamăm tot timpul. Apropos, această facilitate a fost o inovație a predecesorului meu. Există un lucru cu care nu sunt de acord cu dumnealui, referitor la un domn care, între timp, a dispărut, domnul Le Hyaric. Predecesorul meu nu este un socialist, ci un comunist; Ar trebui să aruncați o privire la grupul său politic: dumnealui este un comunist, iar acest lucru probabil explică raționamentul pe care l-a folosit.

Acum că am făcut aceste precizări, la L'Aquila, Comisia Europeană și-a asumat responsabilitatea și a făgăduit 4 miliarde USD, care reprezintă circa 20% din pachetul privind alimentele și pachetul de sprijin care a fost convenit la L'Aquila. Cu această sumă, suntem de departe cel mai mare donator care a făcut promisiuni la L'Aquila și avem de gând să le și onorăm. Intenționăm, de asemenea, să alocăm această sumă și să o cheltuim cât mai curând posibil.

Voi încheia prin a spune un ultim cuvânt despre noua politică UE privind agricultura și securitatea alimentară, deoarece, în programul de lucru pe 2010 al Comisiei, există un plan de a prezenta Consiliului și Parlamentului o comunicare privind o politică reînnoită a Uniunii Europene în domeniul agriculturii și al securității alimentare. Acest document va revizui chestiunile actuale care afectează agricultura și securitatea alimentară, de exemplu, provocările aduse de schimbările climatice, atenția sporită acordată nutriției și calității alimentelor, măsurile de siguranță și politicile de protecție socială, impactul biocarburanților asupra producției alimentare sau utilizarea și impactul noilor tehnologii și al biotehnologiilor, apelurile înțelepte pentru utilizarea unor abordări bazate pe drepturi, achiziționarea de terenuri la scară largă etc.

Această comunicare va avea ca obiectiv în primul rând reînnoirea angajamentului UE de a sprijini țările în curs de dezvoltare pentru a-și spori producția agricolă. Acesta rămâne un aspect esențial, mai ales dacă avem în vedere cererea de alimente din ce în ce mai mare datorată populației mondiale în creștere și modificării obiceiurilor alimentare, precum și provocărilor și pericolelor create de schimbările climatice în ceea ce privește producția agricolă durabilă. În al doilea rând, comunicarea va fi menită să lanseze reflecții privind modul în care UE și-ar putea utiliza cel mai bine experiența și know-how-ul pentru a sprijini dezvoltarea politicilor regionale și a cadrelor strategice în domeniul agriculturii și al securității alimentare. În al treilea rând, aceasta va avea scopul de a oferi o bază pentru întreaga abordare UE în ceea ce privește armonizarea cadrelor existente ale politicii ECMS, ca urmare a angajamentelor stabilite în cadrul agendei L'Aquila pentru acțiune. În al patrulea rând, această comunicare va avea scopul de a propune modalități în care UE ar putea contribui la accelerarea procesului de îndeplinire a Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului și, în special, a primului obiectiv, în perspectiva revizuirii acestor obiective, care urmează să aibă loc la New York în septembrie 2010. În al cincilea rând, aceasta va fi menită să asigure o mai bună poziționare a UE în raport cu actuala evoluție a sistemului de gestionare în domeniul agriculturii și al alimentației la nivel mondial și, în ultimul rând, să abordeze chestiunile care în ultima perioadă au devenit prioritare pe agenda securității alimentare.

O consultație publică privind un document de sinteză a fost lansată la 16 noiembrie și se va încheia la începutul lui ianuarie. Astfel, vom consulta toate părțile interesate, iar apoi vom prezenta o comunicare formală din partea Comisiei Europene.

Președinta. – Am primit șase propuneri de rezoluție⁽⁶⁾ depuse în conformitate cu articolul 110 alineatul (2) din Regulamentul de Procedură.

Dezbaterile a fost închisă.

Votul va avea loc joi, 26 noiembrie 2009.

19. Importurile de carne provenind din țările terțe (dezbateri)

Președinta. – Următorul punct este declarația Comisiei privind importurile de carne din țările terțe.

Androulla Vassiliou, membră a Comisiei. – (EL) Doamnă președintă, îmi cer scuze pentru că, această chestiune fiind de mare interes și având multe fațete, voi face o declarație mai lungă în folosul onorabililor deputați în Parlamentul European.

Comisia dispune de un set solid de cerințe UE privind sănătatea animală și publică pentru carnea care provine din țările terțe.

Timp de mai mulți ani, UE a menținut o politică a importurilor foarte eficientă, care ia în calcul descoperirile științifice și actuala situație epidemiologică din țările terțe. UE acordă o atenție specială febrei aftoase din țările terțe exportatoare, deoarece, după cum știți, această boală, care poate provoca pagube economice majore, a fost eradicată pe teritoriul UE. La nivelul Oficiului Internațional de Epizootii au fost stabilite norme și cerințe foarte detaliate pentru a preveni răspândirea febrei aftoase.

⁽⁶⁾ A se consulta procesul-verbal

Acordul OMC privind măsurile sanitare și fitosanitare recunoaște că, deși țările utilizează norme și metode diferite de inspecție a produselor, acest lucru nu sporește neapărat riscurile pentru sănătatea animală și publică. UE nu poate impune o copie identică a măsurilor noastre legislative interne asupra țărilor terțe, le fel cum țările terțe, către care exportăm noi, nu ne pot impune propriile lor reguli naționale. Nu putem cere decât ca măsurile lor să aibă un efect echivalent celui pe care îl au măsurile noastre.

Dați-mi voie să iau trasabilitatea ca exemplu. În UE, avem reguli foarte stricte privind identificarea individuală și trasabilitatea bovinelor. În cazul unei epizootii, regulile noastre facilitează urmărirea animalelor potențial infectate pentru a limita răspândirea bolii. În plus, regulile noastre permit urmărirea alimentelor sau a nutrețurilor de-a lungul tuturor stadiilor de producție și distribuție, de la fermă până la consumator. Pe de altă parte, regulile privind trasabilitatea care se aplică țărilor terțe care exportă către UE sunt menite doar să asigure că UE nu este supusă unor riscuri inacceptabile provocate de carnea importată. Astfel, sfera de aplicare a acestor reguli este mult mai limitată decât regulile în vigoare în UE.

Aș dori, de asemenea, să subliniez faptul că măsurile privind trasabilitatea bovinelor din UE au fost adoptate în mare măsură ca răspuns la criza datorată encefalopatiei spongiforme bovine (ESB) care, după cum vă amintiți, a provocat o scădere considerabilă a încrederii consumatorilor și o perturbare majoră a pieței interne în ceea ce privește comerțul cu carne de vită.

Dați-mi voie acum să profit de această ocazie pentru a explica mai în detaliu seria extrem de eficientă de măsuri de reducere a riscurilor pe care le avem stabilite pentru importurile de carne de vită și care asigură cel mai înalt nivel de protecție posibil pentru sănătatea publică și animală din UE, ținând seama în același timp de normele OIE și respectând pe deplin principiile Acordului privind măsurile sanitare și fitosanitare. Aceste măsuri pot fi grupate în cinci niveluri diferite de protecție. Acestea sunt atât de cuprinzătoare, încât numai 12 țări din afara Europei pot îndeplini toate aceste cerințe și, prin urmare, importăm carne de vită doar din aceste câteva țări.

În primul rând, importurile de carne de vită sunt permise doar din țările terțe sau din anumite regiuni ale acestor țări care au primit o autorizație specială în urma unei inspecții pe care Comisia a efectuat-o pentru a examina competența autorităților veterinare ale acestora și situația privind sănătatea animală în general. În al doilea rând, teritoriul de origine a bovinelor trebuie să fie recunoscut de OIE și de Uniunea Europeană ca nefiind afectat de febra aftoasă. În al treilea rând, țările exportatoare de carne de vită trebuie să aibă un plan de monitorizare aprobat pentru reziduurile specifice provenite de la produsele medicale veterinare, factorii de creștere și amelioratorii de performanță care sunt restricționați sau interziși la animalele din UE de la care se obțin produse alimentare. În al patrulea rând, toate importurile de carne proaspătă trebuie să provină de la un abator aprobat care a fost autorizat și înregistrat în acest scop specific. În al cincilea rând, avem condiții specifice privind producția și depozitarea cărnii.

Avem un nivel suplimentar de protecție prin care permitem importurile de carne nedezosată numai din Australia, Canada, Chile, Noua Zeelandă și Statele Unite. În ceea ce privește celelalte șapte țări autorizate, numai carnea de vită dezosată și maturată, fără măruntaie, poate fi exportată către Uniunea Europeană. Acest tratament asigură neutralizarea virusului febrei aftoase, în cazul în care acesta persistă în ciuda măsurilor anterioare pe care le-am descris, oferind astfel o protecție suplimentară. Cantitățile de carne destinate pieței UE trebuie să fie certificate de un veterinar autorizat care să garanteze că toate condițiile de mai sus sunt îndeplinite în totalitate.

Când transportul de carne sosește în UE, se efectuează controale de către serviciile veterinare autorizate ale statelor membre de la punctele noastre de inspecție la frontieră. Toată carnea importată trebuie să treacă prin controale veterinare obligatorii la frontierele UE. Punctele de control la frontieră sunt obligate să verifice documentele, identitatea și starea fizică. Carnea importată este supusă unor controale complete privind documentele și identitatea la punctele de control la frontieră. În plus, un control veterinar fizic este efectuat pe cel puțin 20% din toate transporturile de carne importată. Mai mult decât atât, dispunem de un nivel suplimentar de protecție grație interdicției de a hrăni animalele cu lături și resturi menajere pe întreg teritoriul UE. Această măsură asigură că speciile susceptibile din UE nu sunt expuse la virusul febrei aftoase, în cazul în care acesta ar pătrunde în UE în ciuda tuturor măsurilor anterioare pe care le-am descris.

Toate măsurile descrise sunt pe deplin armonizate. În 2006, Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară a recunoscut că aceste măsuri sunt foarte eficiente în reducerea riscului ca virusul febrei aftoase să pătrundă în UE. În opinia sa, EFSA a precizat: „Astfel, UE are în vigoare un sistem sofisticat de control al importurilor. Aceste eforturi par a fi foarte eficiente în ceea ce privește comerțul legal cu carne și produse din carne.”

Și astfel, ajung la următorul punct. De la armonizarea condițiilor veterinare privind importurile din anii 1970, nu am avut niciodată în UE un focar de febră aftoasă apărut în urma importurilor legale de carne. Sunt sigură că nu este nevoie să vă reamintesc că apariția focarului de febră aftoasă în Regatul Unit în 2001 a fost provocată de introducerea ilegală de carne – cel mai probabil din Asia – și de hrănirea ilegală cu lăutri. Prin urmare, consider că ar trebui să ne concentrăm eforturile asupra zonelor în care există adevăratele riscuri și să avem ca țintă introducerea ilegală și importurile personale în loc să încercăm să reglementăm în mod excesiv importurile legale. În această privință, sper că ați văzut cu toții afișele din aeroporturile UE și din alte puncte de intrare în UE, care oferă explicații călătorilor privind introducerea de produse de origine animală.

Știu că unii dintre dumneavoastră și-au exprimat îngrijorarea cu privire la importurile noastre de carne de vită din Brazilia. Aș dori să vă reamintesc că au fost stabilite cerințe suplimentare pentru importurile de carne de vită din Brazilia în ianuarie anul trecut. Printre acestea se numără, pe lângă toate cerințele pe care le-am scos deja în evidență, faptul că fermele de origine sunt controlate și aprobate de autoritățile braziliene. Autoritățile braziliene impun în prezent și identificarea individuală și înregistrarea într-o bază de date a bovinelor a căror carne este destinată pieței UE. Aceste animale reprezintă mai puțin de 1,5% din efectivul total de bovine din Brazilia, ceea ce echivalează cu circa 2,9 milioane de animale existente în exploatațile autorizate. În consecință, autoritățile braziliene au reevaluat exploatațile care și-au exprimat dorința de a produce carne de vită pentru exportul către UE. Dintr-un număr total de peste 10 000 de exploatați eligibile pentru export în noiembrie 2007, doar 1 708 ferme sunt aprobate în prezent. Prin urmare, importurile UE de carne de vită din Brazilia au scăzut considerabil. La începutul lui 2009, au fost identificate unele deficiențe în timpul unei inspecții a Comisiei, iar autoritățile braziliene au cooperat pe deplin pentru a remedia aceste deficiențe. În orice caz, constatările în ansamblu nu au justificat nicio restricție suplimentară asupra importurilor de carne de vită din Brazilia. În situația actuală, impunerea unor restricții suplimentare asupra importurilor de carne de vită din Brazilia ar putea fi interpretată drept protecționism de către unii și ar putea duce la contestarea măsurilor noastre de către OMC.

Trebuie, de asemenea, să avem în vedere faptul că UE va trebui să se confrunte din când în când cu probleme de sănătate animală și de siguranță alimentară și insistăm ca țările terțe să reacționeze în mod adecvat la aceste probleme. Ar trebui să constituim un exemplu, respectând, așadar, regulile care guvernează comerțul internațional.

Aș dori să închei prin a asigura Parlamentul că Comisia va continua să își îndrepte atenția către introducerea ilegală, care prezintă cele mai mari riscuri pentru standardele noastre ridicate. De asemenea, Comisia își va menține abordarea proporțională cu privire la importurile de carne de vită din țările terțe, inclusiv din Brazilia. Acestea vor asigura că ne menținem nivelul ridicat privind sănătatea publică și animală în UE și că UE își păstrează respectabilitatea la nivel internațional.

Esther Herranz García, în numele Grupului PPE. – (ES) Doamnă președintă, Uniunea Europeană impune asupra producătorilor comunitari cele mai înalte standarde din lume în ceea ce privește securitatea alimentară, sănătatea, bunăstarea animalelor și mediul înconjurător. Crescătorii de animale europeni sunt obligați să respecte aceste standarde ca o condiție preliminară pentru a beneficia de sprijinul Uniunii Europene. Pentru marea majoritate a acestora, acest sprijin nu compensează responsabilitățile sporite, iar fermele sunt abandonate într-un ritm alarmant. Acest proces va continua dacă nu se iau măsuri adecvate.

Totuși, haideți să examinăm chestiunea mai îndeaproape. Deficitul crescând al producției europene este acoperit în mod firesc de importurile din țările terțe, în principal din Brazilia. Având în vedere presiunile exercitate asupra crescătorilor de animale comunitari, ar fi complet necinstit să permitem pătrunderea unor cantități de carne pe piața comunitară dacă acestea nu respectă cerințele minime asupra cărora Uniunea Europeană și țările terțe au căzut de acord.

Aș dori, de asemenea, să subliniez faptul că aceste cerințe sunt inferioare celor impuse asupra propriilor noștri agricultori, întrucât se pare că impunerea unor standarde identice asupra importurilor din țările terțe ar reprezenta o încălcare a reglementărilor Organizației Mondiale a Comerțului (OMC). Având în vedere că OMC ne împiedică să impunem asupra importurilor aceleași standarde pe care le impunem crescătorilor europeni de animale, totuși, Comisia trebuie cel puțin să garanteze că întreaga cantitate de carne care pătrunde pe teritoriul comunitar provine de la ferme care au fost supuse unor inspecții corespunzătoare. Nu ar avea niciun sens să blocăm importurile din țări ca Brazilia pentru că există o cerință comunitară care trebuie satisfăcută. Cu toate acestea, acest lucru nu înseamnă că trebuie să închidem ochii și să ne facem că nu vedem eventualele nereguli pe care Oficiul Alimentar și Veterinar (OAV) al Uniunii Europene le-ar putea detecta în timpul inspecțiilor sale regulate.

Aș dori să știu de ce Comisia este atât de dornică să minimalizeze aceste nereguli, având în vedere că OAV, în ultima sa misiune în Brazilia, a confirmat că unele autorități de certificare nu îndeplinesc normele de inspecție necesare. OAV a descoperit, de asemenea, defecte majore în cadrul sistemului de trasabilitate utilizat de Brazilia și a detectat probleme în ceea ce privește numeroase cantități de marfă aflate pe ruta către Uniunea Europeană care nu aveau certificatele necesare.

În lumina acestor informații, cum se poate garanta faptul că cele 1 500 de ferme braziliene respectă într-adevăr cerințele convenite?

Alan Kelly, în numele Grupului S&D. – Doamnă președintă, atunci când vine vorba de chestiunea importurilor de carne, noi, europenii, trebuie să stabilim principiile care alcătuiesc politica noastră în acest domeniu și trebuie să concepem un sistem de reglementare solid, dar echitabil.

Aceste principii trebuie să aibă ca elemente de bază siguranța și încrederea consumatorilor, protecția mediului și – ceea ce este esențial – condiții de concurență echitabilă pentru producătorii de carne. La ora actuală, sistemul funcționează într-o manieră care este în mod evident incorectă atât pentru agricultori, cât și pentru consumatori. Noi ne forțăm agricultorii să adopte o serie de practici costisitoare, care consumă timp, doar ca să le permitem să fie depășiți de concurența produselor din carne mai ieftine, provenite din afara UE, în special din Brazilia. OAV dispune de numeroase dovezi în această privință.

Aceasta este o situație care pur și simplu nu poate dura. În multe cazuri, practicile agricole din Brazilia pur și simplu nu se ridică la standardele cunoscute și acceptabile de către consumatorii europeni. Dacă nu suntem atenți, motivația de a produce carne sănătoasă, de înaltă calitate, va dispărea, întrucât permitem produselor de calitate inferioară să submineze prețurile și veniturile agricultorilor. De asemenea, firește că, datorită modului în care lanțul alimentară este integrat, odată ce carnea intră în sistem, aceasta va fi răspândită într-o serie largă de produse și nu va mai putea fi depistată. Cum poate fi acest lucru considerat corect pentru consumatorii europeni?–

Producătorii de carne de vită din întreaga Europă au parte de critici, iar această situație nu poate dura nici pentru ei, nici pentru consumatori. Nimeni nu crede că noile măsuri recent puse în aplicare sunt luate în considerare. Există numeroase exemple de situații în care se pretinde că bovinele au fost crescute în ferme aprobate, când, de fapt, acestea nu provin de la astfel de ferme.

Doamnă comisar, nu sunt nicidecum în favoarea protecționismului, dar este vremea să acționăm. Nu putem să stăm cu mâinile în sân și să lăsăm această practică să continue. Pur și simplu nu este corect. Este incorect atât față de consumatorii europeni, cât și față de producătorii din Europa, care sunt nevoiți să adopte practici care, în același timp, nu sunt nici acceptate, nici practicate de producătorii din Brazilia.

George Lyon, în numele Grupului ALDE. – Doamnă președintă, aș dori să îi mulțumesc doamnei comisar pentru declarația sa, în care a scos în evidență seria de mecanisme de protecție și de măsuri care sunt menite să asigure că importurile din țările terțe respectă cele mai înalte standarde posibile. Doresc să fac referire în mod special la raportul OAV din Brazilia. Sistemele adecvate de trasabilitate și exploatațiile desemnate din Brazilia reprezintă principalele măsuri pe care UE le-a solicitat pentru a preveni orice pericol sau risc de a importa în UE produse din carne contaminate din acea țară. Acestea sunt esențiale pentru a oferi consumatorilor, agricultorilor și contribuabililor europeni garanția că nu există niciun risc.

Să nu uităm faptul că febra aftoasă încă reprezintă o problemă gravă în Brazilia. Însă raportul OAV al Comisiei din februarie a scos în evidență o serie de eșecuri: 50% dintre fermele care au fost inspectate și care erau desemnate pentru a efectua exporturi către UE aveau probleme. Un sfert dintre acestea aveau probleme grave, constatându-se crotalii lipsă, prezența în cadrul fermelor a unor bovine care nu puteau fi identificate – nu se știa nimic cu privire la originea acestora. S-a constatat o absență a documentelor; s-au înregistrat probleme privind existența unor conflicte de interes; inspectorii UE au descoperit că unul dintre supraveghetorii guvernamentali se întâmpla să fie căsătorit cu persoana responsabilă de identificarea bovinelor – și s-a dovedit că aceștia sunt, de fapt, proprietarii bovinelor de pe acea exploatație ale cărei evidențe erau incorecte.

Îngrijorarea mea, doamnă comisar, este dată de faptul că rezumatul celui raport OAV preciza că toate controalele au fost, în general, satisfăcătoare. Însă, îmi pare rău, conținutul nu sprijină în niciun fel această concluzie, iar noi, ca grup de state, trebuie să fim atenți. Nu este nevoie să reamintesc Parlamentului ce impact poate avea apariția unei epidemii majore asupra contribuabililor, agricultorilor și clienților. La ultima epidemie majoră din Regatul Unit, la care ați făcut referire în discursul dumneavoastră, a izbucnit febra aftoasă, iar noi am omorât un milion de animale, ceea ce i-a costat pe contribuabilii noștri 4 miliarde de lire sterline. Acesta este genul de risc la care ne supunem dacă nu luăm măsurile adecvate, așa că trebuie să fim vigilenți.

Nu solicit impunerea unor restricții Braziliei; ceea ce îi solicit doamnei comisar aici, în această seară, este o asigurare că această problemă este luată în serios și că Comisia va avea grijă ca slăbiciunile identificate în raport să fie îndreptate în raportul următor. Avem nevoie de o asigurare pentru a-i liniști pe agricultori, contribuabili și consumatori că sunt protejați și că Brazilia și UE pot relua comerțul liber și echitabil.

Alyn Smith, în numele Grupului Verts/ALE. – Doamnă președintă, și eu aș dori să îi mulțumesc doamnei comisar pentru declarația sa completă – poate una dintre cele mai cuprinzătoare și mai substanțiale declarații pe care le-am auzit în ultima perioadă de la un comisar.

Această chestiune merită o astfel de declarație și, ca unul dintre ultimii veterani ai primei lupte privind carnea de vită braziliană, mă bucur să văd atâtea fețe cunoscute în această seară în Parlament. Sper că acest lucru indică faptul că tratăm această problemă cu interes și seriozitate. Vă susținem afirmațiile privind controalele importurilor și febra aftoasă. De fapt, nu în asta constă problema și de aceea mă bucur atât de mult că cei care au dorit să lărgescă această chestiune pentru a include importurile din țările terțe au reușit să își îndeplinească scopul.

Nu este vorba numai despre carnea de vită din Brazilia. Este vorba despre principiul mai larg conform căruia consumatorii, alegătorii și agricultorii noștri solicită ca importurile din acele țări care doresc să își aducă produsele aici să respecte standardele noastre – iar asta înseamnă să respecte toate standardele noastre.

Prin urmare, mă îngrijorează să vă aud că acceptați faptul că Brazilia are standarde de trasabilitate inferioare standardelor noastre, deoarece acest lucru este posibil să nu creeze un risc de epidemie atât de mare la pătrunderea pe teritoriul Uniunii Europene. Consumatorii noștri se așteaptă ca toate produsele importate de Uniunea Europeană să aibă exact aceleași standarde. Accept punctul dumneavoastră de vedere dacă vă referiți la controlul strict al bolilor, dar aici este vorba de echitate și de corectitudine. Consumatorii noștri solicită – și agricultorii noștri solicită și, de fapt, și noi solicităm – să se respecte exact aceleași standarde de trasabilitate pe întreg teritoriul Braziliei și în toate țările terțe. A primi un raport OAV în care se menționează că 50% dintre inspecții au eșuat sau au înregistrat probleme echivalează cu a azvârli carne roșie unei haite de lupi infomețați, după cum poate observați în această seară. Ne puteți asigura: când va fi întocmit noul raport OAV și îl veți lua cu adevărat în serios și veți impune interdicții asupra țărilor care nu reușesc să respecte standardele noastre?

James Nicholson, în numele Grupului ECR. – Doamnă președintă, primul lucru pe care doresc să îl lămuresc aici în această seară este că aici nu este vorba de importurile din țările terțe. Aici vorbim de carnea de vită braziliană care ajunge în Europa. Despre asta este vorba.

Mă întristează faptul că mă aflu aici, în această seară, și nu avem o rezoluție. Nu știu de ce, dar înțeleg că unele dintre marile grupuri ale acestui Parlament nu au fost pregătite să îl înfrunte pe ambasadorul brazilian, care și-a susținut cauza săptămâna trecută la Bruxelles. Acest lucru este valabil pentru Grupul Socialist și îi voi lăsa pe liberali să ofere propriul răspuns, întrucât înțeleg că aceștia nu au luat cuvântul la Conferința președinților, nepermițându-ne să avem în față o rezoluție.

Doresc să precizez foarte clar acest lucru. Ambasadorul brazilian nu mi s-a adresat pentru a-și susține cauza. Poate nu a considerat că merită efortul de a se întâlni cu mine; nu știu. Sau poate a crezut că sunt o nucă prea tare, deoarece – dați-mi voie să spun foarte clar acest lucru în această seară – pe viitor, doamnă comisar, dumneavoastră ca membră a Comisiei nu veți mai lega mâinile agricultorilor europeni la spate în ceea ce privește standardele pentru carne, pe care le respectă în fiecare zi a săptămânii, ca apoi să veniți aici și să ne țineți prelegeri despre OMC și toate celelalte.

Trebuie să vă spun, doamnă comisar, că noi ne aflăm aici pentru următorii cinci ani. Nu știu cât timp veți ocupa dumneavoastră această funcție, dar dumneavoastră, dacă vă veți afla în acest post, sau oricine vă va lua locul, va trebui să se ridice în absolut toate privințele la înălțimea așteptărilor noastre cu privire la faptul că produsele din carne care ajung în Europa trebuie să respecte aceleași norme precum carnea pe care o producem noi. Nu vom mai accepta jumătăți de măsură. Nu ne veți mai distruge. Sper să transmiteți aceste lucruri oficialilor dumneavoastră, întrucât noi nu mai putem accepta această situație în numele producătorilor noștri din Europa.

John Bufton, în numele Grupului EFD. – Doamnă președintă, și eu doresc să exprim câteva îngrijorări serioase privind siguranța și oportunitatea exporturilor de carne de vită din Brazilia. Carnea nereglementată este importată de la mii de kilometri distanță, în detrimentul agricultorilor locali. Carnea aduce cu ea riscul contaminării cu boli precum febra aftoasă, după cum am auzit în această seară.

Lipsa unor reglementări stricte în Brazilia înseamnă că exportatorii au, de asemenea, un avantaj concurențial asupra agricultorilor europeni. Ipocrizia de care se dă dovadă în chestiunea exporturilor de carne de vită străină este și mai evidentă în contextul discuțiilor privind schimbările climatice. În timp ce ni se spune că trebuie să adoptăm o agendă ambițioasă în domeniul schimbărilor climatice, UE se face că nu observă faptul că industria exporturilor de carne de vită din Brazilia este responsabilă de 80% din despăduririle care au loc în pădurea tropicală amazoniană.

Înainte de interdicția impusă în 2007, 30 000 de exploatații braziliene exportau carne de vită în UE. În prezent, numai 12% dintre acele exporturi sunt autorizate, însă din ce în ce mai multe exploatații primesc zilnic autorizația pentru exportul în UE. Aproximativ 100 de ferme primesc acest drept în fiecare lună.

La începutul acestei chestiuni, Oficiul Alimentar și Veterinar a raportat probleme semnificative în Brazilia în ceea ce privește certificarea fermelor și trasabilitatea animalelor. Există preocupări serioase privind existența unor bovine neidentificate în abatoare. De asemenea, există acuzații larg răspândite potrivit cărora numeroși inspectori au legături puternice cu sau chiar dețin ferme cărora li se acordă autorizația de a exporta carne de vită.

Agricultorii europeni trebuie să respecte regulile introduse pentru siguranța consumatorului. Faptul că omologii străini nu lucrează pe baza acelorași reglementări le conferă exportatorilor de peste ocean un avantaj concurențial neloial. Industria cărnii de vită din Regatul Unit se confruntă cu reale probleme cauzate de producătorii din afara UE, care pot efectua exporturi masive de carne la prețuri mult mai mici.

Unii dintre cei mai mari comercianți cu amănuntul din lume, precum Carrefour și WalMart, au interzis deja carnea de vită braziliană, invocând motivul despăduririi de care se face responsabilă această industrie. În fiecare an, o regiune din Amazon de mărimea Belgiei este defrișată pentru industria profitabilă a exporturilor de carne de vită. Potrivit estimărilor, creșterea bovinelor generează 80% din defrișările ilegale.

Mă uimește faptul că există un set de reguli pentru agricultorii britanici și europeni și un altul pentru agricultorii brazilieni. Ce industrie agricolă sprijină UE și Comisia de fapt?

(Vorbitorul a fost de acord să răspundă la o întrebare în conformitate cu procedura cartonașului albastru menționată la articolul 149 alineatul (8))

Alyn Smith (Verts/ALE). – Doamnă președintă, aș saluta multe dintre afirmațiile dlui Bufton, însă îmi permit să nu fiu de acord și să îi adresez o întrebare cu privire la una dintre frazele sale. Dumnealui a afirmat că UE a importat carne nereglementată. Ați afirmat acest lucru, domnule Bufton, la începutul prezentării dumneavoastră. Luând în considerare prezentarea de 15 minute a doamnei comisar pe care am ascultat-o mai devreme, sunteți de acord că nu așa stau lucrurile; că hiperbola dumneavoastră subminează cazul care face obiectul unei discuții serioase aici în această seară cu privire la o lege și un regulament foarte tehnice; și că, de fapt, nu oferiți niciun ajutor, ci împiedicați rezolvarea cazului?

John Bufton (EFD). – Doamnă președintă, voi răspunde la această întrebare. Cu siguranță, dacă ne uităm la ceea ce se întâmplă cu carnea care pătrunde în țară din Brazilia și din alte țări similare, în care știm că există probleme, această carne nu este reglementată, desigur. Este foarte simplu. Întreaga chestiune se află în fața noastră: este decât se poate de clar. Prin urmare, înțeleg că aspectul pe care îl subliniați este unul foarte important, însă eu vă spun acum că există carne nereglementată care provine din aceste țări.

De ce Dumnezeu ne confruntăm cu această situație acum, în Uniunea Europeană? Există produse din carne care pătrund pe teritoriul nostru – am auzit în această seară cum această carne nu este inspectată în aceste locuri, în abatoare etc., și am precizat mai devreme faptul că Oficiul Alimentar și Veterinar ne-a raportat aceste chestiuni. În mod clar, așa stau lucrurile. Ne aflăm în aceeași tabără în această privință.

Diane Dodds (NI). – Doamnă președintă, îi mulțumesc doamnei comisar pentru declarația sa lungă și completă. Asemenea multora care se află aici, în Parlament, în această seară, doamnă comisar, am fost un pic nedumerită de faptul că acceptați că nu putem face nimic în legătură cu importurile de carne din țările lumii a treia.

La începutul declarației dumneavoastră, ați afirmat că, așa cum țările terțe nu pot impune standarde Uniunii Europene, nici UE nu poate impune standarde altor țări. Pentru mulți dintre agricultorii noștri, aceasta ar părea o atitudine injustă și sugerez respectuos în această seară să putem impune standarde până ce vom avea certitudini. Și, până ce nu vom primi rapoarte alimentare și veterinare care să indice într-adevăr faptul că reglementările pe care le-am discutat sunt respectate, nu ar trebui să importăm carne de vită din aceste țări.

Mulți dintre agricultorii noștri au de suferit din cauza presiunii uriașe privind producția și resimt inechitatea, iar eu cred că puteți auzi în seara aceasta în acest Parlament furia pe care mulți o simt în legătură cu această chestiune.

Mairead McGuinness (PPE). – Doamnă președintă, în calitate de coautoare a acestei teme, dați-mi voie să susțin apelul lui Jim Nicholson și să îmi exprim regretul că socialiștii, în special, care acum plâng cu lacrimi de crocodil pe tema acestei chestiuni din rațiuni populiste, au refuzat să sprijine o rezoluție privind această chestiune importantă. Uneori, seara târziu, ne supărăm, dar, în unele cazuri, acest lucru este justificat.

Doamnă comisar, vă mulțumesc pentru prezentarea dumneavoastră foarte lungă și detaliată, pe care o apreciez foarte mult, dar dați-mi voie să vă spun că ați omis elementul cel mai evident. Voi vorbi pe șleau. Ați fost obligată să acționați doar în urma presiunilor și a acțiunilor Irish Farmers' Association (Asociația fermierilor irlandezi), care au fost publicate în Irish Farmers' Journal (Jurnalul fermierilor irlandezi) și urmărite de acest Parlament. Presiunile politice v-au redat simțul rațiunii.

Am ascultat cu atenție discursul dumneavoastră, am luat notițe și îl voi citi din nou. Cu toate acestea, aș dori să recunoașteți faptul că ați fost obligată să acționați. Permiteți-mi să vă atrag atenția asupra propriilor dumneavoastră cifre: este absolut uluitor faptul că în 2007 existau 10 000 de ferme eligibile pentru export, iar în prezent numai 1 700 au autorizație pentru export. Putem astfel deduce că celelalte ferme nu ar fi trebuit să exporte deloc? Există întrebări serioase pe care le punem pe bună dreptate în acest Parlament cu privire la aceste importuri.

Mi-a mai rămas puțin timp, așa că dați-mi voie să mai subliniez încă două lucruri. Nu am încredere că actuala Comisie poate trata această chestiune în mod adecvat și responsabil. Cu toate acestea, țin să avertizez noul Colegiu al comisarilor – atât președintele, cât și membrii – că eu împreună cu alți colegi din acest Parlament vom merge până la capăt în această chestiune, deoarece trebuie să îi convingem și să îi atragem pe producătorii noștri să respecte standarde ridicate. În timp, aceștia se vor revolta dacă vor vedea că acele standarde vor fi depreciate din cauza importurilor din țările terțe.

Poate nu conștientizați furia din teritoriu, dar dați-mi voie să vă spun că ea există. Ne vom confrunta, de asemenea, cu această problemă la importurile de cereale, în Europa existând reglementări mai stricte privind pesticidele, și o vom întâlni la reglementările privind bunăstarea animalelor atunci când, în câțiva ani, vom interzice producția de ouă provenite de la găini crescute în baterii și importurile de ouă deshidratate provenite de la găini crescute în baterii mici.

Stați liniștită, doamnă comisar, pentru că, deși este târziu, noi suntem cât se poate de treji, iar Comisia următoare ar face bine să aibă grijă.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Doamnă președintă, doamnă comisar, prin ce se deosebește carnea de vită europeană de cea din import? Nu neapărat prin gust și nici exclusiv prin preț; este vorba, în primul rând, de normele sanitare care există în Uniunea Europeană și care nu există neapărat în țările terțe care își exportă carnea.

De exemplu, în ceea ce privește producția de carne de vită braziliană, Irish Farmers Association (Asociația fermierilor irlandezi) a prezentat pe larg lacunele veterinare și sanitare într-un raport trimis la Bruxelles în 2007. Testele efectuate de Institutul științific belgian de sănătate publică au demonstrat, de asemenea, că, din punct de vedere bacteriologic, carnea de vită argentiniană este inferioară celei locale, de exemplu, atunci când carnea ajunge în farfuriile noastre. Acest lucru nu este deloc surprinzător dacă luăm în considerare faptul că durează circa două luni până ce carnea de vită argentiniană ajunge în Europa. Ciclurile de consum sunt mult mai scurte în Belgia, de exemplu, întrucât produsele sunt consumate, de regulă, în luna în care animalul a fost tăiat.

De aceea, normele sanitare impuse de Uniunea Europeană nu trebuie să fie respectate numai de țările europene; este la fel de important ca țările terțe care exportă carne către Europa să respecte aceleași norme. Dacă lucrurile nu stau așa, acest lucru arată că Comisia Europeană, care consideră interdicția ca fiind prematură și nejustificată, a eșuat în responsabilitatea sa de a apăra interesele consumatorilor și penalizează producătorii europeni.

În sfârșit, țările care au interzis importul de carne de vită braziliană, precum Statele Unite, Chile și Japonia, îi arată Europei calea pe care trebuie să o urmeze, deoarece, la noi, calitatea este o cerință esențială. Așadar, haideti să acționăm în consecință pentru a-i proteja pe producătorii noștri, care reprezintă garantul acestei calități.

Marian Harkin (ALDE). – Doamnă președintă, doamna comisar a afirmat că nu putem impune aceleași standarde, dar trebuie să ne asigurăm că acestea au un impact echivalent. Dumneai a vorbit despre trasabilitatea UE de la fermă până la consumator, însă ne-a spus, de asemenea, că în țările terțe, sfera de aplicare a trasabilității este mult mai limitată. Dacă sfera de aplicare este mult mai limitată – acestea sunt cuvintele doamnei comisar – atunci cum poate avea aceasta un efect echivalent?

Însă chestiunea care mă interesează este raportul OAV privind importurile de carne de vită din Brazilia. Problema mea este că atât Comisia, cât și OAV reduc sistematic importanța constatărilor lor și minimalizează orice informații contrare. Da, au fost autorizate cerințe suplimentare; însă, după cum spunea colega mea, doamna McGuinness, acest lucru s-a întâmplat doar în urma presiunilor susținute exercitate de Comisia pentru agricultură și de Organizația fermierilor irlandezi.

Am fost profesoară de matematică aproape toată viața și, dacă le dădeam elevilor mei 12 probleme de rezolvat – asemenea celor 12 vizite pe care doamna comisar le-a efectuat la exploatarea din Brazilia – iar aceștia rezolvau corect numai șase dintre ele, atunci nu le notam lucrarea de control cu calificativul „satisfăcător”. Dacă trei elevi aveau probleme minore și alți trei elevi probleme majore, nu consideram acest rezultat ca fiind unul pozitiv, mai ales dacă aș fi lucrat ani de zile cu ei pentru a le îmbunătăți notele.

Agricultorii din UE doresc un comerț echitabil, precum și un comerț liber, iar consumatorii UE merită să aibă certitudini. Comisia UE și OAV au responsabilitatea de a le asigura pe amândouă. Cu siguranță, nu le-aș acorda nota 10 pentru munca lor.

Richard Ashworth (ECR). – Doamnă președintă, m-am bucurat să aud că doamna comisar este determinată să mențină standardele alimentare în UE, însă există două chestiuni pe care vreau să i le reproșez.

În primul rând, doamnă comisar, ați vorbit despre afișele din aeroporturi. Trebuie să vă spun că nu am văzut niciodată niciun avertisment și niciun control în aeroporturile din UE privind produsele alimentare importate. Vă sugerez să faceți din nou cercetări în această privință, pentru că aceste măsuri nu sunt luate în măsura în care credeți dumneavoastră.

În al doilea rând, consider că argumentul dumneavoastră privind carnea de vită braziliană nu este convingător. Am fost și eu acolo, am văzut cum stau lucrurile la fața locului și îi susțin pe antevorbitorii mei în această privință.

Fermierii din UE respectă cele mai înalte standarde la nivel mondial, iar asta în mod corespunzător. Totuși, acestea implică niște costuri pe care nu le putem transfera asupra consumatorilor noștri. Prin urmare, ar fi extrem de nedrept să expunem producătorii și consumatorii europeni unui produs care pur și simplu nu respectă aceleași norme cu care suntem obișnuiți.

Experiențele trecute ne-au arătat că rezolvarea acestei probleme nu poate fi lăsată în seama intereselor comerciale. Trebuie să avem o politică alimentară solidă în UE. Acesta nu este protecționism – este o politică agricolă comună, care face exact ceea ce este menită să facă, adică să asigure alimente în cantități și la o calitate garantate. Cele două aspecte pe care le-am subliniat indică faptul că această politică este mult sub așteptări.

Albert Deß (PPE). – (DE) Doamnă președintă, doamnă comisar, îi sunt recunoscător doamnei Herranz García pentru că a abordat această temă astăzi în Parlament. Aceasta este o discuție esențială pentru politica alimentară. Nu mă interesează să ocărăsc Brazilia sau alte țări. Întrebarea fundamentală este următoarea: Avem nevoie de aceste regulamente stricte privind producția agricolă europeană în interesul siguranței consumatorilor? Dacă răspunsul este „da”, atunci acest lucru înseamnă că protecția consumatorului este considerată ca un tot unitar. Dacă este nevoie de regulamente, atunci trebuie să se aplice aceleași reguli atât importurilor, cât și propriilor noștri fermieri. Comisia nu trebuie să accepte importuri provenind din țări care nu respectă aceste cerințe. Crescătorii de vite din Europa nu trebuie să fie penalizați pentru că unei vaci din turma lor îi lipsește crotalia, în timp ce se permit importuri provenind de la turme de bovine care nu au nici măcar o singură crotalie. Acest lucru nu este acceptabil. Dacă trasabilitatea este atât de importantă pentru protecția consumatorului, atunci aceasta trebuie să se aplice și importurilor. Dacă nu putem asigura aceste condiții, atunci este injust față de agricultorii noștri să le impunem acest lucru.

Am impresia că acele persoane din Comisie care sunt responsabile de importuri aplică o dublă măsură. După cum s-a discutat deja, nu mă interesează o divizare a Europei. Aș dori să văd că agricultorii noștri din Europa au parte de o concurență loială, astfel încât să continuăm să garantăm aprovizionarea cu alimente a unei jumătăți de miliard de oameni în viitor. Doamnă comisar, vă garantez un lucru, pe care îl puteți transmite succesorului dumneavoastră: Parlamentul va continua să se ocupe de această chestiune delicată. Nu vom

renunța până ce nu se vor stabili condiții de concurență echitabile. Avem argumente adecvate pe care le putem invoca în mod repetat pentru a ne asigura că securitatea alimentară este garantată în Europa în viitor.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Doamnă președintă, doamnă comisar, stimați colegi, Comisia Europeană trebuie să continue să verifice dacă importurile provenite de la terți respectă standardele europene, întrucât o astfel de monitorizare este în folosul nostru, al tuturor. Aceasta este benefică pentru agricultorii și crescătorii noștri de animale, care au depus eforturi considerabile pentru a respecta standardele europene, este benefică pentru consumatorii noștri, care solicită din ce în ce mai multe produse agricole și zootehnice de înaltă calitate, care respectă regulile fitosanitare, cele privind bunăstarea animalelor și trasabilitatea și este benefică pentru țările terțe care doresc să își exporte produsele în Uniunea Europeană.

În ultimul rând, aș dori să reamintesc faptul că această problemă nu este limitată la un singur sector sau la o singură țară. Chestiunea competitivității agriculturii europene este una complexă, care necesită dezbateri aprofundate.

Julie Girling (ECR). – Doamnă președintă, regiunea din care provin, cea a sud-vestului Angliei, îmbină în mod fericit climatul și peisajul, oferind condiții bune pentru păscut și o carne de vită excelentă. Fermierii britanici sunt printre cei mai eficienți din lume și lucrează, în urma unor experiențe amare, la cele mai înalte standarde privind bunăstarea animalelor și trasabilitatea. Toți acești factori, la care se adaugă o populație mondială în creștere și eforturile sporite de a asigura securitatea alimentară, ar trebui să însemne că acești fermieri sunt fericiți.

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Aceștia se văd atacați din diferite direcții. Numai săptămâna aceasta constatăm că acest Parlament va primi grupul de presiune vegetarian, care pretinde că persoanele care consumă carne și, prin asociere, fermierii, distrug clima. Însă aceștia observă că UE nu adoptă o atitudine riguroasă față de țările în care pădurile tropicale sunt defrișate pentru a crește vite. Care este logica din perspectiva consumatorului?

Producătorii de carne de vită nu solicită privilegii speciale – ci doar un mediu concurențial echitabil. Este absolut esențial să îi sprijinim, nu prin politici protecționiste, ci asigurând că toate exporturile către UE respectă aceleași standarde înalte ca ale lor. Doamnă comisar, vă îndemn să adoptați acțiuni mai energice, să deveniți mai inflexibilă, să recitiți raportul OAV și să dați rezultate.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnă comisar, doamnelor și domnilor, consider că subiectul dezbaterilor noastre din această seară reprezintă doar o mică parte dintr-o problemă mult mai mare. Subiectul echității în ceea ce privește tratamentul aplicat importurilor și condițiile impuse asupra producătorilor noștri nu se referă numai la carne și la importurile de carne, ci afectează și multe alte sectoare de producție.

După cum bine știți, Europa este un importator net de carne. Noi nu producem decât 60% din necesitățile noastre pe continentul european. Acest lucru înseamnă că suntem obligați să importăm. Totuși, dorim să garantăm condițiile de consum și sănătatea consumatorilor noștri. Sperăm că aceasta este ultima dată când suntem nevoiți să auzim ceea ce am auzit astăzi, cu alte cuvinte, faptul că nu este posibil să impunem condiții similare asupra importurilor, deoarece cu siguranță că nu aceasta este direcția în care ar trebui să ne îndreptăm.

Deși avem condiții de trasabilitate a produselor care contribuie la creșterea standardelor pe plan intern pentru consumatorii noștri, cred că este important să menținem aceste standarde atât pentru producătorii noștri interni, cât și pentru importurile din străinătate.

Esther de Lange (PPE). – (NL) Doamnă comisar, fiind ultima vorbitoare de pe lista oficială a vorbitorilor, voi încerca să fac un rezumat al acestei dezbateri. Pentru aceasta, cred că pot face apel la proverbul olandez: „Toți călugării care aparțin aceluiași ordin ar trebui să poarte aceleași veșminte”. Le cer scuze celor care trebuie să găsească o interpretare a acestui proverb la această oră târzie, dar, cu toate că nu au mai rămas mulți călugări în Olanda în zilele noastre, noi încă folosim acest proverb atunci când vrem să spunem că trebuie să aplicăm aceleași standarde în situații echivalente. Prin urmare, orice cerință impusă asupra producătorilor UE ar trebui să fie valabilă și pentru producătorii din țările terțe care doresc să pătrundă pe piața noastră. În caz contrar, veți face ca fermierilor noștri să le fie imposibil să facă față concurenței.

Acest lucru este valabil pentru identificarea și înregistrarea bovinelor și pentru măsurile de prevenire a bolilor animalelor din Brazilia. Totuși, aceste cerințe ar trebui, de asemenea, să se aplice cărnii de pui cu clor importate din Statele Unite și hormonilor bovini de creștere din lapte. Ar trebuie să se aplice și animalelor clonate, iar lista poate continua, doamnă comisar. Ascultându-i pe colegii mei, am impresia că exact acesta este aspectul

pe baza căruia Parlamentul intenționează să judece noua Comisie – aplicarea sau neaplicarea aceluiași standard în situații echivalente. Iar deputații nu îi vor judeca pe membrii Comisiei așa cum facem noi acum, după cinci ani, ci cu mult înainte ca noua Comisie să își preia funcțiile.

Doamnă comisar, ați vorbit și despre febra aftoasă. Sunt de acord cu dumneavoastră că am făcut într-adevăr niște pași înainte. De exemplu, vaccinarea a căpătat o importanță mai mare în combaterea bolii. Slavă Domnului, pentru că numai în țara mea, 285 de animale au trebuit să fie ucise, ca urmare a depistării a 26 de cazuri de febră aftoasă. Cu toate acestea, doamnă comisar, următoarea Comisie va fi, de asemenea, judecată cu privire la capacitatea de a comercializa produse provenite de la aceste animale vaccinate pe teritoriul Uniunii Europene.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, experții agricoli ai Parlamentului au lansat o solicitare destul de simplă. Aceștia nu cer nici mai mult, nici mai puțin decât aceleași condiții atât pentru producția internă, adică pentru cea din Uniunea Europeană, cât și pentru importuri.

Am ascultat-o cu interes pe dna Vassiliou explicându-ne timp de peste trei minute că, în esență, acest lucru nu este posibil. Ar fi putut oferi un răspuns mai concis. Ar fi putut pur și simplu să spună: „Da, Parlamentul are dreptate și voi pune în aplicare aceste măsuri și voi ține cont de ele pe viitor”. Ceea ce solicită grupul meu, iar acum și Parlamentul, nu are nicio legătură cu restricțiile comerciale. Dimpotrivă, este o cerință esențială cu privire la un comerț echitabil la nivel mondial și la schimbul reciproc de bunuri. Noi dorim reguli echitabile pentru economia de piață din UE și din străinătate, nici mai mult, nici mai puțin. Vom solicita aceste lucruri din partea Comisiei acum și pe viitor. Puteți fi siguri de acest lucru.

Graham Watson (ALDE). – Doamnă președintă, dezbaterile precedente au avut ca subiect foametea. Aceste două dezbateri sunt legate una de cealaltă. Doamna comisar acționează corect încercând să facă tot posibilul pentru a asigura protecția consumatorilor din Europa, iar colegii din acest Parlament fac bine că o trag la răspundere și că susțin cele mai înalte standarde.

Însă carnea de vită este o sursă importantă de venituri. Aceasta nu poate fi produsă mai ieftin decât își pot permite țările. Un fapt dramatic este că, pentru producerea unui kilogram de carne de vită, este necesară o cantitate de apă de 100 de ori mai mare decât pentru a produce un kilogram de soia.

Dacă ne preocupă protecția consumatorilor din întreaga lume, vom face două lucruri. În primul rând, vom ajuta mai mult țările terțe pentru a-și dezvolta tipurile de sisteme de trasabilitate de care au nevoie și, în al doilea rând, vom urma sfatul colegului meu Chris Davies din cadrul ultimei dezbateri prin care îi încurajăm pe toți cetățenii noștri să nu mai mănânce carne.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Doamnă președintă, cetățenii noștri au așteptări ridicate cu privire la siguranța și calitatea hranei lor. Acestea privesc nu numai sănătatea animală și siguranța alimentară, ci și standardele de mediu, producția și bunăstarea animală. Trasabilitatea produselor alimentare de la producător la consumator și transparența asociată acestora sunt garantate doar în Europa. Este în interesul nostru să asigurăm protecția consumatorilor noștri, competitivitatea produselor agricole europene și, prin urmare, să asigurăm competitivitatea industriei agricole înseși. Din acest motiv, consider că este un lucru esențial și una dintre responsabilitățile noastre de deputați în Parlamentul European să accelerăm această dezbatere și să asigurăm existența cadrului politic conex.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – Doamnă Președintă, doamnă comisar, după cum știți foarte bine, România nu are dreptul de a vinde pe piața europeană carne de porc și produse din carne de porc, în schimb ni s-a dat dreptul ca de anul viitor să importăm carne de porc din alte state membre și, după aceea, să o exportăm în formă prelucrată.

De asemenea, în maximum un an va trebui să punem în practică reguli clare, dure și costisitoare în ceea ce privește abatorizarea. Sunt convins că fermierii români crescători de porci ar fi foarte fericiți dacă aceste reguli ar fi înlocuite cu un sistem de controale superficiale și selective sau cu niște afișe lipite în aeroporturi. Firește, nu este decât o glumă, dar regulile, dacă sunt reguli, trebuie să fie aceleași și obligatorii pentru toți.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Doamnă președintă, doamnă comisar, vă mulțumesc pentru prezentarea pe care ați făcut-o, care consider că reflectă munca remarcabilă pe care ați depus-o pe durata mandatului dumneavoastră. Europa a ales un model alimentar pentru a-și proteja populația. Concetățenii noștri sunt dispuși să plătească 100 de euro pe an pe cap de locuitor dacă noi garantăm calitatea alimentelor lor.

Deunăzi în cadrul comisiei am aflat de raportul Oficiului Alimentar și Veterinar. Trebuie să vă spun că, în calitate de proaspăt deputat în Parlamentul European, am fost foarte tulburat să văd stânjeneala colaboratorilor dumneavoastră care, în mod evident, nu puteau sau nu voiau să răspundă la întrebările noastre.

Doamnă comisar, ar trebui oare să ne fie rușine că avem reguli stricte pentru a-i proteja pe consumatorii noștri? Ar trebui să ne fie rușine să impunem aceste reguli asupra celor care doresc să ofere hrană consumatorilor noștri? Nouă ne este rușine atunci când, pentru a vinde avioane sau mașini, aceleași țări ne obligă să înființăm cutare sau cutare fabrică sau ne impun cutare sau cutare condiție?

Condițiile noastre privind accesul pe piață sunt importante pentru că ele afectează alimentele și sănătatea locuitorilor noștri. Nu avem de ce să ne fie rușine.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Doamnă președintă, noi dorim să exportăm, dar suntem, de asemenea, nevoiți să importăm. Comerțul accelerează dezvoltarea, aduce beneficii părților care iau parte la schimb, dar aici se impun anumite cerințe necesare, legate de calitate și de respectarea unor standarde adecvate – acest lucru este evident și sunt convins că suntem de acord în această privință. Europa dispune de o diversitate de forme de inspecție și de audit pentru a proteja piața de un aflux de alimente care nu respectă standardele europene sau care ar pune în pericol securitatea noastră sanitară. Din ceea ce a declarat doamna comisar, nu ne putem aștepta să existe aceleași proceduri de audit pe care le aplicăm propriilor noștri producători – am înțeles bine? Ce înseamnă, după cum ați afirmat în mod clar, că numai efectul acestor măsuri ar trebui să fie același? Făcând o comparație, aș dori să întreb dacă, de exemplu, Rusia sau altă țară poate impune condiții privind importul de bunuri din UE pe care noi, de exemplu, nu le putem impune asupra cărnii importate din Brazilia. În această situație, doar efectele sunt importante, așa cum este cazul importurilor din Brazilia?

Androulla Vassiliou, membră a Comisiei. – Doamnă președintă, dați-mi voie să le reamintesc onorabililor deputați că nu am spus că nu putem impune reguli asupra țărilor terțe. Îmi pare rău că, chiar și în urma unei prezentări de 10-15 minute, nu am reușit să explic regulile pe care le impunem atunci când importăm din țările terțe.

Trebuie să vă reamintesc că, în timp ce suntem importatori de carne din țările terțe – și, în acest moment, importăm din Brazilia doar 5% din necesarul de carne de vită al Uniunii Europene – suntem și un exportator important în țările terțe: în Rusia și în alte țări. În acest moment, exporturile noastre către Rusia se ridică la 1 miliard EUR pe an – cea mai mare parte a acestora fiind din Irlanda. Încercăm să convingem Rusia că nu putem accepta aceleași reguli care se aplică în această țară. Există reguli de comerț internațional, iar noi aplicăm reguli echivalente, dar nu identice, cu condiția să fim mulțumiți că acestea sunt suficient de stricte pentru a-i proteja pe consumatorii noștri.

Asta este ceea ce facem. Motivul pentru care am aplicat regulile de siguranță în cazul Braziliei este tocmai pentru că misiunile noastre OAV au indicat că există ceva în neregulă. Am aplicat reguli foarte stricte. V-am prezentat cifrele.

În ceea ce privește ultima misiune din Brazilia, au existat într-adevăr unele probleme, însă vă invit să vă uitați peste toate rapoartele misiunilor noastre OAV din oricare dintre statele membre și să faceți o comparație. Veți observa, de asemenea, lacune grave în statele membre, pe care le solicităm acestora din urmă și autorităților lor să le îndrepte. Am solicitat Braziliei să facă același lucru.

Au fost identificate probleme în Brazilia. În unul dintre state, în care trei exploatații prezentau carențe considerabile, autoritățile braziliene au luat măsuri de corectare, ștergând de pe listă toate exploatațiile în cauză și recalificând auditorii responsabili de auditurile lor.

De asemenea, au fost identificate probleme la alte trei exploatații, în principal legate de întârzierile de notificare privind deplasarea animalelor sau de coerența datelor din baza de date. Echipa OAV a considerat aceste probleme ca fiind minore. Cu toate acestea, autoritățile braziliene și-au luat angajamentul de a revizui baza de date pentru a evita strecurarea de date incorecte.

Misiunile OAV au în vedere acest lucru atunci când pornesc la drum. Acestea știu că vor găsi defecte. Obligația noastră este de a corecta deficiențele pe care le descoperim – fie că întâlnim acest lucru în statele membre, fie în țările terțe – întrucât obligația noastră este față de consumatorii noștri. Țin să vă asigur că vom continua să trimitem misiuni în Brazilia și în alte țări terțe pentru a ne asigura că atunci când sunt descoperite lacune, acestea sunt îndreptate. Trebuie să vă asigur că jucăm un joc cât se poate de echitabil pentru agricultorii și producătorii noștri în raport cu țările terțe.

A existat o remarcă despre România, care, la fel ca Bulgaria și – în trecut – ca multe alte state membre, a avut o problemă cu pesta porcină clasică. Am auzit multe despre România și Bulgaria. Țin să vă invit să vă întrebați guvernele ce asistență am oferit pentru a rezolva această problemă. Sunt sigură că România va putea exporta carne în viitorul apropiat tocmai datorită ajutorului pe care i l-am oferit ei și Bulgariei pentru a elimina pesta porcină clasică.

La final, vreau să vă asigur că prima noastră responsabilitate este față de consumatorii europeni și că dorim să obținem condiții corecte și echitabile pentru toată lumea. De asemenea, puteți fi siguri că misiunile noastre OAV în țările terțe vor fi foarte stricte. Vom rămâne vigilenți, iar dacă ceva este în neregulă, vom încerca să îndreptăm lucrurile. Ne vom păstra vigilența și strictețea. Dacă vor exista mai multe ferme care să fie trecute pe listă sau nu depinde în întregime de autoritățile braziliene și de cât de pregătite sunt acestea să cheltuiască banii de care dispun pentru a obține autorizația pentru fermele lor în conformitate cu standardele noastre și pentru a putea exporta. Dacă nu vor cheltui acești bani, atunci nu vor primi autorizația.

Președinta. – Dezbaterile a fost închisă.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Béla Glattfelder (PPE), *în scris.* – (HU) Reglementările Uniunii Europene în domeniul siguranței alimentare sunt cele mai stricte și mai exigente din lume. Cu toate acestea, respectarea acestor reglementări comportă cheltuieli suplimentare semnificative pentru fermierii europeni. Produsele europene nu pot fi puse în dezavantaj față de produsele provenite din țările terțe doar pentru că cele din urmă au fost produse conform unor reglementări mai puțin stricte în domeniul alimentar. Sănătatea consumatorilor europeni nu trebuie pusă în pericol de produse care nu au o calitate corespunzătoare și care sunt nesigure. Produsele din carne pot prezenta o serie largă de riscuri pentru sănătate dacă nu sunt produse în condiții adecvate. De aceea, Comisia Europeană și statele membre trebuie să se asigure că produsele din carne provenite din UE și cele din țările terțe trebuie să respecte condiții identice.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *în scris.* – (PL) Doamnelor și domnilor, recent, Comisia Europeană a înregistrat o creștere importantă a importurilor de carne de vită din țările terțe, în special din Argentina, Brazilia și Uruguay. Pentru a importa orice produs în UE, inclusiv carne de vită, trebuie respectate standarde comunitare înalte, pe care, recent, Comisia Europeană le-a făcut mai riguroase. Însă, foarte adesea, produsele care provin din țări terțe nu respectă aceste standarde privind siguranța alimentară. În ciuda acestui fapt, prețurile lor, semnificativ mai mici, le fac să fie competitive pe piață. Acesta este, de asemenea, un motiv pentru care, în acest moment, o chestiune-cheie o reprezintă sprijinirea fermierilor noștri și promovarea produselor europene, care respectă standarde ridicate și sunt sănătoase și sigure. Subiectul pe care îl discutăm conține un alt aspect. Ar trebui să tragem concluzii din situația critică cu care se confruntă piața produselor lactate. Poate că astăzi, când, în numeroase state membre UE, nu putem face față supraproducției de lapte, ar merita să ne gândim la reorganizarea producției de carne de vită. Vă mulțumesc pentru atenția acordată.

20. Ordinea de zi a următoarei ședințe: a se vedea procesul-verbal

21. Ridicarea ședinței

(Ședința a fost închisă la ora 23.50)